CATHERINE COOKSON

ADEVĂRATA DRAGOSTE

CATHERINE COOKSON

ADEVARATA DRAGOSTE

Traducere: DORU MĂRCULESCU

EDITURA LIDER
EDITURA STAR

RILEY

Copyright © RILEY by Catherine Cookson 1998
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română sunt rezervate ***Trustului Editorial Lider*** – **Editura LIDER**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 761061 – Bucureşti, tel: 337.30.67; 0744.530.970; 0723.335.197; Fax: 337.48.22; E-mail: lider@fx.ro, Web Site: www.trustul-lider.ro

PROLOG

1

Domnişoara Louise Barrington încuie şi ultimul sertar al biroului, întinse coala curată de hârtie sugativă pe tamponul cel mare, îndreptă policioara pentru scrisori, aşeză drept suportul de creioane în colţul mesei, apoi se lăsă pe spate în scaunul rotativ de piele şi expiră prelung, fără grabă.

Intrase în această încăpere ca profesor de ştiinţe suplinitor, la şcoala Giles Mentor, în ianuarie. Ca unică reprezentantă a sexului frumos în grupul profesorilor de ştiinţe, ea era responsabilă cu disciplina fetelor, în timp ce domnul Beardsley, cel mai vârstnic din grup, răspundea de băieţi, amândoi fiind nemijlocit subordonaţi directorului. Înainte de a cocheta cu industria, predase chimia într-o şcoală de fete, fapt care îi garanta acest statut, deşi nu fără oarecare comentarii din partea corpului didactic permanent, o asemenea funcţie asigurând o poziţie excelentă. Cu toate că, pe de altă parte, astfel de responsabilităţi nu erau demne de invidiat, deoarece, aşa cum spunea adeseori în sinea ei, orice altceva ar fi fost mai bine decât să suporţi genul de elev care urmează actualmente această şcoală. Până să se fi mutat la un liceu mai pricopsit, mai lucrase şi la un gimnaziu de băieţi, însă copiii cu care avea acum de-a face proveneau în majoritate din mediul de la periferia oraşului. Prin urmare, ea nu îşi vedea viitorul în nuanţe trandafirii.

În încăpere stăruia o tăcere stranie, ca de altfel în întreaga clădire, fiindcă astăzi se încheiase anul şcolar şi începuse vacanţa de vară. „Vacanţă plăcută “, îi mai urase ici-colo câte un coleg, unii dintre ei adăugând şi „în Sud “, cu un asemenea

ton de parcă până în Sud ar fi fost o distanţă cel puţin la fel de mare ca aceea până la Hong Kong.

Îşi luase aşadar rămas-bun de la toţi, cu excepţia domnului Beardsley.

Of… domnul Beardsley.

Se întoarse să se uite pe fereastra deschisă, pentru că tocmai auzise afară glasul inconfundabil al acelui bărbat.

Se ridică, se apropie de marginea ferestrei şi privi în jos, de la înălţimea etajului întâi, unde se afla, spre grilajul de protecţie din fier al scării care cobora la subsol, către centrala termică. Şi acolo îi văzu pe domnul Beardsley şi pe tânărul Riley. Conversaţia lor se înălţa până la ea în atmosfera liniştită a după-amiezei.

— Spui că ai fost la domnul director?

— Da, domnule Beardsley.

— Ei bine, sper că ai înţeles toate sfaturile lui.

— Nu, domnule Beardsley. După cum obişnuiţi dumneavoastră să ziceţi, mi-au intrat pe o ureche şi mi-au ieşit pe cealaltă.

— Ai grijă cum vorbeşti, Riley, încă nu ai absolvit şcoala! Şi să mai ştii ceva, Riley. Mereu am vrut să-ţi spun asta: nu m-am împăcat niciodată cu faptul că tu nu eşti un bun catolic. Când porţi un nume precum Riley şi când ai nişte părinţi irlandezi ca ai tăi, tu tot nu eşti un bun catolic. O, dacă ai fi fost, ai fi putut merge la St Joseph's. Dar în definitiv ce am eu cu călugăriţele? Ele nu mi-au făcut niciodată vreun rău şi, dacă ai fi învăţat acolo, le-ai fi adus în scurt timp în stare să-şi lepede sutanele. Ah! Nu la modul în care te gândeşti tu, Riley. Şi încetează o dată să rânjeşti! Nu ar renunţa ele la vocaţia lor numai ca să scape de tine. Ba mai mult, am auzit că ele formează o comunitate dură. Oricum, Riley, ai ajuns la o răscruce. Şi ştii ceva? Am o dorinţă cu adevărat arzătoare, ai putea-o numi dorinţa vieţii mele: să nu mai dau vreodată ochii cu tine. Nici în viaţa asta, nici pe

lumea cealaltă. Pe de altă parte, mama ta pare a fi o femeie grijulie şi cu capul pe umeri, cel puţin aşa mi s-a părut în ziua în care ţi-am dat pantalonii jos şi ţi-am ars câteva scatoalce de ţi-am înroşit fundul.

Domnişoara Louise Barrington tresări.

— După aceea nu mi-ai mai făcut nicio problemă, nu-i aşa? Şi apoi tu te-ai dus acasă şi te-ai plâns tatălui tău, iar el a venit şi mi-a spus, din înălţimea celor o sută şaizeci de centimetri ai săi, că intenţionează să mă omoare în bătaie. Imediat după el a sosit şi mama ta, care, după ce l-a făcut pur şi simplu de două parale, mi-a mulţumit… da, chiar asta a făcut, mi-a mulţumit şi m-a rugat ca, oricând voi găsi de cuviinţă că meriţi asta, să-ţi dau iar pantalonii jos şi să-ţi snopesc fundul până ce nu vei mai putea să şezi pe el.

— Maică-mea-i cam ţăcănită şi-i o neghioabă.

— Dar se străduieşte să aibă grijă şi de tine şi de tatăl tău. Şi să le crească şi pe celelalte trei surioare mai mici ale tale, cărora încearcă să le asigure o educaţie. Nici nu-mi dau seama de ce face atâtea eforturi. În locul ei, eu v-aş bate pe toţi, la grămadă.

— Ei bine, din când în când încearcă şi ea să facă asta. Într-adevăr, nu ştiţi nimic despre ea. Dar dumneavoastră sunteţi un tip hazliu, domnule Beardsley.

— Hazliu zici?

— Da, taică-meu spune că aţi putea fi şi irlandez, şi catolic.

— O, mare păcat că nu sunt niciuna, nici alta. Câte lucruri n-aş fi putut face eu dacă aş fi fost irlandez şi catolic, în timp ce tot ce fac acum este să încerc să te învăţ pe tine şi pe alţii asemenea ţie să fiţi civilizaţi şi să nu-i bateţi pe puştii care sunt jumătate cât voi.

— Ba nu. Eu nu-i caftesc pe cei mici.

— Dar o făceai atunci când ai venit aici prima oară.

— Mai făceam o mulţime de alte lucruri când am venit aici prima oară, domnule Beardsley, lucruri pe care nu le mai

făcusem înainte. Le-am învăţat aici.

Interveni o pauză atât de lungă, încât domnişoara Louise Barrington, tiptil, se apropie şi mai tare de marginea ferestrei şi de perdea. Da, cei doi erau tot acolo, însă acum nu făceau decât să se uite lung unul la celălalt.

— Ah! Ăsta da răspuns cinstit. Vine direct dintr-o latură pe care ştiu sigur că o ai în tărtăcuţă şi, dacă ai fi avut şi puţin simţ practic, ai fi profitat de ea în toţi aceşti ultimi ani, pentru că ştim amândoi că nu eşti prost deloc, Riley. Principalul tău scop în viaţă pare a fi acela de a-i face pe oameni să râdă, dar nu pe socoteala ta, ci pe a lor. Acum am să-ţi mai spun ceva important. Tu eşti dotat din naştere cu un anume simţ al umorului, dar îl foloseşti greşit. Ai devenit un bufon; şi tu ştii că singurul care vede ceva hazliu într-un banc este cel care-l spune. Cel căruia îi este adresat trebuie să surâdă şi să suporte bâşcălia, trebuie să râdă sau măcar să zâmbească, deoarece un bufon vrea să aibă ascultători şi se găsesc întotdeauna ascultători pentru el. Riley, dacă urmezi sfatul meu, ai putea ajunge cineva important în domeniul divertismentului. Încearcă să-ţi îndrepţi simţul umorului către tine însuţi, încearcă să te faci mic atunci când descrii o păţanie care ţi s-ar fi putut întâmpla ţie, fă-o hazlie fiindcă s-a desfăşurat în dezavantajul tău, nu în dezavantajul celuilalt. Asta îi va face pe spectatori să râdă. Gândeşte-te la comedianţii care au ajuns în vârf. Ei nu sunt cei care şi-au înălţat osanale lor înşile; ei urcă întotdeauna pe scenă cu un aer nenorocit, cerând milă pentru că sunt uşor de păcălit sau scrântiţi, ori pentru că li s-au întâmplat lucruri care nu li s-ar putea întâmpla şi celor care îi privesc. Poţi să te bucuri întotdeauna de necazul altcuiva, mai ales dacă este prezentat de cineva care o face într-un mod hazliu, iar necazurile pot fi hazlii, atunci când sunt ale altora, să ştii asta de la mine.

Domnişoara Louise Barrington stătea acum în picioare cu spatele la perdea, fără să privească în jos şi cu capul ridicat.

Acest băiat devenise, fără îndoială, un om chibzuit; el era într-adevăr un bufon şi existau copii cărora le era teamă de el. Capul ei tresări iar uşor când îl auzi pe domnul Beardsley spunând:

— Gândeşte-te la următoarea întrebare, Riley: care viaţă ar fi mai bună, aceea de a fi comediant pe scenă sau aceea de a face puşcărie pentru furt de maşini ori de radiouri din maşini? Numai Dumnezeu poate şti cum ai ieşit basma curată din acel ultim caz de spargere auto, iar El nu te va trăda; nu te-ar trăda nici tatăl tău, nici prietenii lui apropiaţi, nici patronii de la *Bull and Spear,* nici chiar mama ta nu ar proceda aşa de data asta. Dar tu ai făcut-o. *Ai făcut-o,* şi poliţia ştie că tu ai făcut-o: ai fost văzut acolo şi există martori, iar maşina a luat foc, înşă ei nu au fost în stare să ţi-o pună ţie-n cârcă, nu-i aşa?

— Nu, domnule Beardsley, pen'că nu mi-au găsit amprentele.

— Vai, cum mă mai mănâncă palmele să-ţi lungesc urechiuşele, Riley. Şi cât de frecvent simt aceste furnicături trecându-mi prin mâini. Chiar acum, bunăoară, îşi strigă de-a dreptul dorinţa nestăvilită de a lua contact direct cu pavilioanele tale. Oricum, după cum ţi-am mai spus, nu ne vom mai întâlni niciodată. Cel puţin, fă-ţi un scop din asta şi străduieşte-te toată viaţa să-l atingi, da?

— O să-ncerc, domnule Beardsley. Şi o să vă mai zic acum ceva. Dar să ştiţi că n-o fac din proprie iniţiativă. Ceea ce o să vă spun acum, maică-mea mi-a zis că trebuie neapărat să vă spun. Şi-atunci vă spun: mulţam! Totuşi, după socoteala mea, ar trebui să vă mulţumesc pentru că m-aţi pălmuit, m-aţi împins cu faţa în iarba udă crezând că aţi văzut o murdărie, m-aţi pus pe mine la colţ, iar dumneavoastră v-aţi aşezat liniştit, privindu-mă fără să scoateţi nicio vorbă aproape o juma' de ceas, de-mi venea să mă urc pe pereţi; şi, în fine, ar trebui să vă mulţumesc pentru şuturile dumneavoastră atât

de dese în fundul meu. Pentru ce altceva aş avea eu să vă zic dumneavoastră „mulţam “? Cu toate astea… vedeţi, dacă maică-mea a spus că trebuie neapărat să vă mulţumesc, eu vă mulţumesc.

În tăcerea care urmase după această tiradă înflăcărată, domnişoara Louise Barrington se apropie din nou, încetişor, de marginea perdelei şi văzu atunci, spre marea ei stupefacţie, că cele două personaje îşi strângeau mâinile; apoi îl văzu pe băiat îndepărtându-se în goană, ţopăind zburdalnic şi împărţind cu nemiluita pumni în văzduh. Îl urmări cu privirea până ce dispăru dincolo de porţile mari, de fier, ale şcolii, apoi se întoarse şi se aşeză la loc pe scaunul ei.

Nu mai încăpea nicio îndoială, domnul Beardsley era într-adevăr cel mai bizar bărbat. Până atunci, ei doi avuseseră puţine contacte, exceptând întâlnirile din biroul şefului sau de la vreo şedinţă cu părinţii, ocazii în care el devenea un cu totul alt om, unul ale cărui fapte şi vorbe erau acelea ale unui adevărat domn manierat. Părea că provine dintr-o familie foarte bună. Cu toate astea, atunci când avea de-a face cu elevii, nu se mai vedea la el nici urmă de maniere, pentru că un singur urlet de-al lui putea băga spaima în destui. Dar ce stranie discuţie avusese el cu băiatul acela; în anumite momente ţi-ai fi putut imagina că el este la fel de dur ca şi micul infractor.

În sfârşit, în ceea ce o priveşte, va mai da o raită prin laboratorul ei ca să verifice dacă era totul în ordine înainte de a lăsa clădirea în grija paznicilor, în speranţa că, la întoarcerea din vacanţă, nu va găsi instituţia jefuită sau incendiată, cum se mai întâmpla adesea.

Închise fereastra şi luă impermeabilul de după uşă înainte de a o deschide şi a nimeri direct în braţele bărbatului la care se gândise mai înainte.

— Vai, tocmai mă pregăteam să bat la uşă, zise el.

— Doriţi ceva anume, domnule Beardsley?

— Nu, am vrut numai să vă urez şi eu o vacanţă plăcută.

— Vă mulţumesc. Şi continuă zâmbind: Mă bucur că nu aţi adăugat „în Sud “.

— Aa, aţi avut azi parte din plin de aşa ceva?

— Destul.

— Din nefericire, marea divizare persistă încă.

Pe când străbăteau coridorul, ea remarcă:

— Nu vi se pare plăcută această linişte?

— Dumneavoastră vă place? îi întoarse el întrebarea.

— Da. Dar ce, dumneavoastră nu?

— Nu, mie mi-e teamă de acest fel de linişte. Într-o şcoală, mie-mi place gălăgia.

Ea îi prinse privirea şi, după expresia pe care o desluşi în ochii lui, s-ar fi aşteptat ca el să-i spună în continuare: „Dacă ceea ce căutaţi dumneavoastră este liniştea, atunci v-aţi ales greşit meseria “. Cu toate acestea, însă, cuvintele lui au fost altele:

— La întrunirea de aseară am stat în spatele dumneavoastră. Vorbeaţi cu Florrie… vreau să spun, cu domnişoara Quail, şi aţi pomenit că vă interesează o carte amuzantă despre un om care obişnuia să meargă în fiecare week-end la ţară, cu bicicleta, ca să se întâlnească, am presupus eu, cu prietena lui; dar mai spuneaţi că aţi uitat numele autorului cărţii şi că nu puteţi să vi-l reamintiţi cu niciun chip. Şi domnişoara Quail, deşi în lunga ei activitate părea să fi citit totul, de la Horaţiu şi până la revista *Zănaticul,* nu a putut nici ea să vă lămurească. Ei bine, m-am gândit atunci că autorul ar putea să fie Cooper.

— Of, se întoarse femeia spre interlocutorul ei cu un zâmbet radios. Da, el este. El este, şi a mai scris şi o continuare a poveştii ăsteia. De fapt, eu nu-mi mai amintesc prea bine despre ce era vorba în cele două romane. Îmi aduc aminte numai că lectura lor m-a amuzat grozav. Dar asta s-a

întâmplat cu mulţi ani în urmă şi poate că, o dată cu vârsta, mi s-au schimbat şi gusturile.

El încuviinţă cu subînţeles, dând din cap către ea şi spunând:

— Desigur, vârsta dumneavoastră foarte înaintată v-a schimbat gusturile.

Voia să fie galant. Asta era latura lui încântătoare, despre care o avertizaseră anterior domnişoara Elder şi domnişoara Turner, atunci când ele îi văzuseră schimbând câteva cuvinte în legătură cu orarul ei. Ele insinuaseră ironic că domnul Beardsley ar fi imun la toate şiretlicurile femeieşti de a atrage un bărbat, mergând până acolo încât recunoscuseră chiar şi faptul că ele însele îşi încercaseră zadarnic puterea de seducţie asupra lui. Domnişoara Barrington nu iscodise niciodată trecutul domnului Beardsley, ca şi când acesta nu ar fi prezentat niciun interes pentru ea, însă i se dăduse de înţeles că fusese căsătorit şi că divorţase la scurtă vreme după cununie.

— Dacă vă interesează, puteţi veni să o luaţi.

— Ce anume?

— Am spus că, dacă vreţi, puteţi veni să luaţi cartea. O am la mine în birou.

— O! Da, vă mulţumesc.

Se lăsă condusă într-o odăiţă nu cu mult mai mare decât un dulap, plină de rafturi ticsite cu cărţi, în timp ce altele erau îngrămădite, direct pe podea, într-un colţ. Pe când ea se uita uimită de jur-împrejur, el spuse:

— După cum observ, este prima oară când intraţi aici; acesta este ungherul meu tihnit… *sanctum sanctorum.* Aici a fost odinioară o magazie pe care am pus stăpânire acum câţiva ani. Luaţi loc câteva clipe.

Domnul Beardsley trase un scaun de sub un mic pupitru şcolăresc cu aspect ponosit şi ea se aşeză binişor, doar aplecând puţin capul pentru a ajunge la acelaşi nivel cu un

rând întreg de cărţi de matematică.

Domnişoara Barrington se întoarse către el şi întrebă:

— De ce atât de multe cărţi de matematică?

— O, dar am studiat fizica matematică pentru examenul de absolvire. Eram nehotărât în privinţa drumului pe care urma s-o apuc. Apoi o surprinse cu următoarea întrebare: Câţi ani aveţi? Treizeci şi şapte, dacă nu mă-nşel.

— Treizeci şi cinci.

— Treizeci şi cinci… Asta face diferenţa dintre noi încă şi mai mare decât credeam. Eu am patruzeci şi opt de ani. Dar ia stai un pic, mie nu-mi place să beau singur. Am şi eu câteva vicii de nestăpânit, ştiu, însă pe acesta l-am ţinut la respect: nu beau decât dacă sunt în compania cuiva, altminteri sigur aş fi devenit alcoolic până acum.

Se sculă de pe teancul de cărţi pe care şezuse şi, după ce ridică puţin capacul micuţului pupitru, scoase dinăuntru, pe rând, o sticlă, un pahar şi o ceşcuţă cu farfurioară, înşirându-le pe partea orizontală a pupitrului. Apoi, lăsând capacul la loc, îi arătă sticla şi continuă:

— Ilegal şi de neconceput în incinta unei şcoli. Dar eu îmi permit să încalc legea de două ori pe an: o dată atunci când vine vacanţa de vară şi a doua oară de Crăciun. Vă place vinul de Porto?

Apoi, fără să mai aştepte răspunsul la întrebare, îi turnă un pahar şi i-l întinse.

Ea ezită o clipă înainte să-l accepte. Parcă auzea aievea vocea mamei sale, ca un scârţâit de arcuş pe o strună subţire de scripcă, avertizând-o: „Dacă te afli într-un anturaj, Louise, niciodată, dar niciodată să nu alegi vinul de Porto, pentru că acesta este băutura femeilor de rând. Nimic nu mi se pare mai greu de îndurat decât să o ascult pe doamna Sounders povestindu-şi isprăvile din seara precedentă, în mână cu eternul ei pahar de vin de Porto cu lămâie. Niciodată să nu ceri vin de Porto. Oricum, nu este câtuşi de puţin băutura

unei adevărate doamne, ci este ceea ce beau domnii după o masă bună. “Şi dacă nici mama ei nu ştia ce beau domnii după o masă bună, atunci chiar că nu mai ştia nimeni. Motiv pentru care soţul acesteia, tatăl ei drag, vrând să-i facă pe plac nevesti-sii, se jucase de-a gentlemanul atât de mult încât ajunsese falit înainte ca ea însăşi să fi împlinit măcar vârsta de zece ani.

— Ştiţi dumneavoastră care este cel mai bun remediu împotriva disperării, a melancoliei sau a stării aceleia în care-ţi vine să cauţi un pod suficient de înalt ca să te arunci de pe el?

— Nu.

— Ei bine, este coniacul amestecat cu vin de Porto. Da, da, aţi auzit bine, coniac amestecat cu vin de Porto. Desigur, amestec băut doar în cantităţi moderate şi, în general, recomandabil numai seara, înainte de culcare. Ca tratament medical, înţelegeţi, nu?

Şi ea zâmbi, declarându-se de aceeaşi părere:

— O, da, numai şi numai ca tratament medical.

El avea un râs cu sonorităţi adânci, de tunet; şi acum stătea în faţa ei, cu ceşcuţa-n mână, iar atunci când paharul ei atinse ceşcuţa lui, bărbatul spuse:

— Pentru o vacanţă cât mai odihnitoare.

Ea nu mai dădu nicio replică, răspunzându-i doar printr-o înclinare a capului şi sorbind din vinul de Porto. Acesta avea un gust plăcut, aproape ca al unui lichior. Închipuie-ţi! Să ai deja treizeci şi cinci de ani împliniţi şi să nu mai fi gustat niciodată vin de Porto.

— Unde plecaţi? Acasă? întrebă el mai departe.

— Nu chiar. Eu nu mai am, propriu-zis, aşa ceva. Părinţii mei sunt decedaţi şi nu mai am decât o soră. Pentru mine, atunci când am nevoie de asta, acasă înseamnă să fiu împreună cu sora mea, cu bărbatul ei şi cu cei trei copii ai lor. Cele mai multe vacanţe ni le petrecem împreună, dar

încă nu ne-am hotărât unde să mergem anul acesta.

Ea mai sorbi încă o dată din vin şi apoi îl întrebă, la rândul ei:

— Dar dumneavoastră? Vă duceţi acasă?

— Nu. Mie nu mi-a mai rămas niciun loc pe care să-l pot socoti acasă. Dar sora dumneavoastră unde locuieşte?

— La Rye.

— A, Rye. Îl ştiu bine. În urmă cu ani de zile am petrecut acolo două sau trei vacanţe, plimbându-mă cu bărcile din port. Şi-apoi, mai sunt Winchelsea şi Hastings. Nu văd însă de ce nu aţi merge şi mai departe într-o vacanţă.

— Câteodată nici eu nu văd, dar ei doresc o schimbare, ca şi copiii.

Breadsley se aplecă din nou spre ea, cu sticla în mână.

— Să vă mai tom o picătură.

Ea îşi feri paharul, spunând:

— O, nu.

— Ba da, ba da. Şi, dacă nu vă mai puteţi ţine bine pe picioare, vă voi ajuta să coborâţi din maşină şi vă voi conduce până-n pragul locuinţei dumneavoastră.

— Sunteţi foarte amabil. Totuşi… eu nu sunt obişnuită cu vinul de Porto.

Nu mai adăugă însă că, de fapt, nu era obişnuită cu nicio altă băutură alcoolizată.

— Dar cu ce sunteţi dumneavoastră obişnuită?

El îşi umplu ochi ceşcuţa, după care se aşeză din nou pe teancul de cărţi, repetând întrebarea:

— Am vrut să spun, ce obişnuiţi dumneavoastră să beţi?

— Poate doar câte un păhărel de sherry, din an în Paşte.

— Numai din an în Paşte?

— Da, accentuă ea, numai din an în paşte, domnule Beardsley.

— Foarte bine, domnişoară Barrington, imită el tonul tinerei femei, apoi râse şi continuă: Ştiţi, mă întreb adeseori

cum de nu am ajuns eu un băutor de unul singur când tatăl meu era. Şi încă ăsta nu era unicul său năravˇ; iar pe deasupra mai era şi înalt prelat.

— Ia te uită!

Ea zâmbi, remarcând sinceritatea bărbatului. Se simţea relaxată, cu un fel de căldură interioară. Cu siguranţă fusese o zi călduroasă.

— Vreţi să spuneţi că sunteţi surprinsă de faptul că tatăl meu era, în acelaşi timp, un înalt prelat şi un potenţial alcoolic?

Era acel soi de întrebare ostilă, adoptat de unii oameni pentru a incita, iar în momentul în care ea nu se simţi în stare să-i răspundă nici da, nici ba, spuse simplu:

— Nu am făcut nicio discriminare.

— O! râse el din nou. Râdea de ea. Mai luă o înghiţitură bună din ceşcuţă şi îşi şterse broboanele de sudoare care îi apăruseră pe frunte, după care continuă: Tatăl meu nu scăpa niciun prilej de a spune că toate lucrurile trebuie făcute cu moderaţie. Atunci când un om trâmbiţează o astfel de afirmaţie în toate ocaziile, poţi fi sigur că, în nouă cazuri din zece, este vorba de o mască ipocrită. Şi exact asta era şi în cazul lui. Pfu, moderaţie! A avut paisprezece copii. Trei s-au născut morţi, iar alţi patru au murit înainte de a împlini douăzeci de ani. Mai rămân şapte: trei fraţi şi două surori mai mari decât mine, eu şi apoi – spuse el scuturând din cap în semn de dispreţ – Gwendoline. Moderaţie în toate. Dacă ar fi fost după el, ar fi avut douăzeci, însă mama i-a tras clapa şi a murit. A petrecut-o pe ultimul ei drum elogiind-o şi a ţinut el însuşi discursul de despărţire, din amvon.

— Nu l-aţi prea avut la inimă pe tatăl dumneavoastră?

— Nu, nu l-am putut suferi pe tatăl meu, domnişoară Barrington, şi nu-mi este deloc ruşine de asta. Totuşi, continuă domnul Beardsley privind într-o parte la rafturile burduşite de-a valma cu cărţi, mie nu mi se întâmplă prea

des să dezgrop morţii, şi nu o fac atunci când trag la măsea ca acum, îi arătă el ceşcuţa. În general, aşa ceva urmează după anumite evenimente notabile, cum s-a întâmplat şi astăzi, când am avut un ultim schimb de cuvinte cu cel mai mare duşman al meu, Riley. Trebuie să fi auzit de Riley; toţi au auzit de Riley.

Presupun că această discuţie finală cu el mi-a revelat, cu şi mai multă claritate, toate contradicţiile vieţii mele. Ăsta este Riley, un fanfaron de factură proastă, provenit dintr-o familie nevoiaşă. Tatăl său nu mai poate munci pentru că suferă cu spinarea, cu toate că nevastă-sa nu-l crede; ea spune că e vorba doar de lene. În afară de Riley, mai au încă trei progenituri, toate trei fiind fete. În ciuda situaţiei precare a familiei sale, eu, ca băieţel, aş fi preferat oricând să fac schimb de locuri cu el, cu tot cu tatăl lui leneş şi toate celelalte, deoarece, pe domeniul nostru întins pe dealuri şi sub privirile tatălui meu, noi toţi, în comparaţie cu ei, am dus o viaţă de coşmar; a fost, cu-adevărat, iadul pe pământ. Cu atât mai mult cu cât eu nu eram singurul care considera că aceia dintre noi care muriseră de mici fuseseră, de fapt, cei norocoşi, pentru că noi toţi cunoşteam patima secretă a tatălui nostru pentru alcool, ca şi faptul că, vrând să urmeze învăţăturile sfinte privind înmulţirea şi perpetuarea speciei, el o supunea pe mama la purtarea obligatorie a unei sarcini în fiecare an. Şi supunerea este chiar cel mai potrivit cuvânt… Of, dar nu te mai uita aşa la mine, draga mea. Îmi pare grozav de rău că te plictisesc de moarte.

— Oh, nu. Nu, vă rog, nu, nu mă plictisiţi deloc. Totul este ciudat, foarte ciudat. Lăsă ochii în jos, privind acum în paharul ei aproape golit, iar vocea îi deveni doar un murmur când spuse: Ceea ce simţiţi dumneavoastră pentru tatăl dumneavoastră, eu… eu simt pentru mama mea.

— Nu se poate! Cu-adevărat?

— Da, da, ăsta e purul adevăr. Sora mea şi cu mine am fost

sufocate de snobismul clasei mijlocii. Dar… dar, continuaţi. Vă rog, domnule Beardsley, continuaţi. Săltase capul în direcţia lui şi acum zâmbea. Mai povestiţi-mi despre familia dumneavoastră.

— O, dar nu mai sunt multe de povestit, cu excepţia faptului că, după moartea mamei, toţi am zbughit-o de-acasă care-ncotro, cât de repede am putut, risipindu-ne ca potârnichile. Unul dintre fraţii mei a ajuns în Hong Kong. S-a descurcat binişor. Ceilalţi doi fraţi, în Australia, au ajuns chiar şi mai bine. Ei au acolo o fermă unde domesticesc cai. Cât despre fete… s-ar putea spune că una s-a măritat bine, iar cealaltă nu. Prima a urcat pe scara socială, pe când cea de-a doua a luat un târâie-brâu.

El râdea din nou pe când ea gândea: „Iar începe “, dar puţin îi păsa. Da, chiar aşa: puţin îi păsa. Nu-l mai văzuse niciodată din perspectiva asta. Era cu totul altfel.

— Dar aş putea pune rămăşag că Lucy este, cu toate acestea, mult mai fericită decât May, spunea el în continuare. Este un băiat foarte de treabă, Robbie ăsta. Domnul Beardsley ţuguie buzele înainte de a continua cu povestea. Să ştiţi că dumneavoastră, domnişoară Barrington, aveţi asupra mea o influenţă bizară, deoarece eu pot să dau pe gât patru pahare de băutură şi să nu mă încălzesc deloc. Şi totuşi, tot eu, acum am ajuns să vă povestesc despre familia mea. Iar ăsta este într-adevăr un lucru straniu, pentru că eu nu vorbesc niciodată despre familia mea decât cu vreun membru al acesteia. Şi am ajuns deja pe punctul de a vă povesti despre Gwendoline. Asta chiar că este o poveste cu adevărat ciudată.

— De ce? Ce s-a întâmplat cu ea? Suferă de ceva?

— Nu. O, nu, nici pe departe.

Ea îl aştepta acum să continue, dar cum el tot tăcea, îl întrebă blând:

— Este măritată?

— Măritată? O, nu… nu în sensul oficial al cuvântului, însă în celălalt sens, Gwendoline a fost măritată de foarte multe ori. Păreţi nedumerită. Ei bine, aveţi şi de ce. Şi aţi dori să vă spun cum îşi câştigă ea existenţa, nu-i aşa?

— Hm! făcu domnişoara Barrington. Apoi, veselă îi răspunse: Da, dacă vreţi.

Şi atunci el spuse:

— Ei bine, ca să vorbim pe şleau, este o femeie de stradă.

Zâmbetul binevoitor dispăru brusc de pe faţa domnişoarei Barrington şi trupul i se încordă abia perceptibil: el declarase că sora lui era o prostituată şi spusese acest lucru cu desăvârşită sinceritate.

— Iată-vă, în sfârşit, şocată de-a binelea.

— O, nu. Nu, nu sunt şocată. Surprinsă, da, dar nu şocată.

— Mă bucur. Mă bucur că…

Vocea lui avea acum o sonoritate gravă, iar faţa lui o expresie liniştită. Întorcându-se încet, împinse câteva cărţi, se sprijini cu cotul de raftul cel mai apropiat şi, lăsând capul în palmă, murmură ca pentru sine:

— Oh, ce încântătoare era Gwendoline! De-a dreptul frumoasă, cu o frumuseţe atât interioară cât şi exterioară, şi avea atâta farmec, încât principala ei dorinţă în viaţă era să-l dăruiască nu numai unui singur… ei bine, unui singur bărbat, nici vorbă. Ea trebuie să-şi fi dat seama încă de la început de faptul că i-ar fi fost fatal să se căsătorească, precum şi de realitatea că nu era nevoită să caute ea… dimpotrivă, bărbaţii roiau în jurul ei ca albinele la urdiniş. Dar asta, bineînţeles, nu i-a convenit drăguţului nostru tătic. Era cel mai mic copil al lui şi el se purta posesiv cu ea. Aşa că ea ce putea să facă? De cum a terminat şcoala, a şi fugit de-acasă. Avea totul pregătit din vreme şi, fiind vorba despre Gwendoline, nu a plecat singură. Când tata a auzit cu cine fugise şi a ameninţat că îl distruge pe respectivul, ce credeţi dumneavoastră că a făcut Gwendoline? A venit acasă într-o

zi, tocmai când ne aşezaserăm la masă, iar bătrâna şi buna Eliza, care servea în casă la noi încă de pe vremea când era doar o copilă, de-abia ne adusese primul fel de mâncare. Parcă o văd şi acum pe Gwendoline cât de hotărâtă a apărut în uşa sufrageriei. Noi, ceilalţi copii, am dat s-o ştergem de acolo, dar tata ne-a oprit cu un tunător „Staţi pe loc! "şi, pentru o clipă, am încremenit holbându-ne la creatura frumos îmbrăcată care ne-a salutat, întorcându-se apoi spre el şi spunându-i: „Dacă îndrăzneşti să ridici un singur deget împotriva lui John sau a afacerilor sale, te voi da în vileag, în faţa tuturor, din amvonul bisericii, din acelaşi amvon din care scuipi tu atâtea vorbe pompoase.

Şi ce crezi că le voi spune, de-acolo, de sus, oamenilor? O să le spun că am ajuns să mă prostituez pentru că eu n-o să rămân mult timp împreună cu John. De altfel, tăticuţule, continuă ea, află tu că John nici măcar nu este primul bărbat din viaţa mea. O, nu, am făcut-o chiar sub nasul tău, fiindcă aşa sunt eu clădită, mie-mi place să dăruiesc, nu să primesc şi să înhaţ, să-mi fie frică, şi să duc o viaţă în prefăcătorie, aşa ca tine. Şi o să-ţi mai întreb enoriaşii ce cred ei că făcea diaconul lor cu ocazia călătoriilor lui la York? Pentru că este cert că nu mergea acolo ca să participe la întrunirile trimestriale ale consilierilor săi juridici. Îi voi întreba de unde cred ei că proveneau banii cu care a ajutat el familia lui Mary Addison să plece şi să locuiască la Londra. Ei bine… dar cine mai poate şti? S-ar putea ca ea să-mi fi preluat meseria sau, mai bine zis, eu pe a ei, în orice caz – una din două. Doar tu ne-ai putea spune, tăticuţule scump şi drag. "Şi când tata a sărit ca un arc către şemineu, înşfăcând vătraiul, noi, copiii, am tăbărât asupra lui să-l oprim, iar Eliza s-a grăbit să o scoată pe Gwendoline din încăpere. Ea şi cu mine vorbim adesea despre ziua aceea.

Domnul Beardsley dădea din cap către domnişoara Barrington, însă ea rămăsese fără grai. Parcă nici nu-şi putea

crede urechilor şi, mai ales, nu-i venea să creadă că tocmai domnul Beardsley era acela care fusese în stare să-i povestească toate astea. Era ca şi când ar fi extras un secret întunecat din străfundurile fiinţei lui.

— Dar spuneţi o dată ceva!

— Eu… nu ştiu ce să zic.

— Întrebaţi-mă de ce vă dezălui eu acum o asemenea taină, pentru că nu am fost câtuşi de puţin discret; iar mie îmi trebuie mult mai mult decât două pahare mari de Porto ca să nu mai ştiu ce vorbesc. Vă cer asta deoarece, dacă m-aş fi întrebat pe mine însumi de ce dracu' vă plictisesc în halul ăsta, aş fi putut să caut mult şi bine răspunsul fără să-l găsesc. Aş fi putut presupune că totul s-a întâmplat, poate, fiindcă dumneavoastră sunteţi o persoană reticentă şi destul de însingurată, aşa cum mă simt şi eu în momentul de faţă. Gwendoline ar fi clarificat situaţia în doi timpi şi trei mişcări, fără să se întindă prea mult la vorbă. Ea nu s-ar învârti atâta în jurul cozii, ca mine, ci ar fi capabilă să-mi spună, cât ai zice peşte, adevărata cauză pentru care zgândăr acum o rană atât de veche.

Domnişoara Barrington se trezi dând băutura duşcă peste cap, până la fund, şi, în timp ce se apleca să pună paharul gol pe pupitru, el îi spuse:

— Nu am de gând să vă mai ofer încă unul. Două pahare sunt şi aşa destul pentru o începătoare în ale vinului de Porto.

Ea nu se mai obosi să-i răspundă că nici nu ar fi acceptat încă unul, în schimb îl întrebă:

— Sora dumneavoastră Gwendoline… ea… mai trăieşte?

— Ba bine că nu! Trăieşte, şi încă bine mersi! Ne vedem oricând avem ocazia şi întotdeauna în cele mai bune hoteluri, dacă vreţi să ştiţi, sau în apartamentul ei; deşi eu personal prefer să nu mă duc acolo, deoarece nu vreau să dau cumva peste lordul „Cutare "sau peste sir „Cum I-o mai fi

chemând “. Da, da – dădu el iar din cap –, păreţi surprinsă. Gwendoline are parte întotdeauna numai de ce-i mai bun. În zilele noastre, ei îşi spun unii altora prieteni şi iubite, dar ea ar pune punctul pe i în ceea ce o priveşte: amantă şi închipuiţi-vă că a împlinit deja patruzeci şi şase de ani. Vreme de zece ani a fost amanta unui personaj deosebit de important şi de bine cunoscut, însă, dat fiind faptul că acesta a murit acum trei ani, n-are niciun rost să mai scormonesc trecutul.

Cei doi şedeau acum privindu-se în tăcere, iar el ar fi fost surprins dacă i-ar fi putut citi gândurile. Pentru că în momentele acelea ea însăşi se întreba dacă trăise vreodată cu-adevărat. Şi răspunsul era negativ, cu toate că odată, cândva, vreme de o lună, fusese pe punctul de a începe să trăiască. Trecuseră ceva ani de atunci. Câţi oare? Opt? Nouă? Opt ani şi jumătate. Avea pe atunci douăzeci şi şase de ani. Era logodită de trei ani cu cineva şi mai avea numai o lună până la căsătorie, când logodnicul ei i-a mărturisit că era nesigur, în sinea lui, cu privire la viitorul lor împreună, deoarece el nu se simţea încă pregătit să se adune de pe drumuri şi să se aşeze la casa lui, întemeind o familie. Şi nici nu putea fi vorba să-i ceară să trăiască cu el, în păcat, fără cununie. Ce ar fi gândit atunci prietenii despre ei, sau mama lui, ca să nu mai vorbim de părintele Ramshaw? Iar căsătoria, în spiritul Bisericii Catolice, nu era un lucru care putea fi tratat uşuratic. Mama lui nu ar fi fost niciodată de acord cu un divorţ, iar el îi împărtăşea întru totul opinia.

Parcă îl vedea şi astăzi stând în faţa ei, în timp ce ea se întreba ce naiba găsise de iubit la el. Desigur, ştia că mama lui nu credea în divorţ, fapt pentru care bietul lui tată era nevoit să-i asigure acesteia, în continuare, o generoasă subzistenţă şi, în consecinţă, să trudească din zori şi până-n noapte pentru a-şi putea întreţine şi noua sa familie.

Şi-l amintea stând în faţa ei, întrebându-se cum de nu

observase până atunci că era copia fidelă a mamei lui. Îşi dăduse seama, din când în când, că era evlavios în legătură cu prea multe lucruri, dar trecuse prea uşor cu vederea această latură a caracterului său. Nimeni nu era perfect; aşa se face că, privind retrospectiv, trădarea lui nu mai fusese chiar atât de dureroasă pe cât ar fi putut fi, dacă ar fi fost realmente îndrăgostită de el. Şi atunci, de ce a trebuit să se poarte ea aşa cum a făcut-o, stupefiindu-l şi îngrozindu-l, mai întâi pălmuindu-l pe amândoi obrajii, iar după aceea lovindu-l în cap cu o vază, în vreme ce tot ea zbiera ca din gură de şarpe. Vederea sângelui care şiroia din arcada logodnicului său a derutat-o, iar tatăl ei a luat-o atunci în braţe, legănând-o ca pe un copilaş, în timp ce mama ei îi îngrijea pretendentul altoit. Ce a urmat, după cum i s-a spus ulterior, fusese o cădere nervoasă minoră. Viaţa ei a continuat cu o succesiune de angajări ca profesoară suplinitoare, până şi-a găsit un loc de muncă în industrie. Iar acum, iat-o stând în această cămăruţă înghesuită, împreună cu un bărbat care tocmai reuşise să-i schimbe radical părerea pe care şi-o formase despre el de-a lungul ultimelor luni.

El o ţinea de mână spunând:

— Vă simţiţi bine? Parcă mi-aş fi pierdut minţile. V-am făcut rău povestindu-vă toate astea. Nu ştiu ce mi-a venit; vă rog să mă iertaţi.

— Vă rog… vă rog, să nu vă pară rău. Aţi făcut pentru mine ceva extraordinar.

— Da?

Faţa lui era acum aproape de a ei şi ea dădu din cap, adăugând:

— Da, mi-aţi deschis o rană veche şi mi-aţi curăţat-o… Doamne! Iată că am început să vă preiau din metafore, şi îi zâmbi.

— O, metaforele mele. Ele trebuie că plictisesc lumea de

moarte.

— În cazul meu au avut efect.

— Nu pot să spun că nu mi-am imaginat să aveţi vreo rană sufletească de demult, deoarece cred că aveţi, iar dacă eu, aşa cum spuneţi, v-am curăţat-o, sunt mai mult decât încântat. În felul ăsta, mica noastră şuetă şi păhărelul băut împreună nu au fost chiar în zadar.

Domnul Beardsley îşi trase mai aproape de ea teancul de cărţi pe care şedea şi, schimbându-şi locul, o întrebă:

— Şi când plecaţi?

— În cursul zilei de mâine.

— Şi eu la fel.

— Aveţi… dumneavoastră aveţi ceva programat?

— Nu tocmai, nimic aranjat. Eu călătoresc de obicei, iar anul acesta mă gândeam să o iau înspre sudul Europei. Sunt singur, aşa că pot să fac numai ce-mi place, când vreau să mă plimb, mă plimb, dacă nu mai am chef de plimbare, ador să mă răsfăţ în câte un hotel bun, situat lângă câte o plajă drăguţă, să înot, să vâslesc puţin şi altele asemenea.

Cei doi stăteau acum ochi în ochi, când, deodată, el întrebă:

— Aţi fost vreodată îndrăgostită?

Întrebare la care ea răspunse sincer:

— Da, sau cel puţin aşa am crezut, timp de patru ani.

— Căsătorită aţi fost?

— Nu, dar era cât pe ce să fiu.

— Şi v-aţi răzgândit?

— Eu nu, dar el a făcut-o.

— Ce pervers prost!

Ea fu cea care izbucni prima într-un râs cu lacrimi; apoi, parcă fără prea mare tragere de inimă, i se alătură şi el. Ea se ştergea la ochi când el o întrebă încet:

— Când se întâmpla asta?

— Eh, demult… acum şapte sau opt ani. Cam aşa.

— Şi aţi ţinut atâta vreme totul în dumneavoastră?

Ea păru să cadă pe gânduri câteva clipe înainte de a-i răspunde:

— Da, cred că aşa s-ar putea spune.

— Ei bine, şi eu ştiu cum este; şi eu am făcut la fel.

Ea întredeschise uşor gura şi, într-un târziu, spuse:

— Nu păreţi genul de om măcinat de gânduri.

— Aveţi dreptate – zâmbi el cam acru –, nu m-am lăsat tocmai măcinat de gânduri, ba chiar a fost cât pe ce s-o păţesc pentru reacţia pe care am avut-o.

— Vreţi să spuneţi, să fiţi dus la închisoare?

— Exact. Am fost căsătorit timp de patru ani. Se spunea despre noi că suntem tineri şi nebunatici. Însă eu nu m-am simţit niciodată cu-adevărat tânăr, în toată viaţa mea, şi cu atât mai puţin nebunatic. Aveam în faţă exemplul negativ al părinţilor mei, aşa că am luat-o pe cealaltă cale: am fost prea grijuliu, prea blând, prea încrezător. Şi, cum se mai întâmplă, am ajuns odată acasă, de la Londra, cu trei ore mai devreme decât se aştepta ea să vin, şi i-am găsit acolo pe amândoi. Urcasem scările în linişte. Îi adusesem un cadou deosebit şi credeam că se odihneşte. Ea avea un ten palid, o constituţie fragilă, de-abia îndrăzneai s-o atingi, i se făceau toate voile.

Era un temperament agitat, da, şi avea nevoie de mult somn. Dar ca s-o scurtez, ceea ce făceau ei doi în momentul acela necesita multă energie.

Când domnişoara Barrington lăsă privirea-n jos, el se scuză din nou, dar ea i se uită drept în ochi, spunându-i că nu are niciun motiv să se scuze, şi îl rugă să continue, ceea ce el şi făcu pe dată:

— Dacă vreţi să ştiţi, în clipa aceea mi s-a oprit inima în loc. Pentru câteva momente a încetat efectiv să bată. Cred că, dacă o mai ţinea tot aşa câteva secunde în plus, putea să-mi afecteze creierul. Cu siguranţă că asta s-ar fi întâmplat. Trebuie că mi l-a şi afectat pentru o vreme, fiindcă ceea ce le-

am făcut eu, atât respectivului, cât şi ei, nu e treaba nimănui. Da, şi ei. Apropo, el nu era cel mai bun prieten al meu sau ceva de felul ăsta, nici nu-l cunoşteam; nu-l mai văzusem vreodată, în toată viaţa mea, dar s-a dovedit că era o mai veche pasiune de-a ei, una dintre primele. În fine, ultima mea acţiune îndreptată împotriva celor doi a fost să-i iau pe amândoi de păr – pentru că nu aveau pe ei nimic altceva de care să-i fi putut apuca – şi să-i târăsc pe scări în jos, aruncându-i afară din casă aşa cum se găseau.

— Nu se poate să fi făcut dumneavoastră aşa ceva, clătină ea din cap.

— Ba chiar aşa am făcut. Vă spun că inima mi se oprise o vreme şi asta probabil că mi-a afectat şi creierul pentru o perioadă de timp, rezultatul fiind acela că, da, i-am aruncat afară pe amândoi, costumaţi precum Adam şi Eva. Din fericire pentru ei, în faţa casei era un petic de grădină mărginit de un grilaj din fier şi aproape se înserase. Totuşi nu era o zi călduroasă, iar domnul Bradley dintr-o parte şi doamna Newbank din cealaltă parte erau evident la curent cu ceea ce se petrecuse sub nasul meu: ei fuseseră în dosul perdelelor căscând bine ochii şi, fiind oameni săritori, au pus ceva pe cei doi amorezi şi au chemat o ambulanţă.

— O ambulanţă?

— Da, o ambulanţă. El avea maxilarul dislocat şi pierduse câţiva dinţi, iar pe corp era plin de contuzii. Nu mai ţin minte dacă i le-am provocat cu picioarele sau cu pumnii. Cât despre ea, ei bine, biata fetiţă n-a mai văzut câteva zile de umflaţi ce-i erau ochii şi s-a ales şi cu încheietura ruptă la o mână. Au vuit ziarele. Evenimentul a ajuns până şi în presa centrală – ce-i drept, numai în pagina a treia, dar tot a ajuns.

— Care a fost rezultatul final? Vreau să spun, era cât pe-aci să înfundaţi puşcăria.

— Bineînţeles că a fost chemată şi poliţia. M-au acuzat de vătămare corporală gravă, dar am fost eliberat pe cauţiune.

Apoi toată treaba s-a muşamalizat, iar cazul a fost clasat. Cred că s-a ocupat de asta familia respectivului, mai bine zis familia soţiei lui… ooo, da, a reieşit faptul că şi el era căsătorit şi, pe deasupra, mai avea şi patru copii de crescut, însă rudele nevesti-sii se lansaseră binişor în afaceri cu produse de băcănie şi, evident, nu doreau să fie implicaţi într-un scandal public. Mai târziu, cei doi însurăţei au divorţat, discret.

— În vremea aceea locuiaţi tot aici?

— O, nu, la York. Am sosit acolo după absolvirea universităţii, când aveam douăzeci şi doi de ani, şi m-am însurat un an după aceea, astfel încât, la împlinirea vârstei de douăzeci şi şapte de ani, sau cam aşa ceva, eram din nou un bărbat liber. Tot cam pe-atunci mi-am vândut şi casa, şi mica librărie.

El dădea acum iar din cap, continuând să povestească:

— Da, am avut o librărie în care nu vindeam nimic altceva decât cărţi. Nu ziare sau ţigări, dulciuri sau orice altceva, ci numai şi numai cărţi. În zilele noastre n-au mai rămas multe asemenea librării, în orice caz, nu librăriile acelea micuţe de pe străzi lăturalnice, exceptându-le pe cele specializate în ediţii rare sau în cărţi vechi ştiinţifice sau tehnice. Şi, în felul ăsta, mi-am petrecut următoarele şase luni până la un an, călătorind peste hotare şi vizitând locurile despre care citisem. M-am întors aici, îndreptă el degetul arătător spre podea, ca profesor, şi iată că au trecut deja aproape douăzeci de ani de-atunci.

Ea rosti rar, cu glas moale:

— Aţi fi meritat să fi fost numit ca director al acestei şcoli, toată lumea pare să creadă acest lucru.

— Da, şi eu. Mi se pare că şi eu gândesc la fel. Dacă bătrânul director dinainte nu ar fi murit, ci s-ar fi pensionat, eu aş fi fost acum director.

— După câte am înţeles, dumneavoastră aţi ajutat câţiva

băieţi să-şi croiască un drum în viaţă.

— Cei care aveau înclinaţie către studiu ar fi reuşit să răzbească şi singuri: este foarte uşor să-i ajuţi pe elevii străluciţi. Aceia asemenea lui Riley constituie însă cazurile dificile; dar în final ei îţi oferă mai mari satisfacţii atunci când izbutesc, într-un fel sau altul, să urce până în vârf; excepţie făcând, bineînţeles, realizările în arta de a fura maşini.

Zâmbiră amândoi, iar el adăugă:

— Toată discuţia asta mă face să mă simt bătrân. Uitaţi-vă la părul meu: se albeşte pe zi ce trece.

— Nu, nici vorbă, este numai grizonat.

— Păi, la patruzeci şi opt de ani, oricine se aşteaptă să fie un pic grizonat – dumneavoastră încercaţi să fiţi amabilă cu mine.

— Da, puteţi spune şi aşa.

Râdeau amândoi din nou şi, aplecându-se spre ea, el zise:

— Ştiţi ce mi-ar plăcea mie, în clipa asta, mai mult ca orice?

Ea dădu din cap.

— O ceaşcă de ceai.

— Cu-adevărat? Fata ei era toată numai zâmbet. Şi mie la fel.

— Atunci ce mai aşteptăm? Putem să mergem la bucătărie şi să ne facem unul – trebuie să mai fi rămas ceva lapte acolo – ori să ieşim în oraş şi să luăm ceaiul, ca nişte fiinţe civilizate, la o cafenea. Ce părere aveţi?

— Într-o cafenea nu vom putea sta de vorbă nestingheriţi.

— Aşa este, aveţi dreptate. Aşadar, haidem la bucătărie.

Când îi dădu mâna pentru a o ajuta să se ridice de pe scaun, trebui să se opintească o clipă, şi asta nu pentru că tânăra femeie n-ar fi vrut să meargă cu el şi s-ar fi opus, ci pentru că ei îi venise din nou să râdă…

S-au aşezat la o măsuţă lângă o fereastră deschisă,

sorbindu-şi ceaiul. Ea privea în jos la terenurile de sport, când, deodată, el rupse tăcerea care îi învăluise:

— Cât a trecut de când ne-am ciocnit pe coridor la ieşirea dumneavoastră din birou?

Ea se uită la ceas:

— Cam o oră sau puţin mai mult.

— Nu se poate.

Ea îşi privi iar ceasul şi spuse:

— Ba da, aş zice că a trecut exact o oră.

— Ceasul dumneavoastră spune asta, timpul la fel, dar dumneavoastră cât vi se pare că a trecut de atunci?

Ea se uită ţintă la el, cu capul uşor aplecat într-o parte; dar cum nu dădea niciun răspuns, el vorbi mai departe:

— Nu aveţi cumva şi dumneavoastră impresia unei imensităţi incomensurabile? Fiindcă, în timpul pe care dumneavoastră îl denumiţi „o oră “, eu v-am vorbit aşa cum nu am mai vorbit nimănui de ani întregi şi ăsta este purul adevăr. Dumneavoastră sunteţi singura persoană din acest oraş şi din întreaga lume care ştie cum îşi câştigă existenţa draga mea Gwendoline; dumneavoastră sunteţi unica fiinţă la curent cu faptul că eu încă îmi urăsc tatăl – nici moartea lui, cu trei ani în urmă, nu a reuşit să slăbească această ură; tot dumneavoastră sunteţi singura din această şcoală căreia să-i fi dezvăluit faţa nevăzută a „Ursului Beardsley “, după cum sunt poreclit. Şi, cum singură aţi mărturisit, şi dumneavoastră v-aţi construit o faţadă, ca un scut de protecţie, ca un avertisment scris mare, să-l poată citi uşor oricine: până aici, mai departe nu; şi cred că eu sunt singurul căruia i-aţi îngăduit să vadă şi ceea ce se ascunde în spatele acestei faţade. Mă înşel cumva?

Au urmat câteva momente lungi, au schimbat priviri, înainte ca ea să poată murmura:

— Nu, nu vă înşelaţi câtuşi de puţin.

— Păi dacă aşa stau lucrurile, cum apreciaţi cu-adevărat

timpul căruia i-aţi zis „o oră “, în care eu am ajuns să vă cunosc pe dumneavoastră, iar dumneavoastră pe mine, dar şi în care eu încă nu v-am spus Louise şi dumneavoastră încă nu mi-aţi spus mie Fred? Se aplecă şi mai mult peste masa pe care ea îşi sprijinise coatele, ţinând în palme ceaşca de ceai, şi continuă: Ştiţi ceva? După această perioadă de nemăsurat pe care tocmai am parcurs-o, noi doi nu vom mai fi niciodată aceiaşi. Nu sunteţi şi dumneavoastră de aceeaşi părere?

Ea dădu abia perceptibil din cap şi rosti abia auzit:

— Ba da, Fred.

El răsuflă încet şi prelung, după care îşi trase mai aproape de masă scaunul, în aşa fel încât să poată cuprinde mâinile ei între ale lui şi spuse:

— Vreau să-ţi pun două întrebări. Cea de-a doua va depinde de răspunsul tău la prima întrebare, care este foarte simplă: sora ta şi familia ei se vor supăra foarte tare dacă anul acesta nu-ţi vei mai petrece vacanţa împreună cu ei?

Louise privi şi ea fix în ochii lui, gândind: ar fi ei oare chiar aşa de supăraţi? într-un fel, da. Da, ar fi. Dar de ce? Pentru că prezenţa ei demnă de încredere, în casa lor, le permitea surorii sale şi soţului ei o mai mare libertate de mişcare, posibilitatea de a ieşi în societate, lăsându-i în grijă pe cei doi copii mai mici ai lor, de nouă şi de zece ani. Ei nu o deranjau; în schimb sora lor mai mare, Susan, de cincisprezece ani împliniţi, era cea căreia i se părea mult prea greu de suportat. Oricât se străduise ea, nu izbutise să o simpatizeze pe nepoata ei, şi pace bună. Nu o lăsase niciodată să-i simtă antipatia, sau cel puţin spera ca fata să nu o fi simţit vreodată. Susan îi cam făcea zile fripte mamei sale, al cărei răspuns, devenit foarte familiar pentru Louise, era: „Vă dau voie dacă merge şi tanti Louise cu voi “. Dar care copil de cincisprezece ani doreşte să meargă la dans ori la altă distracţie asemănătoare, având la remorcă o mătuşă de aceeaşi vârstă ca şi mama sa? în consecinţă, Louise îi

răspunse lui Fred:

— Nu, lor le place doar că am grijă de casa lor ca şi când ar fi a mea. Când sunt şi eu acolo, ei îşi continuă viaţa obişnuită şi, adăugă ea fără nicio urmă de amărăciune, mătuşile disponibile sunt întotdeauna fiinţe utile şi docile. Ştii tu, lor li se poate cere să facă şi lucruri pe care nu le poţi pretinde de la prieteni.

— O, Louise, dar ai o intuiţie mai mult decât pătrunzătoare. Cred că acum mi-ai răspuns la cea de-a doua întrebare: Ai vrea să nu-ţi mai petreci vacanţa asta împreună cu ei?

Când ea nu-i dădu imediat un răspuns, el ridică întrebător din sprâncene, apoi continuă:

— În cazul meu, totul depinde de existenţa unei alternative mai bune, ceva care să-mi umple timpul. Îşi muşcă buzele şi vorbi mai departe: Sunt pe punctul de a-ţi sugera ceva care ţi-ar fi de ajutor în umplerea timpului; însă chiar dacă acum te cunosc mai bine ca oricine altcineva şi, încă de când te-am văzut prima oară, am simţit imboldul de a te cunoaşte, motivul pentru care am avut acest impuls era de neînţeles chiar şi pentru mine, la început. Numai că nu îndrăznisem să mi-l exprim în cuvinte până ce n-am avut această discuţie cu tine, pentru că sunt conştient de faptul că nimic atât de important nu mi se putea întâmpla doar într-o singură oră. Nu, sămânţa căzuse în brazdă cu mult timp înainte..', ei bine, acum câteva luni de zile, în ianuarie anul acesta, şi a căzut, pot să-ţi spun, pe un teren arid şi stâncos. Teren pregătit să reziste înfloririi oricărei emoţii. Ooo, da. Toate emoţiile trebuia înăbuşite de lungile tirade ale lui Beardsley despre vreo chestiune sau alta, iar femeile nu aveau mare spor la el nici în şcoală, nici în afara acesteia. El era întotdeauna politicos cu ele, de fapt chiar fermecător uneori, mai ales la şedinţele cu părinţii, dar ele fuseseră avertizate de limba lui ascuţită. Ştiau cât de departe pot să

meargă şi le-ar fi prevenit şi pe altele, aşa cum te-au prevenit şi pe tine, nu-i aşa, Louise?

— Aşa este, Fred.

Accentuase numele Fred şi amândoi chicotiră.

— Dar tu te-ai întrebat, nu-i aşa, Louise, ce-au putut găsi ele la tipul ăla încărunţit? Mai mult ca sigur că trebuie să se apropie de cincizeci de ani, îţi vei fi spus.

— Nu, niciodată nu am gândit asta. Credeam că te apropii de patruzeci.

— Erai foarte amabilă. Dar pentru moment asta vrea să însemne totul sau nimic. Mă rog, poate nu chiar totul sau nimic, ci doar dacă putem reînnoda sau nu firul discuţiei. Exact asta este. Mâine dimineaţă am de gând să mă urc în maşină şi să nu mă mai opresc până la Dover. O să mă îmbarc, cu maşină cu tot, pe feribot, apoi o să traversez Franţa de la nord la sud, întrebându-mă tot drumul de ce sunt singur; şi, de data asta, mă voi întreba dacă aş fi putut avea un tovarăş de drum. Ar putea fi, ridică el mâna – ca un agent de circulaţie oprind traficul –, apoi o puse pe umărul ei şi continuă: Ar putea fi totalmente platonic sau întru totul dimpotrivă. Ar depinde numai de tine. Şi dacă tu ai dori să păstrăm tăcerea în această privinţă, ar depinde iar numai de tine. Te-aş putea lua dimineaţă, discret, de oriunde ai vrea tu, şi apoi, pe aici ţi-e drumul. Altfel, toate ar rămâne ca şi până acum: Beardsley ar pleca tot de unul singur, iar domnişoara Barrington s-ar duce tot la sora ei din Rye.

Louise se lipise încordată de spătarul scaunului şi se holba la el uluită. Fred îi oferise compania lui pentru următoarele şase săptămâni. Ar locui amândoi la hoteluri şi ar lenevi pe plaje. Ar vizita locuri la care ea nici măcar nu visase vreodată şi, aşa cum spunea el, totul ar putea fi platonic sau nu. *Platonic sau dimpotrivă.* Ea ar trebui să spună cum… ce ar trebui să spună? Nu se simţise niciodată astfel, în toată viaţa ei. Se simţea exaltată, se simţea altfel, cu totul altfel – liberă.

Poate că acesta nu era chiar cel mai potrivit cuvânt, deoarece sentimentul de respingere pe care îl purtase cu ea ani de zile ca pe o povară nu mai exista acum. Cineva o dorea. Acum nu-i mai răsunau în urechi cuvintele „am fost patru ani împreună, dar nu mă-ncumet să înfrunt o căsnicie de o viaţă cu tine “. Şi când ţi s-a indus o asemenea părere despre tine însăţi, te simţi ca un nimic, emoţiile îţi îngheaţă şi nu te dezmorţeşti decât în adânca beznă a nopţii, când nevoia de dragoste devine covârşitoare.

Platonic sau dimpotrivă.

Vocea ei era la fel de catifelată ca şi bucuria care i se putea citi în ochi atunci când răspunse:

— Dar de ce să mai aşteptăm până dimineaţă? Va mai fi lumină până pe la vreo zece seara.

Îl văzu lăsând bărbia-n piept o clipă, apoi îl auzi murmurând:

— O, Louise, draga mea Louise.

După aceea o făcu să se înfioare când o luă de mână şi o trase în picioare, ocolind masa, până în braţele lui. Dar, deşi o ţinea strâns la pieptul lui, nu o sărută, ci îi spuse cu o voce îngroşată:

— Asta ar însemna să sărim peste cal, trecând dincolo de partea platonică, iar tu nu te-ai hotărât încă.

Dându-i drumul din îmbrăţişare, o luă iar de mână şi tocmai se pregătea să o ia din loc când, întorcându-se, zări pe masă ceştile de ceai din care băuseră. Atunci, îi spuse:

— Ehei, dar se va alege praful de toată discreţia. O să mă întâlnesc cu Robson la ieşire şi va trebui să-i explic. Apoi, pe când plecau grăbiţi din sala de mese, adăugă: Dar poate ar fi mai bine să nu dau prea multe explicaţii, nu-i aşa?

— Unde mergem acum? întrebă ea respirând greu.

— Ne întoarcem în camera mea să luăm cartea după care veniseşi, domnişoară Barrington, ca şi ce a mai rămas din vinul de Porto. N-o să ne ia mai mult de cinci minute.

Ei nu i-ar fi păsat nici dacă le-ar fi luat cinci ore. Simţea că trăieşte cu-adevărat. Trăia, alerga. Fugea mână în mână cu domnul Fred Beardsley şi plecau amândoi în străinătate şi urma să fie împreună cu el vreme de cinci sau şase săptămâni. Se simţea din nou tânără şi era îndrăgostită. Da, iubea din nou. Da, era îndrăgostită, şi încă de un asemenea bărbat, şi era şi el îndrăgostit de ea. O, da, o iubea foarte mult şi totul se întâmplase în aproximativ o singură oră. I se părea că nu era adevărat; şi totuşi era, era... *Era adevărat.* Dar în definitiv, după cum spusese şi el, cât să se fi făcut oare ceasul?

— Dar îţi spun că l-am văzut cu ochii mei fugind ca o nălucă din sala de mese; şi o ţinea de mână pe domnişoara Barrington şi alergau pe coridor către camera lui. Până să spăl eu ceştile folosite de ei şi să ies, cei doi, tot mână-n mână, erau deja afară în curte şi le sfârâiau călcâiele înspre parcare.

Doamna Robson, privind pe fereastra bucătăriei sale, replică:

— Săteam aici şi spălam vasele şi am văzut maşina lui ieşind din parcare, dar în maşină nu l-am văzut decât pe el.

— Nu aveai cum să vezi mai mult din unghiul ăsta.

— Sigur n-ai băut nimic?

— Femeie! Tu nu înţelegi ce-ţi spun?

— Da, da, înţeleg ce vrei să spui. Dar şi el, cu urletele, zbieretele, înjurăturile şi ieşirile sale violente, când mai pocnea pe câte unul, este un adevărat miracol că nu a fost pus încă la punct de vreun părinte până acum. Şi zici că alerga ca disperatul împreună cu băţoasa aia? Chiar ieri am auzit vorbindu-se despre ea – am tras cu urechea pe când spălam ceştile de ceai –, spuneau că nu va rezista în şcoală şi că nu ar fi deloc surprinşi să audă că şi-a înaintat demisia chiar în vara asta. Nu se potriveşte în decor. E cam cu nasul pe sus.

— Ba mie nu mi s-a părut niciodată a fi cu nasul pe sus. Întotdeauna am constatat că este foarte politicoasă şi că se îmbracă drăguţ şi îngrijit, nu ca toate celelalte curve care, după mintea mea, nu ar merita câtuşi de puţin să fie profesoare.

— Mai bine stai jos şi bea-ţi şi tu ceaiul.

— Ce, tot nu mă crezi?

— Cum pot să cred aşa ceva? Dacă cel pe care l-ai văzut era chiar el, atunci cu el nu se putea să fi fost ea, iar dacă cea pe care ai văzut-o era cu-adevărat ea, atunci este imposibil să fi fost el. Beardsley şi domnişoara Barrington. Da' ce, frate, nu eşti în toate minţile?

Joss Robson se aşeză la masă, însă, în loc să ia furculiţa şi cuţitul şi să atace ele salata cu şuncă şi limbă, se uita doar la farfurie cu o privire fixă. Era într-adevăr, după cum îi dăduse şi ea de înţeles, de domeniul fantasticului: bătrânul urs Beardsley şi tânăra domnişoară Barrington. Dar, pe de altă parte, el încă nu era chiar aşa de bătrân, iar ea nu mai era chiar aşa de tânără. Şi doar îi văzuse cu ochii lui. Sau să i se fi năzărit numai?

Răcnetul pe care îl scoase bărbatul mai că o făcu pe doamna Robson să scape din mână cele două ceşti pe care le luase de pe policioară:

— Să-mi ardă nenorociţii ăştia de ochi în flăcările iadului dacă te mint, femeie! Chiar i-am văzut.

În tăcere acum, ea se apropie de masă şi îşi împinse uşurel soţul la loc pe scaunul lui, spunând:

— Dacă tu spui că i-ai văzut, înseamnă că sigur i-ai văzut; nu-ţi pune nimeni la îndoială spusele. Acum, bea-ţi ceaiul liniştit.

Femeia se gândi că luni va trebui să-l ducă pe soţul ei la doctor pentru a-i recomanda un tonic sau ceva asemănător, fiindcă era cu nervii la pământ. Şi cine n-ar fi, cu atâţia mici huligani în jur? Jumătate dintre ei erau adevăraţi draci

împieliţaţi. El nu fusese niciodată atât de irascibil, iar acum era un pachet de nervi. Ba, începuse să aibă şi halucinaţii. Oh, da, cu siguranţă avea halucinaţii.

2

Bărbatul era îmbrăcat într-un costum de culoarea oului de raţă, cu o cămaşă bleu deschis, din mătase, iar la gât avea o cravată, tot din mătase, de culoare cenuşie. Femeia de lângă el purta un taior de un mov pal, peste care avea o haină de mătase, cu mâneci trei sferturi. Amândoi aveau capul descoperit, dar în timp ce părul lui era sur, al ei era castaniu deschis şi prins într-un coc la ceafa. Se plimbau pe o alee îngustă care dădea în Champs-Elysées.

El se oprise în dreptul unei florării şi tocmai îi prinsese de reverul hainei un bucheţel de violete, când deodată tresări şi întoarse brusc capul, auzindu-şi numele strigat în gura mare de pe partea cealaltă a drumului. Priviră lung la persoana care alerga spre ei: de fapt erau două persoane, însă cea de-a doua nu alerga. Întorcându-se către femeie, bărbatul exclamă:

— Nu e cu putinţă. Nu aici. Riley? Nu! Nu poate fi adevărat.

— Bună ziua, domnule Beardsley. Ah! Nu-mi venea să cred. V-am urmărit de pe partea cealaltă încă de la capătul străzii şi îi spuneam unchiului meu Frank, cel de colo, „Trebuie să fie domnul Beardsley. Există un singur domn Beardsley în toată lumea asta “. Şi unchiul meu Frank mi-a răspuns: „Există zeci de oameni cu părul cărunt”, dar eu o ţineam pe-a mea: „Nu ca al lui “. Nu ca al dumneavoastră. Şi de talia dumneavoastră, şi toate celelalte, domnule Beardsley.

Depăşiseră cu câţiva paşi florăria, dar se opriră din nou când Riley exclamă cu glas tare:

— Vai, dumneavoastră sunteţi, domnişoară Barrington?

Aoleu! Nici nu v-am recunoscut.

Îi aruncă o privire ghiduşă domnului Beardsley, apoi se uită din nou la Louise înainte de a privi către bărbatul înalt şi subţire de lângă el, căruia îi spuse:

— Domnişoara Barrington este o profesoară de la şcoală.

— Încântat de cunoştinţă.

Bărbatul cel înalt şi subţire dădu mâna cu Louise care, afişând un zâmbet larg, îi răspunse:

— Şi eu sunt la fel de încântată.

Domnul Beardsley îl întrebă pe elevul său:

— Dar ce vânt te aduce la Paris, Riley?

— Păi, domnule, e o poveste lungă. Am câştigat un week-end la Paris, însă mama nu m-ar fi lăsat să vin aici de unul singur. Oricum n-aş fi fost singur, aş fi avut un soi de ghid, dar condiţia a fost: ori cu unchiul Frank, ori deloc. E băiat bun unchiul meu Frank.

Când cotul lui Riley i se înfipse unchiului său între coaste, bărbatul cel înalt se burzului:

— Ia vezi, băieţică. Potoleşte-te!

— La fel aţi venit şi dumneavoastră până aici, domnişoară, vreau să zic numai pentru week-end?

Înainte ca ea să aibă timp să răspundă, Beardsley se răsti la el:

— Nu, ea nu a venit până aici numai pentru week-end, ca tine.

— Fred, ce-i cu tonul ăsta? îl întrerupse Louise.

— Ai dreptate, încuviinţă el dând din cap spre ea, dar mai adăugă: Este vorba de Riley, Louise, de Riley. Mai ţii minte cine este Riley, nu? Apoi, întorcându-se către bărbatul cel înalt, îi explică. El era unica persoană pe care speram să nu o mai întâlnesc niciodată în viaţa mea.

— Chiar aşa de rău?

— Chiar aşa de rău. Şi mai este un lucru pe care trebuie să ţi-l clarific – îndreptă arătătorul spre băiat – adresarea

corectă către dânsa este acum „doamna Beardsley “, iar nu „domnişoara Barrington “.

Gura lui Riley rămase larg deschisă şi, timp de treizeci de secunde, nu mai fu capabil să articuleze niciun cuvinţel, după care îngăimă:

— Pe bune?

Domnul Beardsley trase adânc aer în piept, lăsă capul într-o parte, apoi păru să suspine când şopti:

— Pe bune, Riley. Pe bune.

— Felicitări, domnişoară… doamnă Beardsley.

Riley strânse cu putere mâna lui Louise; după care, întorcându-se către bărbatul de lângă el, îi spuse:

— Ce zici de asta, unchiule? Ce părere ai de-aşa ceva? Domnul Beardsley însurat. Asta da surpriză. Şi când a avut loc fericitul eveniment, domnule Beardsley?

Fred şi Louise schimbară ocheade între ei, dar Louise fu cea care răspunse:

— Azi se împlinesc cinci săptămâni.

După toate aparenţele, lui Riley nu-i venea să creadă, pentru că, după o pauză, adăugă:.

— Asta trebuie să fi fost imediat după ce am luat vacanţă.

— Da, chiar după ce a început vacanţa, Riley.

— A avut loc la St. Bede cumva? Mi-ar plăcea să se fi petrecut acolo.

De data asta Fred fu cel care răspunse:

— Nu, Riley, cununia nu s-a oficiat la St. Bede, ci în Bavaria, într-o micuţă capelă de pe dealurile de la poalele Alpilor.

Apărea tot mai evident că Riley era de-a dreptul şocat de această veste şi îşi plimba, de la unul la celălalt, o elocventă privire uluită, după care spuse:

— Doamne Dumnezeule, tocmai în Bavaria!

Fred replică:

— Nu, Dumnezeu nu a asistat, dar destui ţărani din zonă

au fost prezenţi.

Unchiul lui Riley izbucni în hohote de râs, iar Riley, râzând şi el, îi spuse acestuia:

— Vezi, ăsta-i domnul Beardsley, ştii tu, acela despre care ţi-am povestit, acela care te binedispune de fiecare dată.

Riley se întoarse din nou către Fred, întrebându-l:

— Şi cum aţi ajuns acolo?

Iar Fred răspunse:

— Am mers pe jos până la Dover, am traversat înot Canalul Mânecii, apoi am străbătut, tot cu resursele noastre pedestre, Nordul Franţei, Belgia şi toată Germania, ca să ajungem, în cele din urmă, cu picioarele umflate, în Bavaria.

Acum râdeau cu toţii, în acelaşi timp, însă, Riley se gândi şi răspunse cu aceeaşi monedă:

— Da, trebuie să fi avut picioarele umflate şi aş zice că trebuie să fi tocit şi câteva perechi de încălţări, însă… cu toate acestea, trebuie să vă fi luat şi ceva timp să ajungeţi acolo pe jos, domnule, nu credeţi? Şi mai trebuia să fi fost şi totul plănuit dinainte, iar nimeni să nu ştie nimic despre intenţiile dumneavoastră. Vreau să spun, nimeni din şcoală.

— Ei bine, nu. N-am avut nimic plănuit, Riley. Totul s-a petrecut sub impulsul momentului, în memorabila zi în care ţi-am adus la cunoştinţă nerăbdarea mea de a nu te mai revedea vreodată, nu-i aşa, dragă?

Louise, dând din cap către Riley a încuviinţare, îi explică:

— Da, Riley, evenimentul a avut loc într-adevăr sub impulsul momentului şi pot să-ţi mai spun că este la fel de adevărat şi că tu ai fost acela care a declanşat totul.

— Cum? Eu, doamnă?

— Tu în persoană, Riley.

De data asta Fred fu acela care se întoarse şi o privi lung, spunându-i:

— Nu ai pomenit niciodată de asta.

— E-adevărat, nu ţi-am spus nimic, dar îţi aduci aminte

discuţia ta cu acest tânăr? De acolo a pornit totul.

— O, da, domnişoară, se băgă în vorbă şi Riley. Eu mi-o reamintesc perfect. Ciondăneala mea de rămas-bun. A fost o porcărie.

— Da, într-un sens a fost, Riley; însă mie mi-a dezvăluit o latură ascunsă, total diferită, a Ursului Beardsley.

Râsul lui Riley făcu să răsune strada şi multe capete se întoarseră spre ei, apoi turui către feţele zâmbitoare ale interlocutorilor săi:

— Asta-i culmea, dumneavoastră numindu-l astfel pe dumnealui! Şi vreţi să spuneţi că totul a început de atunci?

— Da, Riley, aşa a fost; dar aş prefera să nu o mai spui şi altora. Mi-ar plăcea să rămână ca o legătură tainică între noi trei, fiindcă presimt că în viitor ne vom întâlni mai des.

— Poate doar fără ştirea mea, clătină energic din cap bărbatul ei.

La care Riley replică:

— Dânsul n-o să aibă ce face, nu-i aşa, doamnă? Pen'că bărbaţii nu prea au de ales, dacă ar fi să ne luăm după ce zice maică-mea.

— Apropo, Riley, cum ai câştigat călătoria asta la Paris?

— La un concurs de actorie, domnişoară.

— Actorie?

Vocea lui Fred o acoperise pe a ei, repetând cuvântul:

— Actorie?

— Da, răspunse Riley. Dumneavoastră aţi fost singurul care mi-aţi spus, când ne-am văzut ultima dată, că aş fi bun la aşa ceva, adică să mă fac actor comic. Ei bine, s-a întâmplat să se organizeze un concurs care s-a desfăşurat, timp de trei săptămâni, în Fellbum, la teatrul de-acolo, pentru descoperirea de talente cu vârsta sub şaptesprezece ani. Aoleo, Doamne! N-aţi văzut niciodată o coadă aşa de mare. Tata zicea că n-am nicio şansă, dar unchiul Frank mi-a spus să-mi văd de treaba mea şi să fac cu naturaleţe ce

aveam de făcut: să-mi aleg un personaj. Aşa e, unchiule?

Unchiul Frank dădu din cap, adăugând:

— Da, aşa ţi-am spus. Fii tu însuţi, dar alege pe cineva pe care-l ştii bine, şi pe care-l poţi imita.

— Şi asta am şi făcut, completă Riley.

— Şi pe cine-ai ales?

— Pe dumneavoastră, domnule.

Pentru o clipă se aşternu o tăcere perplexă. Apoi izbucni un răget:

— Ce zici că ai făcut?

Nou:

— Fred, suntem pe stradă, se opresc trecătorii. Or să creadă că ne batem.

— Păi, chiar asta se va întâmpla imediat, dragă, crede-mă pe mine, dacă a îndrăznit el să mă aleagă tocmai pe mine ca să mă maimuţărească şi să ajung bătaia lui de joc.

— Dar n-a fost chiar aşa, domnule. Ei bine, vreau să spun că eu nu am făcut nimic altceva decât să vă imit.

Se făcu iar linişte; încercând să nu izbucnească în râs, Louise întrebă:

— Şi cum l-ai imitat, Riley?

— Păi, iată cum – şi Riley zvârli o ocheadă temătoare către duşmanul său; apoi scoase un mic chicotit ghiduş şi spuse: Vedeţi dumneavoastră, domnişoară, domnul Beardsley are câte o mimică diferită pentru fiecare alt lucru pe care îl spune.

La auzul acestor vorbe, Fred şi Louise schimbară între ei scurte priviri, el cu sprâncenele ridicate în semn de mare mirare, iar ea tot cu mâna la gură.

— Să vedeţi, continuă Riley, atunci când te ascultă şi nu îi place ce zici, mijeşte ochii care devin două crăpături subţiri, şi se uită la tine ca un chinez, iar lunga sa buză de sus – deoarece, să ştiţi, domnule, dumneavoastră aveţi buza de sus lungă… şi aici Riley trase adânc aer în piept înainte de a

continua. Ei bine, dumneavoastră atunci o trageţi drept în jos, cam aşa – şi el arătă cum iar nasul dumneavoastră bineînţeles că se ia şi el după ea. Este ca şi când nu v-ar veni a crede ceea ce auziţi. Înţelegeţi, domnule?

În momentul acela Louise nu se mai putu abţine şi izbucni în hohote de râs care răsunară pe toată strada, făcându-i pe trecători să arunce zâmbete întrebătoare, curioase. Fred nici măcar nu surâse. Doar spuse fioros:

— Dă-i înainte!

— Ei bine, şi Riley lăsă pentru o clipă privirea în jos înainte de a i-o trânti în faţă: Urechile dumneavoastră, domnule. Ştiţi, când băieţii bâiguie doar şi nu vorbesc, cum obişnuiţi să spuneţi dumneavoastră, pe şleau, fără ocolişuri, atunci dumneavoastră vă prefaceţi că nu-i mai băgaţi în seamă şi vă introduceţi un deget în ureche, scuturând din mână, şi tot continuaţi aşa cu scuturatul, şi în final scoateţi degetul din ureche şi vă daţi cu palma peste tâmplă, cam în felul ăsta. Şi apoi spuneţi… se avântă Riley într-o remarcabilă imitare a vocii profesorului său pe când rostea: „Vai de mine şi de mine! Nu pot auzi niciun cuvânt, niciunul dintre noi, cei din încăperea asta, nu poate auzi, cât de cât, un singur cuvinţel. Vai de mine, vai de mine! Ce păcat! Ce păcat! Dacă cel puţin băiatul ăsta ar putea să vorbească englezeşte corect, într-o bună zi tot ar fi în stare măcar să-şi câştige cinstit existenţa.”

Louise se întorsese şi se sprijinea acum de soţul ei, iar el stătea cu capul aplecat, încercând în zadar să mascheze că tot trupul lui se scutura de râs, în timp ce unchiul lui Riley, Frank, era şi el extaziat de veselie.

— Ei bine, şi ce reacţie a avut sala atunci când m-a văzut? întrebă în cele din urmă Fred.

— O, domnule, dar aţi dărâmat zidurile, a fost un adevărat triumf. Iar eu am fost unul dintre cei zece selecţionaţi în prima rundă; apoi am ieşit învingător din cei trei aleşi dintre

primii zece.

— Şi toţi au fost comedianţi?

— Ooo, nu. Nu, domnule. Eu am fost singurul. Vreau să spun că la început fuseseră zeci şi zeci de aşa-zişi comici, după cum au fost ei numiţi, însă… ei bine, toţi au spus ori glume răsuflate de pe vremea străbunicii, ori unele la care adevăraţii comedianţi ar fi renunţat demult, ori altele fără niciun haz. Asta mi-a dat încredere. Ceilalţi doi dintre cei trei care am ajuns în finală erau unul cântăreţ şi al doilea a recitat din Shakespeare. Vă daţi seama că eu nu mai credeam să am vreo şansă fiind la concurenţă cu ei, fiindcă erau amândoi foarte buni, mai ales cântăreţul. Avea o voce foarte frumoasă. Aş fi putut să jur că el va câştiga.

— Dar el nu i-a făcut pe spectatori să râdă?

— Nu, domnule, nu i-a făcut să râdă.

— Iar când tu m-ai imitat pe mine, lumea a râs?

Riley privi repede de la unchiul lui la Louise şi răspunse:

— Păi, dânsul se strâmbă, nu?

— Să-ţi spun drept, Riley, încă nu m-am familiarizat cu această latură a sa. Vezi tu, eu până acum nu l-am supărat ca să aibă de ce să se strâmbe, dar în continuare o să fiu mai atentă la grimasele lui. Şi eşti hotărât să urci pe scenă?

— Se pare că este singurul lucru pe care sunt capabil să îl fac, domnişoară. Ştiţi, domnul de alături – şi îl arătă cu capul pe Fred – mi-a spus că numai de asta sunt eu bun; dar este nostim că a spus-o, pen'că este şi prima slujbă care mi s-a oferit.

— Ţi s-a oferit ţie un angajament pe scenă?

— O, nu, nu, domnule. Şi oricum, nu fiţi aşa surprins, doar am câştigat excursia asta, nu? Şi, o dată cu ea, un serviciu.

— Ce fel de serviciu?

Riley îndreptă spatele şi, folosind un ton nu mult diferit de al lui Fred, răspunse:

— Director de scenă în „Trupa teatrului Micul Palat “.

— Cum? Director de scenă? Tu?

— Ei bine, spuse Riley, de data asta din nou cu glasul lui, secondant în orice caz. Nu este chiar ceea ce S-ar putea înţelege prin asta, domnule, dar mi s-a spus că este doar un început. E drept că nu mi-a prea plăcut mie atunci când efectiv am început, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Să pregăteşti ceaiul, să cari decoruri, să dai cu mătura, să îndeplineşti comisioane şi să fii la cheremul oricui.

— Înseamnă că ştiţi perfect despre ce este vorba, domnişoară.

— Ei bine, da.

Louise se uita acum la expresia întrebătoare a lui Fred şi, dând din cap către el, îi spuse:

— Am fost câţiva ani într-un teatru de amatori. Dar, deşi nu eram profesionişti, aveam până şi noi un director de scenă şi un asemenea secondant al său, şi de cele mai multe ori erau şi ei tentaţi să evolueze ca actori. Iar unii dintre ei pot să-ţi spun că erau mult mai buni decât mulţi membri ai distribuţiei şi eu sunt sigură că aşa se va întâmpla şi în cazul tău, Riley, aprobă ea, dând din cap către el.

— Nu… nu face asta, draga mea. Băiatul ăsta se va umfla în pene atât de tare încât fumurile i se vor urca la cap, ca să nu mai vorbim de faptul că s-ar putea să plesnească de atâta făloşenie. Fred se uită apoi la unchiul lui Riley, pe care îl întrebă liniştit: Vă rog să-mi spuneţi sincer, este el chiar aşa de bun pe scenă?

Unchiul şi nepotul schimbară între ei zâmbete ghiduşe, pline de o afectuoasă complicitate, înainte ca bărbatul să răspundă:

— O să ajungă el să fie, odată şi-odată, de asta pot să vă asigur. Bineînţeles că, după cum i-am spus şi lui, şi după cum am înţeles că şi dumneavoastră i-aţi spus de multe ori, asta se va întâmpla numai dacă se va ţine serios de treabă. Şi, în definitiv, tot aşa cum singur aţi spune şi dumneavoastră,

domnule, nu este nimic rău să fii în stare să-i faci pe oameni să râdă.

O dată ajunşi în acest punct al conversaţiei, Fred îşi consultă ceasornicul şi spuse:

— S-a făcut timpul să plecăm la masă. Dumneavoastră ce faceţi?

— O să mai căscăm gura oleacă primprejur înainte de a mânca şi noi câte ceva, răspunse unchiul Frank, după care întinse mâna către Louise, adăugând: Ştiţi, doamnă, eu nici n-am vrut să vin în excursia asta, dar s-au ţinut de capul meu. Acum, însă, sunt bucuros că s-a-ntâmplat aşa, pentru că am avut ocazia să vă cunosc şi pe dumneavoastră, şi pe acest om bun de lângă dumneavoastră, despre care am auzit atâtea.

După ce Fred îi strânse şi el mâna cu aceeaşi forţă, urmă un schimb de saluturi de rămas-bun, după care, el şi cu Louise, zâmbind, se întoarseră şi porniră să-şi continue plimbarea de-a lungul străzii, în timp ce Riley şi unchiul său o luară în direcţie opusă, traversând înapoi drumul.

— Mă simt îngrozitor că i-am lăsat aşa. Vor găsi cu greu un loc unde să mănânce, cu excepţia cârciumelor, iar mie unchiul nu mi se pare, în niciun caz, genul de om care să meargă prin crâşme. Ba e chiar foarte manierat.

— Fii liniştit, dacă el nu se descurcă, cu siguranţă o va face Riley.

— Ştiu, şi tocmai asta mă îngrijorează.

— Ei, hai! Şi tu acum! Am putea să-i invităm să vină cu noi la masă. Ce zici?

— Vorbeşti serios?

— Foarte serios!

— Ce bine! surâse Fred.

— Şi mie mi-a trecut prin cap, dar n-aş fi vrut să ţi-o impun, ştiind cât de mult îl ai la inimă… vreau să spun, pe Riley. Aproape ca sarea în ochi.

— Păi atunci ce mai aşteptăm?

— Foloseşte-ţi doar glasul obişnuit şi strigă-le să se întoarcă.

Dar în loc să-şi întrebuinţeze vocea, Fred băgă două degete în gură şi slobozi un şuierat strident.

Ca şi când nu ar fi aşteptat decât acest semnal, Riley se întoarse instantaneu şi îi răspunse făcându-i semn cu mâna; apoi îl înşfăcă pe unchiul său de braţ şi amândoi se întoarseră şi o luară la fugă.

— S-a întâmplat ceva?

Fred se uită la unchiul lui Riley.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, numai că ne-am întrebat dacă n-aţi fi de acord să mâncăm ceva împreună, zise el.

După un scurt schimb de priviri interogative, unchiul răspunse:

— Este foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule şi doamnă, însă uitaţi-vă la noi cum suntem îmbrăcaţi. E drept, eu sunt în costum, dar Luminăţia sa, uite-l, are pe el numai o bluză.

— Dar tricoul meu e simplu; n-are nimic scris pe el, îşi arătă Riley pieptul cu degetul mare.

— Ce-i drept, nu are, însă nu se obişnuieşte să se între într-un local ca lumea cu o asemenea ţinută.

— Lăsaţi asta în grija noastră. O să fiţi surprinşi să vedeţi cum este îmbrăcată lumea aici, chiar şi în cele mai bune restaurante, iar în cel unde mergem acum nu sunt un necunoscut: mănânc acolo cel puţin o săptămână în fiecare an, de foarte mult timp. Şi, oricum, proprietarul o simpatizează pe soţia mea. Vom avea parte de cele mai bune locuri, sunt sigur de asta, iar el ne va sfătui şi la ce spectacol să ne ducem ca să nu aibă importanţă în ce limbă se vorbeşte; presupun că la *Folies Bergère.*

— *Folies Bergère!* Ooo, domnule!

— Şi mai renunţă şi la acest „Ooo, domnule “! Oricum, eu

aş vrea să te rog să mergi în faţă, cu soţia mea. Vreau să vorbesc ceva cu unchiul tău.

Ceea ce s-a întâmplat după aceea urma să aibă un efect vital asupra vieţii lui Riley, deoarece soţia domnului Beardsley îl luă pe tânăr de braţ. De fapt, se lipi de el, ceea ce îl ului atât de tare, încât, pentru o clipă, i se muiară picioarele şi parcă amuţise, pentru că această doamnă îl trata ca pe un bărbat, nu ca pe stârpitura de Riley. Era ca şi când întreaga lui viaţă se schimbase dintr-o dată, iar el se maturizase pe loc. Mai bine zis, el îşi putea imagina acum viitorul şi perspectiva îl îmbăta: era sigur că pornise pe un drum care ducea undeva şi, după cum spunea unchiul său, trebuia să fie tenace şi sârguincios.

PARTEA ÎNTÂI

1

Teatrul Micul Palat se afla pe o stradă laterală care pornea din piaţa centrală a oraşului Fellbum. Intrarea nu era tocmai îmbietoare şi, dacă pe la jumătatea faţadei nu s-ar fi etalat numele său alcătuit din litere luminate, de aproape jumătate de metru, s-ar fi putut crede că cele două uşi mari şi verzi de sub firmă duc spre un depozit.

Holul de la intrarea în teatru era la fel de insipid, cu excepţia unei arcade ornamentale care dădea într-un alt hol, surprinzător de spaţios, cu mochetă roşie, cu casa de bilete în dreapta, în timp ce, în stânga, un şir larg de trepte scunde ducea în sus, către locurile de la galerie. Drept în faţă, două uşi frumos ornate se deschideau spre stal.

Faptul că interiorul rămăsese aproape la fel ca atunci când se construise teatrul, cu peste şaptezeci de ani în urmă, spunea multe despre atenţia care îi fusese acordată atât de

către foştii proprietari, cât şi de actualul deţinător, un oarecare domn David Bernice. Respectivul proprietar era şi director şi regizor, tot aşa cum fuseseră şi predecesorii lui. O astfel de organizare era impusă de necesitatea obţinerii unui profit cât de mic: Micul Palat, asemenea altor multe teatre care se zbăteau să-şi continue existenţa, nu putea primi un public mai numeros de cinci sute de persoane, înghesuite în cele două loje, în stal şi pe locurile de la galerie. Şi o asemenea funcţionare putea fi eficientă numai dacă proprietarul se dedica cu trup şi suflet multiplelor faţete ale afacerii.

David Bernice însuşi nu fusese niciodată strălucit ca actor, însă se mândrea cu felul în care izbutea să scoată tot ce era mai bun din toţi cei cu care avea de-a face. Cel puţin nouă luni pe an, el trata trupa de actori ca şi când ar fi făcut parte din familia sa. Ei jucau de toate, de la Ibsen la farse; nu întotdeauna remarcabil, ci doar arareori, dar întotdeauna distractiv pentru spectatori; cu toate că, din când în când, ca, de exemplu, atunci când Nonagon era la apogeul gloriei sale, se mai petrecea şi câte un miracol…

— Fereastra era în stânga biroului. Acum se află în dreapta.

— Contează chiar aşa de mult, Vera?

— Bineînţeles, domnule Bernice, contează foarte mult. Lumina cade incorect pe birou. Încă de la început este slabă venind de dincolo de fereastră.

Înainte ca el să mai poată face vreun comentariu, tresări, surprins de Nyrene Forbes-Mason, draga nonagona, femeia enigmatică care, cu o voce foarte dulce, atât de diferită de glasul ei obişnuit, îi spuse:

— Da, desigur, domnule Bernice, trebuie să fie o mare diferenţă, pentru că, biroul fiind în partea asta, lumina nu-i mai scoate în evidenţă părul.

Din rândul întâi, unde erau aşezaţi membrii distribuţiei, se

auziră chicoteli.

— Nu mai suport!

— Vera! Vera, nu mai pune totul la inimă, potoleşte-te!

— Tot eu să mă potolesc? Mi-a ajuns până-n gât. N-o vezi cum insultă… şi tot insultă. M-am săturat, o să plec. Ascultă-mă pe mine. O să mă duc dracului de-aici, învârtindu-mă.

Neexistând niciun răspuns la aşa ceva, David Bernice oftă din greu, apoi strigă:

— Riley!

De parcă doar chemarea asta o aştepta, Riley ieşi pe dată din culise şi înaintă spre marginea scenei. Uitându-se ţintă în jos la şeful său, spuse:

— Da, domnule Bernice?

— De ce ai schimbat locul acestui obiect de decor?

— Păi, să vedeţi cum stă treaba, domnule. Ştiţi, eu… am…

Riley privi spre capătul rândului, la directorul de scenă, aşteptând ca acesta să răspundă la întrebare. John Maybright se aproapie de centru şi, uitându-se în sus la interpreta rolului principal, zise:

— Eu am făcut această mutare, Vera, pentru că, de acolo de unde se afla fereastra până acum, cu greu putea fi văzută de spectatori, şi doar de către cei din lateral iar, ceea ce este mai important, panourile astea de decor păreau lipsite de viaţă. Aici se presupune că ar fi peretele unui birou şi te-ai aştepta acolo să vezi şi o fereastră. Şi, încă mai mult, Vera, ai dat ordine peste capul meu cu privire la locul în care să fie amplasată fereastra, iar eu cred că, aici, noi toţi ştim care ne sunt atribuţiile şi eu mi le cunosc pe ale mele.

— Nu şi nu! Nu accept să fiu tratată astfel.

În momentul acela, întreaga asistenţă fu martora unei întâmplări foarte ciudate, care a avut loc pe scenă, întâmplare fără niciun fel de legătură cu piesa în chestiune. Ciudată pentru că domnişoara Nyrene Forbes-Mason, femeia care părea să trăiască cu adevărat numai şi numai pe scenă,

în timp ce, în afara scenei, era la fel de îngheţată ca un congelator şi evita orice fel de abordare prietenoasă, a strâns-o la piept pe domnişoara în vârstă de douăzeci şi opt de ani Vera Fielding, angajată în trupă numai de nouă luni.

Tânăra venise cu o carte de vizită impresionantă, cea mai recentă piesă în care jucase înainte ţinând capul de afiş, la Londra, timp de şase luni.

Şi acum era îmbrăţişată cu blândeţe de înalta şi impozanta domnişoară Mason care, cu un ton pe care nu i-l mai auzise nimeni până atunci, poate doar pe scenă, şi acolo numai dacă era impus de personajul interpretat, îi spuse:

— Uite ce e, draga mea, suntem cu toţii nervoşi. Îmi pare rău că am permis naturii mele mai din topor să se manifeste ca o scorpie. Te rog să mă ierţi. La vârsta ta, şi eu aş fi avut, poate, aceeaşi reacţie la mutarea acelei ferestre. Avem acum o piesă bună, cea mai bună de multe săptămâni încoace, aşa că hai să-i dăm drumul, vrei? Şi, lăsându-şi mâinile să-i atârne pe lângă corp, se întoarse către domnul Bernice şi îl întrebă: începem?

— Fără doar şi poate, domnişoară Mason, fără doar şi poate.

În tot acest timp, Riley, stătuse lângă luminile acum stinse ale rampei şi nu-şi putuse lua ochii de la actriţa înaltă care-şi îndreptase spatele, arătând şi mai maiestuoasă, şi ieşise în culise în partea opusă, pregătită pentru replicile pe care urma să le dea. Între timp, el se dădu iute înapoi şi îşi ocupă locul de lângă Phillip Vernon, care îi sufla replicile interpretului rolului principal masculin, James Culbert. Riley avea într-adevăr un freamăt interior de emoţie în aşteptarea reintrării domnişoarei Mason.

Şi iat-o din nou, parcă plutind deasupra scenei, vorbind acum peste umăr, în inegalabila ei manieră dispreţuitoare:

— Ştiu acum ce am de făcut, Johnson. De altfel, era şi timpul.

Avea o voce profundă, ca de bărbat. Purta o haină simplă, gri, iar părul ei castaniu, bogat, era strâns la ceafă într-un coc imens, însă Riley şi-o închipuia îmbrăcată cu veşminte scumpe şi pe cap cu o pălărie mare, cu o pană arcuită. Sprijinindu-se într-un baston cu montură de argint, ea şchiopăta; cu toate astea, trupul ei avea aceeaşi ţinută foarte dreaptă. Se opri şi se uită la tânăra de la birou; după care se mai apropie cu încă un pas, privind-o întâi dintr-o parte, apoi din cealaltă, ca şi când ar fi admirat o sculptură. În cele din urmă, cu vocea ei groasă, autoritară şi în acelaşi timp dispreţuitoare, întrebă:

— Dar tu, cine eşti?

Tânăra din spatele biroului, ridicându-se încet, răspunse:

— Sunt Patricia Stace şi aş vrea să vă pun şi eu dumneavoastră aceeaşi întrebare.

— Ooo, ooo! — Smuci de două ori îndărăt capul ei mare – ai vrea, nu? Ei bine, întâmplător, eu sunt Lady Forester, cunoscută în locul ăsta, după câte am înţeles, drept Minnie. Când ai început serviciul aici?

— Acum două săptămâni.

— Da? Şi cine te crezi? Şi cum de lucrezi aici, în această încăpere, şi chiar la biroul Prealuminăţiei sale sau care a fost al ei înainte să se hotărască să… ţi-l lase moştenire.

— Se întâmplă să fiu verişoara Lordului Fielding.

— Zău? E pentru prima dată că aud să aibă vreo verişoară.

— Ca să mă exprim mai exact, trebuie să spun că, de fapt, mama mea era verişoară cu Lordul Fielding, aşa încât eu nu îi sunt dânsului decât un fel de nepoată mai de departe.

— Opriţi-vă! le întrerupse David Bernice. Când aş spune asta, eu aş ieşi de după birou, Vera, mimând o sinceră indignare. Apoi întoarce-te şi uită-te către uşă, acolo unde sunt James şi Phillip.

Şi repetiţia continuă cam aşa până când David Bernice spuse:

— Gata! Să luăm o pauză. O să continuăm după ora unu şi jumătate.

Se iscă o mişcare generală. Cei mai mulţi actori, după ce îşi. Lepădară hainele de scenă, eşarfele sau pălăriile, se îndreptară către restaurantul din cealaltă parte a pieţei. Acolo îşi luau de obicei masa de prânz, la bar, şi mai beau şi câte un păhărel.

Harry Morgan, electricianul şi îngrijitorul, locuia chiar în clădirea teatrului, într-un apartament cu trei camere. Nevasta lui era costumieră şi cusătoreasă. Cât despre domnul Bernice, acesta locuia în Fellbum de patruzeci şi opt de ani, având o frumuseţe de casă la marginea oraşului. Mai rămâneau doar domnişoara Mason şi Riley şi, orice ar fi vrut el să facă în ora de masă, putea face numai după ce o servea pe ea cu tot ce-i trebuia.

Acest obicei se instaurase cam cu un an în urmă, atunci când Billy Carstairs, omul bun la toate din teatru, se îmbolnăvise. Când el se întorsese la serviciu, domnişoara Mason făcuse cunoscut faptul că prefera ca, în continuare, Riley să fie cel care să-i aducă sandvişurile zilnice.

Riley îi spusese odată mamei sale:

— Asta este ca şi cum aş fi fost decorat chiar de regină, deoarece domnişoara Mason este practic inabordabilă atunci când coboară de pe scenă. Niciun fel de sporovăială. Nu pare a sta de vorbă decât cu şeful; ei doi par să fie prieteni vechi. Ştii, ea este aici de doisprezece ani. Nu mănâncă decât un sandviş cu limbă sau cu şuncă. I-am sugerat o dată că i-aş putea aduce să mănânce peşte şi cartofi prăjiţi, dar s-a uitat atunci atât de crunt la mine de parcă aş fi înjurat-o.

Acum, după ce Riley bătu la uşa încăperii care era, de departe, cea mai bună cabină din teatru şi fii poftit să între, cei mai mulţi dintre actori ar fi rămas stupefiaţi constatând o completă schimbare a ambilor: adevărata şefă a trupei şi

mucosul teatrului.

Nyrene şedea pe ceea ce părea a fi un pat de campanie, întins lângă zidul cel mai îndepărtat al camerei şi acoperit cu o minunată carpetă indiană.

Riley o salută şi spuse:

— Brr! Ar trebui să puneţi ceva pe dumneavoastră, e cam frig aici. Pot pune rămăşag că iar a fost oprită încălzirea.

— Nu, încălzirea încă funcţionează. Iar sunetul vocii ei era atât de firesc încât era imposibil de asociat cu oricare dintre ipostazele domnişoarei Nyrene Mason-Forbes, de pe scenă sau din afara acesteia.

El îşi trase un scaun şi, întorcându-l invers, încălecă pe el, sprijinindu-şi coatele de spătar. Privind-o drept în faţă, Riley spuse:

— E un frig afară de crapă pietrele. Fiţi atentă aici, trebuie să mâncaţi ceva cald. M-am săturat să tot merg numai după sandvişuri. Şi să nu începeţi cu mutre – o ameninţă el în glumă cu degetul – când vă propun pateuri cu mazăre, pentru că eu asta am de gând să vă aduc şi pot să fiu înapoi cu ele cât ai clipi din ochi. Doar ştiţi că bufetul lui Fuller e aici, în piaţa primăriei. Hai, spuneţi da! Pateuri cu mazăre, bine? Am înţeles că nu vă place peştele cu cartofi prăjiţi, considerând că este o mâncare prea comună, dar pateuri cu mazăre ar merge, s-ar potrivi până şi cu Shakespeare. Ce ziceţi de asta?

— Azi e ziua mea de naştere, Riley.

El tresări şi se dădu brusc înapoi, cu scaun cu tot, sprijinindu-se în continuare de spătarul acestuia, după care izbuti să îngaime:

— Nu se poate! E ziua dumneavoastră de naştere şi nu mai ştie nimeni altcineva?

— Ştii, Riley, mă gândeam nu mai departe decât aseară că tu ai ajuns să ştii despre mine mai multe decât oricine altcineva din teatrul ăsta. De fapt, mai mult decât toţi cei

care au lucrat vreodată aici, mai mult chiar decât dragul nostru director, producător, proprietar şi binefăcător.

Ei se priviră drept în ochi un moment, Riley se scutură din cap, dorind să pună o întrebare, dar necutezând, pentru că nu ştia cât de departe ar fi putut merge cu îndrăzneala, însă îl scoase din încurcătură răspunzându-i la întrebarea încă nerostită:

— Astăzi împlinesc treizeci şi şapte de ani, Riley.

— Treizeci şi şapte? în privirea lui se citea uimirea celui care ar fi putut să jure că ea depăşise de mult pragul de patruzeci de ani, însă, foarte galant, tânărul spuse: Nu aş fi crezut că aveţi atât de mulţi.

— Riley! Vocea ei recăpătase de data asta un ton care amintea de femeia de pe scenă. De ce vrei tu acum să urâţeşti tot ce-a fost frumos între noi, făcându-mă să-mi stric părerea pe care o aveam despre tine? Mă credeai cu mult mai în vârstă, nu-i aşa?

— Ba… da. Ei bine… da. Dar eu nu vă văd decât ori pe scenă, ori… aici, în cabină. Nu vă văd niciodată atunci când sunteţi dumneavoastră cu adevărat; şi cred că aveţi şi momente când sunteţi dumneavoastră înşivă.

Între ei se lăsă din nou o tăcere pe care ea o rupse spunând:

— Nu există nicio altă eu însămi în afara aceleia pe care ţi-o arăt ţie, Riley. Ar trebui să te simţi onorat.

— O, dar sunt. Sunt într-adevăr onorat. I-am povestit şi maică-mii cum mi-aţi vorbit prima dată şi mi-aţi cerut să vă aduc sandvişurile. Atunci m-am simţit ca şi când aş fi fost onorat de însăşi regina Angliei.

Râsul cristalin cu care răspunse ea declaraţiei suna aproape ca al unei fetişcane.

— Fugi de-aici! Nu se poate aşa ceva.

— Ba da. Aşa a fost, domnişoară. Aşa încât, dat fiind că e şi ziua dumneavoastră de naştere, ce ziceţi de pateurile alea cu

mazăre, doar de data asta?

— Foarte bine, Riley, doar de data asta. Şi, coborând glasul, adăugă: Şi, tot numai de data asta, mi-ar plăcea ca astăzi să schimb şi doctoria.

— Cu ce, domnişoară?

— Cred că aş prefera acum nişte coniac.

— E-n regulă, domnişoară, un coniac. Staţi aici că mă-ntorc imediat.

Pe când el se ridica de pe scaun, ea mai spuse:

— Nu te-am întrebat niciodată cum reuşeşti să te descurci zilnic cu toate astea fără să ţi se pună întrebări. Un tânăr ca tine – ea nu spusese băiat, ci tânăr – care cumpără în fiecare zi sticluţe cu băutură.

— Ooo, nu vă bateţi capul cu asta, domnişoară. Sunt în piaţă două tarabe cu băuturi şi mai este şi magazinul, aşa că le iau şi eu pe rând, prin rotaţie.

— Te porţi foarte frumos cu mine, Riley, şi îmi eşti de mare ajutor, spuse ea cu un glas întretăiat de emoţie care avu darul să-l atingă pe al lui, atunci când replică:

— Dar, domnişoară, lucrurile s-au schimbat. Şi dumneavoastră m-aţi învăţat *mie* o mulţime de lucruri de când am venit aici.

— Corect se spune, *tine* te-am învăţat, Riley, iar nu *ţie* te-am învăţat.

— O, da, dumneavoastră *pe mine* m-aţi învăţat. Se pare însă că *mie* nu-mi prea intră nimic în cap.

— Ei, nu face acum pe modestul; ba ţie ţi-au intrat multe, bine-mersi, şi asta în fiecare zi, ceea ce nu a trecut neobservat de cei care decid în teatrul ăsta. Şi aş mai putea să-ţi spun ceva, deşi trebuie să-mi promiţi că nu vei arăta, nicicum, că ai fi la curent cu asta. Există un rol care ţi s-ar putea atribui într-o piesă, în viitorul apropiat, dar va fi un rol dificil. Eu ştiu totul despre acest rol şi sunt sigură că ai să-i poţi face faţă cu brio.

— Mie, domnişoară? Un rol adevărat? Nu doar maimuţărindu-mă, făcând pe comicul?

— Nu, nu doar aşa. Este însă ceva… vezi tu, va fi foarte greu. Va trebui să înveţi despre un nou mod de viaţă, o viaţă de-a dreptul îngrozitoare. Nu vreau să intru acum în alte amănunte, nu e bine să facem asta acum. O să-ţi spun eu mai încolo. Dar să ştii… că eu aş… aş face orice numai să nu-ţi distrug această şansă. Cât despre tine, se poate să fi auzit diverse poveşti în legătură cu mine. Eu am ajuns acolo unde mă aflu acum deoarece am promis să nu beau niciodată în incinta teatrului şi nu mi-am respectat promisiunea, iar dacă aş fi descoperită aş fi nevoită să plec. Şi tu la fel. Ştiu că nu s-ar face niciun compromis în această privinţă, mi s-au acordat deja prea multe şanse până acum, aşa încât, de mâine, Riley, gata cu sticluţele de băutură. În felul ăsta, nu voi mai avea nevoie nici de soluţii pentru a-mi împrospăta respiraţia.

— Dar, domnişoară… eu… nu văd ce e rău în ceea ce faceţi dumneavoastră.

— Nici eu, dacă ştii să te opreşti atunci când raţiunea îţi spune că e de-ajuns. În cazul meu însă, nu am mai ascultat glasul raţiunii şi numai inima bună a domnului Bernice a făcut să fiu menţinută în continuare.

Femeia se ridică în picioare. Nu mai avea nimic din aerul ei distant şi impunător, acum, când stătea în faţa lui Riley, vorbind în continuare:

— Ba nu, dacă tot am de gând să mă opresc, o voi face începând chiar din clipa asta. De ce să mai amânăm până mâine? Tu du-te şi adu numai pateurile alea cu mazăre, iar eu voi închina, de ziua mea, o ceaşcă de ceai. Dădu din cap către cutia mare, pătrată de pe masă, de lângă lighenaş. Grăbeşte-te să le aduci încă fierbinţi, apoi îţi voi povesti despre rolul care va fi al tău, deşi totul trebuie să rămână, pentru moment, numai între noi doi. Înţelegi?

Riley se uita ţintă la ea, fascinat, fără a scoate o vorbă,

după care murmură:

— Sunteţi o mare doamnă… o mare doamnă. Apoi, dând-o pe râs, strigă: Voi, pateurilor cu mazăre, păzea că vin să vă iau!

2

Unde vrei să mergi acum, în toiul nopţii?

— Mă duc la domnul Beardsley.

— O să ajungi o adevărată pacoste pe capul lor.

— Dar nu sunt nicicum o pacoste, mamă.

— De unde ştii? Ei sunt mult prea politicoşi ca să ţi-o spună în faţă.

— Cum? Beardsley este prea politicos ca să-mi spună când e timpul să mă car dracului de-acolo?

— Hai, hai, nu te obrăznici! Vezi-ţi lungul nasului.

— Doamne, mamă, speram să fii mai bucuroasă auzind că o să primesc un rol într-o piesă.

— Dar zici că nu ştii încă ce rol o să fie.

Riley îşi înfăşură un fular înjurai gâtului: n-ar fi îndrăznit să-i spună ce fel de rol trebuia să joace, fiindcă ea ar fi intrat în panică. Nici el însuşi nu ştia dacă va fi în stare s-o facă. Dar domnul Bernice părea a crede că va putea, iar domnişoara Mason era absolut sigură, o, da, absolut sigură, cu toate că el le demonstrase ambilor că se simte la largul lui numai atunci când îşi face unul dintre numerele lui, imitând pe unul sau pe altul. El putea reproduce la perfecţie majoritatea vocilor din distribuţie şi felul de a juca al fiecăruia, în cele mai mici amănunte, însă treaba cealaltă, drama, cum îi spuneau ei, îl cam lua cu fiori.

— S-ar putea să fie plecaţi de-acasă, mai spuse mama lui, plină de speranţă.

— Nu sunt plecaţi, mamă, ţi-am mai spus. Ies foarte rar, nu le place să lase pruncul fără ei în preajmă. Ai putea crede

că ăsta ar fi singurul copil care s-a născut vreodată. Riley se întoarse către mama lui zâmbind, apoi adăugă: Dar e frumos să-i vezi cu copilul. Bineînţeles însă că el a trebuit să-i pună numele Jason.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Jason era unul dintre semizei, ştii, acela care conducea banda lui de aşa-zişi eroi atunci când s-au dus după Lâna de Aur. Îi chema Jason şi argonauţii.

Zei şi argonauţi, oricine ar fi fost ei! Puştiul ei se schimba; nu numai de când abandonase şcoala şi legase un fel de amiciţie cu domnul Beardsley, ci cu mult mai probabil din cauză că intrase în contact cu mulţimea aceea de actori şi de actriţe. După cum i se părea ei, ăia alcătuiau o adunătură de oameni cam ciudată.

Ea fusese doar de două ori la Micul Palat de când se angajase băiatul acolo şi începuse serviciul, iar a doua oară aproape că îi crăpase obrazul de ruşine pentru ceea ce înfăţişau ăia pe scenă. Probabil că aşa evoluase lumea, însă ea nu aproba acest fel de evoluţie. O, nu, niciodată nu va fi de acord cu aşa ceva. Iată de ce îl tocase la cap şi pe tatăl lui Riley, dar când acesta îi spusese „Trezeşte-te odată, femeie! Pe ce lume trăieşti?", ea se văzuse nevoită să accepte locul de muncă al fiului lor. Cică să se trezească! Şi asta din partea cuiva care se prefăcea bolnav de spate ori de câte ori se sătura să mai muncească.

Riley se uita la femeia mititică fără să-şi poată da seama dacă o iubise vreodată. Pentru oricine era foarte greu, chiar şi numai să o placă, darmite să o iubească, aşa autoritară şi dură, cu vederi înguste şi plină de ură cum era. Cu toate astea simţea o anume duioşie pentru ea. Uneori îi era milă de ea, mai ales atunci când trebuia să se ducă să muncească, fiindcă tatăl lui stătea acasă suferind de spate. Şi asta deşi mama lui nu era singura femeie pe care o vedea mergând la muncă pentru a-şi întreţine familia.

Pe de altă parte, Riley intuise şi femeia din ea. Nu că s-ar fi gândit anume, însă înţelesese că îl bătea la cap că frecventează prea des familia Beardsley pentru că era geloasă pe simpatia lui pentru doamna Beardsley, despre care ea spunea că este o încrezută. Şi, pe urmă, mai era şi gelozia ei evidentă la adresa domnişoarei Mason. Se întâmplase să-i spună odată că aceasta era o femeie încântătoare, o actriţă care ar fi avut succes chiar şi la Londra dacă nu ar fi avut probleme cu băutura, la care mama sa replicase pe loc, duşmănoasă, întrebându-l:

— Da? Şi cât de bătrână spuneai că e beţiva aia?

El îşi amintea că trebuise să se gândească o vreme înainte de a-i răspunde.

— Cred că are cam vreo patruzeci de ani sau chiar mai mult, dar totul depinde de ceea ce are de făcut, pentru că uneori pare să nu aibă nici treizeci. Apoi făcuse greşeala de a adăuga: Este o femeie încântătoare, cuvinte care trebuie să o fi alertat pe mama lui, făcând-o să se năpustească până la teatru pentru a vedea cu ochii ei cum arăta de fapt femeia aceea.

Iar acum el aştepta să joace un rol care i-ar fi făcut mamei sale părul măciucă.

„Păi atunci lasă-l să iasă dacă el chiar are nevoie să stea de vorbă cu domnul Beardsley”, îşi zise ea.

— Înfofoleşte-te bine.

— M-am înfofolit, mamă.

Când ea îi trase şi mai strâns fularul în jurul gâtului, băiatul protestă:

— Mai uşor, mamă, şi mai lasă-mi măcar o gaură prin care să pot respira.

— Mergi cu bine şi să nu întârzii mult. Vorbesc serios, nu sta cine ştie cât! Cel mai târziu la unsprezece să fii acasă!

— O, mamă, şi tu acum!

— Ia nu mă mai mămi atâta. Şi nu mai face atâta pe adultul

cu mine: încă n-ai urcat pe scena aia.

Afară, aerul rece se făcu de îndată stăpân pe gâtul lui. Cică să nu întârzie. Ora unsprezece! Şi apoi, încă nu era bărbat. În câteva luni va împlini optsprezece ani; şi ea nici nu ştia că el simţea demult că devenise bărbat – observase deja schimbările din măruntaiele sale.

În loc să ia autobuzul până la „modemul domiciliu" în care locuiau acum prietenii săi, Riley merse pe jos, având nevoie de cele douăzeci şi cinci de minute de meditaţie în care ar putea întoarce problema, în linişte, pe toate feţele. Tot nu se putea vedea măsurându-şi puterile cu un asemenea rol – nu putea şi pace bună; nu era făcut pentru aşa ceva. Şi totuşi, domnul Bernice şi domnişoara Mason, mai ales domnişoara Mason, erau siguri de posibilităţile lui. Iar încă şi mai uluitor era faptul că până şi interpretul principal, James Culbert, se declarase de acord.

Riley rememoră scena din după-amiaza aceea, petrecută în biroul domnului Bernice. Se aflau acolo toţi patru, argumentându-şi, fiecare în felul său, convingerea cu privire la capacitatea lui de a juca rolul… Avea mimică, nu-i aşa? Da, putea să mimeze, dar el nu mai jucase niciodată „de-adevăratelea", ci apăruse numai în roluri episodice, anunţând intrarea „înălţimii sale" sau altele de acelaşi calibru. Fusese emoţionat la culme prima dată şi avusese tendinţa irezistibilă de a se întoarce spre sală şi de a spune ceva nostim, dar rezistase. Asta ar fi dus probabil la căderea spectacolului, şi a lui o dată cu acesta, pentru că s-ar fi trezit dat afară într-un timp mai scurt chiar decât i-ar fi luat lui să-şi facă numărul…

Sună la uşă, iar când aceasta se deschise, în cadrul ei apăra fizicul supradimensionat al domnului Fred Beardsley, care îl întâmpină cu un scurt şi şoptit:

— Şşşt! Intră! apoi întinse un braţ lung, practic săltându-l peste prag şi purtându-l pe sus prin hol, şoptind în

continuare: De-abia l-a potolit. Băiatul ăsta îşi face cam prea mult de cap… nu-i convine să se culce încă de la ora şapte. Scoate-ţi haina şi dă-mi-o. Vai, dar e aproape îngheţată!

— Aşa aţi fi şi dumneavoastră, domnule, dacă aţi ieşi în stradă îmbrăcat cu ea. Se face tot mai frig. Dacă măcar ar ninge s-ar mai încălzi puţin atmosfera.

Amândoi traversau acum în vârful picioarelor holul imens, iar când trecură pe lângă scări, o văzură şi pe Louise Beardsley coborând. Vorbind ca şi ei, tot în şoaptă, îl salută:

— Bună, Riley. Pari îngheţat.

— Chiar sunt îngheţat, doamnă.

Ar fi putut părea ciudat pentru cineva din afară dacă l-ar fi auzit pe acest tânăr emancipat, care părăsise doar de curând o şcoală în care elevii se adresau profesorilor pe numele lor de botez, spunându-i acum acesteia „doamnă “, iar celuilalt, fost cândva adversarul său, „domnule “. Însă, la îndemnul unchiului său Frank, după întâlnirea aceea de la Paris, el numai aşa li se adresa.

— Iar v-a ţinut de vorbă copilul?

— Da, iar a avut chef de vorbă, Riley. Ai putea crede că şi-a dat seama că am fost plecată aproape toată ziua. M-am întors la şcoală.

— Dar fără îndoială că ştie că ai fost plecată ziulica-ntreagă, femeie. Până şi unui copil idiot i-ar fi dor de mama lui, darmite băiatului ăstuia, care numai idiot nu poţi zice că e. O, nu, şi-a dat el repede seama că trebuie numai să ţipe un pic pentru ca tu să dai fuga la el într-un suflet. Ei bine, a venit timpul să afle că se poate întâmpla şi altfel. Orice învăţ îşi are şi dezvăţul.

— Văd că v-aţi schimbat părerile, domnule, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Păi, nu demult parcă susţineaţi că ţâncii ăştia ştiu, încă de la prima lor respiraţie, că unu şi cu unu fac doi şi, în consecinţă, că trebuie să li se acorde libertatea de exprimare.

Chiar asta era, nu-i aşa, doamnă? Libertatea de exprimare. Parcă aşa zicea dumnealui mereu. Sau mă-nşel eu oare?

— Da, Riley, el susţinea asta până a descoperit că minunatul său fiu încă nu ştie să spună cât e ceasul. Scuză lui este aceea că treaba asta se întâmplă de când ceasurile par să rămână în urmă, ştii tu, pentru că se întunecă mai devreme.

— Ia mai taci odată din gură, femeie! Şi ia loc şi tu, fiindcă eu, unul, asta am de gând să fac, iar dacă plânge, să plângă mult şi bine. Ai auzit, doamnă Beardsley? O să ţipe el ce o să ţipe, până o să obosească, iar, obosit fiind, o să adoarmă imediat.

Louise Beardsley se uită la bărbatul ei şi, dincolo de veselia din privire, i se putea citi în ochi o adâncă dragoste, care lui Riley i se părea foarte evidentă. Lui îi plăcuse întotdeauna să o vadă cum îşi priveşte soţul. Se simţea extraordinar de bine în campania acestor doi oameni. Aici atmosfera era complet diferită de ceea ce ştia el de-acasă sau de cea de la teatru; era parcă ceva mai presus de ceea ce se înţelege în mod obişnuit prin iubire. Dar avea o problemă despre care venise să vorbească.

— Ce te-a adus în seara asta? De obicei ne onorezi cu vizita numai vinerea.

— Fred! mai bine taci şi toarnă-ne ceva de băut.

Riley se întorsese către femeia elegantă care şedea lângă el pe canapea şi spuse liniştit:

— Am venit să mă sfătuiesc cu dumneavoastră. Sunt într-un moment în care nu ştiu ce să fac.

Fred Beardsley se opri din turnatul băuturilor şi se întoarse spre tânăr. Era bizar, dar băiatul părea schimbat în seara asta. De fapt, presupunea că acesta se schimbase de mai multă vreme, dar că el însuşi nu acordase acestui fapt atenţia cuvenită. Riley nu mai arăta ca un băiat de optsprezece ani; cum şedea el acolo, părea un tânăr bărbat

de vreo douăzeci şi ceva de ani.

— Ai necazuri? îl întrebă Fred.

— Nu, domnule, nu am necazuri. În orice caz, nu acel fel de necazuri la care v-aţi gândit dumneavoastră. Mă refer la şterpelitul din maşini; am trecut adineauri pe drum pe lângă un Jaguar drăguţ, însă mi-am pierdut obişnuinţa.

— O, Riley!

Râzând, Louise îl întrebă:

— Doar n-ai furat niciodată de-adevărat vreo maşină, nu-i aşa?

— Ba da, doamnă, am făcut şi din astea… le-am făcut, bine mersi. Dar s-a întâmplat odată să intru cu o maşină furată într-un zid şi de-abia am reuşit să ies din ea înainte de a sări totul în aer.

— Cu-adevărat?

— O, dar tu nu ştii nimic despre trecutul acestui prieten al nostru. Fred îi întinse nevestei sale un pahar cu sherry, iar altul lui Riley, apoi se aşeză şi el, ţinând paharul său de vin de Porto. Continuă: Dar să lăsăm asta. Care este necazul tău acum?

— Nu e niciun necaz.

— Păi, dacă nu-i niciun necaz, atunci de ce pari aşa de îngândurat?

— Aţi citit vreodată o carte intitulată *Mintea de auri*

Amândoi, soţ şi soţie, s-au privit o clipă, repetând într-un glas:

— *Mintea de aur?*

Louise fu cea care răspunse:

— Da. Da, a făcut mare vâlvă acum câţiva ani. A fost dramatizată, iar spectacolul s-a jucat la Londra mult timp. Cartea a fost scrisă de un american. Ce-i cu ea?

Dar, înainte ca Riley să poată răspunde, Fred zise:

— O, să nu-mi spui că vor s-o pună în scenă aici.

— Ba da, şi totul e deja stabilit.

Riley îi urmări pe prietenii lui schimbând între ei o lungă privire; apoi tot Louise îl întrebă încet:

— Şi vor ca tu să joci rolul băiatului înapoiat mintal?

— Da, asta vor să fac, doamnă, să joc rolul băiatului de şaisprezece ani. Mie nu-mi place nici măcar cum sună vorbele alea, dar încă să le mai şi pronunţ. Exista un puşti, spre capătul străzii noastre, care aşa era. Am încercat întotdeauna să-l evit, dar şi el pe mine.

Riley se uită apoi la Fred şi murmură:

— Eu sunt bufonul, vă mai amintiţi, domnule? Aţi spus chiar dumneavoastră că aş putea reuşi în imitaţie şi în comedie, iar eu sunt convins de asta. Pot face lumea să râdă, însă… însă…

— Însă ce?

Riley se uită din nou la Fred şi, tot în şoaptă, întrebă:

— Domnişoara Mason, o cunoaşteţi pe domnişoara Mason?

— O, da, o ştiu foarte bine pe domnişoara Mason şi îi preţuiesc judecata. Ea ce a spus?

O clipă, înainte de a răspunde, Riley îşi pironi privirea pe covor:

— A spus că e mult mai greu să-i faci pe oameni să plângă şi să râdă în acelaşi timp în care plâng.

În încăpere se lăsase tăcerea. Lemnele trosneau în focul din şemineul în stil Adam. De undeva, de-afară, se auzea zgomotul unei maşini care încerca să pornească.

— Tu nu vrei să joci rolul ăsta?

— Eu… eu nu cred că o să izbutesc, domnule, credeţi că aş putea? Vreau să spun, dacă aş putea eu, ăsta care sunt. Eu ştiu că pot să fac pe nebunaticul. Dumneavoastră aveţi destulă experienţă cu mine, ştiţi cum sunt în stare să mă ţin de bufonerii, nu, domnule? Şi pot provoca hohote de râs cu imitaţiile mele, şi am învăţat multe urmărind cu atenţie ceea ce fac alţii: când să fac o pauză, când să mă dezlănţui şi când

să termin şi să ies. Ştiţi, aşa cum mi-aţi spus şi dumneavoastră odată: ironizându-mă numai pe mine, şi pe nimeni altcineva decât pe mine, pot obţine şi mai multe hohote de râs. Şi asta fac. Asta ştiu că pot face, i-am răspuns eu adesea, imitând în pauze pe unul sau pe altul din distribuţie. Şi acum încercaţi să vă închipuiţi că joc ceva serios, atât de serios cum poate fi un înapoiat mintal, şi să o fac atât de corect încât să aduc a om anormal şi să mă comport ca atare. Mi-au dat cartea; dar eu nici n-am îndrăznit s-o iau acasă. Am citit puţin din ea înainte de a pleca. Şi, Doamne, ce face băiatul ăla!

— Da, câte poate face băiatul ăla, dădu acum din cap Louise către el. Am văzut de două ori spectacolul. Actorul care juca în rolul băiatului era strălucit, tocmai pentru că era nevoit să facă atât de multe lucruri: trebuia să danseze, să cânte frânturi din melodiile care îi intrau în cap şi să debiteze versuri care îi treceau prin mintea lui chinuită. El iese la iveală din el însuşi, revenindu-şi pentru o vreme, şi învaţă ce este iubirea. Apoi, când părinţii îl aduc înapoi acasă după atâţia ani de îngrijire, mama lui dorindu-l, iar tatăl fiind împotriva ideii, acolo mai având şi un frate de-al lui mai mare şi o soră mai mică de crescut, de-abia atunci începe cu-adevărat drama lui. Fratele său reacţionează la fel ca şi tatăl, care nu-l putea suporta, şi nu-l lasă în pace; dar fetei îi e milă de el; de fapt, ea îl iubeşte de la bun început. Louise făcu o pauză, apoi dădu din cap spre bărbatul ei şi adăugă: Este o piesă foarte greu de pus în scenă pentru Micul Palat, nu crezi?

— Dar ei au jucat şi Ibsen, replică Fred.

La care Riley interveni şi el:

— Da, domnule, au jucat Ibsen, însă domnul Bernice a recunoscut că Fellbum nu era încă pregătit pentru aşa ceva şi că a fost greşeala lui că nu şi-a dat seama de asta. Ei bine, ceea ce se întâmplă acum mi se pare o greşeală mult mai

mare.

— Oho, dar asta este cu totul altceva! Este o piesă modernă, Riley, iar faptul că ei te socotesc în stare să-i faci faţă înseamnă că tu trebuie să consideri asta o mare cinste. Au recunoscut astfel că ai stofă de actor şi că ai progresat. Dumnezeu ştie ce-o însemna şi asta – clătină el din cap –, dar eu n-am putut constata niciodată aşa ceva.

— Ia mai taci tu, făcu nerăbdătoare Louise semn cu mâna lui Fred. Scena cu fratele şi sora în pat este realmente de cel. Mai mare efect. Depinde mult de felul în care este jucată, Atunci când am văzut-o, mi s-a părut de o mare frumuseţe sau, aş zice, înduioşător de frumoasă.

— Ba mie, unul, nu mi s-a părut deloc aşa. Mai scuteşte-mă! Nu mi s-a părut câtuşi de puţin aşa; de fapt, chiar mi-a dat fiori pe şira spinării şi mi-a făcut părul măciucă.

Camera se umpluse din nou de râsete; Fred râdea, cu mâinile sprijinite pe genunchi, iar Louise lăsată pe spătarul canapelei, în timp ce Riley, acoperindu-şi ochii cu mâna, spuse:

— Scuzaţi-mă, dar asta pune capac la toate; nu mă las eu târât într-o asemenea farsă perversă. Imaginaţi-vă numai ce ar zice mama să mă vadă în aşa ceva. O, Doamne Dumnezeule! Cred că ar albi pe loc.

— Dar asta nu-i nimic, Riley. Nu înseamnă într-adevăr nimic. E vorba doar de cum priveşti lucrurile, spuse Fred.

— Poate fiecare să-şi închipuie ce poftește. Nu mă bagă ei pe mine cu nimeni în pat, pe scenă, în văzul lumii, şi cu atât mai puţin cu o fetiţă care se mai presupune a fi şi sora mea. Puteţi să-mi spuneţi, vă rog, ce se mai întâmplă după asta?

— Păi, părinţii lor îi găsesc acolo împreună, iar tatăl, gândindu-se la ce este mai rău, o smulge pe fiica lui din pat şi o scutură ca pe un şobolan, în timp ce băiatul se zbate şi scapă din îmbrăţişarea protectoare a mamei lui şi se aruncă asupra tatălui său. Cad amândoi la pământ – băiatul

deasupra bărbatului. Louise făcu o pauză, apoi continuă: Ăsta a fost unul dintre cele mai înfiorătoare momente ale reprezentaţiei, pentru că băiatul, părând posedat de o putere supranaturală, îl ridică de umeri pe tatăl buimăcit şi îl izbeşte într-una cu capul de podea. Şi acum îmi mai răsună în urechi suspinul care se înălţa din sală la vederea băiatului ridicându-se în picioare, cu zâmbetul tâmp reapărut pe chip. Revenit la starea iniţială, închis în sine îşi reluă bâţâiala fredonând. Oprindu-se în final drept în lumina reflectoarelor şi uitându-se către sală cu o privire fixă şi cu un surâs straniu încremenit pe faţă. După câte îmi amintesc, a durat câteva minute bune până să se lase cortina, urmată de o şi mai lungă perioadă de linişte înainte ca spectatorii să se dezmeticească şi să înceapă să aplaude frenetic.

O linişte asemănătoare coborâse şi acum în încăpere, până ce Riley nu mai suportă şi explodă:

— O, doamnă! Cum vi se pare că m-aş putea descurca eu cu toate astea, că aş putea realiza o asemenea creaţie? Niciodată n-o să fiu fi în stare.

— Nu, nu vei fi. Fred se ridică şi îşi umplu din nou paharul înainte de a adăuga: în niciun caz cu atitudinea pe care o ai, cel puţin în momentul de faţă. Însă, bine sfătuit de prietena ta, domnişoara Mason, şi repetând intens, eu sunt convins că ai fi capabil. Asta doar dacă termini cu ezitările, te hotărăşti s-o faci şi nu mai stai în cumpănă. Ai numai două posibilităţi: ori vrei s-o faci, şi atunci îţi spui din tot sufletul că o vei face, ori recunoşti că nu eşti în stare să te înhami la aşa ceva şi că este o încercare prea grea pentru puterile tale. Cale de mijloc nu există.

Întorcându-se către Louise, Riley îi spuse:

— Nici nu ştiu de ce am mai venit să-i cer sfatul. Ca să vorbim despre faptul că sunt neîncrezător în forţele mele. Şi dacă nu eram neîncrezător când am ajuns aici, fără îndoială că acum, când plec, aşa mă simt. Clătină încetişor din cap şi,

cu o voce redevenind patetic cea a unui copilaş, spuse: Dar, sincer vorbind, fie şi gândul de a juca un astfel de rol mă face să mă scap în pantaloni de frică.

3

Asta e, nu clipi. Cel puţin nu încă, spuse domnişoara Mason. Ţine ochii pe jumătate închişi. Acum deschide-i treptat. Asta e. Acum trebuie să-ţi înflorească un surâs pe faţă.

Poţi clipi acum şi menţine mişcarea aceea uşoară a capului, ca şi cum s-ar sprijini pe un arc, tremurând numai puţin. Un pic în spate… un pic în faţă, doar foarte puţin… Acum a fost bine: gândeşte-te la o paiaţă caraghioasă gata să cadă. Acum te uiţi în gol, peste capetele spectatorilor. Lasă-ţi umerii în jos şi braţele moi. Asta e, tot corpul trebuie să fie destins ca, al unei păpuşi din cârpe. Aşa e mai bine. Ai mai trecut prin asta şi înainte, însă nu uita că trebuie să continui să munceşti la fiecare detaliu al rolului.

Acum revenim la început: loveşte-ţi tare, de patru ori, fruntea cu degetele. Asta e, asta el Acum clipeşte tare, strânge din ochi, mişcă puţin capul ca şi când ai încerca să îndepărtezi ceva cu el, apoi linişteşte-te. Expresia ţi se schimbă, te uiţi la mama ta, o recunoşti şi spui „Ooo, mamă “…

— Întotdeauna mă simt vesel când…

— Opreşte-te, Riley! Opreşte-te! Fără întreruperi. Ţi-ai recunoscut mama. Acum te uiţi la tatăl tău: zâmbetul îţi piere încetul cu încetul; totul se inversează, şi ăsta este momentul în care mama ta vorbeşte şi spune „Taţi este aici “. De pe faţa ta dispare orice expresie, dar dai din cap a recunoaştere. Apoi te grăbeşti către fereastră şi de acolo întorci vesel capul către mama ta şi spui „Păsărele, ciripit. Ascultă. Ascultă, mamă”.

Ea vine la fereastră şi spectatorii aud un autovehicul, glasuri de copii jucându-se sau strigând, dar tu apleci capul într-o parte şi spui „Frumos. Frumos, ia uită-te “. Acum ia-o din nou de la capăt.

— Da, domnişoară! Domnişoară, acum îl ştiu. Da, îl ştiu acum. Îl fac.

— Îl ştii, Riley, dar încă nu-l trăieşti. Da, îl ştii, cuvânt cu cuvânt, însă nu-l trăieşti. Fii atent la ce-ţi spun: trebuie să trăieşti fiecare moment al acestui rol; mai ales intrarea în acest birou în care îţi vezi mama şi tatăl, care au fost înştiinţaţi cu puţin înainte că această mică instituţie s-a închis şi că nu poţi fi transferat la o instituţie similară mai modestă, împreună cu alţi doi sau trei, ca să fiţi îngrijiţi de o infirmieră. Şi ceea ce spectatorii trebuie să afle este dacă tu eşti conştient de alternativele de care dispui: ori te iau părinţii acasă, ori, dacă nu vor să te accepte, vei fi trimis la un azil. Astea sunt intenţiile părinţilor tăi: tatăl optează pentru azil, însă mama doreşte să te ia acasă. Şi acum, discuţia prelungită te face, evident, să nu mai înţelegi nimic; dar nu pari din cale-afară de tulburat, pentru că te refugiezi în dansul tău. Apropo, cred că aici te descurci excelent. Cum Dumnezeu de reuşeşti să te ridici pe vârfuri atât de uşor?

— Ei, m-a ajutat draga noastră Doris. Ea mi-a arătat cum să-mi folosesc… extremităţile.

— Oh, da, draga noastră Doris e foarte binevoitoare dacă e să-ţi arate cum să-ţi foloseşti… extremităţile!

Râdeau acum amândoi şi, atunci când domnişoara Mason propuse să bea câte o ceaşcă de ceai, Riley se şi îndreptă către cutia de pe masa de la perete şi porni ceainicul electric; apoi se întoarse spre ea şi spuse:

— Mai avem numai paisprezece zile, niciodată n-o să…

— Taci din gură! Te rog, fa bine şi mai ţine-ţi gura, da? Şi cât oi trăi tu, să nu mai spui vreodată: „niciodată n-o să “ori „nu pot “… Poţi! Şi vei reuşi! Orice-ar fi, după cum ţi-am spus

şi ieri, gândeşte-te doar la faptul că cu sunt mama ta şi că o să fiu cu tine pe scenă în cea mai mare parte a timpului. Şi-atunci, de ce eşti chiar aşa de neliniştit?

— Păi, chiar aşa; nu am decât de dansat, de cântat, de spus versuri şi de făcut pe idiotul.

Când ea începu să râdă în hohote, zguduindu-se toată, i se alătură şi el, după care adăugă:

— Habar n-aveţi dumneavoastră. Numai eu ştiu ce e-n sufletul meu.

— Nu-mi spune mie că n-am de unde să ştiu ce simţi. Eu mă simt aşa de fiecare dată când intru în scenă.

— Ba nu aveţi de unde să ştiţi. Dumneavoastră nu simţiţi ceea ce simt eu.

Se priveau intens şi, după o clipă, el repetă:

— Dumneavoastră nu simţiţi ceea ce simt eu. Sau şi dumneavoastră…?

— De fiecare dată! Dacă nu te-ai simţi aşa, n-ai putea niciodată să-ţi emoţionezi spectatorii. Cea mai mare greşeală în meseria asta este să fii sigur de tine. Asta a omorât multe vedete în devenire. Piesa asta cere să i te dedici cu trup şi suflet. Uită de Peter Riley, el nu mai există. Eşti un băiat retardat, drăguţ, afectuos, nostim. Ai văzut doar – o mare parte a rolului *este* hazlie, iar comediantul din tine iese la rampă din când în când. Şi asta este o comoară de mare preţ.

— O, sunt cu totul şi cu totul Larry Meredith. Sunt cam într-o ureche. Şi când ies pe-afară, îmi place să mă joc în rigolă, aşa cum fac toţi copiii mici.

— Eşti deja pe jumătate, dar numai pe jumătate. Nu vei fi el pe de-a-ntregul decât după prima seară pe scenă, când luminile se micşorează şi tu îţi vei începe dansul. La început fără să scoţi niciun sunet; apoi începi să cânţi şi aproape imediat scena se cufundă treptat în beznă totală. Ea făcu aici o pauză şi, parcă numai pentru sine, murmură: Asta trebuie să se întâmple în maximum treizeci de secunde, nu merge

dacă durează mai mult, se pierde tot efectul. Oricum – ridică ea vocea din nou – scena următoare este pentru tine o piatră de încercare. Râsul ascuţit a dispărut şi, o dată cu creşterea luminii, spectatorii te văd şezând pe jos, cu picioarele încrucişate şi cu mâinile parcă fără viaţă zăcând pe genunchi. Eşti acum doar un băieţel de şapte ani. Stai odată acolo jos!

— O, domnişoară.

Riley se aşează pe podea cu picioarele sub el.

— Acum trec prin faţa ta, înainte şi înapoi, insistând pe lângă tatăl tău să nu te trimită de-acasă, spunându-i că pot să am grijă de tine. Iar el îmi spune că tu vei creşte, şi că vei creşte repede, şi aşa mai departe, şi că dacă tu rămâi, atunci pleacă el, şi în cazul acesta ce se va întâmpla cu mine? Ea făcu o pauză şi se uită în jos la Riley: Tu trebuie să întorci încet capul şi să te uiţi la el în timp ce ţipă la mine şi îmi spune: „Nici nu ar merita să fie dus la «Şcoala Privată de Aur» pentru copii handicapaţi, ci la lada de gunoi, unde ar fi trebuit să stea şi până acum, în tot timpul ăsta, pentru că acolo îi e locul. Numai uită-te la el şi la maimuţărelile lui: mintea lui e complet rătăcită."

Arătând acum cu degetul către Riley, ea accentuă:

— Aici sincronizarea trebuie să fie perfectă. În momentul în care tatăl tău rosteşte cuvântul „mintea ", el îşi dă cu degetele de patru ori peste frunte, apoi adaugă: „Ori la «Şcoala de aur», ori la azil, alege! "Ăsta este exact momentul în care mişti mâna încet în sus şi îţi loveşti şi tu fruntea cu degetele, tot de patru ori, şi repeţi: „Mintea ", apoi adaugi, „de aur ". După aceea zâmbeşti şi o tot ţii aşa, lovindu-ţi fruntea cu degetele şi repetând într-una „Mintea de aur "până ce el trece pe lângă tine, iar tu îl înşfaci de cracul pantalonului; la care el se scutură, ca să se elibereze, ca şi când i-ai provoca numai repulsie. Apoi, când el iese trântind uşa, te uiţi în sus către mine şi spui: „Mintea. Mintea. Mintea de aur ", şi îţi loveşti din nou fruntea cu degetele, iar eu te

iau în braţe şi te strâng la piept.

— Îmi place când mă strângeţi la piept. Însă atunci nu sunteţi dumneavoastră când sunteţi pe scenă. Oho-ho! N-am mai auzit de nimeni să poată plânge la comandă ca dumneavoastră. Mi s-a spus despre dumneavoastră că sunteţi în stare de o asemenea performanţă. Spuneau că, acum câţiva ani, aţi jucat magnific atunci când aţi interpretat o criză de isterie şi aţi plâns, aţi plâns cu-adevărat, şi că piesa s-a jucat paisprezece zile la rând.

Ea făcu o mişcare bruscă din cap şi spuse:

— Lasă tu piesele de altădată în care am plâns eu la comandă. Mai bine gândeşte-te că acum tu eşti acela asupra căruia trebuie să ne concentrăm atenţia, şi nici tu nu trebuie să dai vreo atenţie mulţimii acelora care-ţi vor spune ce minunat ai jucat şi cât de bine ai intrat în pielea personajului. Ascultă ce-ţi spun, nu ai ajuns încă acolo, nici pe jumătate, şi nu vom şti sigur dacă ai ajuns până ce nu vei fi în lumina: reflectoarelor, în acea primă seară. De-abia acela va fi momentul edificator.

— Ah, domnişoară, fie-vă milă de mine, nu vreau să mă simt cu-adevărat ţicnit, vreau să trăiesc, adică să duc o viaţă obişnuită. Şi mai ştiţi ceva? Mă îngrozeşte să trăiesc rolul ăsta aşa cum îmi cereţi dumneavoastră. Sunt realmente înspăimântat. Pur şi simplu este un rol prea profund pentru mine. Nu e stilul meu.

— Tu tot nu vrei să taci odată?

Cuvintele fuseseră aruncate pe un ton pe care nu îl mai auzise până acum şi care făcu să-i piară brusc zâmbetul de pe faţă. O privi surprins, gândind: „Oare de ce face ea toate astea, vrea cumva să mă facă să plec de-aici? în afară de domnul David, cred că sunt singurul ei prieten adevărat, şi atunci de ce se poartă aşa cu mine? Of, uneori mi-aş dori să nu mă fi băgat deloc în treaba asta. Da, da. Aoleu, şi când o vedea şi mama piesa… Dar mai ducă-se la dracu’ maică-mea!

Of, Doamne Dumnezeule! Na, uite ce am ajuns să spun… “

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic. Nimic, domnişoară.

— Te gândeai tu la ceva, nu-i aşa? Şi asta te-a întristat.

El râse scurt şi răspunse:

— Da. Mă gândeam la ce ar zice mama despre o asemenea piesă, după care mi-am spus: „Dar mai ducă-se la dracu’ maică-mea! “

Râse şi ea:

— E o atitudine sănătoasă.

— Ba nu, domnişoară Mason. Nu este câtuşi de puţin. Eu pot să înjur şi să afurisesc pe oricine, dar nu şi pe mama mea. Vă spun eu, locul ăsta a început să-mi între pe sub piele.

— Perfect! Perfect! Ăsta este cel mai bun lucru pe care l-ai spus de zile întregi.

Cu o expresie serioasă acum, Riley întrebă:

— Dar de ce trebuie să reluăm de-atâtea ori aceste prime scene? Am ajuns să visez fiecare mişcare pe care urmează să o fac şi fiecare cuvinţel pe care urmează să-l spun, şi totuşi dumneavoastră continuaţi să mă puneţi să le repetăm, numai astea două, iar şi iar, în fiecare zi.

— Ei bine, oricum ai privi-o, propria mea nebunie are o anume metodă, şi chiar ăsta e cuvântul, „metodă”.

— Probabil că se toacă mult cu metoda în şcolile de teatru.

— Da, însă metoda mea vrea să spună că, dacă aceste prime două scene ţi se întipăresc bine în cap, se reduce enorm pericolul să o zbârceşti după aceea. Sau chiar dacă se întâmplă ceva, o să fii capabil să te descurci, în timp ce, dacă o zbârceşti încă de la început… te las pe tine să-ţi imaginezi ce s-ar întâmplă într-un asemenea caz.

— Dar eu visez şi noaptea-n somn fiecare vorbuliţă pe care trebuie s-o spun.

— Da, tu spui, şi eu spun la fel ca tine, că ştii acum la perfecţie fiecare cuvânt, fiecare gest, fiecare mişcare pe care

o ai de făcut. Însă asta e ca şi când ai avea, pentru a picta un tablou, numai vopseaua necesară, fără să dispui şi de pânza pe care să întinzi vopseaua. Iar pânza de care ai nevoie este, în cazul nostru, trăirea, sentimentul că nu mai eşti nicicum Riley care interpretează un rol într-o piesă, ci doar un băiat de şaisprezece ani care „se întoarce în trecut", la momentul în care avea numai şapte ani. Şi tu trebuie să înfăţişezi asta spectatorilor numai în aceste prime cincisprezece minute. În altă ordine de idei, cred că până acum s-a evaporat toată apa din ceainicul ăla. Hai, fă ceaiul, te rog. Deşi, sinceră să fiu, ceea ce aş vrea eu acum cu-adevărat nu este un ceai, ci conţinutul uneia dintre acele binecunoscute sticluţe.

— Păi, să mă duc şi să vă aduc una, domnişoară?

— Nu, Riley. În orice caz, îţi mulţumesc. Mai bine stăm pe uscat, cel puţin până ce piesa asta va avea premiera… şi până se va scoate de pe afiş, mai devreme sau mai târziu.

4

Era ultima reprezentaţie cu piesa „Mintea de aur ". Se, jucase, seară de seară, timp de patru săptămâni, record pentru; orice piesă jucată vreodată la Micul Palat. Cortina se lăsă la ora zece în ovaţiile prelungite care reţinură actorii pe scenă încă douăzeci de minute înainte ca ei să coboare în sală şi să se amestece printre spectatori. Iar David Bernice avea lacrimi de fericire în ochi pe când repeta într-una că Micul lui Palat nu mai fusese nicicând martorul unor asemenea scene de adevărat triumf.

Prima săptămână adusese notiţe elogioase în ziarul local, lucru neobişnuit în sine. A doua săptămână, teatrul a fost plin cu spectatori veniţi de la Newcastle, Sunderland, Gateshead şi din împrejurimi. În cea de-a treia, cei cincizeci de membri ai Clubului Palatului, care munciseră din greu ani de zile pentru a menţine teatrul Micul Palat în viaţă, au

renunţat de bunăvoie la locurile lor din sală în favoarea celor care stătuseră zadarnic ore întregi la coadă pentru un bilet de. Intrare la spectacol. La sfârşitul acestei a treia săptămâni, un: impresar venit tocmai de la Manchester a vizionat piesa de

. Două ori, în reprezentaţiile de vineri seara şi de sâmbătă la matineu, după care a purtat o lungă discuţie cu domnul. Bernice, urmată de o convorbire surprinzătoare cu Riley. Surprinzătoare cel puţin pentru Riley fiindcă, cu acest prilej, i s-a făcut o ofertă pentru a juca în pantomima de Crăciun, cu posibilitatea unui rol într-o piesă care ar urma să se plece într-un turneu până spre sfârşitul lunii februarie.

Reacţia domnului Bernice a fost:

— Păi, să ne mai gândim şi să vedem ce-o mai fi. O asemenea ofertă trebuie discutată.

Răspunsul l-a mirat pe Riley, fiindcă domnul Bernice însuşi îi spusese, mea după prima săptămâna:

— Băiete, să nu fii surprins dacă o să primeşti oferte din toate părţile.

În cursul celei de-a patra săptămâni, impresarul s-a întors însoţit de o persoană pe care Riley ar fi catalogat-o drept un adevărat domn: maniere alese, limbaj îngrijit, îmbrăcăminte scumpă. După ce a văzut spectacolul, acesta a venit la biroul domnului Bernice şi a confirmat părerea agentului său cum că băiatul avea potenţial şi că s-ar potrivi personajului din noua lor piesă, pentru care căutau un interpret. După discuţia care a urmat, domnul Bernice s-a declarat de acord că era o mare ocazie pentru băiat şi l-a asigurat pe Riley că nu-i va pune bețe în roate şi că va renunţa la pretenţiile din contractul său anual. Cu toate acestea, spre uluirea celor prezenţi, Riley nu s-a năpustit să accepte oferta, ci a solicitat un timp de gândire de aproximativ o oră.

În acest interval s-a grăbit să ajungă la domnul Beardsley şi, după ce i-a comunicat pe nerăsuflate noutăţile, a adăugat:

— Aş accepta, dar ce mă fac cu mama? Dacă aţi şti ce mi-a făcut după ce a văzut piesa. De atunci, aproape că nu mi-a mai vorbit.

— Dar ce ţi-a făcut?

— Păi, era în scena în care eram întins pe pat. În timp ce Lily se aplecase peste mine şi mă mângâia pe păr, am auzit agitaţie în sală şi atunci mi-am dat seama că ea este, am văzut-o tropăind ostentativ spre ieşire, şi nu-i tăcea nici gura, iar când am ajuns şi eu acasă, m-a făcut albie de porci.

„Să nu te mai prind că te bălăceşti în mocirla aia “, mi-a spus. „Ăştia ar merita să fie băgaţi la închisoare pentru că au arătat aşa ceva. “Şi dă-i, şi dă-i, fără oprire. Eu am subliniat că aceea era singura scenă de felul ăsta din întreaga piesă şi că, oricum, nu s-a întâmplat nimic în realitate. Ea mi-a replicat că era acelaşi lucru, pentru că totul a fost sugerat şi că nu ar fi fost mai rău nici chiar dacă aş fi apărut în pielea goală. Şi, în afară de asta, eu să joc rolul unui imbecil şi să arăt ca unul autentic! Mi-a zis că nu voi putea să mai fiu ca înainte. Şi să ştiţi că aici poate că are ea dreptate, pentru că Larry, băiatul acela, mi s-a băgat pe sub piele.

În momentul acela, Fred Beardsley îl apucase deja de umeri şi îl zgâlţâia zdravăn, spunându-i:

— Ia fă bine şi nu te mai prosti! Mama ta este o femeie mărginită şi rămasă cu cincizeci de ani în urma vremurilor de azi, aşa că tu ai proceda cu foarte multă înţelepciune dacă te-ai întoarce degrabă şi le-ai spune ălora: „Vă mulţumesc foarte mult, domnilor “. Şi fii recunoscător pentru norocul care a dat peste tine. Şi mai este încă o persoană căreia ar trebui să-i fii profund recunoscător, fiindcă a fost mereu lângă tine, şi aceasta este domnişoara Mason. N-ai fi putut nicicum obţine această performanţă actoricească emoţionantă de unul singur, în niciun caz fără îndrumarea ei. Am văzut asta încă de la bun început. Femeia asta este o actriţă grozavă. Nici măcar nu-mi pot da seama de ce rămâne

aici. Acum tu trebuie să-ţi înfrunţi mama, să lupţi cu ea. Nu este genul de femeie care să-şi lase unicul fiu să plece de lângă fusta ei, mai ales acum, când tatăl tău a ajuns aşa cum este. Ea vede în tine bărbatul din viaţa ei şi va fi în stare să facă şi pe dracu-n patru numai să te reţină aici. Unde este pantomima? La Manchester?

— Da.

— Iată un bun loc pentru a începe. Pasul următor s-ar putea să fie Londra. Aici, la noi, tu joci săptămână de săptămână în faţa aceloraşi spectatori, însă acolo te vei confrunta cu diverse feluri de audienţă, şi vei descoperi că vei fi nevoit să reacţionezi adecvat, de fiecare dată altfel. Vei avea mult mai mult de câştigat pe traseul ăsta, chiar decât dacă ai merge la şcoala dramatică, şi ai fi putut la fel de bine să o fi şi urmat, pentru că Louise şi cu mine – ciudată coincidenţă – tocmai ne gândeam să-ţi propunem acest lucru.

Reacţia lui Riley a fost să dea din cap, copleşit de bunătatea acestor doi oameni.

Ca urmare, s-a hotărât că va juca timp de trei săptămâni în pantomimă, apoi va pleca în turneu.

Când ajunse acasă în seara aceea, se făcuse deja foarte târziu. Susie şi Florrie erau în pat, dar, înainte ca mama sau tatăl lui să fi putut spune ceva, Betty cea de şaisprezece ani se repezi la el şi strigă:

— Ai văzut ziarele de seară?

— Nu, dă-le-ncoace să mă uit.

— Spune că ţi s-a oferit un rol de pantomimă şi că ţi s-a propus să pleci într-un turneu şi că tu ai acceptat.

Cu negre presimţiri în suflet, Riley se uită mai întâi la maică-sa, apoi la taică-său şi numai după aceea spuse:

— Nu aveau cum să scrie aşa ceva în seara asta, de-abia adineauri am acceptat.

— Păi da, zice de fapt că ţi s-a făcut această ofertă şi că

numai un prost ar fi acela care nu ar accepta-o, iar tata tocmai spunea că tu numai prost nu te poţi numi. O, cât de emoţionată pot fi. Crezi că voi putea urca şi eu pe scenă dacă…

— Tu să taci din gură şi marş imediat în pat!

— O, mamă.

— Nicio mamă.

— Ştii ceva, mamă? Tu poţi aduce oamenii în stare să-şi ia câmpii şi să plece unde văd cu ochii.

Când mâna mamei se ridica, pregătindu-se să se abată asupră-i, tatăl lor zbieră:

— Eu n-aş face asta dacă aş fi în locul tău!

Betty se uită întrebătoare la fratele ei, iar când el îi făcu un mic semn din cap, se întoarse şi ieşi glonţ din cameră.

Riley o urmărea acum pe mama lui ducându-se la sobă, luând vătraiul şi răvăşind energic cărbunii incandescenţi ca să aţâţe focul, iar vocea lui era calmă şi chiar împăciuitoare când spuse:

— Era inevitabil să plec odată şi-odată, mamă.

Ea se întoarse fulgerător, cu vătraiul în mână, şi răcni la el dezlănţuită:

— Da, poate, însă pentru a face o treabă decentă, nu pentru a bate ţara împreună cu toate gunoaiele alea.

— Care gunoaie? Vocea lui era acum la fel de ridicată ca şi a ei. Eu nici măcar nu-i cunosc pe cei din noua trupă.

Presupun că sunt nişte actori foarte asemănători celor cu care lucrez acum. Despre ce gunoaie vorbeşti?

— Toţi sunt nişte gunoaie! Absolut toţi!

— Of…! suspină din rărunchi Riley. Vocea lui venea acum parcă direct din adâncul sufletului, când spuse: Ştii tu, mamă, cât am fost la şcoală, am fost un ignorant, la fel de ignorant ca un porc. Dar de când mă învârt printre aceste gunoaie, precum le zici tu, am fost educat. Dă-mi voie să-ţi spun că sunt nişte oameni admirabili şi am avut multe de

învăţat de la ei. Sunt bucuros că i-am întâlnit şi am de gând să rămân alături de ei în continuare. Aşa că o să plec la drum împreună cu ei, oricine ar fi noii mei colegi, şi voi face pantomimă, şi sper că voi avea capacitatea de a-i face pe oameni să râdă. Şi, mamă, vreau să-ţi mai spun şi altceva: ai uitat de tot cum se râde. Şi din pricina asta le-ai făcut viaţă amară tuturor celor din jurul tău.

Vătraiul deveni dintr-o dată neputincios în mâna ei, apoi se întoarse către sobă şi îl lăsă jos înainte de a se întoarce spre soţul ei şi a-i spune:

— Ai avut dreptate tot timpul, să ştii. Mi-ai spus tu că eu l-am stricat, că l-am cocoloşit ca pe singurul de vreun folos din familie. Ei bine, da, recunosc acum că ai avut dreptate, fiindcă niciodată n-am visat măcar ca fiul meu să-mi spună vreodată că le-am făcut celorlalţi viaţa amară.

Riley îşi privea acum părinţii care încremeniseră uitându-se unul la celălalt, dar nu şi-ar fi imaginat niciodată că îl va auzi pe tatăl său spunând ceea ce a urmat:

— Da, ai dreptate în ambele privinţe: e drept, ţi-am spus că îl vezi numai pe el din toată familia, iar el tocmai te-a acuzat că le-ai făcut tuturor celorlalţi viaţa amară, pentru că sunt mulţi ani de când eu nu am mai auzit nici măcar un singur cuvânt omenesc de la tine. Ştiu că am avut şi eu păcatele mele, iar dacă nu mi-ai zis deja de o mie de ori, atunci nu mi-ai zis niciodată că mie îmi place să muncesc cât îi place peştelui pe uscat, şi totul din cauza spatelui meu şubred. N-ar trebui să fii surprinsă nici cât negru sub unghie auzind că le-ai făcut celor de lângă tine viaţa amară. Da, da, fiul tău a devenit bărbat mult mai repede decât ţi-ar fi plăcut ţie. Ai fi vrut să rămână acelaşi copilaş neastâmpărat, ca tu să te împăunezi mereu drept mămica grijulie şi călăuzitoare care merge la şcoală şi îl încurajează pe Beardsley să-l bată de să-i meargă fulgii. Nu că n-ar fi meritat toate bumbăcelile, dar se cădea ca eu să merg acolo, nu tu, însă nu mi-ai dat

nicio şansă.

Atunci când mama lui se uită către el, Riley putu citi pe faţa ei o consternare nemărginită, dar ea se întoarse iar spre bărbatul ei şi îi spuse:

— Nu pot să cred, sunteţi amândoi împotriva mea! Poate ţi-ar plăcea să pleci şi tu împreună cu el, dădu ea din cap în direcţia lui Riley.

În replică, tatăl băiatului spuse:

— Mi-aş da amândoi ochii pentru o asemenea şansă. Cred că într-o asemenea situaţie mi s-ar vindeca în scurt timp chiar şi spatele, poţi să fii sigură de asta.

— Dumnezeule din ceruri! Asta este noaptea mărturisirilor. Nu încape îndoială că asta este.

Mona Riley le întoarse spatele şi porni spre uşa cea mai îndepărtată, unde se opri ţinând o clipă mâna pe clanţă ca şi când ar fi vrut să mai spună ceva, dar se răzgândi, părăsind încăperea fără o vorbă şi fără să trântească uşa în urma ei.

Riley îşi măsură tatăl din privire. Nu-l mai văzuse niciodată în lumina asta; şi nici tatăl său nu-l mai văzuse aşa vreodată pe fiul său. Bătrânul rupse tăcerea:

— Băiete, ai luat o hotărâre înţeleaptă. Pleacă, atâta vreme cât ai ocazia, pentru că, dacă mai zăboveşti multă vreme pe-aici, n-o să mai pleci în vecii vecilor. Şi ascultă la mine ce-ţi spun, femeile asemenea maică-tii sunt dracu' gol, diavolul împielițat în persoană. Da, da.

Rămaseră tăcuţi o vreme, privindu-se ochi în ochi, apoi domnul Riley întrebă liniştit:

— Şi când pleci?

În clipa aceea, Riley fu atât de năucit, incit nici nu mai fu în stare să gândească. Tatăl lui era acela care-i vorbea acum, ca unei fiinţe umane şi, pentru prima oară în toată viaţa lui, îşi privi părintele ca pe un bărbat frustrat. Frustrat de cine? De propria lui nevastă. Parcă toată lumea se întorsese cu fundu-n sus de când jucase el în piesa asta.

Apoi tresăriră amândoi atunci când, bruscată, uşa se deschise din nou şi în cadrul ei apăru mama lui Riley. Nu intră în odaie, ci rămase în prag, de unde zbieră la el:

— Du-te învârtindu-te în turneele tale cu şleahta aia de târfe şi jucaţi-vă mult şi bine piesele voastre obscene!

I Riley se repezi către ea, dar se opri la un pas în faţa ei, de unde îi strigă drept răspuns:

— Află că n-a fost deloc o piesă obscenă, ci a fost o dramă

Minunată, şi absolut toată lumea este de părerea asta. Tu eşti I singura care spui despre ea că este obscenă.

— Nu este obscen să fii culcat în pat cu sora ta şi să fii gata-gata să…?

— Să nu fac nimic. Eram retardat, mamă. Eram doar un copil şi eram incapabil să fac ceea ce crezi tu, iar ea mă

Mângâia şi mă alina în singurul fel pe care-l ştia. Ceea ce ai gândit tu a gândit şi tatăl intrat în încăpere.

— Mintea mea este curată! auzi tu? Şi am încercat să o păstrez la fel şi pe a ta, chiar dacă mi-am folosit palma ca să o fac. Dar lasă-mă să-ţi spun şi altceva: jumătate dintre cei cărora te-ai alăturat rămân la un moment dat fără lucru ani de zile, aşa încât nici să nu-ţi treacă prin cap că te vei putea întoarce aici cu coada-ntre picioare ca să găseşti adăpost atunci când vei ajunge şomer. O să-ţi găseşti tu printre colegii tăi vreo târfă cu care să împărţi patul, pentru că eu nu te mai primesc înapoi în casa asta: mai am trei fete de crescut şi nu vreau să se molipsească de la tine.

Le întoarse iar spatele şi de astă dată trânti cu mare zgomot uşa în urma ei.

Din nou, tatăl şi fiul rămaseră uitându-se unul la altul, iar Riley întrebă cu durere în suflet:

— Tată, oare ce se întâmplă cu ea?

Alex răspunse:

— Tu, băiete, ai dat-o peste cap; te-a pierdut, ai învins-o şi ea nu poate suporta asta. Dacă şi-ar fi jucat corect atuurile,

te-ar fi putut avea pentru totdeauna lângă ea. Însă ea nu vede aşa lucrurile. O fi ea mama ta, dar este o putoare de femeie îngustă la minte. Dintotdeauna aşa a fost. Acum sfatul meu este să mergi şi să-ţi aduni bruma de lucruşoare, apoi să te duci de-aici, la prietenii aceia ai tăi, pentru că, dacă mai rămâi aici câteva zile, se va dezlănţui un adevărat infern. Stai la ei până la plecare. S-ar putea ca ea să înceapă cu vicleşuguri; mâine s-ar putea preface cea mai îndurerată mamă, plângând toată ziua după tine, iar mie mi-e teamă că ai putea renunţa la planurile tale numai ca să-i faci pe plac. Hai, fă-ţi bagajul. Nu are de unde să ştie ce ai de gând să faci. Ia un taxi din staţia de la Bing's Corner. Oricând se află acolo cel puţin unul liber. Şi sunt sigur că vei găsi adăpost la domnul Beardsley, fiindcă îl ştiu om bun. Am ştiut asta dintotdeauna.

— O, tată.

Era aproape un scâncet de copilaş. După atâţia ani, el pierdea o mamă şi regăsea un tată. Parcă nu-i venea să creadă ceea ce i se întâmplă. Avea sentimentul straniu că îi vine să plângă. Of, Doamne Dumnezeule! Nu, nu avea voie să plângă. Dacă ar face asta, s-ar dărâma totul.

Se întoarse repede cu spatele la tatăl său şi fugi în camera lui, o odăiţă de la capătul culoarului. El dormise mereu la parter, iar surorile lui la etaj. După un sfert de oră ieşea de acolo ducând o valiză şi două sacoşe de plastic, precum şi un palton.

Practic, tatăl îl sfătui:

— Îmbracă şi paltonul şi deasupra poţi să-ţi pui şi mantaua de ploaie. Nu e nevoie să o închei.

Aproape ca un copil, Riley se conformă, dar când văzu că tatăl său îşi ia şi el haina din dosul uşii şi îşi îndeasă căciula pe cap, protestă:

— Nu, tată, e prea frig afară.

— Fii serios, doar am mai fost eu pe-afară şi când era mai

frig decât acum, ce, nu ştii? Hai, ia-ţi geamantanul; pungile le iau eu. Vreau să te văd plecat.

Tatăl lui Riley deschise grijuliu uşa de la intrare, iar când Riley fu gata să păşească în stradă, se întoarse şi se mai uită o dată în cameră. Tot nu-i venea a crede. Nu, nu putea crede că i se-ntâmplă cu-adevărat. Se simţea de parcă şi-ar fi pierdut j minţile sau ar fi căzut în transă, deoarece creierul său refuza ţ să accepte că mama lui s-a putut preschimba în femeia pe care o văzuse, o femeie care îl renegase aşa cum o făcuse.

După ce închise tiptil uşa în urma lui, tatăl lui Riley spuse:

— N-are niciun rost să te mai uiţi îndărăt, băiete. Tu începi acum viaţa cu o nesperată şansă pe care nu o are decât unul dintr-un milion de oameni, aşa că ai face bine să o valorifici la maximum.

Găsiră un taxi şi, închizând portiera după fiul său, continuă:

— Te rog să-mi scrii, băiete. Ţine-mă mereu la curent cu tot ce ţi se întâmplă. Dacă îmi trimiţi un mesaj la domnul Beardsley, sunt sigur că îl voi primi.

Riley nu mai putea decât să încuviinţeze dând din cap către tatăl său. Acesta îi părea schimbat. Nu numai luminile de pe stradă sau cele venind din interiorul taxiului făceau ca faţa lui să pară mai blândă acum; exprima cu totul altceva. Ceva ce Riley aproape că ar fi putut numi o expresie iubitoare, iar tatăl său parcă nu mai era chiar aşa de pipernicit şi de zbârcit.

În momentul în care taxiul se pregătea să o ia din loc, Riley îi spuse şoferului:

— Mai aşteptaţi un minut!

Şi, sărind pe trotuar, băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo un plic, spunând:

— Dă-i ei jumătate din ce e aici şi păstrează restul pentru tine, să-ţi cumperi ce vrei tu. Vă mulţumesc pentru tot. Am…

am primit o recompensă.

Tatăl său amuţi, nici nu-i mulţumi măcar. Rămase aşa, cu plicul în mână, uitându-se la fiul lui care urca iar în taxi. „Păstrează jumătate pentru tine, eu am primit o recompensă."

Alex Riley se uită lung la plic: pentru el însemna atât de mult – băiatul îi redase o parte din respectul de sine.

5

Erau adunaţi cu toţii pentru ultima oară. Spectatorii se împrăştiaseră cu părere de rău şi întreaga trupă se apucase să aşeze în hol două mese mari, să le acopere cu feţe de masă şi să le umple cu tot felul de plăcinte de casă şi prăjituri; încă şi mai evident era numărul de sticle de băutură adunate la capetele meselor. Fiecare membru adusese câte un prieten şi una sau două sticle. Pe lângă actori şi prietenii acestora mai erau şi persoane din afară, printre care Fred şi Louise, ca şi editorul ziarului, împreună cu proprietarul şi barmanul de la „The Globe", care timp de şase zile pe săptămână serviseră masa de prânz aproape tuturor actorilor. În total, peste patruzeci de persoane erau gata să se aşeze la mese.

După ce Riley îi povestise lui Fred ceea ce se petrecuse între el şi părinţii săi, domnul Beardsley îşi exprimă uluirea, spunând că el o socotise întotdeauna pe doamna Riley o femeie înţeleaptă; Louise nu se arătă la fel de surprinsă. Cândva, şi ea dorise să o cunoască pe mama acestui tânăr plin de caracter şi mereu pus pe şotii, însă când o întâlnise fusese foarte dezamăgită. Înţelesese încă de la început că pe femeie nu o deranja prietenia fiului ei cu un bărbat ca Fred, dar nu putea tolera ca Riley să manifeste nici cel mai mic sentiment de afecţiune prietenească faţă de orice altă femeie. Amândoi însă, atât Louise, cât şi Fred, erau mulţumiţi că Riley îl descoperise cu adevărat pe tatăl său;

mai bine mai târziu decât niciodată, precum băiatul însuşi spunea.

Fred îi sugerase lui Riley să-l invite şi pe tatăl său la această petrecere de adio însă Alex Riley refuzase, motivând că un astfel de gest ar fi rănit-o şi mai mult pe soţia lui.

Acum o parte dintre petrecăreţi se adunase în jurul pianului, cântând neîntrerupt toate melodiile de voie bună, de la „Cursele de la Blaydon "şi până la „Ţine-ţi picioarele acasă, Geordie Hinny ", trecând prin „Taurul cel bătrân şi hăţişul ", „întoarce-te acasă, Bill Bailey" şi prin corurile din oricare spectacol muzical de demult care nu fusese uitat, din anii '20 sau chiar mai dinainte, ţ întreaga adunare se veselea şi se cherchelea, când la un moment dat, domnul David Bernice solicită atenţia celor prezenţi şi, din capul mesei celei lungi, spuse:

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să vă umpleţi paharele fiindcă vreau să ţin un toast. După ce toţi îşi umplură paharele, domnul Bernice continuă: Mai întâi aş vrea să închin acest pahar pentru una dintre cele mai remarcabile piese de teatru, jucată magistral de cei implicaţi. Deci, pentru „Mintea de aur ".

Toţi ridicară paharele şi strigară într-un glas:

— Pentru „Mintea de aur "!

— Acum, doamnelor şi domnilor, aş vrea să ridicaţi din nou paharele, de data asta pentru o anumită persoană, pentru cineva care, atunci când a venit la noi, era doar un băieţandru mucos. Metaforic vorbind, bineînţeles! adăugă el în râsetele mesenilor. Colegii mei şi-au dat seama la cine mă refer. Era necopt, foarte necopt. Căuta, cred, o slujbă în domeniul regiei, însă nu i-am putut oferi atunci decât un post de ajutor al directorului de scenă. Ei bine, noi cu toţii cunoaştem cât de important este ajutorul directorului de scenă, fiindcă unde am ajunge dacă am fi lipsiţi de ceaiul nostru zilnic? Ce ne-am

Face fără sandvişurile noastre? Cum ne-am descurca în absenţa acelor muşchi puternici care să ne ajute la mişcarea uriaşelor decoruri sau care să se caţăre pe scăriţe instabile i până pe platformele şi mai instabile, numai de cincisprezece centimetri late, ca să ajungă la vreun bec ars şi să-l schimbe?

Întreaga companie râdea acum, iar Nyrene Mason, stând alături de Riley, îşi petrecu un braţ în jurul umerilor acestuia şi îl strânse lângă ea; dar el nu se uită la ea, ci rămase cu capul aplecat.

Apoi David Bernice, ridicând paharul, mai spuse:

— Pentru Larry, băiatul care a trăit într-o altă lume: una a gândurilor de aur, a muzicii şi a dansului; băiatul care a fost atât de strălucit întruchipat, încât evoluţia lui a atras în acest teatru o afluenţă de lume din oraş şi din împrejurimi cum nu s-a mai întâmplat niciodată până acum. Iar jocul său l-a ridicat nu numai pe prima treaptă a scării succesului, ci l-a propulsat, mult mai probabil, direct pe cea de-a treia sau chiar a patra.

Cunoaştem cu toţii ofertele care i s-au făcut lui, ca şi fiecăruia dintre noi ceilalţi, şi sunt sigur că vorbesc acum în asentimentul întregii distribuţii când afirm şi repet că oricare dintre noi este fericit pentru el, deoarece s-a dovedit a fi favoritul nostru, al tuturor şi, mai mult chiar decât al celorlalţi, al scumpei noastre Nyrene Mason. Ea a fost aceea care, vă poate mărturisi chiar el însuşi, i-a îndrumat fiecare pas pe drumul creaţiei sale, ea a fost mentorul său. Dar, în primul rând, pentru tine, dragul nostru Riley şi pentru şi mai mult succes în tot ce faci.

Riley nici nu putea înălţa capul de emoţie. Din pricina celor spuse, dar şi datorită celor trei păhărele de sherry şi a vinului de Porto cu lămâie pe care le băuse până acum, avea un nod în gât, iar capul îi vâjâia. Era incapabil să vorbească. Nu mai avea cuvinte proprii, fiindcă fusese Larry atâta timp. Trecuseră oare numai patru săptămâni? Patru luni? Patru

ani? îşi retrase braţul dintre el şi domnişoara Mason, depărtându-se şi de Fred care şedea alături, împreună cu Louise, iar în spaţiul îngust pe care şi-l crease astfel, rămase ca lipsit de vlagă. Apoi începu să mişte capul cu mici oscilaţii, aşa cum făcuse timp de aproape două ore în fiecare seară, în luna care trecuse. Braţele lui se ridicară ca nişte aripi fără de viaţă, iar expresia lui deveni blândă şi tristă. Toţi cei prezenţi îl priviră plini de respect şi parcă puţin temători. Una era să vezi pe scenă un actor şi cu totul alta să ai alături un flăcău care se transformă deodată, sub ochii tăi, într-un idiot. Apoi, cu o voce catifelată şi liniştită, Riley începu să cânte:

Aş vrea să-mi încoronez măicuţa
Cu flori de mai;
Taţi spune că am o minte de aur,
Dar el nu zâmbeşte.
Trist…
Nu blând. Nu blând,
Ca păsările, şi licuricii, şi albinele.
Toate păsările,
Am cuiburi în mintea mea,
Ele torc fir de aur
Să-mbrace mintea mea de aur.
Dumnezeu e bun.
Şi aşa de mare.

Când termină, mâinile îi căzură moi pe lângă trup, capul i se aplecă şi rămase aşa o clipă, în tăcerea deplină a întregit companii. Când toţi izbucniră în aplauze furtunoase, el ridică o mână şi spuse:

— Am făcut asta în semn de recunoştinţă pentru toţi aceia care m-au ajutat să fiu Larry în cursul ultimei luni. Oricând am intrat în rol, am simţit că *eram* Larry, călăuzit de un mare Dumnezeu; şi îi datorez asta dragei mele prietene. Riley o

luă de mână pe Nyrene. Fără ca ea să fi tras de mine săptămâni în şir, n-aş fi putut realiza niciodată aşa ceva. Au fost momente în care am urât tăria voinţei şi a tenacităţii ei.

Cei prezenţi râseră cu toţii şi aplaudară şi mai tare; apoi el încheie prin cuvintele:

— Vă mulţumesc tuturor, din tot sufletul. Şi arătându-l pe David, mai spuse încă o dată, cu toată sinceritatea: Vă mulţumesc, domnule.

Când se potoliră aplauzele şi băutura începu să curgă în valuri, Fred se apropie din nou de Riley şi îi spuse:

— Uite ce e, flăcăule, tu ai tot băut şi nu ai mâncat nimic. Dacă ai de gând să te mai ţii pe picioare, îmbucă ceva.

Riley ascultă sfatul şi mâncă, mai bău puţin, şi sporovăi, şi râse cu cei din preajmă.

Atunci când se trezi alături de David Bernice, acest domn desăvârşit îi zise:

— Un singur lucru aş vrea să-ţi cer, Riley: păstrează, te rog, legătura cu Nonagon; ştiu că ea are o puternică afecţiune faţă de tine.

— Oh, da, domnule, aşa voi face. N-aş putea-o uita niciodată pe domnişoara Mason.

Bineînţeles, îşi va aminti întotdeauna de ea, pentru că, fără ea, el nu şi-ar fi găsit drumul într-un timp atât de scurt, nici în pantomimă, nici altfel. Ea îl îndrumase şi îl susţinuse în primele două seri înfiorătoare. Da, îşi va aminti de ea întotdeauna. Nu va putea s-o uite niciodată.

— Apropo, domnule, de ce îi spuneţi aşa domnişoarei Mason? Numai dumneavoastră îi spuneţi Nonagon. Este o poreclă?

— Păi, ar trebui să-ţi explic ce înseamnă nonagon. O nonagonă este o înfăţişare din nouă aspecte. În cazul ei, se referă la una mai mult decât la celelalte opt. După o grea dezamăgire în viaţa ei, ea s-a îndreptat către sticlă. Presupun că ai auzit diverse versiuni ale poveştii. După cum tu ştii

prea bine, ai ajutat-o şi tu să se aprovizioneze. Dar, ca să nu intrăm în amănunte referitor la acest lucru, nu în seara asta, să-i zicem de excepţie, eu am poreclit-o aşa atunci când ea a urcat pentru prima dată mai sus decât toţi ceilalţi. Acum este un apelativ afectuos.

Şi o să-ţi mai spun încă altceva: şi ea a avut o ofertă, cam în acelaşi timp cu tine, deşi nu la Manchester, ci mult mai aproape de Londra, iar ea a refuzat-o.

— A refuzat-o? Dar de ce?

— Nu mă întreba pe mine de ce, fiindcă nu pot să-ţi ofer niciun motiv, pot doar să sugerez că nu doreşte să mă părăsească pe mine şi acest mic teatru. După cum ştii, actriţele vin, învaţă meseria şi pleacă; ea şi-o cunoaşte pe a ei şi totuşi ţine să rămână aici. În plus, nu vrea să-şi lase nici casa pe care a moştenit-o de la părinţi. Este mai mult o cabană mare decât o casă, dar e un loc drăguţ, mai ales în timpul verii. Are o grădină plăcută în spate şi o faţadă atrăgătoare, fiind situată şi într-o zonă foarte bună a oraşului. În afacerea asta a noastră, dacă vrei să câştigi bine, trebuie să fii mereu pe drumuri; şi multe actriţe ar strâmba din nas auzind cât de puţin sunt în stare să-i ofer ei în unele săptămâni. Poate că tu nu ştiai deoarece *imensul t*ău salariu a fost stabil, în timp ce al ei fluctuează în funcţie de vânzarea biletelor şi sunt foarte rare momentele în care stăm ceva mai binişor. Această ultimă lună care a trecut, ţi-ai dat seama, a constituit o excepţie. Îţi spun acum toate astea, tinere, pentru că tu petreci ultima ta seară aici, în Micul Palat, iar eu am băut mai mult ca de obicei. De fapt, toţi am băut ceva mai mult decât de obicei şi! e bine că mâine e duminică, pentru că vom avea capul cât o baniţă. Ah, dădu el din cap spre mijlocul sălii, au început să se mişte, au început să plece spre acasă. Hai, vino să-ţi iei rămas-bun.

În următoarea jumătate de oră, Riley îşi tot luă rămas-bun, de la unii chiar cu lacrimi în ochi. Şi niciodată, în toată viaţa

lui de până atunci, nu mai fusese atât de îmbrăţişat şi de pupat. Acum, în afară de îngrijitor cu soţia lui şi de Billy Carstairs împreună cu a sa, care începuseră deja să strângă masa, nu mai rămăseseră în tot teatrul decât David Bernice, Fred şi Louise, Nyrene şi el însuşi.

Fred şi Louise erau îmbrăcaţi de plecare când îl luară deoparte pe Riley:

— Credem că ar trebui să mai rămâi, pentru că s-ar cădea. S-o conduci acasă, spuse Fred înclinând abia perceptibil capul i spre Nyrene, care şedea pe unul din scaunele tapiţate cu pluş înşirate de-a lungul peretelui din vestibul. Şi, fără să aştepte vreun răspuns, adăugă: O să-ţi dau acum o cheie ca să poţi intra în casă.

Vorbind, scosese cheia de pe inel. Când i-o înmână, Louise interveni şi ea:

— Să nu faci zgomot când intri.

— Ca de obicei, doamnă, ca de obicei, replică Riley. Oare cât să fie ora?

— Unu fără un sfert, răspunse Fred. Iar fata care a stat cu copilul va fi sunat, poate, acasă la părinţii ei şi probabil că aceştia ne aşteaptă acum în pragul casei, nerăbdători să ne explice cam ce părere au ei despre noi.

Îşi luară rămas-bun şi de la Nyrene, în timp ce Riley se duse la vestiar.

Când el se întoarse în sală, Nyrene era şi ea în picioare, iar David Bernice îi încheia nasturele de sus de la palton; apoi, după ce ea îşi trase pe cap gluga îmblănită, se aplecă, o sărută pe amândoi obrajii şi îi spuse:

— Mâine să dormi toată ziua, auzi tu?

Nyrene nu răspunse, însă schiţă un zâmbet larg şi destul de prostesc; iar când se clătină, David îi făcu semn lui Riley să o ia de braţ şi îi spuse:

— Afară aşteaptă un taxi.

În faţa casei lui Nyrene, Riley o întrebă:

— Unde aveţi cheile?

— Unde… unde crezi tu că sunt? replică ea râzând şi întinzându-i geanta.

El fu nevoit să bâjbâie prin poşetă preţ de câteva secunde până când degetele reperară inelul cu cheile. Apoi, pe când încerca una în încuietoare, ea i le trase din mână, zicând:

— Dă-le la mine, prostule!

Era întâia oară când Riley intra în casa ei şi prima surpriză fu mărimea holului, ca şi aspectul acestuia. Erau în hol numai piese de mobilier foarte asemănătoare acelora din casa familiei Beardsley. Porni în urma ei spre o uşă din stânga lor cu paşi mai puţin şovăitori decât ai femeii; iar atunci când lumina din încăpere se aprinse, fu din nou surprins. Un candelabru de cristal lumina puternic camera, făcându-l să clipească şi, cum ezita să privească în jur, Nyrene îl trase către o canapea aşezată convenabil faţă de căminul în care se aflau nişte butuci cu încălzire electrică.

— Dă-i drumul! spuse ea arătând către şemineu. Sî… sunt… în… îngheţată.

În câteva minute, butucii artificiali străluceau, iar ventilatorul trimitea în încăpere un curent de aer cald. Şedea la un capăt al canapelei atunci când spuse:

— Nu bem şi noi ceva? Ce zici?

— Oh, nu! Aţi băut deja mai mult decât trebuia, şi eu la fel.

— Cafea, omule! Cafea!

— Ei, cafea. Asta-i cu totul altceva. Unde?

— Ah!

Oftând, femeia se târî anevoie spre marginea canapelei, de unde îşi luă avânt să se ridice şi îl conduse afară din odaie, apoi din nou prin hol, până în bucătărie.

Când Nyrene aprinse şi aici lumina, el clătină din cap. Casa o fi fost ea bătrânească, însă bucătăria era ultramodernă. O frumuseţe de bucătărie.

Ea merse clătinându-se până în capătul îndepărtat al

încăperii, de unde trase un filtru de cafea gata umplut cu apă şi cafea, şi îl porni; apoi, întorcând spre el o faţă zâmbăreaţă, îi zise:

— În patru minute e gata. Căni!

Nyrene îi arătă cu degetul o vitrină, iar când el deschise uşa acesteia fiind gata să ia două ceşti dintr-un serviciu de porţelan, ea strigă la el râzând:

— Nu! Nu ceşcuţe de ceai. Două… două stacane, da?

Riley recepţionă apelul, se înălţă şi luă de pe un alt raft două căni burtoase, apoi aşteptă lângă ea până le puse pe o tavă, împreună cu un bol plin cu zahăr.

Cinci minute mai târziu se aflau înapoi în camera de zi, bând din cafeaua aburindă.

Ea golise jumătate din cană când spuse:

— Ah, aşa da! Aşa-i mai bine! E mult mai bine! Şi mai face loc pentru o băutură ca lumea.

— O, nu, doamna mea! Fără alte băuturi în seara asta. V-am mai spus!

Se lăsaseră pe spate, sprijinindu-se de pernele moi ale canapelei, când ea întoarse faţa către el şi spuse:

— Riley?

Şi el răspunse:

— Da, domnişoară?

— Să nu-mi mai spui niciodată domnişoară.

— Da? Dar cum să vă spun?

Îi veni în minte imediat Nonagon, dar alungă ideea. Apoi ea bolborosi:

— Numele meu este Nyre… ne! De ce îţi spun toţi Riley şi niciodată pe numele de botez?

— Nu mă întreba pe mine, Nyrene. El râdea. Cred că de vină a fost, ei bine, domnul Beardsley. Dânsul îmi spunea întotdeauna Riley. Până şi tatăl meu îmi zice tot Riley. Ştii ceva? Eu am găsit un tată. Astăzi am găsit un tată. Nu, nu astăzi, ieri. Suntem deja în altă zi acum. Priveşte! Arătă spre

pendula de pe poliţa de deasupra căminului. Două şi jumătate.

— Ştii, Riley, maică-ta este o femeie proastă… mărginită, proastă… femeie.

— Nu, eu nu i-aş spune proastă; mărginită, da. O, mărginită, da. Ai dreptate… mărginită, da.

— Mama mea a murit când eu aveam douăzeci de ani. Ştii că eu m-am născut în casa asta? Da, aici m-am născut, la etaj. Însă ea a murit… a murit când eu aveam douăzeci de ani. Pe atunci eram la Londra… ştii. Ştiai asta, Riley? îşi apropie faţa de faţa lui. Londra. L-o-n-d-r-a. Londra. Trei ani la şcoala dramatică, şi am jucat în piesa asta. Mare succes a mai fost. N-am avut eu rolul principal. Nu, nu, nici gând, dar am fost remarcată de presă. O, da, da, am fost. Şi apoi mama mea a murit; iar tatăl meu era un neajutorat fără ea. Vezi tu, Riley, în unele cupluri, respectivii au grijă unul de celălalt şi… ştii, când unul din ei moare, celălalt moare şi el, cu toate că e încă în vi… viaţă. „Nu uita să pronunţi clar ge-urile, domnişoară.” Asta obişnuia să-mi spună profesorul. Vocea ei pierdu din intensitate. „Nu uita să pronunţi clar ge-urile. “Ei bine, continuă ea, vorbind acum parcă numai pentru sine, am renunţat la Londra şi m-am întors ca să am grijă de el. L-am iubit. Şi existau Micul Palat şi domnul David Bernice, iar el mi-a încredinţat un mic rol. După aceea mi-a dat un rol mai mare; apoi, după veniri şi plecări ale altor actriţe principale, am devenit eu actriţa principală a Palatului. Şi actori principali au tot venit şi-au tot plecat, până ce unul a venit şi a rămas. El era deosebit. Întinse picioarele, îşi puse mâinile sub cap şi căscă, iar atunci când repetă „deosebit”, fu aproape un strigăt.

Nu era un actor bun, nu. Şi nu-mi arog pretenţii exagerate, Riley, dar l-am dus în spate pe acest bărbat timp de optsprezece luni. El arăta cam de treizeci de ani; da, cam de treizeci. Ba nu, parcă puţin peste. Frumos, foarte frumos şi n-

am putut uita asta, dar în realitate el se apropia de patruzeci. Necazul cu el era că se juca pe sine însuşi de fiecare dată, se juca pe sine deoarece îi plăcea de sine, şi, o, mi-era recunoscător, da, aşa spunea el. Se întoarse acum spre Riley şi îl întrebă: Ţi-a spus deja cineva, „Te iubesc. Te ador. Tu eşti cea mai minunată fiinţă din lume”?

El răspunse râzând:

— Încă nu. Nu încă, domnişoară… Nyrene, accentuă el numele.

— Ţi se va spune. Oh, sigur ţi se va spune. Iar tu vei crede. Da, da, ţi se va spune. Ea striga acum din nou. Da, da! Şi tu vei crede, pen’că şi eu am crezut. Şi veţi vorbi despre căsătorie, ştii tu. Şi vei veni în casa asta… nu, nu tu, el a venit. Şi era răsfăţat, îngrijit, şi adorat. Da, gâsculiţă proastă de femeie, pentru că nu mai erai o fetişcană, nu-i aşa?

Şedea acum cu corpul drept, dând din cap ca şi când s-ar fi adresat cuiva care ar fi stat în picioare în faţa ei:

— Nu, pe atunci nu mai erai o fetişcană, aveai douăzeci şi şapte de ani, douăzeci şi şapte. Apoi, într-o dimineaţă, te-ai trezit.

Se întoarse din nou spre Riley, sprijinit încă în perne, dar care se uita ţintă la ea cu o privire fixă, iar ea agita un deget către el, spunând:

— O scrisoare în cutia de colo, arătă ea uşa. O scrisoare adresată mie, în care îmi mulţumea pentru… pentru prietenia noastră. Aşa i-a spus el, prietenie. Da, aşa a numit-o. Însă unde pleca el? în Australia? Cât de departe a putut… Australia… cu o companie teatrală care pleca în turneu, a plecat cum pleci şi tu acum. Spunea că, în momentul în care voi fi primit scrisoarea, vaporul pe care se îmbarcase va fi fost deja plecat. Auzi tu, cu vaporul! Ultimele cuvinte fură aproape scuipate cu dispreţ.

Vezi tu, eram în săptămâna liberă pe care o mai avem, când şi când, la Palat, şi el fusese pro… probabil – trebuie să

mai încerc încă o dată – probabil? Asta e, probabil fusese acasă pentru a-mi aranja mie să merg şi… fii atent, Riley… să le fac o vizită rudelor lui, tocmai în Cornwall.

Îşi îngădui să se prăbuşească în colţul canapelei, iar vocea ei era moale când spuse, din nou parcă numai pentru ea sine:

— Da, ea aproape a înnebunit, adică eu, Riley, eu aproape că am înnebunit, fiindcă numai eu ştiu câte făcusem pentru acest bărbat. Îl dusesem în spate: el nu-şi putea memora rolurile. Dacă mă gândesc numai la nenumăratele ore petrecute chiar în odaia asta, repetând cu el ceea ce avea de rostit, ca şi la momentele de pe scenă când se bâlbâia şi eu trebuia să-l acopăr şi să salvez situaţia. Nenumărate… nenumărate. Numai faţa lui, faţa lui cea arătoasă a fost aceea care l-a menţinut pe scenă, care îi asigura un angajament. Ca şi vocea lui. Da, vocea. El şi-o exersa, îi plăcea să se asculte. Acum, în tonul ei se simţea amărăciune care dispăru atunci când spuse: I-aş fi putut ierta practic orice, cu excepţia rezultatului pe care l-a avut asupra mea această experienţă, adică a transformării mele într-o beţivă; deoarece adevărul este că asta am devenit, o beţivă. Dacă David nu ar li fost omul care a fost şi este încă, m-ar fi dat afară; dar nu, el mi-a trecut asta cu vederea până ce a devenit o situaţie nedreaptă faţă de restul actorilor, iar atunci m-a gonit de-acolo vreme de trei luni interminabile.

Făcu o pauză, apoi, privind acum înspre Riley, continuă:

— Nu eram vindecată, însă, într-o oarecare măsură, îmi recăpătasem controlul; dar atunci m-am trezit iar singură aici şi, să ştii tu, Riley, cea mai rapidă cale de a ajunge în iad este să bei de unul singur. Foarte curând, după un interval de ordinul zilelor, am constatat că nu mă mai pot lipsi de băutură. Ieşeam să mănânc şi trebuia să iau măcar un păhărel sau două. Iar David şi-a dat seama în ce direcţie mă ducea iar treaba asta şi mi-a pus atunci în vedere că ori renunţ la băutură, cel. Puţin cât timp mă aflu la teatru, ori va

fi nevoit să mă dea afară. Nu a spus-o el chiar atât de direct şi de brutal, însă eu l-am înţeles; şi atunci m-am obişnuit să nu mai ies pentru prânz şi să mi se aducă sandvişurile în teatru. Apoi ai venit tu, Riley. Ai fost pentru mine un dar dumnezeiesc în mai multe privinţe, nu doar într-una singură; într-un fel, se poate spune că mi-ai salvat viaţa. Nu e vorba numai de comisioanele pe care mi le-ai făcut, ci despre ceva în legătură cu felul tău de-a fi. Nu-mi pot da seama despre ce anume este vorba. Ba da, ba da, ba da. Se ridică energic de pe canapea, spunând: Dar tu trebuie să te culci… pune-ţi o scufie pe cap şi bagă-te-n pat.

— Mai bine v-aţi băga în pat, domnişoară; dumneavoastră sunteţi cea care merge la culcare.

— Dar mie îmi trebuie scufia mea de noapte, eu… altfel nu adorm. Stai puţin.

Şi când el încercă să se ridice, îl împinse înapoi pe canapea, apoi ieşi din cameră cu spatele drept, ca întotdeauna, dar împleticindu-se. Şi lăsându-l să se uite la butucii strălucitori din şemineu, simţi din nou că îi vine să plângă.

Doar că, de data asta, ar fi plâns pentru ea şi viaţa ei irosită, fiindcă, în cazul în care ar fi ocupat locul pe care l-ar fi meritat, ar fi fost acum încă în fruntea clasamentelor de la

Londra sau din America. Era atât de frumoasă… şi avea ceva ce el nu era în stare să definească în cuvinte. Şi, tot aşa cum îl dusese în spinare pe porcul acela nerecunoscător, ea îi mai ridicase de atunci pe mulţi alţii, cel mai recent chiar pe el însuşi. O, da, fără ea n-ar fi fost niciodată capabil să joace rolul acela şi să aibă acest nou început de viaţă. Dar totul în viaţă se cerea plătit şi, în cazul lui, preţul trebuia să fie mama sa; compensaţia regăsirii tatălui nu echilibra întru totul balanţa.

La vederea lui Nyrene care se întorcea ducând o tavă, sări în picioare şi i-o luă din mână. Pe tavă se aflau două sticle şi

două pahare, iar în drum spre ea protestase deja cu voce tare:

— Nu acum! Să nu mai bem în noaptea asta. Fie-vă milă.

— Asta-i boneta mea de noapte. Fără s-o beau nu pot adormi. În fiecare seară fac asta înainte de culcare. Din acest punct de vedere semăn foarte mult cu dragul nostru domn Beardsley. Amândoi ştim că acesta este leacul cel mai bun, cea mai bună băutură înainte de culcare ca remediu împotriva insomniei este amestecul de vin de Porto cu coniac. Şi acesta este, de asemenea, şi cel mai bun remediu pentru mahmureala de-a doua zi dis-de-dimineaţă, după o noapte de chef.

— Pentru mine, mulţumesc, nu!

— Păi, dacă tu nu vrei, Riley, nici eu nu pot să beau singură. Şi nici n-o să pot adormi. Ştiu că am băut deja prea mult. O, da, ştiu prea bine. Cu toate astea, tot nu voi putea dormi.

O urmări cum pune mai întâi câte o măsură de coniac în fiecare pahar, apoi câte o măsură identică din vinul de Porto, iar după aceea cum agită conţinutul paharelor ca să se amestece băuturile. În cele din urmă îi întinse un pahar şi spuse:

— Hai, îndrăzneşte, gustă. Aş putea pune rămăşag că n-ai mai băut niciodată ceva atât de bun.

El sorbi din pahar şi constată că avea dreptate: niciodată nu mai gustase ceva atât de bun. În scara precedentă băuse tot soiul de băuturi, însă asta era cu trilul deosebită.

Stăteau acum împreună pe canapea, zâmbindu-şi unul altuia pe când sorbeau din pahare; apoi, curând, ea se lăsă pe spate şi se relaxă, ori cel puţin păru a se relaxa. Iar, după ce goli paharul, Riley zise:

— Trebuie să am grijă, ca nu cumva să adorm pe-aici.

Atunci ea se întoarse către el, replicând:

— Dar te-ai putea culca aici. Sus sunt dormitoare drăguţe

şi călduroase. Ţin întotdeauna încălzirea în funcţiune la etaj, aşa incit este mereu cald şi bine. În noaptea asta poţi rămâne să dormi aici.

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Ei se aşteaptă să mă-ntorc.

— Cum? Aşteaptă să te întorci? Se întoarse, arătându-i ceasul. E ora două dimineaţa! Ar fi murit de somn. Şi va trebui să-i trezeşti. Măcar ai o cheie?

— Da, mi-au dat o cheie.

— Totuşi, vor înţelege.

Da, presupunea că vor înţelege; cu toate astea, el se va întoarce. Trebuie să se întoarcă… trebuie. Dar oare ce se întâmpla cu el?

Ea puse jos paharul pe o măsuţă alăturată şi spuse:

— Opreşte încălzirea aici şi vino cu mine sus să mă ajuţi.

El opri încălzirea şi, sprijinind-o, părăsiră amândoi încăperea.

Urcară scările umăr la umăr, iar când ajunseră pe palier, ea îi arătă o uşă:

— Baia.

Îl împinse într-acolo, iar ea se îndreptă spre o uşă situată în cealaltă parte, continuând:

— Aşteaptă-mă. Fii atent, aşteaptă-mă!

El intră în baie. Şi aceasta era modernă. Totul strălucea. Sau poate că i se părea numai, din cauza băuturii, gândi el. Niciodată nu se mai simţise aşa. Avea un anume sentiment, ca şi când nimic nu ar mai fi contat cine ştie cât. Parcă i-ar fi venit să cânte, cam aşa ceva îi venea să facă. Dar Fred îi spusese să nu cânte când va intra în casă. O fi oare musai să se întoarcă acolo? Se spălă pe mâini şi îşi stropi faţa cu apă, dar în timp ce se ştergea cu un prosop îşi recunoscu cu greu chipul în oglinda mare din faţa lui. Ceva era schimbat. Asta era băutura. Asta făcea băutura din om: îl făcea să pară mai bătrân decât era în realitate. El nu împlinise încă nici

nouăsprezece ani, dar în seara asta sigur nu arăta atât de tânăr. Dumnezeule, nu! Cu nasul aproape atingând oglinda, se holbă îndelung la imaginea lui. Părea un bărbat. Dar oare nu se simţea el ca atare încă de mult timp? Da, cu toate astea, nu ca acum.

Zgomotul unei uşi care se deschidea îl făcu să se depărteze din faţa oglinzii. Îşi trecu mâinile prin păr înainte de a reveni pe palier; însă nu mai apucă să închidă uşa după el, derutat de ceea ce vedea. Acolo, în faţa lui, se afla o femeie. Arăta ca o fată, dar nu era o fată, era o femeie. Înaltă şi suplă. Părul des i se revărsa până mai jos de umeri. Purta o cămaşă de noapte diafană şi transparentă, iar deasupra acesteia un capoţel la fel de diafan şi de transparent. Ea îi întoarse spatele şi se îndreptă spre o altă uşă, spunând:

— Vino să arunci o privire aici. Este cel mai bun dormitor pentru oaspeţi.

Îl conduse în odaie, continuând:

— Iată, ai aici tot ce-ţi trebuie. Ţin totul pregătit pentru cazul în care verişoara mea şi bărbatul ei ar veni în vizită, din Scoţia. O pereche drăguţă. Nu întâlneşti prea des alţii ca ei.

Ea stătea acum chiar în faţa lui, iar el nu-şi mai putea lua ochii de la ea. Nu mai era domnişoara Mason, nu era mama sa de pe scenă, era Nyrene, o femeie tânără. Îi spusese că are treizeci şi şapte de ani, apropiindu-se de treizeci şi opt. Nu se poate, trebuie să fi făcut o greşeală. Cu greu i-ai fi dat chiar şi treizeci; era frumoasă, cu adevărat frumoasă. Era frumoasă ca domnişoara Mason, dar stând aici şi acum, era o fată gingaşă, nu o femeie. Însă ea nu era o fată, ci era o femeie, o minunată femeie. Riley strânse pleoapele, apoi clipi. Ea observă, îi puse o mână pe obraz şi spuse:

— Pici de somn. Apoi, cu un glas aproape ca un geamăt, murmură: Of! Riley, Riley, nu pot suporta gândul că ai să pleci. Încă o zi, luni, iar marţi ai plecat şi ai ieşit din viaţa

mea. Nu pot suporta gândul că te voi pierde.

— Oh, domnişoară… domnişoară… Nyrene, nu plânge. Of, Doamne Dumnezeule! Nu plânge.

Ea se afla acum în braţele lui, lăsase capul pe umărul lui; trupul ei tremura, iar el îl ţinea în braţe. Era subţirel şi cald, iar el se uită înjur, după un loc unde s-ar putea aşeza. Existau numai patul şi scaunul din faţa mesei de toaletă. O aşeză pe marginea patului şi începu să se scotocească în buzunar după o batistă. Nu găsi niciuna, aşa că începu să-i şteargă lacrimile de pe obraji cu degetele, spunând cu blândeţe:

— Of, draga mea, draga mea, te rog, nu fi supărată, vom ţine legătura. Mă voi întoarce. Da, da, o să vin înapoi. Trebuie, pentru că eu nu…

El clătină din cap, iar ea spuse:

— Nu-ţi… face griji. Îmi pare rău, Riley. Iartă-mă. Dar te-am îndrăgit atât de mult… şi…

Se îmbrăţişară din nou, de data asta gura lui acoperind-o pe a ei şi amândoi legănându-se înlănţuiţi…

Mult mai târziu, el nu-şi mai putea aminti exact când îşi scosese hainele sau când se băgaseră împreună în pat. Ştia numai că o strângea la piept, că era minunată şi că o iubea şi că îi spunea acest lucru de mii de ori.

— Şi eu te iubesc la fel de mult, spuse şi ea. Toată lumea va zice că nu e bine; toţi vor spune că e de neconceput, treizeci şi şapte şi optsprezece! Şaptesprezece ani sau oricât ar fi, diferenţa e mare, dar la fel de mare este şi dragostea mea, Riley. Nu am avut de gând să-ţi mărturisesc. Niciodată! Niciodată! Era de presupus că tu mă vei socoti prietenă, un fel de soră mai mare sau chiar ca mamă. Aş fi putut foarte bine să-ţi fiu şi mamă, îţi dai seama. E groaznic să mă gândesc la asta. Însă iubirea mea pentru tine nu este câtuşi de puţin îngrozitoare.

Când oare începuse el să o iubească? Nu-şi putea da seama. Ştia numai că acum o iubea, că se simţea ca un bărbat

şi chiar dacă ar mai fi trăit încă o sută de ani, tot nu ar fi putut să fie vreodată mai bărbat decât era în aceste clipe de dragoste pentru ea, ca şi în fiecare dintre clipele care urmau să vină şi să tot vină.

Şi mai ales după ce el o iubise pe ea şi ea îl iubise pe el, conducându-l într-un tărâm al pasiunii despre care el nici măcar nu visase vreodată că ar putea exista, nici măcar în timpul celor mai arzătoare dorinţe din vremea adolescenţei.

Înainte ca vreunul dintre cei doi să-şi dea seama, amândoi dormeau deja şi niciunul nu ar fi putut spune care adormise primul…

El se trezi treptat, auzind o voce care spunea vorbe obişnuite. Însă el nu se simţea ca de obicei. Se simţea altfel, extraordinar… O, minunat! Se întinse mulţumit. Era lung trupul lui, un trup de bărbat adevărat, trup zdravăn şi încă vibrând. Rememora mirosul ei. Miros nu de coniac sau de Porto, ci mirosul corpului ei. Iar miros nu era chiar cel mai potrivit cuvânt, cum nu era nici iz sau parfum, ori nici măcar aromă. Era ceva imaterial, deşi produs de o substanţă proprie şi el ştia că doreşte să-l miroasă pentru totdeauna. Oh, da, el nu ar putea pleca acum. Şi niciodată! Niciodată! Domnul Bernice ar fi bucuros să-l păstreze în continuare, nu ar putea fi decât prea fericit. În definitiv, el încă nu semnase nimic cu ceilalţi. Miercuri urma să se parafeze totul. Nu, hotărât lucru, nici vorbă să o poată părăsi acum.

— Ai de gând să bei ceaşca asta de ceai sau vrei să tragi la aghioase toată ziua?

El zvârli cât colo aşternutul de pe faţă şi se ridică în capul oaselor, arătându-se gol până la brâu; apoi îl străbătu un sentiment de ruşine juvenilă şi îşi acoperi la loc goliciunea cu cearşaful, uitându-se la Nyrene cu un zâmbet vinovat.

Femeia îi întinse o ceaşcă de ceai. Şi ea părea schimbată. Se îmbrăcase, era complet îmbrăcată, hirta o rochie de lână gri, cu o centură palid-stacojie din piele de căprioară. Părea a

avea o talie subţirică. Chiar avea o talie subţirică; el aflase totul în legătură cu talia ei. Riley continua să-i zâmbească blând, în timp ce ea spunea:

— A sunat Fred la telefon. I-am spus că dormi încă. A zis că revine cu un telefon pe la ora douăsprezece, să stea de vorbă cu tine.

Era în vocea ei ceva straniu. El o chemă uşor:

— Nyrene.

Ea îl atenţionă brusc:

— Vezi că se varsă ceaiul. Mai bine bea-l. Nu ai acum capul mare? Credeam că sunt singura persoană care nu se simte aşa în dimineaţa următoare, cu toate că trebuie să fi băut peste măsură azi-noapte. La ce oră să ne fi culcat?

Riley se ridică mai bine la capul patului, cu aşternutul pe el şi cu ochii mijiţi. Răspunse:

— Cam… pe la unu, cred, nu-mi pot aminti exact. Acum cât e ceasul?

— Cred că e unsprezece fără vreo douăzeci de minute.

— *Cum?*

— Păi, şi tu ai cam băut ceva, iar tu nu eşti obişnuit cu băutura, nu-i aşa? E normal să fi avut nevoie de ceva somn ca să elimini alcoolul şi să te refaci. N-are importanţă. Du-te acum şi fă o baie; este apă din belşug. N-am pregătit cine ştie ce pentru micul dejun, nu cred că ai avea nevoie de aşa ceva în dimineaţa asta. Doar câteva fructe şi pâine prăjită. Acum bea-ţi odată ceaiul, că se răceşte.

Dintr-o dată, femeia care se afla în faţa lui nu mai era Nyrene: redevenise domnişoara Mason. Ce se întâmpla cu el oare? Visase poate? *Asta* să fie un vis?

După ce închise uşa în urma ei, puse jos ceaşca pe noptieră şi se uită lung spre celălalt capăt al patului. Nu *visase,* se *întâmplase* cu-adevărat: ea *stătuse* chiar acolo – se întoarse şi împunse cu degetul către mijlocul camerei – în îmbrăcămintea aceea subţirică de noapte, ea plânsese, şi el o

îmbrăţişase. Îşi reamintea totul foarte clar. Băuse el zdravăn, e drept, însă ţinea minte precis: nu încăpea nici cea mai mică urmă de îndoială. Dar ceea ce îşi putea aminti cu şi mai mare limpezime era… Lăsă bărbia în piept şi în jurul său se înstăpâni, pentru câteva secunde, o tăcere mormântală. Se simţea ca şi cum i s-ar fi golit mintea sau i s-ar fi transformat într-o minte de aur, aşa ca mintea lui Larry. Of, Dumnezeule! Stătea iar în şezut, încremenit, cu spatele drept. Să fi preluat mintea acelui băiat şi să-şi fi închipuit totul cu atâta claritate şi amănunţime de parcă s-ar fi întâmplat aievea? Pentru că femeia care tocmai ieşise din odaie nu mai era aceeaşi cu cea care se culcase aseară; aceea fusese Nyrene, acea frumoasă femeie care îi vorbise despre dragostea ei şi care îl iubise. O, da, ea îl iubise, şi el pe ea. Ei bine, dacă a gândi astfel înseamnă nebunie, lasă să fie el nebun din punctul ăsta de vedere.

Faţa lui se schimonosi în efortul de a-şi reaminti mai multe detalii din cursul nopţii precedente şi izbuti să-şi aducă aminte că alunecase la un moment dat în monologul lui Larry despre păsări, un lucru trist. Dacă făcuse aşa ceva pentru că băuse, poate că tot băutura i-o fi provocat şi această tulburare a minţit care l-a împins către confuzia între intenţiile din subconştientul său şi realitate, permiţând ca el să dea la iveală şi să creadă că s-ar fi întâmplat cu-adevărat ceea ce trebuie să fi fost şi să fi rămas doar dorinţa lui secretă? Pentru că acum ştia sigur că tot ce-şi amintea să se fi întâmplat, indiferent ce ar fi fost – halucinaţie, vis ori imaginaţie – nu dovedea decât un singur şi acelaşi lucru, anume că o iubea pe ea, da, da, o iubea nebuneşte. El o iubise şi înainte, o luase în braţe şi noaptea trecută. În cazul ăsta trebuie să fi ştiut.

Aruncă cât colo cearşaful, se dădu jos din pat, ridicându-se cât era de lung şi de gol-puşcă pe covoraşul de pe pardoseală şi murmură ca pentru sine: „Nu, *n-am* visat. Nu se poate să fi

visat doar, însă ori ea nu-şi aminteşte, ori nu mai vrea să-şi amintească". O, dar noaptea trecută dorise să-şi amintească.

Acum o putea iar auzi declarându-i dragostea pentru el, şi cum aceasta crescuse, şi spunându-i că nu avea nicio importanţă diferenţa de vârstă dintre ei.

Deodată se lăsă să cadă pe marginea patului. Diferenţa de vârstă dintre ei! El nu împlinise încă nouăsprezece, iar ea avea aproape treizeci şi opt de ani. Îi despărţeau aproape douăzeci de ani. Cum ar fi putut ei să se fi îndrăgostit unul de celălalt? Da, cum ar fi putut să se fi îndrăgostit unul de celălalt? Ea era aproape la fel de bătrână ca mama lui. Mama lui avea numai patruzeci de ani. Nu se putea să se fi întâmplat. Nu şi nu, nu era posibil să se fi întâmplat. Atunci, dacă totuşi s-a întâmplat, doar băutura îl ajutase să facă faţă, şi ar trebui să fie recunoscător pentru ceea ce se întâmplase.

Îşi trase pe el pantalonii şi adună restul hainelor, apoi traversă palierul şi, după cum fusese sfătuit, făcu o baie. Aveau şi la ei acasă o baie, însă casa lor era o locuinţă socială, pusă la dispoziţie de primărie, iar baia aferentă se situa, ca dotare, la un nivel corespunzător unei astfel de locuinţe, adică nu era altceva decât o simplă cameră de baie, o încăpere care nu avea niciuna din minunăţiile pe care le vedea aici. Nici nu-şi putuse imagina vreodată că ea trăia la un asemenea standard. Una peste alta, era o casă incomparabil mai bună, mai bine mobilată, mai bine echipată chiar decât casa cea nouă şi modernă a lui Fred şi a lui Louise şi, într-un fel, putea înţelege de ce nu voia ea să o părăsească; iar ăsta trebuia să fi fost şi motivul pentru care refuzase oferta ce i se făcuse.

Se lăfăia în apa plină cu bule de aer care bolboroseau în cadă când, deodată, sări drept în sus. Nu, sigur nu a avut nicio halucinaţie; îşi aminti cum îi vorbise domnul Bernice, apoi toate strângerile de mâini şi chiar sentimentul de pierdere pe care îl încercase la despărţirea de colegii lui

actori; şi îşi mai aminti şi cât de surprins fusese când intrase în holul casei în care se afla acum. Dar nu îşi prea amintea ce se petrecuse după aceea, până în momentul în care se aflau amândoi în dormitor. Parcă făcuseră cafea, apoi urcaseră amândoi scările.

O, da, îşi mai amintea şi cum o văzuse pe palier. După care ea şedea pe pat, iar el îşi petrecuse braţele în jurul ei. I se va fi cam rupt lui filmul în câteva locuri, dar un lucru era cert: nici nu visase, nici nu avusese vreo halucinaţie. Plescăi cu mâinile în apă, împrăştiind bulele de aer, şi privi spre uşă, aşteptând parcă dintr-un moment în altul să între mama lui şi să-l întrebe: „De-a ce te joci, băiatule?" însă el nu mai era un băieţaş, nu mai era nici măcar un flăcăiandru, iar experienţa prin care trecuse în noaptea precedentă îl purtase dintr-o dată mult mai departe decât îşi imaginase el vreodată că va ajunge… chiar aşa! S-ar putea spune că tocmai asta se întâmplase. Dar uite ce făcea ea acum: nega totul prin însăşi privirea ei, prin răceala aceea, şi prin chiar atitudinea ei. Era domnişoara Mason de la teatru, iar întreaga ei înfăţişare nega toată experienţa prin care trecuse el… prin care tot ea îl purtase.

Se şterse după baie, apoi se îmbrăcă parţial şi, după cum avea obiceiul, curăţă bine cada în care se spălase şi lăsă încăperea în aceeaşi ordine precum o găsise. Pentru aceste bune obişnuinţe, trebuia să-i fie recunoscător mamei sale. Of, mama lui! Dumnezeule mare! Dacă ar mirosi ea ceea ce se întâmplase aici, nici nu îndrăznea să se gândească ce-ar ieşi. Dar cum ar putea ea să afle? Doar dacă deschidea el gura. Dacă putuse ea să considere că o parte din piesă era murdărie, atunci ce, Doamne iartă-mă, ar mai fi spus şi despre asta, cu o femeie tot atât de bătrână ca ea însăşi?

Înapoiat în dormitor, termină de îmbrăcat, apoi, aşa cum făcuse şi în baie, şi lăsă odaia în bună orânduială. Între timp, aranjând patul, descoperi şi dovada incontestabilă că nimic

din ceea ce ştia el să se fi întâmplat în noaptea precedentă nu fusese rodul imaginaţiei sale înfierbântate, ci totul se petrecuse în realitate.

În bucătărie, Nyrene se întoarse o clipă de la prăjitorul de pâine, îi zâmbi şi îl întrebă:

— Am băut noi aseară, cumva, coniac cu Porto?

El zăbovi o clipă ca şi când s-ar fi gândit, după care răspunse:

— Nu-mi aduc aminte.

Dacă era un joc, atunci el trebuia să joace pe mâna ei; şi chiar dacă nu era niciun joc, el tot pe mâna ei trebuia să joace.

— Atunci află că asta trebuie să fi făcut, pentru că tu nu pari prea mahmur acum.

— La ce oră te-ai trezit?

— Oh – se întoarse ea şi se uită la ceas –, pe la opt şi jumătate. Iar atunci când a telefonat, Fred a spus că are capul mare, ca şi Louise, şi că, o dată ajunşi acasă, o găsiseră pe fata lăsată să aibă grijă de copil dormind dusă, fără ca ai ei să se fi interesat de ceea ce se întâmplase. „Halal grijă părintească”, s-a exprimat el. Şi atunci a fost nevoit să o ducă el acasă… Una sau două bucăţi de pâine prăjită?

— Oh, nu, aş bea numai o ceaşcă de ceai.

— Fii serios, nu poţi să bei doar un ceai fără să şi mănânci ceva. Iar în primul rând ia un grepfrut.

El mâncă jumătate dintr-un grepfrut, apoi o feliuţă de pâine prăjită. Pe când bea a doua ceaşcă de ceai, se aşeză şi ea în faţa lui, cu coatele pe masă şi cu obrajii prinşi în palme, uitându-se îndelung la el şi spunându-i:

— Of, Riley, o să-mi fie tare dor de tine.

Era o remarcă pe care ar fi făcut-o un prieten la adresa altuia şi, dacă el ar fi dorit vreo dovadă că ea nu-şi mai amintea nimic din ce se întâmplase mai devreme, nu putea exista alta mai grăitoare decât această mărturisire: „Of,

Riley, o să-mi fie tare dor de tine”. Atât şi nimic mai mult. În locul lui ar fi putut fi oricine altcineva din distribuţie care ar fi fost pe picior de plecare.

O adâncă durere crescu în sufletul lui şi simţi parcă o gheară nemiloasă în coşul pieptului. Atât de dureroasă era senzaţia, încât duse o mână la piept şi începu să se maseze. Observând gestul, ea îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Te doare acolo?

— Cam aşa ceva. E ca o indigestie. Am băut prea mult. Băutura provoacă indigestie?

— Păi, băutura poate provoca tot felul de simptome.

Întinse mâna peste masă şi o apucă pe-a lui, apoi, cu un glas care nu mai era al domnişoarei Mason, îi şopti:

— Ţie o să-ţi fie dor de mine, Riley?

El nu mai putu să suporte. Încleştă ambele mâini peste mâna ei, atât de strâns încât ea se crispă de durere, şi îi spuse:

— Of, draga mea, îmi pare rău, te rog, iartă-mă…

Dintr-o dată gâtlejul său deveni atât de uscat încât nu mai fu în stare să continue, iar când el îşi lăsă privirea în jos, ea replică:

— Riley, ştiu că tu te simţi profund îndatorat faţă de mine, dar nu este nevoie. Tu ai în tine aşa de mult talent încât, mai curând sau mai târziu, acesta tot ieşea la iveală; ai fi descoperit asta şi singur, fără ajutorul nimănui.

— Tu… tu nu ştii ce simt eu. Eu…

Mişca încet capul dintr-o parte în alta, iar ochii lui priveau drept în ochii ei, când ea îi răspunse:

— Ba da, Riley, ba da, ştiu. Însă tu eşti atât de tânăr. Înţelegi tu ce înseamnă asta? Eşti încă atât de tânăr…

— Nu sunt deloc tânăr. Vocea lui era groasă acum ca a oricărui bărbat. Continuă: Eu nu m-am simţit niciodată tânăr în mintea mea; doar că mi-am pus-o la treabă în mod eronat, după cum domnul Beardsley… Fred a accentuat de atâtea

ori; iar de când am venit la Micul Palat m-am simţit într-adevăr bărbat. Şi eu ştiu una şi bună: numai un bărbat putea să joace rolul din „Mintea de aur “, şi numai un bărbat putea să urmeze calea pe care i-ai arătat-o. Ştiu că mai am multe de învăţat şi de aceea continuu să învăţ; dar învăţ totul aşa cum ar face-o un bărbat, nu ca un băiat sau ca un tânăr necopt. Se ridicase în picioare, fiindcă durerea i se transformase în mânie, iar acum mai că se răstea la ea. De-acum înainte nu voi mai lăsa pe nimeni să mă trateze ca pe un copil sau ca pe un tânăr. Să ştii asta!

Acestea fiind spuse, ieşi din bucătărie, lăsând-o pe Nyrene uitându-se lung la uşă, cu pumnii strânşi la gură, şi suspinând: „Of, dragul meu. Dragul meu “.

Numai atunci când îi auzi paşii coborând scările, intră şi ea în hol şi îl văzu îmbrăcat, gata de plecare. Se apropie degrabă şi îl imploră:

— O, Riley! Te rog, nu pleca aşa.

— Nu-i nimic. N-are nicio importanţă. O să mai trec eu pe-aici până miercuri. Acum o să dau o raită până la Fred.

Ea îl luă de umeri, se uită drept în ochii lui şi, cu un glas dulce, rugător, îi spuse:

— Te rog… te rog! Te rog din tot sufletul, nu mă lăsa aşa. Asta e ultima dată când te am aici. Rămâi măcar până vine Fred să te ia. Te rog! Fă asta pentru mine. Hai să ne aşezăm amândoi şi să vorbim în tihnă. Te rog, Riley! Te rog.

Riley părea sfâşiat între două tendinţe contradictorii. O lăsă să-i scoată haina şi fularul, îşi aruncă pe un scaun căciula, apoi trecură amândoi în camera de zi.

Focul în cămin era pornit. Se aşezară din nou pe canapeaua pe care stătuseră şi în noaptea precedentă, iar ea îl luă de mână, rugându-l:

— Lasă-mă să păstrez despre tine o imagine plăcută, pe care să mi-o pot aminti mereu cu bucurie, te rog. Te rog, Riley!

Nyrene îi reţinu mâna în poala ei, iar când el suspină adânc, rămase tăcută aproape un minut. Apoi spuse:

— Trebuie să păstrăm legătura. Atunci când eşti toată vremea pe drum, aşa cum vei fi tu, n-o să ai prea mult timp de scris. Dar, de oriunde ai fi, trimite-mi măcar câte o carte poştală, ca să ştiu că nu m-ai uitat.

Când îl simţi tremurând din tot corpul şi părând dornic să se îndepărteze de ea, Nyrene adăugă:

— Nu ştii cât de lung va fi turneul, nici pe unde veţi ajunge, însă dă-mi te rog de ştire. Vei face asta pentru mine, nu-i aşa?

El dădu încet din cap a încuviinţare, exact cum ar fi făcut-o un copil şi, pe când ea continua să-i vorbească, o asculta cu luare-aminte aşa cum ar fi procedat şi cu mama lui, în cazul în care aceasta nu s-ar fi dovedit o femeie atât de îngustă la minte; bărbatul din el adormise din nou, iar el redevenise băiatul pe care mai adineauri îl renegase, băiatul a cărui unică dorinţă era, în clipa aceea, să o cuprindă în braţe pe această femeie şi să se contopească cu ea.

6

În prima săptămână la Manchester a avut parte numai de repetiţii pentru pantomimă. Când pantomima s-a încheiat, trei săptămâni mai târziu, au început repetiţiile pentru turneu, care au continuat până spre sfârşitul lui februarie. Repetiţiile pentru pantomimă şi spectacolul însuşi l-au satisfăcut în cel mai înalt grad, permiţându-i să-şi reprime dorul de Nyrene, dar reprezentaţia ca atare i s-a părut mai puţin captivantă. A citit scenariul de două ori, asupra rolului său revenind de zeci de ori. De astă dată nu o mai avea alături pe domnişoara Mason ca să-l îndrume. Rolul nu era foarte mare, însă era important. O jumătate din rol juca un om beat; în cealaltă jumătate, îl întruchipa pe fiul mezin al

unei familii respectabile, care era ţinut acasă pentru a deveni mai serios. Era vorba de intrigi de familie, de un divorţ şi un deces care urma să fie investigat; în piesă aveau loc câteva bătăi bune, iar o parte importantă o constituia o petrecere irlandeză, în lipsa familiei, între servitori şi el însuşi ca fiu mezin.

Acesta era momentul în care trebuia să se dezlănţuie, cântând şi dansând.

El ştia că era capabil să joace toate aceste aspecte ale rolului, însă exista ceva ce îl făcea să recitească scenariul iar şi iar. Acest ceva era vocea lui şi accentul său din nord. El nu vorbea cum ar fi vorbit Geordie, cu toate astea folosea dialectul respectiv şi pe alocuri inflexiunile glasului său erau puternice; astfel, timp de două săptămâni încheiate, petrecuse două ore pe zi cu un instructor de dicţie, după care citea rolul într-un mod afectat, vorbind mai pe nas, aşa cum i se ceruse. Doar în scena petrecerii se dezlănţuia, imitându-i pe toţi măscăricii şi fanfaronii din personalul de serviciu, dar şi pe cei ai casei. Descoperise repede că actorii de aici erau foarte diferiţi faţă de cei pe care îi cunoscuse la Micul Palat. Aici nu regăsise aceeaşi căldură şi dorinţă de a ajuta, ca acolo, cu toate că, fără îndoială, turneul va aduce inevitabil şi asta.

Avea trei zile libere înainte de a porni la drum în această experienţă care urma să-i dezvăluie cum era în realitate un turneu adevărat, şi îi telefonă lui Fred, întrebându-l dacă poate să treacă pe la ei să doarmă vreo două nopţi, iar Fred îi răspunse ţipând în gura mare şi folosind un limbaj nu prea politicos:

— Ce vorbă-i asta? Doar ai plecat cu cheia de la intrare sau ai uitat?

Riley sosi pe la trei după-amiază, în plină furtună de zăpadă. Din pricina vremii, cursurile şcolii fuseseră întrerupte, aşa că Fred era acasă. Îl primi pe Riley cu braţele

deschise. Când îl ajută să-şi dea jos paltonul greu cu mesadă din blană de oaie, se minună:

— Oh, dar văd că o duci deja mai bine.

— La mâna a doua. Colegii mei cunosc toate şmecheriile în Manchester. Doar patru lire, cu tot cu mesadă.

— Nu se poate!

— Ba da. Probabil că a suportat atacul moliilor, dar nu contează.

— Bună, dragul meu.

Louise venea din camera de zi cu mâinile întinse către el şi, după ce o sărută pe ambii obraji, Riley explică:

— Obicei franţuzesc: este noutatea zilei.

— Fii serios. A fost noutatea zilei în Franţa încă de când Napoleon întâiul era doar un puştiulică.

— Ce vreme! La Manchester nu ninge şi nici în altă parte.

— Păi, dacă aşa se întâmplă, înseamnă că minte buletinul meteorologic. Dar vino în bucătărie şi bea mai întâi o ceaşcă de ceai. Ţi-e foame? Am făcut o budincă cu came… plăcintă la oală, cum îi spui tu.

— Bun. Îmi plac plăcintele la oală, cu mult sos.

— Aşază-te.

Fred se pregătea să-l împingă pe un scaun, dar deodată îl apucă de umăr şi, ţinându-l la un braţ distanţă de el, îl privi cu luare-aminte din cap până în picioare, exclamând întrebător:

— Porţi cumva tocuri înalte sau tălpi groase?

— Când am plecat azi-dimineaţă, nu purtam aşa ceva.

— Atunci, se pare că ai mai crescut puţin, de când te-am văzut.

— Este înfăţişarea mai bărbătească. Şi nu aţi remarcat şi accentul meu elevat? De când am plecat, a trebuit să învăţ cum să… articulez corect cuvintele. I-am şi spus profesoarei mele de dicţie că felul meu îngrozitor de a rosti se datorează profesorului meu din şcoală – era aşa de necioplit…

— Cum îndrăzneşti?! Eu n-am vorbit niciodată aşa în viaţa mea.

— Ia încetaţi, amândoi! Opriţi-vă odată, ce Dumnezeu, şi Louise îşi împinse soţul, întorcându-se apoi către Riley, pe care îl invită: Hai, mai bine spune-ne ce-i nou cu tine.

Le povesti aşadar despre pantomimă, despre distribuţie şi despre marile nume care apăreau pe scenă, apoi adăugă:

— Mă uluieşte ca un fapt cu totul ieşit din comun, ştiţi cum e, că aceste staruri de vârf – după ce au ajuns acolo unde au ajuns – mai vor să joace cu orice preţ în astfel de pantomime. Practic, se luptă să pună mâna pe câte un rol. Doamne! Dacă ajungeam eu acolo unde sunt unii dintre ei, din partea mea puteau să-şi joace mult şi bine sănătoşi pantomimele lor.

— Păi, aşteaptă până vei ajunge şi tu acolo unde sunt aceia şi de-abia atunci o să poţi vedea cum o să Ic priveşti într-o atare situaţie. Continuă, cum e piesa asta? Crezi că e ceva de capul ei?

— Da, e bună, însă nu e ca „Mintea de aur “. Într-un fel, îmi şi pare rău că am făcut-o. Mă trezesc acum căutând greşeli şi descoperind tot felul de mărunţişuri în munca celorlalţi.

— Asta nici nu e rău, cu condiţia să ţii totul doar pentru tine.

Câtă vreme vorbise îl frământase dorinţa de a le pune o întrebare, dar acum nu mai putu să se abţină:

— Ce mai face Nyrene? întrebă pe un ton neutru.

— Oh! Nyrene a noastră este într-o formă excelentă, parcă niciodată nu a arătat atât de bine, dar, închipuie-ţi, vreme de câteva zile după plecarea ta nici n-am ştiut dacă s-a încuiat în casă sau a plecat undeva. Palatul, desigur, după cum ştii, a avut o săptămână de pauză, însă ea nu a fost de găsit. Am avut atunci o bănuială că s-ar fi putut refugia din nou în băutură, dar mai târziu am descoperit că bănuiala noastră fusese neîntemeiată.

În momentul acela Fred se uită către Louise, şi ea fu aceea

care, dând din cap afirmativ spre Riley, spuse într-o şoaptă dinadins exagerată:

— Nyrene are un prieten. Mi-a spus chiar ea ieri acest lucru. După cum poate ştii, are o verişoară căsătorită în Scoţia şi, cu toate că ei mai vin când şi când pe-aici, eu nu i-am întâlnit niciodată, însă Fred i-a cunoscut.

Acum dădu din cap Fred, adăugând:

— Da, şi formează o pereche drăguţă, chiar foarte drăguţă. Ei bine, mie mi se pare evident faptul că amicul lui Nyrene trebuie să fie un prieten de-al lor. El este comis-voiajor şi vinde produse din material plastic. Cele două zile pe care credeam că ea le-a petrecut tot într-o beţie, după plecarea ta, probabil că i le-a dedicat lui. Aha! Fred dădu din cap spre Riley, cu un rânjet larg pe faţă. Apoi rânjetul dispăru şi Fred continuă foarte serios: Mă bucur pentru ea. Nyrene a fost singură în toţi aceşti ani. Uneori mă gândeam că nici nu ştiu cum a putut să se împace cu situaţia asta, pentru că este o femeie atrăgătoare. S-ar putea să fie încă marcată de experienţa cu ticălosul acela.

Riley simţea o durere atroce în capul pieptului. Era la fel ca în dimineaţa în care se trezise descoperind că Nyrene, dintr-o minunată femeie îndrăgostită, redevenise domnişoara Mason.

În decursul acestor ultime săptămâni, încercase din răsputeri, în fel şi chip, să şi-o scoată din minte. Zilele fuseseră suportabile numai pentru că avusese foarte multe de făcut, foarte multe alte lucruri cu care să-şi ocupe mintea, atât de multe de învăţat, şi mereu cu atât de multă lume vânzolindu-se în jurul lui. Însă din clipa în care se aşeza în pat, încercând să adoarmă, la pensiunea domnişoarei Wear unde locuia, chinul său reîncepea.

Se întâmplase.

Nu putea să se fi întâmplat, judecând după expresia ei atunci când stătea în picioare întinzându-i o ceaşcă de ceai.

Şi totuşi se întâmplase, se întâmplase.

Păi, dacă se întâmplase, atunci se întâmplase cu o femeie beată care nu mai ţinuse minte nimic din tot ce se întâmplase, iar gândul acesta îl făcea să se simtă şi mai rău, readucându-i în memorie imaginea ei în pat sub el, imagine care parcă îi ardea fizic ochii; iar acum prietenii lui îi spuneau că ea avea un alt iubit.

— Ce ai, ţi-e rău?

Fred se uita la el cu o privire intensă. Şi atunci el răspunse:

— Rău? Nu mi-e rău! N-am nimic. Nimic.

— Eşti şocat la gândul că ea ar putea avea un amic.

— Şocat! Replica izbucni ca un strigăt. Unde credeţi că am fost eu în ultimele săptămâni? Şocat, omule?

Louise interveni repede:

— Cum sunt fetele din distribuţie?

La care el răspunse:

— Două dintre ele sunt foarte frumuşele şi seducătoare, alta este bătrână şi se ascunde sub machiaj, iar alta este căsătorită cu interpretul rolului principal.

— Păi, dacă există două fete frumoase şi încă disponibile…

— Oh, dar nu sunt disponibile, Fred… Riley avea mereu dificultăţi în a i se adresa acestui bărbat pe numele său de botez, fiind atât de obişnuit cu domnule Beardsley sau domnule, totuşi continuă: Ele trăiesc cu alţi doi parteneri din distribuţie. Poate ar trebui să mă mai emancipez şi eu şi să le spun iubiţi. Dar se întâmplă ceva nostim cu fetele din ziua de azi: toate sunt tentate să se apropie de bărbaţi mult mai în vârstă decât ele. Nu găsiţi că e ceva de neînţeles?

— Nu chiar, dacă te uiţi la el, răspunse Louise, mângâinduşi tandru soţul pe tâmplă. Dar e şmecher, adăugă ea drăgăstos.

— Cu toate astea îmi menţin afirmaţia, iar dumneavoastră trebuie să fi fost la mare ananghie pe atunci ca să-l luaţi pe el.

Râseră toţi trei, iar Louise zise:

— Într-adevăr, aşa a fost. Eram chiar la foarte mare ananghie, însă el a constituit oferta cea mai bună şi eu n-am lăsat-o să-mi scape, am înhăţat-o imediat.

În timp ce degetele lui Louise treceau prin părul lui Fred, acesta se uită la Riley şi îi spuse:

— Un băiat are ceva de aşteptat până ajunge la o anume vârstă înainte de a deveni într-adevăr atrăgător şi de a-şi da seama despre ce este vorba în toate cele.

— Of, vai de mine şi de mine, suspină Riley, iar Louise interveni şi ea:

— Nu-ţi face griji, Riley, singurul lucru de care sunt siguri bărbaţii de felul ăsta – şi iar îşi mângâie soţul – este acela că anii se năpustesc în galop asupra lor cam în perioada asta. În orice caz, noi suntem invitaţi la masă la Nyrene diseară ca să-l cunoaştem pe domnul în chestiune, adică în cazul în care reuşeşte să ajungă din Franţa pe o vreme atât de îngrozitoare. O s-o sun pe Nyrene să-i spun că eşti şi tu aici. Sunt sigură că-i va face plăcere să te revadă.

În momentul acel, Riley se ridică brusc de la masă, spunând:

— Louise, aş face o baie. Apoi aş vrea să-l văd şi pe copilaş. Este treaz în camera lui?

— Da, dar du-te în primul rând în camera copilului, înălţimea sa este în perioada pictatului, aşa încât să fii atent la costum. Eu aş zice că ar fi bine să-ţi scoţi mai întâi haina.

După ce Riley ieşi, Fred şi Louise se priviră un timp, apoi Fred întrebă:

— Ce părere ai?

La care ea răspunse:

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu ce să zic, cu excepţia faptului că s-a schimbat.

— Şi eu aş zice că s-a schimbat. Mai văd încă puştiul care a plecat, dar puştiul acela nu mai există.

— Crezi că se necăjeşte din cauza mamei lui, din cauză că se află aici în loc să fie acasă, că ea gândeşte cum gândeşte?

— N-am idee, draga mea, chiar n-am de unde să ştiu. E posibil şi asta, însă eu am remarcat şi o schimbare a expresiei lui atunci când a fost pomenit iubitul lui Nyrene.

— Păi, într-un fel aş înţelege reacţia deoarece, ştii bine, ea a făcut atâtea pentru el în decursul acestor ultimi doi ani care-au trecut. Ar fi putut foarte bine să fie fiul ei, totuşi ea nu s-a purtat niciodată cu el ca o mamă, ci mai mult ca o…

Cei doi se uitară unul la celălalt căutând o explicaţie şi, cum aceasta se lăsa aşteptată, Fred întrebă:

— Da, mai mult ca o ce? Ea a fost mama lui în piesă, foarte bine, dar în afara scenei, nu. În pofida băuturii, ea a arătat întotdeauna mai tânără decât vârsta ei. Iar în aceste ultime câteva zile… ei bine, am văzut-o săptămâna trecută de două ori şi mi s-a părut de-a dreptul strălucitoare.

— Păi, tot ce pot să spun, dragă, zise Louise râzând, este că, în cazul în care bărbatul acesta o poate face să strălucească, să dea Domnul ca el să-şi arunce razele de lumină mult şi bine asupra ei.

— O, asta miroase-a joc de cuvinte.

— Da, mi-am dat seama. Oricum, vom vedea diseară ce-i poate pielea şi, mai ales, care va fi reacţia prietenului nostru – privi ea în sus –, ceea ce poate ne va oferi vreun indiciu.

— Sper să nu-ţi ofere indiciul pe care îl ai deja în minte.

— Şi de ce nu? Mă rog frumos, de ce nu?

— Nu fi copil. Diferenţa de vârstă între persoane de treizeci şi de cincizeci de ani nu contează aşa de mult, însă el are nouăsprezece, iar Nyrene trebuie să se apropie de patruzeci, dacă ar fi să luăm de bun ce zice ea.

— Dar el este mult mai matur decât ai socoti că trebuie să fie la nouăsprezece ani. Atunci când l-am văzut prima oară avea şaisprezece şi era şi atunci mult mai matur pentru vârsta lui. S-au întâmplat lucruri încă şi mai ciudate.

— Dacă aşa stau lucrurile, tot ce pot afirma în momentul de faţă, spuse Fred, este că sper ca un lucru atât de ciudat să nu se întâmple şi în cazul lor.

Erau în camera de zi. Focul de buşteni artificiali ardea strălucitor. Candelabrul nu era aprins, dar lumina dată de două lampadare aurii şi de cele şase aplice de pe pereţi contopea într-un ansamblu armonios culorile covorului, cu ale draperiilor şi ale huselor garniturii de mobilier Chesterfield.

Louise şi Fred şedeau fiecare la câte un capăt al canapelei; Riley şedea într-un fotoliu din cealaltă latură a şemineului.

Încăperea îi părea acum diferită faţă de cea din amintirea lui. De fapt, toată casa îi părea altfel. Dar atunci, întreaga lui percepţie era influenţată de lumina albă a iubirii, provocată de abund vinului.

Uşa de pe peretele opus se deschise şi Riley o urmări intrând în odaie, scoţându-şi şorţul alb şi dând la iveală o rochie albastră de lână. Purta aceeaşi centură din piele de căprioară. Părul nu mai era prins în obişnuitul coc pe ceafă, ci despletit şi legat cu o panglică albastră, făcând-o să semene, privită din spate, cu o adolescentă. Desigur, din faţă, nu avea aspectul unei adolescente; arăta însă ca o femeie frumoasă, ca o foarte frumoasă femeie. Pielea ei era netedă şi curată, ochii strălucitori. Nu observase până atunci că are ochi cenuşii. Crezuse că sunt verzi. Gura ei se deschise într-un zâmbet larg. Oare gura aceea îl sărutase vreodată pe el, nu numai pe buze, ci peste tot? Of, pentru Dumnezeu, nu!

Nyrene spunea:

— Nu cred că există ceva mai jos pe scara înfăptuirilor culinare decât să-ţi inviţi prietenii la masă ca să le oferi o budincă cu came.

— Nici să nu te gândeşti, dădu Fred din cap din colţul lui de canapea. Dac-ar fi să dau crezare celor citite de mine deunăzi, mogulii autodesemnaţi s-au săturat de pui, vânat şi

curcan, preferind acum budincă de came şi rinichi… ca la bunica acasă, râse el. Dar nu oricine e în stare să facă o budincă de came cum se cuvine. Mie îmi place ceea ce numesc eu partea cu piftie, unde aburul a înmuiat crusta.

— Atunci ţie o să-ţi dau o bucată bună din partea cu piftie, Fred. Ţie care parte-ţi place, Riley?

Era în picioare lângă scaunul lui şi se uita în jos la el.

— O, dar mie-mi place oricare parte care e în stare să mă sature, răspunse el privind-o fără să zâmbească.

— Atunci te pot asigura că o să te satur, fiindcă am făcut două budinci zdravene.

— Vino să şezi şi tu cu noi un pic, dragă, bătu uşor Louise cu palma perna de lângă ea. Ai tot trebăluit ca o albinuţă. Nu este încă ora şapte – arătă ea spre ceas –, iar tu spuneai că el ar putea ajunge pe la şapte.

— Când a spus el asta? întrebă Fred, iar Nyrene răspunse:

— Ieri-dimineaţă.

— Ieri-dimineaţă? repetă el. Dar uită-te şi tu ce-a făcut vremea de ieri-dimineaţă: a luat-o razna. Ar fi un adevărat miracol dacă avionul a putut să decoleze, ca să nu mai vorbim şi de aterizarea la timp.

Acela a fost momentul în care s-a auzit soneria. Nyrene era pe punctul de a se aşeza, dar acum înălţă repede capul şi se uită surprinsă de la unul la altul. Apoi murmură, grăbindu-se spre uşă:

— El… el o fi. Să fi reuşit să ajungă?

Fred şi Louise, din poziţia în care şedeau, aveau uşa direct sub ochi, însă Riley trebuia să se întoarcă pe jumătate ca să o vadă, şi cu toate că îşi propusese să nu facă aşa ceva, privea ţintă spre Nyrene atunci când ea reveni de la intrare aducând un imens buchet de flori.

— Florile din partea lui au sosit, spuse Nyrene, chiar dacă el nu. Mai adineauri am aruncat ultimul buchet pe care mi l-ai trimis. În glasul ei se strecurase o notă de sfială. Iertaţi-mă

un minut ca să le pun în apă.

Când ea ieşi, cei trei schimbară ocheade, iar Fred fu acela care remarcă:

— Atent băiat. Vorbeşte bine, cel puţin prin intermediul florilor. Şi, întorcându-se către Louise, adăugă: Pe vremea mea se obişnuia un singur trandafir roşu.

— Dar asta, dragul meu, se întâmpla cu mulţi, cu foarte mulţi ani în urmă.

— Ai grijă ce vorbeşti, femeie! Nu-ţi lua nasul la purtare!

Riley îi urmărea înţepându-se şi tachinându-se, mascând cu greu dragostea pe care şi-o purtau.

La şapte şi jumătate, Nyrene, uitându-se la ceas, spuse:

— Îl mai aşteptăm încă un sfert de oră. Dacă nu vine până atunci, ne vom apuca să mâncăm fără el, fiindcă budincile or să-nceapă să se lase.

În următoarele cincisprezece minute, Fred şi Riley schimbară întrebări şi răspunsuri, Fred fiind acela care punea întrebările. Când sfertul de oră trecu, Nyrene se ridică şi spuse:

— Asta el L-am aşteptat destul; începem fără el. Dacă apare, o să-i încălzesc budinca sau o să-i fac nişte sandvişuri ori altceva de mâncare. Haidem!

În momentul acela începu să sune telefonul. Nyrene îl ignoră, de parcă nici nu l-ar fi auzit. Louise fu aceea care o atenţionă:

— Sună telefonul, Nyrene.

— Telefonul? Da, desigur. Oare ce se întâmplă cu mine?

Ieşi în fugă din cameră, străbătând holul, iar cei trei rămaseră pe loc, în picioare, ascultând-o cum spunea:

— Alo, da, dragă.

Urmă o tăcere, în timpul căreia toţi trei îşi concentrară privirile către uşa deschisă spre hol. Apoi se auzi din nou vocea lui Nyrene:

— O, îmi pare rău, dragul meu. Nu mai e nimic de făcut.

Atunci pe mâine dacă se va putea. Da, dragă… O, da, desigur, dragă. Desigur… Of, te tog nu te necăji… nu încerca mâine dacă drumurile sunt impracticabile. Înţeleg. Bineînţeles, şi eu… Of, dar ce importanţă are o budincă de came! Da, dragul meu. Da, foarte bine. Noapte bună. Noapte bună.

Se întoarse în cameră, fără să zâmbească şi spuse sec:

— S-a împotmolit la Manchester. Abia a aterizat. S-au învârtit într-una. Au plecat cu o oră întârziere. Vă rog să mă iertaţi.

— Ce-ar fi de iertat? Vor mai fi şi alte ocazii. Ceea ce mă îngrijorează însă pe mine în momentul de faţă este budinca aia care se lasă tot mai mult.

— Of, şi tu acum! îl înghionti Louise pe Fred, care căzu la loc pe canapea şi rămase câteva clipe privind la ei şi spunând:

— Şi numai un pahar cu vin de Porto. Asta-i tot ce-am băut, un singur amărât de pahar de Porto.

— Hei, scoală-te acum! Şi vino-ţi în fire. Parc-ai fi actorul ăla care obişnuia să se transforme în incredibilul Hulk.

— Păi, îmi place asta! Fred se ridică de pe canapea icnind şi dădu din cap către Riley, întrebându-l: Ţi-l mai aminteşti?

— O, da, da. Şi ochii lui deveneau jucăuşi chiar când era pe punctul de a-şi schimba personalităţile. Ai tăi devin ceva mai stranii din când în când, să ştii.

În această atmosferă destinsă, trecură cu toţii în sufragerie.

Nu existau antreuri; toţi atacară direct budinca de carne cu varză de Bruxelles, morcovi şi piure de cartofi şi făcură aprecieri elogioase. La rândul lor, dulciurile – fructe zaharisite învelite în cocă şi acoperite cu frişcă proaspătă, precum şi crochete de anghelică – au fost de asemenea lăudate. Ba chiar Fred spuse:

— Tot ce pot să zic, Nyrene, este că vei fi o nevastă extraordinară pentru fericitul cu care te vei căsători într-una

din zilele-astea.

Nyrene îi răspunse în acelaşi spirit:

— Păi, sper şi eu că aşa se va-ntâmpla.

Ceea ce ar fi putut fi apreciat ca o remarcă lipsită de tact îi fusese trecută cu vederea, totuşi Fred îşi blestemă stupiditatea, iar Riley gândi: „Doreşte să se mărite; i se poate vedea asta pe faţă. Radiază. Da, chiar ăsta este cuvântul: radiază… “

Se făcuse deja zece seara când au plecat. Până la portiera maşinii, Fred croi cu piciorul o potecă prin zăpada aşternută pe pavaj. Noaptea era luminoasă şi senină. Peste tot era atâta linişte încât atunci când, întorcându-se să îi strige lui Louise că poate să vină, vocea lui Fred răsună până departe, ca a unui gardian de stradă nocturn.

Riley rămăsese pe loc, la intrare, uitându-se la Nyrene. Faţa ei, care până atunci fusese atât de luminoasă, căpătase acum o expresie aproape tristă şi când întinse o mână, atingându-i obrazul, el simţise dorinţa de a i-o apuca şi de a o trage spre el, întrebându-se în acelaşi timp de-a ce oare se juca ea. Amicul ei nu venise şi ea fusese dezamăgită, totuşi făcuse pe gazda perfectă toată seara, nu-i aşa? Iar acum…

— Of, Riley! Riley! A fost o plăcere să te revăd. Să nu mă uiţi, da? Nu mă uita. Şi, te rog, nu gândi rău despre mine.

El se pregătea să o întrebe „De ce-aş gândi rău despre tine? “când glasul lui Fred răsună din nou:

— Vino-ţi în fire! N-o mai ţine-n frig. O să-ngheţe.

Acum ea îi pusese mâna în piept şi îl împingea uşurel, dar ochii lui rămăseseră pironiţi asupra siluetei ei, până când îşi simţi braţul înşfăcat de Fred, care spunea:

— Ce se-ntâmplă cu tine? îngheaţă şi Louise. Hai odată, omul lui Dumnezeu! Vino!

Aşezat pe bancheta din spate, Riley se uită prin geam. Ea era încă acolo… „Nu mă uita “, spusese ea. „Nu gândi rău despre mine. “Expresia aceea de pe chipul ei era atât de

schimbată, cel puţin în comparaţie cu cea pe care o arborase toată seara ori de câte ori se uitase la el. Dar, până în clipa aceea, nu îl privise niciodată drept în ochi.

„Să nu mă uiţi. “De ce trebuise să spună aşa ceva când era atât de implicată în relaţia cu celălalt individ? Telefoane din străinătate, flori şi ţopăială toată seara ca o adolescentă. Dar cea cu care se iubise el nu fusese nicicum o adolescentă, ci o femeie, iar la un moment dat, în timp ce făceau dragoste, ea se uitase la el cu aceeaşi expresie care-i înflorise pe faţă chiar cu câteva minute în urmă.

„Taci! Renunţă! O să-ţi pierzi minţile, omule. Perfect, perfect. Poate că n-ai visat. Poate chiar s-a întâmplat cu-adevărat! “

Dar dacă s-a întâmplat, atunci s-a întâmplat cu o femeie beată, care n-a mai ţinut minte nici măcar un singur blestemat de minut din toată povestea.

Sau, poate, n-o fi aşa?

„încetează odată, pentru numele lui Dumnezeu. “

7

Observând-o pe Nyrene care mergea pe trotuar, Louise trase maşina la bordură şi, lăsând jos geamul, o întrebă:

— Dar unde-ai pornit la ora asta?

— O, bună, Louise. Nyrene se aplecase către prietena ei şi, zâmbind, răspunse: Am întrerupt repetiţia; mă simţeam peste măsură de obosită.

— Şi aveai de gând să mergi acasă pe jos?

— Nu, doamna mea, aveam de gând să iau un taxi, de la colţ.

— Păi, urcă şi te duc eu, numa’ la juma’ de preţ.

— Mulţumesc foarte mult, doamnă. Şi atunci vei intra la mine să bem împreună o ceaşcă de ceai?

— Da, bucuroasă. Am fost la cumpărături. Pe tânărul acela

al nostru nu-l mai încap pantalonii, sacul de dormit, şi o mulţime de alte lucruri, pare-se, în fiecare săptămână.

— Păi, nu zice Fred că Riley este băiatul lui cel voinic?

— Acum avem o pereche.

Cinci minute mai târziu, cele două prietene stăteau în bucătăria lui Nyrene, iar Louise spuse:

— Lasă că văd eu de ceai. Tu stai jos, eşti cam verde la faţă. Ai mâncat ceva care nu ţi-a priit?

— Posibil. În ultimele zile mănânc chiar exagerat de mult.

— Ei bine, poate că ai dreptate. Louise o privi atentă o clipă, apoi continuă: Gândeam eu că ai mai pus ceva pe tine. Chiar i-am spus şi lui Fred, dar el mi-a răspuns că nu se poate. Tu ai fost întotdeauna subţire ca un ţipar.

Pentru moment, Nyrene nu replică nimic, apoi privi în jos şi spuse:

— Păi, se presupune că toate femeile însărcinate trebuie să ia ceva în greutate, nu-i aşa?

Ceaşca din mâna lui Louise produse un zgomot strident în contact cu farfurioara, când Louise îngăimă:

— Ce-ai spus?

— Ai auzit perfect ce-am spus, draga mea: femeile însărcinate…

— Eşti gravidă, Nyrene? întrebarea fusese pusă pe un ton blând, sfios.

Iar Nyrene răspunse aproape în şoaptă:

— Da, Louise, sunt gravidă.

— Ia te uită! Ca şi cum se trezise dintr-o aţipeală sau ieşise de sub imperiul unui vis – Louise clipi de câteva ori, îşi umezi buzele şi întrebă: De când?

— O! Nyrene trebui să se gândească puţin, după care răspunse: O, puţin peste două luni.

— Ce vorbeşti! Două luni.

— Da, Louise, două luni, şi nu încerca să calculezi. Eu ştiu că am fost în Scoţia pentru un week-end când era acolo şi

Charles.

— Charles ai spus? Ştii că e prima oară când menţionezi numele?

— Păi, dacă ăsta *este* numele lui. Şi de-atunci n-am mai călcat prin Scoţia.

— El ştie?

— Nu, încă nu.

— Va fi bucuros?

— Of, draga mea, de asta nu sunt sigură. Este un lucru oarecum îngrijorător.

— Of, Nyrene.

— Nu spune „of, Nyrene "pe un asemenea ton, Louise, pentru că aspectul ăsta n-are importanţă.

— Ce vrei să spui? Nu te interesează dacă îi pasă ori nu?

— Ba da, mă interesează, însă treaba asta nu are o atât de mare importanţă. Ceea ce are importanţă este – făcu ea o pauză şi pe faţa ei palidă apăru un zâmbet – că voi avea un copil, minunea de a da naştere unui micuţ, ceva numai al tău, ceva care îţi aparţine, ceva de care să ai grijă. Ştii ce? Pentru mine nu contează ce va fi, băiat sau fată, gemeni sau orice-ar fi, va fi tot copil, o părticică din mine.

— Oh, draga mea. Ochii lui Louise se umplură de lacrimi care începură să i se rostogolească pe obraji. Se grăbi să ocolească masa şi o îmbrăţişă pe Nyrene. Cele două femei se strânseră îndelung în braţe, iar Louise spuse: înţeleg ce vrei să spui. Ştiu foarte bine ce vrei să spui. După ce am fost părăsită – şi eu cred că tu ştii totul despre asta, nu-i aşa? Sunt sigură că Măria sa ţi-a povestit, ca să nu mai intru în amănunte – mi-am cam ieşit din minţi, a trebuit să plec pentru un timp, înţelegi? Şi era bizar, însă tot ăsta a fost gândul care mă frământa obsesiv în perioadele în care mă simţeam nefericită: „Nu voi avea niciodată un copil. Nu voi avea niciodată un copil. "Obsesia asta s-a mai repetat, dar când am rămas însărcinată cu Jason şi ştiam că el se află

acolo, înăuntrul meu – şi ea se bătu uşor cu palma pe pântece – era ca şi cum… ei bine, ca şi cum harul divin s-ar fi pogorât asupra mea.

— Da, da, chiar asta e senzaţia, Louise, ai definit-o perfect. Pot să-ţi spun că este cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată, în toată viaţa mea. Nu m-am mai simţit aşa niciodată, niciodată. În cazul în care şi el îl doreşte, va fi extraordinar. Iar dacă el n-o să-l vrea, ei bine… chiar şi aşa, tot al meu rămâne.

— O, draga mea. Draga mea…

Din nou cele două femei se aflau acum una în braţele celeilalte, iar de data asta faţa lui Nyrene era udă de lacrimi de fericire.

Apoi Nyrene spuse:

— Plânsul este cea mai bună modalitate de a-ţi exprima fericirea. Am aflat acest mare adevăr de la un bătrân actor care mi l-a împărtăşit cândva, pentru că, ştii, mie rareori mi se întâmplă să plâng în afara scenei, deşi pot să plâng la comandă oricând vreau. De fapt, tocmai pentru că sunt în stare să plâng pe scenă de-adevăratelea, am primit o dată o ofertă de a juca la Londra.

— Iar tu ai refuzat-o. Da, ştiu tot ce s-a întâmplat. Mă întreb ce va zice Fred când o să audă.

— Cred că o să se bucure pentru mine.

— Oh, de asta poţi fi sigură. Doar ştii că ţine foarte mult la tine. I-am şi spus o dată că, dacă ar fi avut măcar un pic de minte, ţi-ar fi făcut curte încă de ani de zile.

— Nu se poate să-i fi zis una ca asta!

— Ba da, i-am zis-o. Îl iubesc nespus, însă domnul Beardsley al nostru poate fi uneori de-a dreptul enervant, mai ales atunci când i se năzare lui ceva. Dar ce-ar fi să mai bem o ceaşcă de ceai?

Mai târziu, la plecare, Louise se întoarse deodată din uşă către Nyrene şi o întrebă:

— Dar ce faci cu Micul Palat şi cu domnul David?

— I-am comunicat deja.

— Da?

— Da.

— Şi el cum a reacţionat?

— S-a bucurat pentru mine şi mi-a permis să-mi iau liber oricât am nevoie, asigurându-mă că întotdeauna va exista în Micul Palat un locşor şi pentru mine. Este un om tare bun David. Întotdeauna a fost aşa, cel puţin faţă de mine.

— Mă întreb ce-o zice şi Riley când o afla. Am primit de la el o carte poştală azi-dimineaţă.

Urmă o mică pauză înainte ca Nyrene să răspundă:

— Da, şi eu am primit una, din Eastboume. Au trecut prin Wimbledon, Boumemouth şi Worthing. Nu ştiu precis unde or să joace data următoare.

— Cred că la Reading, iar apoi la Oxford, Birmingham, Coventry şi aşa mai departe. Fred are totul notat. El ţine foarte mult la Riley, după cum de altfel ştii, şi i-a intrat în cap că el a fost acela care l-a împins pe Riley spre cariera asta.

— Păi să ştii că exact aşa a fost. A primit recent Fred vreo scrisoare de la el?

— Da, cam acum două săptămâni.

— Ah! Şi spunea şi când s-ar putea să revină aici?

— Poate spre sfârşitul lunii următoare sau la începutul lui mai, atunci când termină la Newcastle. Mai cred că şi-au aranjat un turneu şi în Scoţia şi, posibil, unul şi în Irlanda.

Nu este o piesă controversată, aşa încât ei pot merge liniştiţi cu ea şi acolo. Şi, ştii ceva, Nyrene? Tatăl lui Riley trece mai mereu pe la noi să vadă dacă nu i-a mai sosit vreo scrisoare de la fiul lui, şi de obicei nu vine degeaba; iar eu sunt sigură că în plic sunt şi bancnote, de fiecare dată. Însă nu cred că el vine numai pentru asta, mi se pare sincer interesat de Riley. Fred l-a întrebat odată şi de nevastă-sa, dacă s-a mai îmbunat în privinţa lui Riley. Dar tatăl lui a

răspuns că nici măcar un pic; este înverşunată până la Dumnezeu. Şi este evident faptul că fiica lor cea mai mare, Betty, încasează grosul. Ai mai putea înţelege, dacă Riley s-ar fi drogat, ori ar fi băgat în bucluc vreo fată sau două, însă el, comparativ cu majoritatea tinerilor din ziua de azi, s-a păstrat curat ca lacrima faţă de lături, ca să folosesc şi eu fraza preferată a bărbatului meu. Dar ce, Riley nu ţi-a scris şi ţie? Mă refer la ceva în afară de cărţile poştale.

Nyrene râse scurt şi răspunse:

— Nu, mie nu mi-a trimis decât cărţi poştale, mereu cu acelaşi mesaj: că speră şi îmi doreşte să mă simt bine. Deşi uneori mai apare o mică schimbare, când spune că obişnuia să aştepte cu nerăbdare week-end-urile, însă acum duminica reprezintă strângerea decorurilor, urmată de o călătorie cu trenul către cine ştie ce altă oază în deşert. Cea pe care am primit-o azi-dimineaţă îmi comunica faptul că intenţiona să înceapă a scrie o carte despre boieroaicele de pe litoral, şi mai ales despre cele afectate.

Louise îi replică râzând:

— În cea primită azi-dimineaţă de Fred, scria: „De ce nu m-ai educat, Beardsley, când ai avut ocazia, în loc să mă împingi cu forţa în lumea largă şi nemiloasă în care oamenii vorbesc corect? “Tot acelaşi glumeţ înnăscut a rămas. Ei, dar acum eu trebuie să plec, şi de-abia aştept să-i aduc la cunoştinţă noutăţile despre tine.

Dar Nyrene o apucă repede pe Louise de mână, spunându-i:

— Nu! Te rog să nu faci asta. Aş prefera să nu-i povesteşti, dacă nu te superi.

— Lui Fred? Să nu-i spun lui Fred?

— O, ba da, lui Fred da. Credeam că te gândeai la Riley.

— Aaa, nu, nu, voi lăsa asta în seama ta, draga mea.

Nyrene dădu din cap:

— Da, las-o în seama mea.

După plecarea lui Louise, Nyrene rămase o vreme

nemişcată, cu spatele lipit de uşă, respirând adânc, cuprinsă de fiori. Cu mâinile pe abdomen, repetă:

— Las-o în seama mea.

8

Pe la ceasul patru al unei după-amieze de la mijlocul lui mai, Riley sună la uşa ei. Se aştepta să o găsească acasă la ora aceea. Aerul din jurul său era greu de parfumul florilor şi se materializa în mirosul de păducel venit dinspre uriaşul arbore din grădina vecină, ale cărui ramuri se întindeau generos peste gardul despărţitor.

În lipsa unui răspuns prompt, apăsă din nou butonul soneriei, iar de data asta, încă înainte ca ţârâitul să înceteze, uşa se deschise şi în prag se ivi femeia aceea ciudată. Era evident că abia îşi scosese şorţul de bucătărie: purta o rochie dreaptă, albastră, din bumbac, iar sandalele cu ajur lăsau să i se vadă degetele de la picioare. Deschise gura şi îi şopti numele:

— Riley.

El nu spuse nici „Bună, Nyrene “, nici „Ce faci, nu mă inviţi să intru? “, ci rămase mut şi nemişcat, doar uitându-se la ea. Ultima oară când o văzuse era slabă ca un ţâr; acum se mai împlinise la faţă. De fapt, acum era mare peste tot.

Ochii lui zăboviră asupra pântecelui ei, care îi deforma uşor rochia, iar privelişte a acesteia îl făcu să spună ca pentru sine:

— Nu, nu! Doamne Dumnezeule, nu! Şi din nou: Nu, nu!

Strigătul ieşea parcă direct din creştetul capului lui: Doamne

Dumnezeule, numai asta nu! Şi la vârsta ei! La urma-urmei câţi ani avea ea acum? Treizeci şi opt spre treizeci şi nouă? Astăzi se fac copii şi la patruzeci şi cinci, chiar după. Dar… dar ea.

— N-ai de gând să intri o dată?

— Ah, ba da. Se întoarse să se uite la ramurile înflorite ale păducelului, remarcând: Ce frumos miroase.

Ea dădu din cap:

— Au un miros foarte plăcut. Încă n-a reuşit nimeni să-l reproducă. Tu când te-ai întors?

— Acum vreo oră. Nu era nimeni acasă – smuci el din cap într-o parte, intenţionând să indice casa familiei Beardsley –, cu excepţia femeii care le face curat şi căreia a trebuit să-i fac dovada identităţii mele.

Era ceva ciudat: avea acum un limbaj mai elevat. Se schimbase mult: arăta mult mai matur. Da, mult mai matur. Şi părea atât de înţelept… un bărbat tânăr.

— Casa arată tot aşa cum o ştiam. Intră în camera de zi. Aici nu s-a schimbat nimic – se opri el brusc, întorcându-se către ea – tu, însă, da, sau mă înşel?

— Ai dreptate, Riley, m-am schimbat. Şi un orb şi-ar da seama. Te şochează?

— Nu-mi dau seama. Să-ţi spun drept, nu prea ştiu ce simt. Nu mi te pot imagina cu un – nu putea zice puşti, nici copil, sau fecior, deci se căzni să spună prunc.

— Nici eu nu puteam la început, dar… dar acuma pot.

— Să înţeleg că ţi-l doreşti?

— Dacă-l vreau? Oho, Riley, da, da, cum să nu-l vreau? îl doresc aşa cum n-am mai dorit nimic în toată viaţa mea de până acum. Vreau acest copil.

Avea din nou senzaţia aceea de rău. Ar fi vrut să urle la ea: „De ce? De ce? De ce? “Dar oare mai era nevoie să întrebe de ce? Blestematul lui coşmar încă îl bântuia. În momentul acela ar fi dorit să o apuce de umeri şi să o întrebe: „Chiar nu-ţi aminteşti nimic? Spune-mi că-ţi aminteşti măcar ceva din noaptea aceea, cât de puţin “, şi el ar fi continuat, spunând: „Pentru că noaptea aceea mi-a schimbat îngrozitor viaţa. M-aş fi distrat şi eu, aşa cum numai un tânăr de vârsta mea ştie

să se distreze, în schimb, ce fac eu? Mă ţin fudul, cu nasul pe sus. E o fată în trupă care ar face orice numai să se culce cu mine. Însă a ajuns să creadă că nu sunt în stare. De fapt, aproape că o şi spune. Ca să nu mai vorbesc de femeile măritate; sau mai bine zis de cele care au amanţi, ai putea crede că se mulţumesc cu unul singur. Dar ele nu şi nu. Iar eu nu pot să mă las dus de val. Poţi să-ţi închipui? Stau ca momâia.

Şi totul numai din cauza acelui coşmar blestemat. Dar a fost un coşmar? Tu eşti singura care ştie “. În loc de toate astea, Riley se trezi întrebând:

— Îl doreşte şi el?

Ea întoarse capul şi răspunse:

— Nu prea.

— Cum?

— Sunt chiar lângă tine, Riley, şi nu sunt tare de urechi, aşa încât nu mai ţipa. Mulţi bărbaţi nu vor să se împovăreze cu copii, dar el e de acord să-l ţin, nu-mi cere să scap de el. Oricum, eu n-aş face-o niciodată! Niciodată! Dar tu nu vrei o ceaşcă de ceai?

Urmă un lung interval de tăcere înainte ca el să răspundă:

— Ba da, ba da, mi-ar plăcea să beau un ceai.

— Atunci de ce mai stăm aici? Hai la bucătărie. Şi nu mai fi aşa de uluit, Riley, se mai întâmplă şi astfel de lucruri. N-ai învăţat nimic din experienţa ta de pe scenă?

— Nu, nici cel mai mic lucru care să-mi folosească.

— Păi – râse ea pe când traversau holul în drum spre bucătărie –, nu se prea vede asta: arăţi ca un actor foarte prosper. David zice că ai avut parte numai de critici elogioase la Manchester.

— Aşa zice? în cazul acesta, tot ce pot să spun este că tu eşti la curent cu nişte lucruri de care eu n-am auzit. Oricum, sper ca nici ceilalţi din trupă să nu afle, pentru că într-o asemenea situaţie şi-ar simţi periclitate poziţiile, iar dacă

ţângăul din nord-est cu caş la gură linguşeşte, ar fi cazul să-şi vadă lungul nasului.

— Chiar aşa de răi sunt?

— Ei, poate că exagerez un pic, dar nu e nevoie să-ţi explic eu cum e cu bătălia pentru prestigiul pe scenă, nu-i aşa? Doar ai avut şi tu parte de aşa ceva, slavă Domnului.

— Din ce mi s-a spus, am înţeles că nu tu eşti interpretul rolului principal şi nici măcar dublura acestuia.

— Nu sunt, însă oaia neagră a familiei din piesa asta este o parte importantă în iţele încurcate ale intrigii. Aşa mi-a spus şeful meu din Manchester, şi mi-a mai spus că trebuie să intru în pielea personajului până la identificare, la fel cum am făcut în cazul lui Larry, iar eu m-am conformat.

— Aaa, deci aşa se explică… toată purtarea ta. Dar, în altă ordine de idei, te rog spune-mi, îţi place în turneu?

— Răspunsul complet ar fi şi da, şi nu. Îmi place turneul când mă întâlnesc cu noi spectatori şi văd sala plină, însă nu-mi place când se termină săptămâna, vine duminica şi trebuie s-o luăm de la capăt luni de dimineaţă. Şi nu pot să sufăr nici schimburile de ghionturi. Deşi trebuie să recunosc cum că unele dintre acestea au fost utile; dar altele… o, nici pe departe. Vezi tu, una este să tragi la un hotel în care lumea este obişnuită cu oamenii care îşi petrec multă vreme pe drumuri, şi alta este să te opreşti la o pensiune ca oricare alta, unde se află că eşti actor, prin urmare câştigi o grămadă de bani. În consecinţă, îţi încarcă nota de plată corespunzător.

Se aşezaseră acum la masă, faţă în faţă, cu câte o ceaşcă de ceai dinainte, dar el nu era în stare să facă altceva decât să se uite îndelung la ea. Atâtea ar fi avut să-i spună, atâtea ar fi vrut s-o întrebe… O întrebare ar fi fost în legătură cu sarcina ei. De când data? în cele din urmă îşi luă inima-n dinţi şi şopti:

— Cât mai ai până să naşti?

— Ei, dar sunt gravidă numai de – făcu ea o pauză – aproximativ patru luni şi jumătate. Cred că pot continua să mai lucrez cel puţin încă două luni. În următoarele două piese sunt de două ori bunică, iar o dată joc rolul unei femei… însărcinate. Minunată potrivire. După aceea cred că am să rămân acasă.

— De ce nu te măriţi?

— Pentru că nu vreau.

— Dar atunci odrasla ta va fi un copil din flori.

— Da, are să fie un copil nelegitim, asemenea atâtor alte mii, însă lucrul ăsta nu mai este ceva scandalos în zilele noastre.

— E drept, dar copilul – indiferent dacă o să fie băiat ori fată – va şti că nu are un tată legitim şi, oricât ai vrea tu să înfrumuseţezi situaţia, el şi celelalte mii asemenea lui tot se vor simţi stigmatizaţi… nelegitimi… bastarzi.

Amândoi se ridicară simultan în picioare şi orice ar fi avut el de gând să-i mai spună în semn de scuză fu acoperit de vocea ei şuierătoare:

— Riley, am suportat multe din partea ta, însă treaba asta a pus capac la toate. Gata! auzi tu? S-a isprăvit! Nu-ţi mai accept nimic, pentru că, indiferent ce va fi copilul meu, băiat sau fată, şi glasul ei crescu acum în intensitate până la ţipăt, el nu are nimic de-a face cu tine! înţelegi asta? Nu are absolut nimic de-a face cu tine! Iar acum te rog să ieşi afară de-aici!

El începu să tremure din tot corpul, de parcă Nyrene l-ar fi pocnit în moalele capului. Cu toate astea auzea un strigăt ieşit din străfundurile fiinţei lui: „îmi pare nespus de rău. Of, te rog, iartă-mă. Niciodată n-am intenţionat să-ţi spun una ca asta. Niciodată!”

Dar când reuşi să vorbească, vocea lui nu era decât o bolboroseală:

— Nyrene, te rog să mă crezi! Crede-mă, te rog, că n-am

vrut! Nici nu știu ce m-a apucat.

Lăsă capul în jos și închise ochii, însă în tonul ei, atunci când îi răspunse, nu era nici blândețe, nici acceptare:

— Totul a fost în mintea ta, altfel n-ai fi spus așa ceva. Ai gândit așa. Pleacă acum. Te rog, pleacă. Și nu vreau să te mai văd niciodată.

Capul lui zvâcni în sus și zise:

— Să nu spui asta. Orice aș fi făcut, oricât de tare te-aș fi rănit, te rog, te rog din tot sufletul, nu spune asta! Vezi tu, eu… Aici făcu o pauză, se întoarse de lângă masă, împingându-și violent scaunul înapoi, rostogolindu-se cât colo. Îl ridică, încleștă mâinile pe spătarul scaunului, se aplecă mult în față și aproape că scânci:

— Nu spune că nu mai vrei să mă vezi niciodată, te rog, Nyrene, pentru că nu pot să nu te mai văd deloc; am nevoie să te văd mereu. Într-un fel sau altul, trebuie să mă văd cu tine.

Istovită, ea răsuflă adânc, prelung, aproape izbucnind în lacrimi, iar vocea ei suna acum nefiresc de gros când spuse:

— Bine, dar acum lasă-mă singură, vreau să fiu singură. Te rog, pleacă.

— Stau trei zile. Îmi dai voie să revin cândva, în această perioadă?

— Nu știu. Eu voi… voi fi la lucru.

— Of, Nyrene!

Și cum el ocolea masa venind înspre ea, Nyrene se dădu îndărăt, rugându-l:

— Nu, Riley. Nu mă atinge, te rog, nu în clipa asta. Îmi pare rău, însă sunt nevoită să îți cer să pleci. Acum nu vreau decât să fiu lăsată în pace.

El rămase o vreme privind-o neputincios, după care se întoarse încet și ieși din bucătărie, apoi din casă, precum un câine bătut și gonit.

— Ce zici că i-ai spus?

— N-am vrut.

— Trebuie să o fi gândit, nenorocitule! Sigur ai avut lucrul ăsta în minte.

— Cum aş fi putut să-l am în minte? Până acum un sfert de oră sau cam aşa ceva, nici nu ştiam că este însărcinată. Nu, n-am avut în minte nimic de felul ăsta.

— Atunci, nu pot să-ţi spun altceva decât că nu va fi uşor să o convingi că a vorbit gura fără tine, că mai întâi ai grăit şi abia după aceea te-ai gândit la ceea ce ai spus. În tot cazul, la fel ca alte mii asemenea lor, ea este ca şi căsătorită cu el, dar fără formalităţi legale. În week-end-ul trecut a fost iar plecată în Scoţia. Of, Riley, n-ar fi trebuit să-i spui ce ai spus.

Tânărul se întoarse spre ea, strigând:

— Ştiu asta, Louise. Ştiu, dar, la urma urmei, ceea ce i-am spus eu este adevărat, nu crezi? Cei născuţi în afara căsătoriei legale tot se numesc nelegitimi, indiferent dacă au sau nu înscris numele tatălui în certificatul de naştere, iar o altă denumire a acestor copii este aceea de bastarzi, ce să ne mai ascundem după deget. Pentru următorul nostru turneu, directorul are în vedere un scenariu controversat, care aduce în discuţie tocmai problema asta. Majoritatea actorilor nu prea sunt de acord să joace aşa ceva, considerând subiectul prea delicat. În orice caz, zise el uitându-se de la unul la celălalt, până la urmă de ce nu poate s-o ia de nevastă? O fi însurat?

— Din câte am înţeles eu, nu.

Riley se uită la Fred şi îl întrebă:

— L-ai întâlnit cumva vreodată?

— Nu, nu l-am văzut niciodată.

— Dar tu? se întoarse Riley din nou către Louise, care răspunse imediat:

— Nici eu nu l-am văzut, însă am vorbit cu el la telefon.

— Cum îl cheamă?

— Charles Kingston.

— E scoţian?

— Da, sau cel puţin aşa mi s-a părut mie în timpul scurt în care am vorbit cu el. Eu am ridicat receptorul când Nyrene era la etaj. El a întrebat: „Nyrene? 11 Părea nedumerit. Atunci i-am răspuns că nu sunt Nyrene, ci prietena ei, Louise. Şi l-am întrebat, la rândul meu, dacă vorbesc cumva cu Charles, iar el a râs şi mi-a răspuns: „Da, desigur". În momentul acela a apărut şi Nyrene, care mi-a luat receptorul din mână. Apoi ei presupun că au râs de surpriza pe care i-am făcut-o fără să vreau. Oricum, hai să lăsăm asta acum. E gata masa, iar domnişoara Roberts aşteaptă să mâncăm, ca după aceea să poată strânge, să plece şi ea acasă. Vino-ţi în fire şi hai la masă.

Spre sfârşitul prânzului, Fred, uitându-se peste masă la Riley, îl întrebă:

— Cum ţi s-a părut tatăl tău?

— Cum adică? Ce să mi se pară la el?

— N-ai fost încă la spital?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Este internat în spital? Nu am ştiut nimic. Când s-a internat?

— Nu-i nimic. Termină-ţi mai întâi budinca.

— Nu. N-am habar despre ce vorbeşti, Fred. Ce i s-a întâmplat, de a fost nevoie să se interneze?

— După câte am înţeles eu, e în spital din cauza spatelui. E sigur că nu glumea deloc în toţi anii în care s-a plâns de spate. A fost imobilizat o vreme şi a zăcut în dureri groaznice după ce l-au externat, aşa încât a fost nevoie să fie reinternat şi operat de urgenţă. Asta s-a întâmplat săptămâna trecută, înseamnă că tu n-ai trecut deloc pe-acasă dacă nu ştii nimic din toate astea.

— Nu. N-am trecut. N-am vrut să fiu iar gonit, dar aveam de gând să mă întâlnesc cu tata ca să mai stăm de vorbă.

— De ce nu ţi-o fi scris nimeni despre ce s-a întâmplat?

— Păi la ce bun? Sunt tot pe drumuri în fiecare

săptămână, fără o adresă stabilă.

— Ai fi putut să le spui şi lor, aşa cum ne-ai spus nouă, să trimită scrisoarea la Manchester pentru a fi redirecţionată oriunde te-ai afla.

Riley privi în jos şi spuse:

— Tata nu prea scrie.

— Dar mai ai şi o soră.

— Da. E drept, Betty ar fi făcut asta, însă nu m-am gândit. Cât să se fi făcut ora? se întrebă Riley, uitându-se la ceasul de la mână.

— Acum e prea târziu. Orele de vizită sunt de la şapte la opt şi jumătate. Astăzi nu mai ai timp să ajungi, lasă pe mâine. Spuneai că nu te reîntâlneşti cu trupa până duminică, la Leeds, aşa-i?

— Da, da, la Leeds. Riley dădea din cap, absent acum. După care, privind-o pe Louise, adăugă: E o chestie, nu-i aşa, să-ţi fie teamă să mergi acasă şi să-ţi înfrunţi propria mamă? Laşitate.

— Nu, n-aş spune asta, interveni Fred. Mă refer la unele mame pe care le-am cunoscut. Dacă aş avea de ales, aş prefera să înfrunt o patrulă militară într-o noapte întunecoasă.

Trecând din sufragerie în hol, Fred îşi puse un braţ pe după umerii lui Riley şi constată:

— Nu prea eşti în apele tale azi, băiete, nu-i aşa? Şi nici n-are rost să-ţi spun, aşa cum ar face-o oricine, să nu pui la inimă – vor trece toate. Timpul le rezolvă, dar asta durează, iar ceea ce contează în clipa asta este că acum te simţi ca în infern.

— Hei, domnule Beardsley, dacă ai de gând să începi cu pildele şi cu predicile, îţi recomand să renunţi. Ai face mai bine să aduci tava cu băuturi în camera de zi. Iar pe tine, Riley, te-aş ruga să faci ceva pentru mine.

— Orice, Louise, orice, îi zâmbi el.

— Du-te, te rog, în bucătărie şi schimbă câteva cuvinte cu domnişoara Roberts, nu te superi, nu-i aşa? Fiindcă tu eşti pentru ea un fel de erou local. Eşti actor şi s-a scris despre tine în ziare. Ai şi ceva de scris la tine?

— Da, da, am un stilou.

— Atunci, dă-i te rog şi un autograf, semnează-i pe un şerveţel… sau pe orice altceva mai găseşti pe-acolo. Hai, du-te. E prima dată pentru tine, nu? Aş putea paria.

Riley se uită o clipă către ea, apoi zise:

— Ştii, Louise, cele mai multe femei sunt nebune. Aşa sunt ele, nebune, şi ar merita să fie închise la balamuc.

— Sunt de acord cu tine, Riley, fără glumă. Şi n-aş avea nimic împotrivă să fiu dusă şi eu de-aici atâta vreme cât aş avea şi un bărbat cu mine. Şi, că tot veni vorba, după ce vei fi dat ochii cu domnişoara Roberts, te rog să faci bine să urci şi să-i dai bună ziua şi fiului meu. Cred că nu a adormit şi te aşteaptă. E un adevărat miracol că nu a început încă să urle.

Când Fred se întoarse în camera de zi cu tava de băuturi, Louise îi spuse:

— I-aş turna ceva tare, draga mea, e foarte deprimat. Nyrene trebuie să fi fost furioasă la culme dacă l-a dat ea afară. Of, of, of! E ceva acolo care mă nelinişteşte.

— La ce te referi, când spui acolo? Unde acolo?

— În relaţia aceea.

— La care dintre acele relaţii te gândeşti acum?

— Vorbesc de cea dintre Nyrene şi el, zvâcni ea din cap înspre uşa din spatele ei.

Fred puse o mână pe umărul lui Louise şi, foarte încet, răspunse:

— Nu eşti singura care îşi face griji şi care se frământă în legătură cu această relaţie, doamnă Beardsley. Trebuie să o aducem în discuţie cât de curând. Eu însumi tot încerc să pun lucrurile cap la cap, dar ceva nu se leagă, mai ales cu privire la numitul Charles.

Se opri în uşa salonului. Pe două laturi ale încăperii erau câte trei paturi. Cei trei pacienţi de pe partea stângă aveau fiecare câte un vizitator; la cei din dreapta nu venise nimeni, iar dintre ei, bărbatul din mijloc vorbea cu cel din stânga lui. Al treilea bărbat din dreapta era întins pe spate, cu capul întors către fereastra prin care privea afară, la crengile unui arbore care se legănau în bătaia vântului.

Când Riley ajunse la picioarele patului, acest al treilea pacient întoarse capul, şi Riley văzu chipul tatălui său luminându-se, după care exclamă bucuros:

— Peter!

În urechile lui suna straniu numele său de botez; arareori i se întâmpla să i se adreseze cineva astfel. Chiar şi atunci când ajunsese la Manchester, fusese prezentat noilor săi colegi drept „Peter Riley, cunoscut în mod obişnuit ca Riley “.

— Bună ziua, tată. Ce mai faci?

— Bine, băiete, bine. Ia loc. Ia loc. Tii! Dar ce înalt ai crescut, mai să nu te recunosc.

Riley îşi trase un scaun aproape de pat şi scrută atent faţa bătrânului. Era cam palid, dar acum radia de fericire.

— Când te-ai întors?

— Ieri, însă nu am ştiut că eşti aici.

Se uitau unul la celălalt şi zâmbeau. Apoi Riley îl întrebă cu blândeţe:

— Când s-a întâmplat tot necazul ăsta?

— Ei, treaba cu spitalul a început chiar la scurt timp după plecarea ta, băiete. Dar când s-a întâmplat prima oară nu-mi pot aminti nicicum. Practic, nu mai ţin minte cum e să nu mă doară spatele; parcă m-a durut dintotdeauna. Însă, ştii cum e Peter, toţi credeau că mă prefac. Şi presupun că nici acum nu m-ar fi crezut dacă nu aş fi nimerit la doctoriţa aceea mărunţică. Măi, măi! chicoti el. Prima dată când am întâlnit-o, mi-a spus: „Dezbracă-te şi întinde-te pe pat “. Astea au fost cuvintele ei: „Dezbracă-te şi întinde-te pe pat “. Şi asta am şi

făcut, iar ea a început să mă palpeze pe tot spatele. După aceea m-a pus să-mi plimb goliciunea încoace şi-ncolo prin odaie. M-am simţit ca un prostănac. Apoi mi-a zis: „Să mergi mâine să-ţi faci o radiografie". Scurt pe doi! în mod normal trebuie să aştepţi săptămâni… luni de zile. Ei bine, mi-au făcut radiografie, iar după trei zile am fost internat aici, zăcând pe burtă, cu spatele nemişcat, sau cam aşa ceva. Of, pot să te asigur că numai plăcut n-a fost, fiule, dar nu îmi părea rău, pen'că în sfârşit se făcea ceva. Oricum, însă, asta n-a părut să ducă la vreun rezultat favorabil. Durerea era… ei bine, chiar ceva mai mare, aşa încât am fost reinternat acum trei săptămâni şi mi s-au făcut o mulţime de investigaţii. Apoi, cu zece zile în urmă, m-au operat. N-aş putea să-ţi spun ce mi-au făcut sau ce nu mi-au făcut acolo, pot doar să-ţi spun că de atunci mă simt atât de bine cum nu m-am simţit niciodată. Însă sunt nevoit să fac ceea ce mi s-a spus, adică să am răbdare şi să stau culcat aici, în pat. Ieri m-au ridicat şi am stat în picioare. M-am simţit ciudat să fiu iar pe picioarele mele. Că tot ţi-am spus că ai mai crescut, şi eu m-am simţit atunci de parcă aş fi crescut. Şi, mai ştii ceva, Peter?

Dar cum el tăcea, Riley îi răspunse:

— Nu, tată, spune-mi.

Niciodată nu-l mai auzise pe acest om vorbind atât de mult.

Iar Alex Riley îi dădu înainte:

— Lumea exterioară s-a schimbat cu totul pentru mine. Toţi oamenii îmi par altfel. Mama ta, după cum o ştii, tot n-o să creadă că nu m-am prefăcut în toţi anii ăştia. Erau zile în care de-abia mă puteam târî din pat de durere, fiule, însă ea pretindea că de lene, că aşa m-aş fi născut, vezi Doamne, leneş. Ei bine, află că m-am născut într-adevăr altfel – dădu el din cap –, dar a reieşit în mod evident că mi-era deformată şira spinării încă de când eram copil. Şi apăsa pe nişte nervi

de-acolo, provocându-mi acele dureri îngrozitoare. Şi mai am pe deasupra şi gută. Dar, într-un fel, simt că este cel mai bun lucru care mi s-a-ntâmplat. Mă refer la faptul că s-a dovedit că am această malformaţie.

În timp ce Riley se uita la tatăl său, el şi-l închipuia, de-a lungul anilor, umilit şi considerat drept un individ leneş, care nu era bun de nimic.

El îi strânse mâna subţire care părea că aşteaptă un asemenea gest de afecţiune, iar ochii tatălui său străluceau umezi când îi spuse:

— Şi mai este şi Betty. Este o fată bună, Betty a noastră, şi tare vitează. Ea n-o să se încovoaie niciodată şi o să spună întotdeauna ce gândeşte. Mama ta nu va reuşi nicicând să o terorizeze pe Betty. Într-o seară a scos cărţile poştale pe care i le-ai trimis, din diferite locuri prin domnul Beardsley, şi le-a arătat şi celorlalte două copile.

— Pun rămăşag că s-a dezlănţuit prăpădul.

— Nu înainte ca ambele copile să fi plecat sus, la culcare. Dar atunci a-nşfăcat-o pe Betty de guler şi i-a spus că, dacă îndrăzneşte să mai facă încă o dată aşa ceva, o va da afară.

Când tatăl lui începu să râdă, Riley îl întrebă:

— Şi atunci ce s-a întâmplat?

— S-a făcut dreptate, băiete. Betty n-a suflat o vorbă, însă a urcat imediat în camera ei, şi-a împachetat câteva lucruri, apoi a coborât cu haina pe ea şi cu pălăria pe cap, spunându-i: „Acum am să plec, mamă! “Chiar aşa…

Râdeau amândoi când intră o asistentă şi puse pe noptieră o vază mare cu flori, iar Alex Riley o întrebă:

— Sunt pentru mine florile? Cine mi le-a trimis?

Asistenta îl indică printr-o mişcare a capului pe Riley, răspunzându-i tatălui lui:

— Înţeleg că este fiul dumitale, aşa-i? Ei bine, el a fost prea timid ca să ţi le aducă personal şi mi le-a dat mie să le aduc.

Riley, care acum se ridicase în picioare, lângă pat, cu faţa

uşor împurpurată, explică:

— A fost sugestia doamnei Beardsley: ea a spus că, din câte ştie, bărbaţilor aflaţi în spital nu le trimite nimeni flori.

— Şi a avut perfectă dreptate, încuviinţă asistenta. Apoi, privindu-l drept în ochi, îl întrebă: Dar dumneata eşti actorul, nu-i aşa?

— Eu doar urc pe scenă, nu ştiu nimic în legătură cu actoria, răspunse el vesel.

— Ei bine, află dumneata că în ziare nu prea scria chiar aşa precum zici. Ştiu că a trecut ceva vreme de-atunci, însă ai apărut peste tot. Te-am văzut şi eu în piesa aceea. Ultima în care ai jucat aici, dacă nu mă-nşel. Şi ea dădu din cap, aşteptând să mai spună şi el ceva, dar Riley se mulţumi să-i zâmbească, aşa încât femeia adăugă: Mi s-a părut o piesă extraordinară. Trebuie să fie cel mai dificil lucru din lume să te porţi ca sărit de pe fix, vreau să spun, atunci când nu eşti aşa de felul tău.

Riley nu-şi mai putea stăpâni râsul, iar asistenta râse şi ea.

— Cu cine semeni? mai întrebă ea. De unde ţi se trage?

Iar Riley, uitându-se la tatăl său, răspunse:

— Probabil că el este de vină.

Asistenta slobozi un chicot, după care se uită la Alex şi spuse:

— E cumineţel, este cel mai bun pacient pe care l-am avut vreodată.

— Ei, nu exagera acum!

Riley observă expresia radioasă a tatălui său. Nu-l mai văzuse niciodată atât de fericit: imaginea pe care o păstrase despre el, de-a lungul anilor, era aceea a unui omuleţ jalnic, trist şi profund nefericit. Şi totuşi, îşi mai amintea şi cum cutreierase pe dealuri împreună cu acest om. Şi de fiecare dată în buzunarul tatălui său se afla şi câte o surpriză pentru el – un baton de ciocolată, o acadea… întotdeauna avea ceva bun pentru el. Însă plimbările încetaseră atunci când el mai

crescuse şi intrase la liceu.

Asistenta plecă şi Riley se aşează iar lângă pat.

— E o figură, comentă el.

— Da, băiete, dar e şi o fată bună şi pricepută. Mai stau din când în când cu ea la taclale. A fost de serviciu noaptea, data trecută când am fost internat, şi a stat lângă mine când mi-a fost greu. Vrei să ştii ceva, Peter? Pentru prima dată-n viaţă am avut şi eu prilejul să stau de vorbă ca lumea cu o femeie, adică să port o discuţie serioasă, despre existenţă şi alte lucruri de felul ăsta. Înţelegi şi tu că, până la urmă, te saturi să tot fii cicălit şi privit cu dispreţ. Ani de zile am fost făcut să mă simt inutil. Alex Riley ridică din nou mâna şi apucă strâns mâna fiului său. Crezi că o să ai timp să treci şi mâine pe-aici?

— Da, sigur. Până sâmbătă nu plec înapoi.

După o vreme, pe când se pregătea să-şi ia rămas-bun, Riley îl întrebă:

— Ai nevoie să-ţi aduc ceva, tată? Domnul Beardsley mi-a spus că n-ai voie să fumezi aici.

— Ei da, fumatul este interzis în spital. Dar ştii, de când cu operaţia, am renunţat la ţigări şi am de gând s-o ţin tot aşa. Însă uite de ce aş avea poftă, băiete: îţi mai aminteşti rozetele alea de ciocolată cu nucă?

— Bineînţeles că mi le amintesc, tată. E-n regulă, am să-ţi aduc mâine o cutie de rozete din alea. Altceva nu mai vrei?

— Nu, n-am nevoie de nimic altceva, fiule. Vreau doar să-ţi mai spun că sunt tare mândru de tine şi că sunt bucuros că noi doi putem sta de vorbă aşa. Înţelegi ce vreau să spun? Şi vreau să-ţi mulţumesc şi pentru hârtiuţele alea pe care mi le-ai trimis în plicuri, alături de scrisori; au fost o binecuvântare pentru mine.

— Mă bucur, tată, zise Riley şi se aplecă să-l îmbrăţişeze.

Când ieşea pe poarta spitalului, Riley zâmbea mulţumit.

Se făcuse ora şapte. Avusese plăcerea discutabilă de a-l

îmbăia pe Jason şi, după cum remarcase Louise, era la fel de discutabil care dintre ei era mai ud la încheierea operaţiunii.

Următoarea plăcere era aceea de a-i citi micuţului o poveste la culcare întreruptă într-una cu tenacitate de întrebarea „de ce? “:

— De ce era uriaşul Jack atât de mare, iar Tom Degeţel atât de mic?

— Pentru că erau din poveşti diferite.

— De ce?

Ceva mai târziu, în camera de zi, fără urmă de zâmbet, Riley declară uitându-se la Fred:

— Nimeni pe lumea asta n-ar avea nevoie să întrebe cu cine seamănă băieţelul acela – şi arătă cu capul spre etaj. Nu-i tace gura o clipă.

În momentul în care Fred era pe punctul de a da replica binemeritată unei asemenea aprecieri, sună telefonul. Proptind un deget în pieptul lui Riley, Fred accentuă cu subînţeles:

— Voi onora mai pe îndelete şi cu de-amănuntul acest afront imediat ce rezolv cu telefonul.

Louise şi Riley întoarseră capul când Fred reveni în încăpere, spunând:

— A sunat verişoara lui Nyrene, Ivy, doamna Wakefield. Toată ziua, până după-amiază târziu, a încercat să dea de urma lui Nyrene, dar nu a reuşit s-o prindă la telefon. Se pare că prietenul lui Nyrene, Charles, este bolnav, chiar foarte rău bolnav, după tonul femeii la telefon, în urma unui atac de inimă.

— Unde ar putea să fie ea? Louise se uita de la unul la celălalt. Ştiu că nu lucrează săptămâna asta, dar să fi plecat chiar toată ziua de-acasă?

— Dar dacă nu este plecată de-acasă? Poate că s-a-nchis în casă pur şi simplu şi nu vrea să mai răspundă la telefon.

— De ce ar face una ca asta?

— Nu fi copil, femeie! După cele întâmplate ieri între ăsta – dădu din cap spre Riley – şi ea, probabil că se simte încă foarte abătută şi fără niciun chef.

— Ba tu gândeşti ca un copil, nu eu! Iar ea, de altfel, nu mai este demult o fetiţă prostuţă. E posibil, nu zic nu, să fi fost furioasă la momentul respectiv, dar a trecut peste asta; cu toţii suntem nevoiţi să trecem peste astfel de lucruri, domnule Beardsley.

— Vai, vai, clătină el din cap. Dar ce-ar trebui să facem noi acum?

— Eu am să mă duc să văd dacă este într-adevăr acasă.

— Tocmai tu?

— Da, chiar eu! Vocea lui Riley era aproape un strigăt. Iar dacă ea este acasă, am să-i cer iertare în singurul fel în care ştiu s-o fac.

— Când va afla ce s-a întâmplat, n-are să aibă vreme să te-asculte. Oricum, o să vin şi eu cu tine, declară Fred. Da, aşa e bine. Fred se întoarse apoi către nevasta lui, zâmbind în colţul gurii, şi o ameninţă: Iar cu tine am să mă socotesc eu când mă-ntorc.

În vreme ce Fred apăsa pe butonul soneriei, Riley remarcă faptul că acum cărarea era presărată cu flori de gherghină scuturate de vântul de peste noapte, iar izul tare de păducel devenise aproape de nesuportat. Aceste mirosuri pe care nu le va uita niciodată erau asociate în mintea lui, pentru totdeauna, cu o femeie însărcinată.

După ce sună pentru a treia oară fără niciun răspuns, Fred se întoarse către Riley şi spuse:

— Am face mai bine să dăm ocol casei prin spate şi să ne uităm înăuntru prin geam. Aici, în faţă, sunt trase draperiile.

De-abia ajunseseră ei la poartă, că un taxi se şi oprise lângă bordură, în faţa casei, şi din el coborî, spre uluirea lor, însăşi Nyrene, ducând cu ea două sacoşe. O urmăriră lăsând pe jos sacoşele, achitând călătoria şi urându-i taximetristului

noapte bună. Când se întoarse dădu cu ochii de ei.

— Sunteţi aici ca să-mi prezentaţi onorul şi scrisorile de acreditare ale delegaţiei voastre oficiale?

— Eram îngrijoraţi. Nimeni n-a reuşit să ia legătura cu tine astăzi. Avem un mesaj telefonic pentru tine din partea verişoarei tale.

— Ce fel de mesaj? Despre ce? în legătură cu Charles?

— Da. Aşa a zis verişoara ta, în legătură cu Charles. Hai să intrăm mai întâi în casă.

Ajunşi cu toţii în hol, Nyrene se întoarse către el, întrebându-l imperativ:

— Ce a zis Ivy?

— A spus că nu e prea bine. A suferit un atac de inimă. Eu… eu cred că ea doreşte să te duci acolo cât de curând.

— Au, când s-a-ntâmplat asta?

— Nu… nu ştiu sigur. Cred că în cursul zilei de azi. Verişoara ta a încercat, zadarnic, toată după-amiaza să te contacteze.

Nyrene se uită iar de la unul la celălalt, apoi spuse ca pentru sine:

— Vai de mine şi de mine! După care, întorcându-le spatele, alergă către scară, se opri chiar când era pe punctul de a urca şi, privind înapoi peste umăr, la Fred, continuă: Cred că în jurul orei nouă există un tren care trece prin Aberdeen. Fred, vrei, te rog, să întrebi la gară ora exactă a plecării? Până atunci îmi adun şi eu câteva lucruri.

— Ia-o-ncet. Dacă nu pleacă până la nouă, mai e timp destul. Nu te grăbi.

Nyrene nu luă în seamă cuvintele lui şi urcă în goană treptele.

— Întreab-o dacă nu cumva vrea să-i facem o ceaşcă de ceai.

— Cum?

Riley îşi apropie capul de al lui Fred şi repetă:

— Am sugerat s-o întrebi dacă nu ar vrea să bea o ceaşcă de ceai. Cred că e mai bine s-o întrebi tu.

Fred puse o mână în pieptul lui Riley, îl dădu la o parte şi, ajungând la piciorul scării, strigă:

— Nyrene! Mă auzi? Nu doreşti cumva să bei o ceaşcă de ceai?

După câteva clipe se auzi şi vocea ei:

— Ba da, Fred, da, chiar te rog. Mi-ar prii o ceaşcă de ceai.

Auzind-o, Riley se grăbi spre bucătărie şi puse de o stacană de ceai, iar când Nyrene intră în bucătărie, purtând acum alte haine şi alţi pantofi, ceaiul aburind se afla deja pe masă. Fred o întâmpină spunându-i:

— Există un tren intercity până la Aberdeen care pleacă de aici la ora nouă fără un sfert. Mai ai aproape o oră la dispoziţie, iar până la gară nu facem mai mult de zece minute, aşa încât ai timp să-ţi bei ceaiul în tihnă. Nu crezi că ar fi bine să şi mănânci ceva?

— Nu, abia am luat masa în oraş. Şi zâmbi uşor obosită: E o muncă mult mai istovitoare să faci cumpărături decât să joci pe scenă. Aştept cu nerăbdare călătoria cu trenul ca să mă mai odihnesc puţin.

— După ce ajungi la Aberdeen, mai ai foarte mult de mers?

— Circa treisprezece kilometri pe drumul spre Banchory. O să iau un taxi.

— El a mai avut vreun atac până acum?

Ea sorbea din ceai şi câteva clipe nu răspunse. Apoi spuse:

— După câte ştiu eu, nu.

— Erai la curent cu faptul că se afla în Scoţia?

Nyrene făcu din nou o pauză înainte de a răspunde:

— Oh, da, da. Ştiam că se afla acolo. Au! exclamă şi se ridică brusc de la masă: Mai bine i-aş telefona lui David ca să-l anunţ că plec… Se uită la ceas. Of, trebuie să fie acum în toiul reprezentaţiei.

— Pot să dau eu o raită pe la el şi să-l anunţ faptul că a trebuit să pleci, se oferi Fred.

— Ai face tu asta pentru mine, Fred?

— De bună seamă că da.

— Îţi mulţumesc. Spune-i că-l sun mâine de-acolo. Nu ştiu cât va trebui să rămân.

— Ai spectacol în cursul săptămânii următoare?

Şi această întrebare fusese pusă tot de Fred, iar ea răspunse:

— Da, dar într-un rol foarte mic. N-or să aibă mari probleme să pregătească rapid pe cineva să-mi ţină locul. Dificultăţi mai mari vor apărea în săptămâna cealaltă, deoarece atunci am dejucat rolul unei femei însărcinate.

Riley se întoarse şi îşi umplu din nou cana cu ceai, întrebându-se în acelaşi timp de ce avea senzaţia că îi vine să vomite de fiecare dată când o auzea pomenind de graviditatea ei. Acum o auzi exclamând:

— Au, dar va trebui să anunţ şi la poliţie! Aşa procedez întotdeauna când părăsesc localitatea, oricât de mică ar fi perioada de timp cât lipsesc. Ştii, ei cer să procedezi aşa.

— Stai jos liniştită şi lasă totul în seama mea. Îi anunţ eu chiar acum.

Riley nu se întoarse de lângă ceainic până ce nu auzi că Fred părăsise încăperea. Abia atunci se apropie de masă şi, uitându-se la Nyrene care şedea sprijinită într-un cot, cu obrazul în palmă, zise pe nerăsuflate:

— Eu… eu trebuia să-ţi spun, Nyrene. Îmi pare tare, tare rău că te-am supărat. Este ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l fac. Şi tu ştii asta. Iartă-mă, te rog. Nu-mi voi regăsi liniştea până ce nu-mi vei fi spus că ai dat uitării tot răul pe care ţi l-am pricinuit.

Nyrene înălţă capul şi îi întinse mâna. Riley i-o apucă strâns, iar ea continuă:

— Nu te mai necăji, toţi spunem uneori lucruri pe care n-

ar fi trebuit să le spunem; toţi ne înfuriem câteodată din nimic. Şi mie îmi pare rău; am uitat deja totul, fii liniştit.

— Of, Nyrene, Nyrene!

— Hai, acum aminteşte-ţi că trebuie să ne reluăm rolurile: actorul în devenire şi mentorul său.

El dădu energic din cap, ca şi cum ar fi vrut să gonească o asemenea caracterizare a relaţiei lor, apoi o întrebă încet:

— Îmi dai voie să-ţi mai scriu?

— Da, dacă vrei. Însă… ei bine, eşti conştient de împrejurări.

— Da, îmi dau seama cum stau lucrurile, oftă el, înţeleg prea bine.

În momentul în care auzi vocea lui Fred care spunea „Vă mulţumesc, vă mulţumesc", Riley dădu imediat drumul mâinii lui Nyrene.

Fred râdea de unul singur atunci când reintră în bucătărie.

— Dacă le dai atenţia cuvenită, zise el, sunt oricând politicoşi la telefon, dar de ce oare nu pot fi la fel şi atunci când te opresc şi te iau la întrebări pentru exces de viteză ori pentru parcare pe linia galbenă?

Nyrene se uită la el.

— Fără îndoială că şi tu le-ai răspunde binevoitor, nu-i aşa, Fred? îl întrebă ea, maliţioasă.

— Ei, şi tu acum, Nyrene, am şi acasă o astfel de soacră. Fie-ţi milă. Oricum, se apropie timpul s-o luăm din loc. Ai încuiat totul? Mă refer la toate uşile şi ferestrele.

— Da, şi eu trag întotdeauna şi draperiile.

— Mă întreb dacă ăsta este un lucru chiar atât de bun.

Trenul era deja tras la peron şi ei umblară din vagon în vagon, căutând să-i găsească lui Nyrene un loc confortabil, lângă geam. O dată locul găsit, mai rămăsese încă vreme până la plecarea trenului pentru o mică sporovăială prin geamul compartimentului; dar toţi trei se simţiră eliberaţi în momentul în care se auzi fluierul de pornire.

Pe când trenul se pusese deja în mişcare, Riley porni pe peron pe lângă geamul trenului şi ridică mâna ca şi când ar fi vrut să o atingă pe Nyrene.

Agale, Riley se înapoie lângă Fred care îl privea cu o nedisimulată mirare. N-au scos nicio vorbă, însă au rămas o vreme uitându-se unul în ochii celuilalt.

Mai târziu, în aceeaşi seară, în dormitor, Fred încă nu contenea cu întrebările în legătură cu purtarea lui Riley:

— De ce, repetă el pentru a nu se ştie câta oară, a făcut Riley un asemenea gest. Doar nu mai e un copil. Şi niciun ţânţău necopt care a făcut o pasiune nesăbuită pentru profesoara lui sau pentru o femeie mult mai în vârstă decât el. Căci tocmai asta s-a-ntâmplat, nu-i aşa? i se adresă el din nou lui Louise, încă stupefiat, aproape cerând imperios o confirmare.

Louise şedea cu spinarea rezemată de căpătâiul patului, cu o carte deschisă pe genunchi, uitându-se lung la bărbatul ei care se dădea de ceasul morţii în mijlocul odăii.

După ce azvârli papucii din picioare, Fred se aşeză pe marginea patului şi cu mâinile atârnându-i fără vlagă între genunchi, comentă mai mult pentru sine:

— Fiecare gest al lui şi fiecare privire erau ale unui îndrăgostit. Iar ea îşi dădea perfect seama de asta, se vedea bine. Şi felul în care i-a zis „La revedere, Riley “chiar cu o clipă înainte ca trenul să se urnească din loc, ceva din glasul ei, ceva imposibil de redat în cuvinte, părea că sugerează o relaţie mult mai intimă între ei. Însă ea poartă în pântece un copil al celuilalt. Şi în asta constă o altă ciudăţenie: niciunul dintre noi nu a dat vreodată ochii cu acest celălalt. Nu ştim nici măcar dacă, în viaţa reală, acest personaj a existat vreodată cu-adevărat.

— Nu fi şi tu exagerat de suspicios, dragul meu. Ţi-am mai spus că respectivul există, doar am vorbit cu el.

— Aaa, da, se întoarse Fred spre Louise.

Cu un oftat adânc, se urcă în pat, iar când se lipi de soţia lui, ea îi cuprinse umerii cu un braţ şi zise:

— Şi-apoi, ce Dumnezeu ar putea fi între ei? Ea trebuie să fie cu aproape douăzeci de ani mai în vârstă decât el.

— Şi eu am destui ani mai mult ca tine.

— Am mai vorbit despre asta! E altceva atunci când bărbatul este mai în vârstă.

Fred oftă iar înainte de a spune:

— Aş vrea să dezleg odată şarada asta. Nu pot să sufăr misterele, iar aici nu încape nicio îndoială că se ascunde o mare taină, ceva straniu, dubios de suspect. De mult era ceva în relaţia asta a lor care mie nu-mi mirosea a bine.

Se întoarse şi îşi luă nevasta în braţe, continuând:

— De ce oare-mi bat eu atâta capul cu oricine în afară de tine şi de copilul nostru.

Louise nu răspunse, dar gândi în sinea ei: „… în afară de tine şi de copilul nostru. Şi toţi copiii de la şcoală, şi bineînţeles Riley. Şi atât de preocupat eşti de binele lui, încât te pune în mare încurcătură legătura dintre el şi Nyrene “.

Era patru fără un sfert, duminică, atunci când sună telefonul. Era Ken, soţul lui Ivy, care le aduse la cunoştinţă tragica veste că îl pierduseră pe Charles. Chiar aşa spusese, că îl pierduseră pe Charles. Murise în dimineaţa asta, la ora zece. Nyrene stătuse toată noaptea la căpătâiul lui, îl veghease şi fusese alături de el atunci când se stinsese din viaţă. Mai spuse că Nyrene şi cu Charles se iubiseră foarte mult şi că el fusese foarte mulţi ani prietenul cel mai bun al său şi al soţiei sale. De asemenea, le mai spusese că Nyrene căzuse extenuată după aceea şi că acum dormea. Ea le ceruse să le comunice dureroasa veste. A doua zi le va telefona personal, oricum va mai rămâne acolo până după înmormântare.

Apoi Ken adăugase ceva care lor li se păru un lucru absolut normal şi de la sine înţeles: Charles regretase până

în ultima clipă că nu mai apuca să-şi vadă copilul. Ken încheiase spunând că, în tot cazul, ea nu va mai fi nevoită să muncească vreodată, că acum casa şi toate celelalte bunuri pe care le avusese Charles erau acum ale ei, fiindcă el nu fusese niciodată căsătorit.

Fred se strădui să relateze cât mai fidel conversaţia, pentru Louise şi Riley.

Apoi ei toţi rămaseră tăcuţi, până ce Louise spuse:

— Eu… eu cred că ea trebuie să-l fi cunoscut de foarte mult timp şi că în ultima vreme s-au reîntâlnit şi s-au reîmprietenit.

— A pomenit ea vreodată ce vârstă avea el?

Louise îl privi pe Fred şi dădu din cap.

— Nu, nu tocmai, spuse ea, dar făcea impresia că ar fi ceva mai bătrân ca ea, poate între cincizeci şi şaizeci de ani, iar eu am mai avut senzaţia că ei doi se ştiau de multă vreme, că el era un prieten al familiei ei. Însă am presupus că el fusese căsătorit şi că îşi pierduse nevasta, după care avusese loc… ca să zic aşa, apropierea dintre ei.

Riley nu scosese încă nicio vorbă, aşa încât Fred îl întrebă direct:

— Ce părere ai tu, Riley? Tu ce crezi despre toate astea?

Dacă le-ar fi spus Riley cinstit ce părerea avea, cei doi ar fi fost de-a dreptul şocaţi, pentru că el se simţea foarte bucuros că celălalt murise, ba chiar nu se ruşina de un asemenea gând. Se mulţumi să murmure:

— Nu ştiu ce să cred sau ce să zic.

Făcu un efort să nu declare deschis că, în ciuda faptului că Nyrene rămâne singură cu un copil, din fericire era din nou liberă.

Se întoarse cu spatele la ei şi se apropie de şemineu, uitându-se la focul artificial.

Fred deschise iar vorba:

— Spuneai că trenul tău pleacă pe la şase, nu?

Riley se întoarse şi confirmă:

— Da, la şase şi cinci minute.

— În cazul ăsta, ar fi bine să mâncăm acum câte ceva.

— Eu nu! Am mâncat enorm la prânz şi acum nu ar mai intra nicio îmbucătură, pot să te asigur.

— Nu-i vorba de ceva substanţial, n-ai grijă, zise Louise către Riley. Bei şi tu numai o ceaşcă de ceai şi mănânci o prăjiturică.

— Aşa da, doamnă, asta-mi convine de minune.

Louise dădu din cap şi începu să se agite ca o fetişcană ofensată, spunând:

— M-am săturat până peste cap să tot slugăresc nişte bărbaţi nerecunoscători.

Riley se întreba cum ar reacţiona Fred şi Louise dacă l-ar întreba ce se petrece sau, mai bine zis, ce este între el şi Nyrene; şi dacă el le-ar răspunde că, de luni de zile, trăieşte cu impresia că s-a culcat cu o femeie şi a petrecut o noapte de neuitat, ca să se trezească în dimineaţa următoare numai ca să constate că acea femeie fusese în tot acest timp beată moartă şi nu îşi mai amintea nimic din tot ce se întâmplase. Ori cel puţin aşa l-a lăsat să înţeleagă. Ce ar crede ei despre o asemenea situaţie? De un lucru era absolut sigur: pentru ei, performanţele lui sexuale erau de neconceput, fiindcă, în ochii lor, el era încă un puşti neştiutor. Mai mult, ar considera că încearcă să facă pe grozavul. Cât despre Nyrene, ce-ar putea crede el însuşi? Cam în aceeaşi perioadă, ea trebuie să fi fost şi cu celălalt… cu Charles, cel care murise acum.

Riley nu a acceptat să-l ducă Fred cu maşina la gară, pretextând că vrea să se mai oprească puţin pe la spital ca să-şi ia rămas-bun de la tatăl său înainte de plecare.

Adevărul este că voia să rămână singur, să-şi pună rânduială în gânduri pentru a-i scrie o scrisoare lui Nyrene. În niciun caz o scrisoare de condoleanţe.

La spital îi spuse tatălui său că nu are decât cinci minute disponibile, apoi trebuie să ajungă la gară să ia trenul, dar s-a oprit să-i lase un plic, insistând ca bătrânul să păstreze banii numai pentru sine. La care tatăl său replicase:

— Îţi mulţumesc foarte mult, băiete. Aşa am să fac. Şi mai adăugase: Am parte de foarte puţine lucruri numai pentru mine. Maică-ta a trecut şi ea pe-aici mai devreme. De când m-am internat, însă, s-a mai îmblânzit. Ea spunea că a auzit în târg că ar fi gravidă actriţa aceea prietenă cu tine, domnişoara Mason parcă o cheamă. Şi a trebuit să mă lupt cu ea ca s-o fac să tacă, pentru că ea crede că tu, de când ai plecat de-acasă, locuieşti în casa ei, nu la familia Beardsley. Dar e-adevărat că este însărcinată?

— Da, tată, este însărcinată.

— Are de gând să se mărite?

— Cred că avea de gând, însă respectivul a murit azi-dimineaţă.

— Vai de mine! tresări tatăl său, ducând mâna la gură.

— Ai grijă, tată, îl îndemnă Riley. Nu trebuie să te agiţi.

— M-a impresionat ceea ce mi-ai spus. Biata fată. Din fericire pentru ea, are noroc de prieteni buni, iar tu eşti unul dintre ei.

— Da, tată, mă număr şi eu printre prietenii ei.

Îşi zâmbiră, şi apoi Riley adăugă:

— Dar acum trebuie să plec. Ai grijă de tine. În plic ţi-am notat şi o adresă din Manchester la care Betty poate să-mi scrie dacă aveţi nevoie de ceva.

Alex nu mai spuse nimic, dar ridică o mână în semn de rămas-bun…

Se va căsători ea? Nu, respectivul a murit azi-dimineaţă. Roţile trenului insinuară în mintea lui Riley zgomotul lor ritmic, monoton, iar cuvintele acelea deveniră un fel de melodie obsedantă.

Va trebui să-şi adune toate puterile. Ce se schimbase

acum, că Nyrene era liberă? Fusese la fel de liberă şi în dimineaţa aceea de duminică, dinainte de Crăciun, când redevenise domnişoara Mason şi îi întinsese o ceaşcă de ceai.

El şi-ar fi dorit să fie din nou în trupa de la Palat; acum nutrea o ură înverşunată faţă de toate călătoriile astea. Nu mai putea suferi trambalarea permanentă şi interminabilă dintr-un oraş în altul. Nu mai putea suferi feţele spectatorilor, mereu altele, care se zgâiau la el seară de seară. Nu mai suporta cuplurile din preajma lui şi, mai ales, gândul că şi el ar fi putut să aparţină unui asemenea cuplu, cu condiţia să nu fi fost atât de prost.

Răsuflă adânc, deschise ochii şi rămase pe gânduri, privind în gol, prin fereastra vagonului de tren; bezna de-afară era întreruptă de scântei care se grăbeau spre nicăieri; de fapt, în aceeaşi direcţie se grăbea şi el, tot spre nicăieri.

9

Către sfârşitul primei săptămâni din luna septembrie, Riley o văzu din nou pe Nyrene; însă nu există pe lume cuvinte care să poată exprima sentimentele sale din clipa în care dădu cu ochii de ea. Auzise el expresia „cu burta la gură "referitoare la femeile gravide. Ei bine, în clipa aceea domnişoara Mason arăta efectiv cu burta la gură.

El remarcă faptul că ea rămăsese surprinsă văzându-l şi nu era foarte încântată de apariţia lui, pentru că îl privi încremenită o vreme, după care spuse constatativ:

— Aşadar, te-ai întors până la urmă.

Riley se strădui să zâmbească şi replică:

— Aşa mi se pare.

— Bine, acum intră-n casă.

Făcu un gest de nerăbdare din cap, apoi o luă înainte, lăsându-l să închidă uşa. Riley o urmă în camera de zi, unde

observă că ea fusese întinsă pe canapea, deoarece pe pardoseală zăcea o pătură. Cu ochii la pătură, se scuză:

— Îmi pare rău dacă te-am deranjat. Te odihneai?

— În ultima vreme se pare că am nevoie să mă odihnesc într-una, Riley. Te rog, ia loc. Îmi revin imediat. Moţăiam doar.

El îşi trase un scaun mai aproape de canapea, însă nu chiar foarte aproape, iar când ea întinse mâna şi îşi trase pătura pe picioare, Riley văzu că sunt grozav de umflate, aproape de nerecunoscut. Apoi, evitând să privească movila burţii ei, Riley se uită la chipul femeii. Şi faţa era umflată, cu pielea părând atât de palidă şi de întinsă, încât îl făcu să întrebe:

— Cât mai ai până naşti?

— Patru săptămâni, răspunse ea ezitând. Poate cinci.

El o privi atent în ochi.

Încă cinci săptămâni cu mormanul ăsta? O să explodeze!

Riley o întrebă:

— Ai un medic consultant sau mergi la clinică?

După o altă pauză, Nyrene răspunse:

— Nu, nu merg la clinică, însă, da, am un medic care mă consultă adesea. Este foarte competent. Arată ca numele pe care-l poartă, Fox. E ca un vulpoi cu favoriţi mari şi cu barbă.

Nyrene deschise ochii şi Riley văzu în ei o strălucire veselă când spuse:

— Seamănă mult cu Fred: proverbe, banalităţi şi poezie, toate amestecate pentru a masca o fire sensibilă şi visătoare. Cred că ai înţeles cam ce am vrut să spun. Şi tu, acum te-ai întors de acolo?

— Da. Am venit de la sfârşitul săptămânii trecute. Am terminat sâmbătă la Sunderland.

— Ei, s-a terminat turneul? Părea interesată şi se trase uşor, ridicându-se într-un cot, către capătul canapelei.

— Da, până una-alta, s-a încheiat. Până nu începe din nou. Dar de data asta vreau să cred că nu va dura mai multe

săptămâni. La Manchester am avut parte de o mare tevatură deoarece în Scoţia nu sunt suficiente solicitări de bilete; în Irlanda, însă, cererea este mai mare şi mai există încă un număr de cereri şi din ţară. Dificultatea constă în modul în care ar putea fi cuplate. Cunoşti şi tu genul ăsta de probleme: unul vrea într-o săptămână, altul vrea şi el în aceeaşi săptămână, al treilea zice că, dacă nu se poate când vrea el, atunci nu mai vrea deloc. Cu toate că pentru mine poate nu mai contează, fiindcă nu ştiu dacă o să merg mai departe împreună cu ei.

— Nu? Şi de ce? Nyrene se săltă cu grijă mai aproape de el.

— Pentru că, vezi tu, am primit o altă ofertă sau mai bine zis mi s-a promis ceva. Am fost lăsat să înţeleg foarte limpede că sunt dorit pentru un rol într-o piesă care va avea premiera în decembrie. La sfârşitul săptămânii următoare ar trebui să mă duc până la Londra pentru o audiţie, la fel ca şi ceilalţi din trupă, dar aluzia care mi s-a făcut a fost aceea că eu aş avea cele mai mari şanse să fiu preferat pentru acest rol. Încă nu m-am hotărât ce să fac, pentru că, dacă nu iese nimic din asta, iar eu nu am semnat contractul pentru turneu până atunci, risc să rămân pe din afară. Sunt în dilemă şi trebuie să iau până la urmă o decizie cu privire la drumul pe care urmează s-o apuc.

— Da, dădu ea din cap, hotărârea îţi aparţine.

Ea se lungi pe canapea cu ochii la el, iar Riley o privi o vreme, după care întrebă încet:

— Ai primit scrisorile mele?

— Da, Riley, le-am primit.

— Dar nu mi-ai răspuns la niciuna.

Ea oftă adânc, cu privirea în gol, şi şopti:

— Nu, nu ţi-am răspuns deoarece… vezi tu, nu mi s-a părut că ar mai fi ceva de zis.

Mai trecu un timp până ce Riley continuă:

— Am înţeles de la Fred că respectivul i-a lăsat copilului o

moştenire frumuşică.

Nyrene făcu o mişcare bruscă din cap spre el şi răspunse:

— Da, presupun că totul ar putea fi luat şi aşa, deşi, de fapt, mie mi-a lăsat respectivul moştenirea aceea frumuşică. Vreau să spun că asta fusese intenţia lui cu mult înainte de a fi apărut copilul.

— Înseamnă că vă cunoşteaţi de o bună bucată de timp, nu-i aşa?

Ea dădu din cap şi spuse simplu:

— Da, cred că s-ar putea spune aşa, ne ştiam de ceva vreme.

Riley se uită acum înjur. Încăperea strălucea de curăţenie, aşa cum şi-o amintea şi el. Şi puse întrebarea firească:

— Ai o femeie care vine să-ţi deretice prin casă şi să te mai ajute la treburi?

— Da, este o doamnă, pe nume Mary Atkins, foarte bună, cu suflet matern. Mă răsfaţă. Acum e plecată la cumpărături.

— La ce spital ai de gând să naşti?

— La orice spital, n-are nicio importanţă. Chiar şi aici, la nevoie.

— E înţelept aşa în zilele noastre?

— Înţelept? Nu înţeleg ce vrei să spui cu asta; dar unde. Doamne iartă-mă, au născut toate femeile dintotdeauna dacă nu acasă la ele? Şi ele ţineau copiii la pieptul lor încă de când se năşteau, nu le erau smulşi şi duşi sub nu ştiu ce clopot de sticlă. Mama ta unde crezi că v-a născut, pe tine şi pe surioarele tale?

— Dacă mi-amintesc eu bine, mama a născut la spitalul „The General”.

— Fiecare cu obiceiul lui. Ce mai face ea acum?

— N-am de unde şti. N-am mai văzut-o de când am plecat de-acasă.

— Tu trebuie să fii cea mai mare dezamăgire a vieţii ei. Totuşi, din câte am înţeles, ai devenit izvor de lumină pentru

tatăl tău.

— Ai înţeles bine, dar eu n-aş folosi chiar termenii ăştia, nu crezi că e cam mult spus „izvor de lumină”?

— Fred spunea că tatăl tău este acum cu totul alt om.

— Da, şi eu sunt de aceeaşi părere, însă asta se datorează operaţiilor: acum a scăpat de suferinţa permanentă, nu mai are dureri, măcar în cea mai mare parte a timpului.

Auzind că cineva trece prin hol, se întoarse către uşă, iar când femeia intră în cameră, ea se uită de la Nyrene la musafirul ei, spunând:

— M-am întors. Eh, dar aveţi un oaspete. Apoi, apropiindu-se de Riley, exclamă: Vai, dar este vorba de domnul Riley, actorul. Ooo, sunt încântată să vă cunosc.

Îşi strânseră mâinile, iar el răspunse:

— Şi eu, doamnă Atkins.

— Oh, dar ştiţi şi cum mă cheamă? După care se întoarse spre Nyrene, o privi şi constată: Mi se pare că nu aţi refuza acum o ceaşcă de ceai. Cum vă mai simţiţi?

— Bine, bine.

— Ba nu vă simţiţi deloc bine, nu mă duceţi aşa uşor pe mine. Şi, uitându-se iar la Riley, adăugă: Minte mereu. Cum s-ar putea simţi bine cineva care poartă în permanenţă o asemenea povară? Doamna Atkins plecă râzând: Presupun că şi dumneavoastră v-ar cădea bine o ceaşcă de ceai cu ceva alături, nu-i aşa? îl întrebă ea.

— Da, doamnă Atkins, mi-ar plăcea să beau o ceaşcă de ceai. Vă mulţumesc.

După ce uşa se închise în urma doamnei Atkins, Nyrene oftă şi zise:

— Cine s-ar putea simţi singur, trist sau nefericit cu Mary Atkins alături? Este o adevărată minune. E în stare să facă orice, doar că nu poate să tacă din gură. Nyrene adăugă zâmbind: Sunt foarte norocoasă că o am lângă mine. Este văduvă, nu are familie, aşa încât mi se pare că m-a adoptat

numai ca să aibă ceva de făcut.

Riley tăcea, făcând un efort imens ca să nu se repeadă să o îmbrăţişeze, de-abia stăpânindu-şi dorinţa de a-şi lipi buzele de ale ei, şi nu numai de buzele ei. Ar fi vrut să-i sărute oboseala de pe faţă, broboanele de sudoare care începuseră să se adune pe frunte:

— Ce ţi s-a-ntâmplat? Te simţi rău?

Ea nu răspunse, dar îşi duse o mână la gură, ca şi când ar fi vrut să oprească un strigăt.

— Ai dureri?

El sări în picioare fără să-şi ia ochii de la ea, în timp ce Nyrene îl privi drept în faţă şi murmură:

— Cheam-o, te rog, pe doamna Atkins.

El nu se mişcă de lângă ea, şoptindu-i:

— Nu cred că de doamna Atkins ai tu nevoie acum, ci de un doctor.

— Cheam-o pe doamna Atkins.

Riley ieşi în goană din odaie, traversă holul tot şi dădu buzna în bucătărie, zbierând:

— Doamnă Atkins!

Tonul lui imperativ o făcu pe femeie să se întoarcă brusc şi să-l întrebe îngrijorată:

— Da? Spune! Ce s-a-ntâmplat?

— Are nevoie de dumneavoastră. Cred că o doare ceva.

— O doare? Păi, nici nu mă surprinde. Trase un şervet de pe bara de bronz de deasupra sobei, se şterse repede pe mâini şi ieşi urmată de Riley.

Totuşi, când ea ajunse lângă canapea, vocea femeii suna foarte firesc:

— Ce-aveţi de gând să faceţi, doamnă? Ce-aveţi de gând de data asta?

— Ajută-mă să merg sus, Mary.

Doamna Atkins o ajută să-şi coboare picioarele umflate de pe canapea, apoi îi spuse lui Riley:

— Treci în partea cealaltă, te rog.

Nyrene nu obiectă când braţul lui o cuprinse şi se sprijini de el cu nădejde, cu toată greutatea.

În sus pe scări, el o susţinu de unul singur, spaţiul fiind insuficient ca să încapă toţi trei. Doamna Atkins intră prima în dormitor ca să strângă cuvertura şi să aranjeze pernele.

Riley o adusese până lângă pat şi o ajuta să se aşeze, când ceea ce s-a întâmplat în clipa aceea i s-a întipărit în minte pentru totdeauna ca începutul unei noi vieţi, a noii lui vieţi, pentru că ea scoase un suspin şi un geamăt şi, aplecându-se într-o parte, se lipi strâns de el, cu degetele încleştate într-ale lui. *

Doamna Atkins spuse dintr-o suflare:

— Sună-l pe domnul doctor Fox, îi găseşti numărul în cartea de telefon; sun-o şi pe prietena ei, doamna Beardsley; şi pe moaşa Boston, deşi cred că n-o s-o găseşti în dimineaţa asta, pentru că lucrează la clinică. Dar găseşte-i măcar pe doctor şi pe prietena ei.

Acum Nyrene şedea pe marginea patului şi se uita la Riley, vorbind printre suspine:

— Îmi… îmi pare rău.

— Stai liniştită, femeie.

Apoi ea şopti:

— Sună-l mai întâi pe doctor; cred că termină operaţiile de dimineaţă cam… la ora asta.

După ce se mai uită încă o dată la ea, Riley ieşi din încăpere şi nu mai avu nevoie să caute în cartea de telefon de pe măsuţă numărul doctorului, pe cel al moaşei sau al doamnei Louise Beardsley; toate erau notate pe o bucată de hârtie cu litere de-o şchioapă.

Da, doctorul ajunsese deja acasă, terminase operaţiile. După un minut, Riley auzi în receptor glasul unui bărbat:

— Da? Ce este?

— E vorba de domnişoara Mason: au început durerile.

— A, bine, sosesc în câteva minute. Aţi dus-o în pat?

— Da.

— Cine e cu ea? Moaşa?

— Nu, doar doamna Atkins.

— Atunci telefonează-i imediat moaşei.

Doctorul închise, iar Riley rămase câteva momente cu privirea aţintită la aparat, după care puse receptorul în furcă. Apoi îl ridică iar şi formă numărul de telefon al moaşei.

Moaşa nu era acasă. Şi nici nu se va întoarce până pe la douăsprezece şi jumătate. Îi lăsă un mesaj, înştiinţând-o că trebuie să vină de îndată la domnişoara Mason.

Când, în cele din urmă, îi telefonă şi lui Louise şi îi explică situaţia în câteva cuvinte, ea spuse:

— Nu se poate, abia pe la mijlocul lunii viitoare…

La care Riley îi răspunse:

— Dar este imensă, nici n-o văd supravieţuind până atunci. Este imposibil. Nu prea ştiu eu multe despre lucrurile astea, însă… oricum, nu vrei să vii?

— Am şi plecat, Riley.

Glasul lui Louise fusese strident şi, după ce trânti receptorul în furcă, Riley rămase o clipă descumpănit. Toţi erau aşa de repeziţi de parcă nu-l credeau. Era ca în dimineaţa unei repetiţii nereuşite, când toată lumea era nervoasă. Doamne Dumnezeule! Şi el picase tocmai acum în ultimul loc în care şi-ar fi dorit să se afle, adică lângă ea, chiar înainte de naşterea copilului ei. Va pleca de cum va veni doctorul, hotărî el.

Stătea buimăcit, când doamna Atkins coborî scările în goană ca o adolescentă şi strigă:

— I-ai găsit pe toţi?

— Doar moaşa nu e acasă.

— Bănuiam eu, dar dacă vin doctorul şi prietena ei… Auzi, încearcă să ajuţi şi tu cu ceva, pentru că tare mi-e teamă că i-

a sosit sorocul. Cred că au venit şi ziua, şi ora. La mijlocul lunii viitoare, spunea ea. Aiurea! Am zis eu că astea sunt prostii. Să ştii că va trebui făcut ceai şi alte asemenea. Doctorului îi place cafeaua. Dar ea va trebui să bea ceai între contracţii, aşa că fă un ceainic plin. Găseşti de toate acolo. Şi arătă spre o măsuţă. Tăvile sunt dedesubt.

Şi femeia fugi din bucătărie, după care se opri brusc, se întoarse către Riley şi, cu un zâmbet larg, adăugă:

— E ciudat, nu, cum se brodesc uneori lucrurile? Tatăl a murit, adică tatăl pruncului. Iar când ea trebuie să nască, se întâmplă ca tu să fii aici. E bine să fie un bărbat prin preajmă când se naşte un copil. Poate că aşa se cade. Şi după ce-i făcu un semn cu capul, dispăru, lăsându-l pe Riley cu degetele încleştate de marginea mesei, conştient de faptul că, în ochii ei, nu mai era actorul pe care îl tratase cu respect. Acum nu era decât un tânăr care se întâmplase să se afle în casă la momentul potrivit.

Şi se gândi iar la Larry şi la „Mintea de Aur “şi în clipa aia ar fi vrut să redevină personajul acela şi să uite tot ce se întâmplă în aşa-zisa viaţă normală.

Era târziu după-amiază. Doctorul venise şi plecase între timp, dar acum era din nou acolo. Moaşa se ocupase de domnişoara Mason începând de la ora unu. Doamna Atkins se ocupase de ea tot timpul, ca şi Louise, iar Riley era tot aici.

De când era el aici? Sosise pe la ora unsprezece, ceea ce însemna că se afla aici de cinci ore deja, deşi i se părea mai degrabă că trecuseră cinci zile sau cinci ani. Nu ieşise din casă deloc şi totuşi, de câte ori o auzise pe Nyrene că geme sau strigă, avusese tendinţa să o pornească spre uşa de la intrare. Văzându-i faţa palidă, Louise îi zâmbise şi îi spusese:

— E normal. Eu am urlat cât m-au ţinut puterile. Fred n-a putut suporta şi a plecat să se plimbe.

Dar când el îi spusese:

— Aş vrea să merg şi eu să mă plimb puţin, Louise, ea îi

pusese o mână pe cap şi i se uită drept în ochi:

— Nu, zău că nu e cazul. Cred că aşa a fost să fie, ca tu să te afli acum aici.

— Nu, nu! Riley protestă vehement. N-a fost nicicum să fie ca eu să mă aflu aici acum, când ea se simte aşa cum se simte.

— Bine, tu zici cum crezi, iar eu rămân la părerea mea, dar cred că se cere un alt rând de ceai. Mai bine du-te să cumperi nişte ceai înainte să se închidă magazinele.

— Crezi cumva că… s-ar putea să moară?

— Vai! Riley, nu te prosti, adică poartă-te ca un bărbat de treizeci de ani, aşa cum faci de obicei. Să moară? Cum să moară?

— Dar nu se poate să o ţină tot aşa, nu?

— Ba da, şi o va mai ţine aşa. S-ar putea să dureze până la miezul nopţii sau până mâine dimineaţă.

— Da, dar eu nu rezist până atunci. Nu rezist la aşa ceva.

— Ah, sărăcuţul de tine. Sărăcuţul de tine…

— Nu mai râde de mine, Louise, te rog. Nici nu pot să-ţi spun cât de rău mă simt. Şi mai e ceva: nu e prima femeie pe care o văd născând. Să ştii că am surori şi, deşi n-am fost de faţă atunci când s-au născut, am văzut-o pe mama înainte să vină ambulanţa. Se simţea foarte rău, dar nici nu se poate compara cu starea lui Nyrene.

— De unde ştii tu? Se pare că surorile tale s-au născut la spital, aşa că nu poţi şti precis cum se simţea mama ta atunci.

Poate că i s-a făcut chiar şi o cezariană sau s-a folosit forcepsul… Vai, Doamne! îl împinse pe un scaun: Iartă-mă, Riley. Ştii ceva? Stai liniştit, îţi aduc eu ceva.

Acum înţelegea ce-i făcuse pe toţi să nu-i spună lui Nyrene că el se întorsese şi să-l convingă să nu vină să o vadă, pretextând că ea nu putea primi oaspeţi în starea în care se afla. Iar el nu îi anunţase că avea de gând să-i facă o vizită în

ziua aceea.

După câteva minute, Louise reveni cu un pahar de vin şi i-l întinse:

— Bea-l. Hai, bea-l pe tot.

Riley mirosi băutura, apoi goli paharul. Iar după o clipă, cu capul într-o parte zise:

— Vai, Doamne! mai aveam puţin şi leşinam.

— Ei, n-ai fi fost nici primul, nici ultimul bărbat în situaţia asta.

După ce Louise rostise aceste cuvinte, uşa se deschise larg şi în pragul ei apăru doctorul care spuse:

— Acum trebuie să plec pentru o oră, o oră şi ceva, dar mă întorc. Până acum s-a descurcat bine.

Louise se apropie de el şi îl întrebă:

— Nu ar fi trebuit să meargă la spital?

— Ba da, ar fi trebuit să meargă la spital! însă, ca mai toate femeile, a făcut ce-a crezut ea de cuviinţă că e mai bine.

Cei doi porniră spre vestibul şi Louise mai întrebă:

— Doctore, este posibil ca pruncul să se nască prematur?

Dură destul de mult până veni răspunsul, şi Riley îl auzi perfect când doctorul se îndreptă spre uşă:

— Ceea ce vă pot spune precis, doamnă Beardsley, este că nu e deloc prematur! Şi ieşi. Uşa se trânti după el când Louise se întoarse şi îl văzu pe Riley stând în pragul bucătăriei.

— Ce-a vrut să spună că nu e deloc prematur? întrebă Riley.

Louise clipi, îşi umezi buzele şi răspunse:

— Nu ştiu. Aş vrea o ceaşcă de ceai pentru ea, şi trecu grăbită pe lângă el, după care intră în bucătărie, lăsându-l în uşă şi uitându-se către scări.

Nu e deloc prematur.

La douăsprezece fără un sfert, noaptea, Riley se afla la etaj cu Fred când se auzi primul strigăt al copilului. Cei doi

priviră spre uşa dormitorului, dindărătul căreia se auzeau diverse sunete. Fred se întoarse către Riley şi îi zâmbi, dar Riley nu zâmbea, şi nu ar fi fost capabil să descrie sentimentele care îl încercau în clipa aceea; erau prea nedesluşite. Ştia însă una şi bună: că acum se simţea uşurat de faptul că ea scăpase, în sfârşit, de… copil şi că avea să redevină ea însăşi. Aşa îşi imagina.

— Oare ce-o fi?

Riley îi aruncă o privire lui Fred şi întrebă:

— Poftim?

— Am *zii,* oare ce-o fi? — Şi arătă spre uşa din capătul culoarului – ea a pregătit camera copilului şi cu bleu, şi cu roz, pentru orice eventualitate.

Uşa dormitorului se deschise şi în pragul ei apăru doamna Atkins râzând bucuroasă, ţinând ceva în braţe şi uitându-se cu drag la acel ceva:

— Iată-l! Aţi mai văzut vreodată aşa ceva? Ia uitaţi-vă ce mare el şi brusc trase păturica de pe copil şi cei doi bărbaţi se uitară ca vrăjiţi la trupuşorul durduliu al unui băieţel.

— Ia uitaţi-vă numai ce păr are! Va trebui să chemăm frizerul mâine. Aţi mai văzut aşa ceva? O drăgălăşenie de băiat. Acoperi iar copilul cu păturica, apoi se uită la Riley şi îi spuse: Nu vrei să-l iei în braţe? Cred că eşti obişnuit să ţii prunci în braţe după câte surori ai.

Riley nu-şi amintea să fi întins braţele, chiar era sigur că nu o făcuse, dar fusese nevoit să prindă copilul ca să nu cadă; şi acum se uita la o feţişoară rotundă şi schimonosită.

— Ei, nu sta aşa să te holbezi la el, adă-l încoace. Trebuie să-i facem baie şi pe urmă va fi înfometat din câte mai ştiu şi eu.

În camera copilului, Riley înapoie bebeluşul doamnei Atkins. Avu o senzaţie ciudată în braţe, o oboseală de parcă ţinuse în ele ceva greu. Şi totuşi nu fusese o senzaţie neplăcută.

Cei de faţă se uitau la doamna Atkins cum ştergea copilul cu buretele, zicând:

— Auziţi, în loc să staţi aici şi să vă zgâiţi la mine, mai bine aţi face să aduceţi ceva întăritor doctorului şi moaşei. Şi nu numai ceai sau cafea, pentru că amândoi sunt istoviţi. Ne-a obosit femeia asta pe toţi. Cred că o să doarmă douăzeci şi patru de ore de-acum încolo.

Fred înaintă spre uşă, acolo unde se afla Riley, lângă masa înaltă; apoi dădu din cap. În ultimele săptămâni încercase din greu să se dumirească şi nu ajunsese la niciun rezultat. Avusese o discuţie cu Louise, iar ea spusese ceea ce repetase şi doctorul, „nu e deloc prematur”!

— Ei, acum s-a făcut lumină, spuse Fred, iar ea îi răspunse:

— Da, cred că da. Dar care vor fi urmările? Şi care e rolul lui Charles?

— Dar a existat vreun Charles?

— A, da, da, cu siguranţă, am vorbit eu cu el, ţi-am mai spus, şi părea de treabă.

— Dar a murit.

— A, da, a murit.

— Mă dau bătut.

Riley o văzu pe Nyrene de-abia a doua zi, când femeia stătea în pat în capul oaselor, cu copilul lângă ea*, iar prima lui impresie a fost aceea că radia de fericire. Nu o văzuse niciodată atât de fericită. Iar ea l-a primit cum nu o mai făcuse de multă vreme.

— Bună, Riley! zise ea. Urlă de-ţi sparge urechile şi nu se mai opreşte. Are nişte plămâni de taur. Nu-i aşa că-i drăguţ? îi desfăcu scutecele, îl ridică în sus şi zise: Ţine-l şi tu puţin.

Riley nu era deloc dornic să ţină iar copilul în braţe, pentru că tot nu-şi limpezise sentimentele din ziua precedentă.

Poate că era un resentiment la gândul că acum nu mai era singură şi nu mai avea nevoie de el sau de oricine altcineva.

Nu dorea decât să o ia de mână, să-i atingă obrazul şi să-i spună că e frumoasă.

Nyrene se rezemă de perne şi se uită la tânărul care ţinea în braţe bebeluşul. Când ea îi spuse: „Riley, ar trebui să-i fii naş “, el se abţinu doar cu greu să nu-i spună repezit: „Nu sunt destul de bătrân ca să fiu tată, darmite naş “, dar, presupunea el, naş poţi fi la orice vârstă.

— Cum te simţi tu, Nyrene?

— Minunat.

— Şi arăţi minunat.

Răspunsul ei, de fapt o întrebare, nu trăda nicio urmă de ezitare.

— Aşa crezi?

— A, da. Parcă ai întinerit. Acum Riley îi zâmbea. Cu cel puţin nouă luni.

Expresia ei se schimbă brusc, ca de altfel şi glasul:

— Copilul s-a născut mai devreme, cu aproape cinci săptămâni.

Cu aproape cinci săptămâni. Riley se abţinu să pună întrebarea ce-l bântuia, o întrebare prostească, ridicolă, care îi venea în minte ori de câte ori avea visul acela; poate că acum nu aşa de des, dar întrebarea era tot acolo, definitiv înfiptă în creierul său.

Riley continua să ţină în braţe copilul, iar când acesta scoase un scâncet, el îl legănă în sus şi în jos, aşa cum îl văzuse făcând pe tatăl lui cu una dintre fetele lui. Apoi îi înapoie copilul, iar Nyrene îl aşeză lângă ea. Riley îi zise:

— Ce păcat că tatăl lui n-o să-l poată vedea niciodată.

Nyrene întoarse repede spre el un chip trist, după care spuse:

— Da, e mare păcat. Dar se întâmplă în viaţă, iar eu îl am pe el. Privi din nou copilul, uitându-se drăgăstos la el.

Spuse imediat:

— Ai audiţie săptămâna viitoare?

— Da, dar cum sunt unul dintr-o sută, probabil că răspunsul va fi: „Nu este nevoie să ne sunaţi. Dacă va fi cazul, vă vom suna noi. “

— Dar înţelesesem de la tine că e un lucru aproape sigur.

Riley îi zâmbi şi spuse:

— Tu ar trebui să ştii mai bine decât mine ce înseamnă „aproape sigur “în teatru: nu e nimic absolut sigur până nu semnezi contractul – şi nici măcar atunci. Dar o să vedem. Oricum, n-are importanţă dacă nu sunt acceptat. O să mai am şi alte ocazii. Nu se sfârşeşte lumea cu asta.

— Mi se pare mie sau tu eşti foarte hotărât?

— Ba da, ba da. Şi dacă renunţ, ce mă aşteaptă? Trebuie să mănânc şi eu o pâine. Doar că ar fi păcat.

— Ce altceva ai mai putea face? La ce te-ai mai pricepe?

Riley se uită la ea. Era din nou domnişoara Mason, aşa cum se întâmpla atunci când era prost dispusă, iar el îi răspunse la fel de înţepat:

— Aş putea face şi eu ceea ce fac mulţi alţii, să fiu chelner, să lucrez pe autobuze, să devin şomer sau să dau examen la facultate. Ar fi, după cum vezi, destule posibilităţi.

— Vai, Riley! Tot domnişoara Mason era. Ai merita să-ţi dau o palmă când vorbeşti aşa. Tu eşti făcut pentru scenă, ştii asta prea bine, şi ăsta îţi e destinul, aşa că să-ţi între bine în mintea ta de catâr şi să nu mă dezamăgeşti. Am cheltuit doi ani pe tine, ca să te îndrum.

Fălcile tânărului se încleştară brusc şi ar fi vrut să-i răspundă pe acelaşi ton: „Da, este foarte adevărat, tu m-ai îndrumat, dar numai ca să-ţi aduc zilnic de băut “. Ea mai era încă slăbită, însă, şi mai era şi copilul, şi, oricum, n-ar fi putut să-i spună aşa ceva niciodată. Nu avu deci de ales şi îi răspunse, schimbând vorba:

— Şi ce nume ai de gând să-i dai?

— Charles.

— De ce tocmai Charles?

— După numele tatălui său, care era Charles Geoffrey Kingston.

Cei doi se priveau în tăcere când se deschise uşa şi apăru doamna Atkins, anunţând:

— Ai musafiri, domnişoară Mason, de departe, din Scoţia. Domnul şi doamna Wakefield. Îi însoţeşte şi domnul Beardsley.

— A… nu se poate! Nu!

— Ce s-a întâmplat? Riley se aplecă spre ea. Pălise şi sufla greu. Familia Wakefield? Doamna Wakefield e verişoara ta, nu?

Nyrene dădu din cap şi zise:

— Da, da, este verişoara mea. Da.

— Şi nu vrei s-o vezi?

— Ba da, sigur, vreau, dar… auzi, Riley, te rog, fă-mi un serviciu, da?

— Cu plăcere. Cu plăcere, draga mea. Vocea lui era caldă.

— Du-te jos şi du-l acasă pe Fred. Dar primul lucru, înainte de a pleca, trimite-i pe cei doi sus. Te rog să faci asta pentru mine, ia-l cu tine.

— Sigur. Sigur. Riley era nedumerit şi chiar o arătă dând din cap, dar repetă: Da. Da, îl iau cu mine. Ne vedem mâine dimineaţă, da?

— Da, Riley. Ne vedem mâine dimineaţă.

O dată ajuns în camera de zi, Riley se adresă cuplului vârstnic:

— Bună seara, eu sunt Peter Riley.

— A, ne pare bine de cunoştinţă. Bărbatul îl salută. Am auzit multe despre dumneata, domnule Riley.

Înainte de a se mai spune ceva, Riley se uită la Fred şi îi zise:

— Aş putea vorbi ceva cu tine? apoi o întrebă pe Louise, care venise şi ea: Vrei să-i conduci sus pe prietenii lui Nyrene? Se adresă din nou celor doi soţi Wakefield: Vă

aşteaptă cu nerăbdare.

— Ei, ce vrei să-mi spui?

— Nimic. Singurul lucru pe care ţi-l pot spune este că Nyrene vrea să plecăm de aici, nu ştiu de ce, aşa că m-a rugat să te însoţesc acasă la tine.

— Şi nu ştii de ce?

— Nu, n-am nici cea mai vagă bănuială, dar sunt uimit.

— Auzi, atunci când a fi prost e o binecuvântare, a fi deştept e o prostie, şi n-au rost alte comentarii, domnule Riley, cel puţin nu acum. Mă duc acasă şi fără să fiu împins de la spate şi presupun că vii cu mine.

— Am de ales?

— A, da, ai de ales, domnule. Tu ai un rol: trimiterea noastră acasă e un biet compromis, nu?

— A, nu începe iar cu ale tale, Fred, te rog. Sunt destul de măcinat şi fără asta. Şi la ce bun? N-am idee.

Vorbele lui Riley îl făcură pe Fred să râdă. Îşi petrecu un braţ pe după umerii tânărului şi amândoi se îndreptară spre uşă.

10

Riley abia se întorsese de la Londra, de la audiţie, şi, din cauza rezultatului, ştia precis ce va avea de făcut când va ajunge acasă la familia Beardsley. Acolo, de câteva zile, atmosfera era încărcată, şi „încărcată" este doar un eufemism. Nici măcar Fred nu mai izbutise să manifeste veselia ce şi-o impusese.

Pe urmă mai era şi Nyrene. Bucuria ei datorată copilului părea a fi umbrită de… o neliniște? Ei, un soi de îngrijorare.

Înainte ca Riley să plece la Londra, cu două zile înainte, ea îi spusese:

— O, sper să obţii angajamentul. Şi, dacă ţi-l oferă, să nu cumva să nu-l accepţi, chiar dacă or să te trimită în Brazilia

sau în Hong Kong. Iar el îi răspunsese:

— Adică, oricât de departe m-ar trimite?

Nyrene îi spusese atunci cu blândeţe:

— Oh, Riley, nu-mi mai răstălmăci şi tu cuvintele. Înţelegi foarte bine ce vreau să spun.

Da, el se hotărâse deja; ştia precis ce avea de făcut.

Riley intră în casă prin uşa de la bucătărie, iar doamna Roberts îl întâmpină cu multă plăcere:

— Mă bucur că v-aţi întors, domnule Riley. Cum a fost la Londra?

— Ca la balamuc. De o mie de ori mai neplăcut decât la Newcastle.

— Da, mare lucru. Aţi ajuns la ţanc pentru o ceaşcă de ceai; acum a sosit şi domnul Beardsley.

Riley se duse în hol şi o văzu pe Louise care cobora scările, exclamând:

— A! Te-ai şi întors? Şi strigă din capătul scărilor: Fred! Ni s-a întors chiriaşul.

Riley nu zise nimic, dar se străduí să zâmbească: veselia revenise.

— Bună, Riley! Aşadar, te-ai întors.

Uitându-se la acest bărbat imens de dinaintea lui, Riley adoptă un glas suav de adolescent şi spuse:

— Să ştii, domnule Beardsley, că asta-i cea mai mare prostie pe care o poţi spune cuiva… aşadar te-ai întors. Cine îţi închipui, domnule Beardsley, că se află în clipa asta în faţa dumitale, papa de la Roma?

Fred întinse o mână, nu prea binevoitor, şi îl împinse brutal:

— Bine că eşti tu mai deştept! Şi să ştii că, dacă erai mai mare, îţi dădeam şi o scatoalcă peste ureche.

Riley răspunse cu voce firească:

— Iar dumneata, domnule Beardsley, află că nu eşti destul de mare ca să mai poţi face aşa ceva.

Cei doi se priviră, apoi râseră.

Louise interveni nerăbdătoare:

— Să aduc ceaiul.

Aşezându-se la locurile lor obişnuite, Fred se uită la Riley şi îl întrebă liniştit:

— Ai decis ceva, nu?

— Cum de-ai ghicit? Da, am decis.

— Ei bine, s-ar putea să te surprindă, flăcăule, dar şi noi ne-am decis. Ai fost supus la grea încercare, nu?

O clipă Riley rămase buimac în faţa acestei afirmaţii directe, după care spuse:

— Oh, prin urmare ai observat.

— Să încercăm să nu ne-ascundem după vorbe în următoarea jumătate de oră, Riley, vrei?

Era ceva în tonul prietenului său şi o anumită expresie care îl făcură pe Riley să se abţină de la orice comentariu; iar după ce intră Louise în încăpere ducând tava, el se ridică repede în picioare, i-o luă din mâini şi o aşeză pe măsuţă. În timp ce turna ceaiul, Louise trăncăni numai despre ce prostioare mai făcuse Jason la grădiniţă în dimineaţa aceea.

Dar Fred puse repede ceaşca şi farfurioara pe măsuţă şi i se adresă lui Riley:

— Ei, hai, spune, cum a fost?

— N-am primit angajamentul.

Soţii se priviră rapid, apoi Fred spuse:

— De ce? Eu credeam că o să-ţi fie servit pe tavă.

Riley râse scurt, apoi zise:

— Nu poţi avea niciodată încredere în cei care trag sforile. Ei, eu am ajuns din nou printre ultimii trei rămaşi în cursă şi cel care s-a dovedit cel mai bun dintre noi a primit angajamentul. Omul era mai mare ca noi, ceilalţi doi, iar prestaţia lui mai bună s-a datorat unei mai mari experienţe, presupun. Celălalt era, cred, de vârsta mea, de vreo douăzeci de ani.

— Dar tu nu ai încă douăzeci de ani împliniţi.

— Nu mai am mult până atunci, dar ce importanţă are?

— Din câte înţeleg eu, se pare că a avut în cazul tău. Probabil că s-au gândit că eşti prea tânăr pentru rol.

— Ba nu s-au gândit deloc că sunt prea tânăr. Era clar că nu ştiau nimic despre mine, nici nu auziseră vreodată de Peter Riley.

— Şi bărbatul acela, domnul… cum îl cheamă? Cel care ţi-a spus să te duci acolo?

— El a rămas printre ultimii patru, dar a vorbit aiurea. Am înţeles asta chiar de când am intrat în teatru. Îi tot dădea înainte cu rolul meu din „Mintea de aur “, dar de fapt cam atât ştia despre mine. N-a fost suficient, faţă de felul în care s-au prezentat ceilalţi doi, adică, în principal, faţă de prestaţia celui care a câştigat oferta. Oricum, eu m-am hotărât să accept turneul. Nu-mi place să stau fără să fac nimic.

Fred şi Louise se uitară din nou complice unul la celălalt şi, după ce făcu un semn din cap către soţul ei, el zise:

— După cum ţi-am mai spus, şi noi doi ne-am hotărât; cel puţin în privinţa noastră. Voiam să-ţi comunicăm ceva, Riley, şi totul depindea de rezultatul călătoriei tale la Londra; în cazul în care ai fi primit rolul, nu am mai fi abordat discuţia, pentru că plecarea ta la Londra o făcea inutilă. Aşa am crezut noi şi prin urmare nu ţi-am fi spus ceva care să impieteze asupra carierei tale. Şi n-am fost singurii care am gândit astfel, o, nu. Îţi voi pune o întrebare.

Louise se ridică în picioare şi bâigui:

— Să… să mai aduc nişte apă fiartă.

Fred o privi o clipă şi zâmbi, după care zise:

— Bine, draga mea. Dacă doreşti ca el să nu se simtă jenat de prezenţa ta, atunci du-te şi mai adu nişte apă fiartă.

— Vai, Fred!

Louise ieşi grăbită din cameră, iar Riley întrebă încordat:

— Ce este? Despre ce jenă e vorba?

— Îţi voi pune o întrebare. Îţi aminteşti de petrecerea de Crăciun şi de plecarea ta de la sfârşitul anului trecut?

Riley nu răspunse, dar simţi tot corpul încordat când Fred continuă:

— Tu erai nervos, ea era nervoasă. Mi-am dat seama de acest lucru, aşa că acum o să te întreb deschis, fără fasoane: aţi făcut dragoste?

Riley încremenise; simţea că roşise până în vârful urechilor. Fred spusese că amândoi erau nervoşi, pe urmă îl întrebase dacă au făcut dragoste. Suna cam brutal, chiar dezgustător, în tot cazul indiscret.

— Eu te-am întrebat ceva, iar tu ar trebui să-mi răspunzi: te-ai culcat cu ea sau nu?

Brusc, Riley se ridică în picioare şi, deşi ar fi dorit să strige: „Da, m-am culcat cu ea şi eu nu pot uita asta, dar ea a uitat totul, fiind beată “, totuşi nu zise nimic.

— Stai jos. Stai o dată jos, omule. Eu cunosc răspunsul. Şi auzi, te rog să mă crezi că nu te învinovăţesc nici pe tine, nici pe ea, nu; nici Louise. Dar în ceea ce-o priveşte pe Nyrene, ea socoteşte că tu trebuie să fii liber să-ţi continui cariera, fără niciun fel de responsabilitate. Tu eşti atât de tânăr în comparaţie cu…

— Fred, în primul rând nu sunt chiar atât de tânăr în comparaţie cu ea. Ţi-am mai spus asta, şi ai recunoscut şi tu, nu m-am simţit niciodată tânăr. În al doilea rând, cum adică, ea doreşte să nu am nicio responsabilitate pentru ce?

— Stai jos! Stai jos, vrei?

Riley se aşeză în cele din urmă şi cei doi se priviră fără să scoată o vorbă, în timp ce cuvântul „responsabilitate” reverbera prin mintea lui Riley. Responsabilitate pentru ce? Nu era posibil. Şi totuşi. El sperase şi tot sperase; dar existase acel Charles. Da, existase şi acel Charles. Şi Riley repetă întrebarea:

— Ce responsabilitate ar trebui să am eu?

— Auzi, dacă nu vrei să judeci, nu pot judeca în locul tău. Tu ştii şi când aţi fost împreună şi ştii şi când s-a născut copilul.

Riley dădu iar să se ridice, dar Fred îi făcu un semn scurt cu mâna să stea jos.

— Dar copilul s-a născut prematur.

— Prematur pe dracu'!

— Dar… ce vrei să spui? Ce-i cu Charles, amantul ei? Să nu-mi spui că e o închipuire, pentru că Louise a zis că a vorbit cu el.

— Nu, nu, nu e o închipuire, Riley; da, a existat un Charles, pe numele lui întreg Charles Geoffrey Kingston. Şi ea l-a iubit foarte mult, pentru că, din întâmplare, era naşul ei.

— Ce? Cuvântul fu rostit scurt, încet, dar penetrant.

— Da – şi Fred dădea încet din cap –, naşul ei. Tatăl ei şi Charles Kingston au fost împreună în război, au fost buni prieteni. Charles a rămas burlac toată viaţa şi a fost… ei bine, a fost foarte bogat. Avea o casă frumoasă la periferia oraşului Peterculter, lângă Aberdeen. Am înţeles că aceasta a fost reşedinţa familiei lui, dar el a rămas singur până la urmă. Verişoara lui Nyrene, Ivy, şi soţul acesteia, Ken, i-au fost şi ei buni prieteni şi cei mai apropiaţi vecini. Ştii, ei erau cei doi de care tu m-ai îndepărtat în seara aceea, la cererea lui Nyrene; dar ea uitase de Louise, iar Louise a aflat toată povestea mai târziu, la o ceaşcă de cafea. Şi nu pentru că ar fi crezut că ar fi ceva interesant de povestit, fiindcă ei nu aveau ce ascunde, spre deosebire de draga noastră Nyrene. Şi astfel, Louise a descoperit că Nyrene şi-a petrecut toate vacanţele posibile la naşul ei, iar după moartea părinţilor săi, s-a ataşat şi mai mult de el şi a ajuns să-şi petreacă toate week-end-urile cu el, chiar… şi după ce călcase pe bec. De fapt, el a fost acela care a ajutat-o să-şi revină după ce a părăsit-o ticălosul acela chipeş. Tu te întrebai, nu-i aşa, unde

se ducea ea în week-end. Şi noi ne-am întrebat, dar am crezut că merge la verişoara ei. Ei bine, draga noastră Nyrene nu numai că avea propria casă, dar acum mai deţine o alta şi mai mare, în Scoţia; şi are destui bani ca să trăiască confortabil tot restul vieţii, chiar dacă n-ar dori să mai urce niciodată pe scenă. Iar el nu a uitat-o nici pe verişoara ei, lucru considerat de familia acesteia deosebit de frumos.

— Câţi ani avea? Vocea tânărului era tristă.

— Cred că optzeci şi unu sau optzeci şi doi; nu ştiu precis, dar peste optzeci.

— Optzeci de ani!

— Da, optzeci de ani. Dar acum nu mai are nicio importanţă. Problema este ce ai tu de gând să faci? Din punctul nostru de vedere, pot zice că ne bucurăm de încrederea ei, cu condiţia să nu-ţi spunem ţie nimic. Lucrurile trebuia să rămână neschimbate. Totuşi, de la bun început, am ştiut amândoi că promisiunea a fost falsă, pentru că noi consideram că ai dreptul să cunoşti adevărul, dar aceasta depindea de mersul carierei tale. Apropo, acum simţi ceva pentru acest copil?

— Nu, a fost ca o bombă. Nu mă gândesc decât la ea. M-a mistuit doar gândul la ea. Şi aceste ultime luni au fost un adevărat coşmar. Se zice că eşti devorat de sentimente, de emoţii. Ei bine, eu ştiu cum este şi crede-mă – Riley mişcă încet din cap, înainte şi înapoi – că nu e câtuşi de puţin un sentiment de adolescent. O cunosc de când aveam doar şaisprezece ani şi m-a fascinat de la început, chiar de la bun început, când ea era o vedetă, iar eu, ca toţi asistenţii directorilor de scenă, doar un băiat bun la toate, un coate-goale. Şi am mai înţeles ceva în ultima vreme. Riley făcu o pauză acum şi îşi privi mâinile, după care spuse: Eu n-am trecut prin stadiul de îndrăgostit; nu m-au impresionat niciodată fetele pe care le cunoşteam. Mi se părea că rolul vieţii mele era să fiu clovn sau băiat pus pe glume, să fiu în

centrul atenţiei, după cum ştii prea bine – şi dădu din cap spre Fred –, dar sentimentul pe care l-am avut pentru ea de la bun început şi care s-a dezvoltat pe zi ce trecea, cred că va rezista în mine până… ei bine, acum vorbesc ca tata sau ca mama, până la sfârşitul vieţii mele. Dar ăsta-i adevărul gol-goluţ. Aş putea jura că aşa se va întâmpla.

Acum Fred se rezemă de spetează şi oftă:

— Riley, eu în locul tău n-aş jura aşa ceva; dar sunt de acord că tu nutreşti sentimente profunde pentru ea şi te înţeleg. Este o femeie foarte frumoasă, care acum nu-şi arată vârsta. Totuşi, nu îndrăznesc să-ţi spun că te avertizez, dar anii se joacă cu sentimentele, le schimbă în ciuda bunelor intenţii. Şi, chiar dacă sentimentele nu se schimbă, ele se mai domolesc, se transformă în altceva: în tandreţe, prietenie, înţelegere, bunăvoinţă, este un amestec care, în final, şi mă refer la vârstă acum, sunt mult mai bine venite decât senzaţiile tari. Dar, în definitiv, cine sunt eu ca să vorbesc despre asta? Tu trebuie să-ţi trăieşti viaţa până ajungi aici, iar ea te va ajuta să faci acest lucru dacă te va accepta.

— Cum adică dacă mă va accepta?

— A, va trebui să-i dai mai multe dovezi: mai întâi, nu numai că o iubeşti, dar că îţi doreşti şi copilul, pentru că, dă-mi voie să ţi-o spun, acest copil este acum pe primul loc în viaţa ei. Poate pentru că în parte te reprezintă pe tine, dar poate mai mult pentru că nu s-a gândit niciodată că-l poate avea. Speri să te căsătoreşti cu ea?

— Da, sigur, sigur. Şi altceva? Despre ce este vorba?

Riley ridicase vocea, ca şi Fred când răspunse:

— Ştiu eu despre ce este vorba, tinere, şi am de gând să-ţi spun, că dacă te căsătoreşti cu adevărat cu ea, atunci să ştii că vei avea de luptat nu numai cu afurisita de maică-ta, dar şi cu lumea, în general. Trăim într-un oraş mic. Şi nu locuieşti pur şi simplu aici, dar eşti cunoscut pentru că eşti actor. Nu poţi avea viaţă particulară când ajungi pe scenă. Tot ce faci

apare în ziare. Şi Fred începu să scrie cu degetul arătător în aer cuvinte imaginare: „Tânărul care a jucat atât de bine pe băiatul imbecil în «Mintea de Aur» la teatrul Micul Palat şi care n-a împlinit încă douăzeci de ani – şi accentuă mult aceste cuvinte – se va căsători cu domnişoara Nyrene Mason care acum are patruzeci de ani… “

— N-are încă patruzeci de ani.

Şi degetul arătător continuă să mimeze scrierea:

— „Tânărul neagă că ea ar avea patruzeci de ani, dar asta n-are nicio importanţă. Totuşi, domnişoara Mason este una dintre vedetele Micului Palat de mai bine de cincisprezece ani şi a născut recent un băiat. “

Riley era acum din nou în picioare, dar Fred, lăsându-şi mâna pe braţul fotoliului, se rezemă şi continuă:

— Şi astea încă sunt lucruri frumoase, băiete. Nu mai rămâne decât să apară mama ta pe-aici ca să o păruiască pe această femeie bătrână care i-a corupt fiul şi nici nu e nevoie de mai mult. Acum, Nyrene ştie toate astea, mult mai bine decât mine, şi prin aşa ceva trebuie să treci.

— Cu ajutorul tău?

În tonul lui Riley se simţea foarte multă amărăciune, iar Fred îi răspunse calm, alegându-şi cu grijă cuvintele:

— Da, cu ajutorul meu. Vorbind cu tine, în ultimele zece minute, am procedat ca cel mai bun prieten; şi pot să te asigur că nu vei avea niciodată un altul mai bun ca mine.

La deschiderea uşii, Riley se întoarse brusc şi o văzu pe Louise. Nu ducea nicio cană cu apă fiartă şi se îndreptă direct spre el, cu braţele întinse şi îl strânse la piept, simţindu-l cum se încordează, după care Riley mormăi:

— Vai, Louise! Louise, ce voi face?

Ea se desprinse de el, îi cuprinse faţa în palme, apoi îl sărută şi-i spuse:

— Hai, stai jos aici, între noi doi, şi o să găsim împreună o soluţie, fiindcă deşi el ţi-a aruncat totul în faţă, a făcut-o doar

spre binele tău. Apoi îl împinse să se aşeze pe canapea şi adăugă: Ea nu este singura care te iubeşte, să ţii minte asta. Şi tu la fel, domnule Beardsley, să nu uiţi că eu te-am luat pe tine datorită lui Riley.

— Taci, femeie, că-ţi ard una de nu te vezi! Şi Fred o trase tandru între ei; apoi, serios, i se adresă iar lui Riley: Ascultă-mă puţin. Pune-te o clipă şi în locul lui Nyrene. Ai un copil şi iubeşti un bărbat faţă de care eşti de două ori mai în vârstă? După cum stă situaţia, el are o viaţă în faţa lui, dar îl iubeşti prea mult ca să i-o retezi în vreun fel; dar dacă, de exemplu, el ar veni la tine şi ţi-ar spune că nu-i pasă de diferenţa de vârstă şi că viitorul va avea grijă de toate, atunci ce-ai face?

Fără o clipă de ezitare, Louise întoarse privirea de la el şi se uită la Riley, spunând:

— Eu, una, cred că m-aş arunca în braţele lui.

— Ah, Louise! Riley o ţinea de mâini şi mormăi cu capul plecat: Chiar crezi că aşa va face?

— Merită să încerci şi fără să mai stai pe gânduri. Fă-ţi curaj şi treci la atac. Pe urmă întoarce-te aici şi spune-mi că ai venit să-ţi iei lucrurile. Ai putea întreba: „Te deranjează, Louise? “Du-te! Şi îl făcu să se ridice în picioare, după care el se întoarse şi o luă în braţe; dar uitându-se peste umărul ei la binefăcătorul lui, aşa cum fusese întotdeauna Fred, la început ca domnul Bearsdley, acum ca bun prieten, Riley îl întrebă:

— Îmi permiţi?

— Dă-i drumu’! Cine sunt eu să te opresc?

Riley se aplecă şi o sărută pe Louise pe buze, apoi se întoarse şi ieşi iute din încăpere.

— De ce plângi acum? Fred o trase pe Louise aproape de el şi adăugă: Ştiam eu că undeva în Riley zace un gentleman, şi ultimul lui gest a dovedit acest lucru. Un altul de teapa lui te-ar fi sărutat pur şi simplu şi gata, dar nu e cazul şi cu Peter Riley al nostru.

Doamna Atkins îl întâmpină tot aşa cum o făcuse şi doamna Roberts.

— Aşadar v-aţi întors? şi, fără să aştepte un răspuns, continuă: Domnişoara este sus. Doamne! Domnişorul nostru a făcut ca toţi dracii astăzi. Eu i-am spus să nu-şi facă probleme, că trece, şi să nu-l mai ia tot timpul în braţe. O, este cuminte dacă te plimbi cu el în braţe. Presupun că vreţi o ceaşcă de ceai?

— Nu, mulţumesc, doamnă Atkins. Adineauri am băut una la domnul Beardsley, zise Riley, după care o luă la fugă în sus pe trepte.

În faţa camerei copilului avu o mică ezitare, după care deschise uşor uşa, dar văzu că Nyrene nu se află acolo. Se opri, după care merse încet până la leagăn şi se uită la copilul de care era sigur că este al său.

Simţi un nod în gât care îl făcu să deschidă larg gura şi să tragă adânc aer în piept; abia după ce începură să-i curgă şiroaie de lacrimi reuşi să o închidă şi duse mâna la buzunar după batistă.

Acesta era fiul său… al său. El crease acest bebeluş, acest copil era fiul său. Imensitatea evenimentului îl copleşi: copilul fusese conceput în pasiunea primei sale iubiri, chiar dacă băutura atenuase simţurile. Totuşi, băutura nu anulase esenţa a ceea ce se întâmplase; şi nu trecuse o zi de atunci în care să nu se gândească la momentele acelea. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Ar fi trebuit măcar să bănuiască. Dar mai avea acum vreo importanţă? Mai avea importanţă ceva?

Simţi o răsuflare în spatele lui, şi iat-o stând în uşă şi uitându-se la el. Ea nu făcu vreo mişcare spre el, ci el spre ea. Pe fugă şi în vârful picioarelor şi, luând-o de mână, o trase pe coridor până în dormitor.

Ajunşi înăuntru, el rămase cu spatele rezemat de uşă, strângând-o în braţe.

Nyrene nu rostise niciun cuvânt, nici măcar atunci când el

o întrebă:

— Este al meu, nu? Ar fi trebuit să-mi dau seama de la bun început. O, Nyrene, Nyrene. O săruta aşa ca şi în acea primă noapte, şi niciodată după aceea.

Când în cele din urmă se depărtă de el, spuse:

— Mi-au promis.

— Da, ştiu; şi dacă aş fi primit rolul la Londra, şi-ar fi ţinut promisiunea.

— Nu… nu l-ai primit? Credeam că mergi la sigur.

— Ei, draga mea, îi strânse el tandru faţa în palme şi o sărută din nou, după care spuse: Tu eşti cea mai potrivită ca să ştii că în meseria asta nu e niciodată nimic sigur, doar dacă îi faci praf de la prima replică.

— O, dragul meu. Dragul meu Riley.

— Eu nu sunt doar dragul tău Riley, de acum încolo sunt iubitul tău Riley.

— Bine. Bine, eşti iubitul meu Riley. Da, să ştii că eşti. O, da, eşti. Dar fii atent, nu s-a schimbat nimic. Trebuie să fim realişti. Trebuie să ne gândim la ce va zice lumea.

— Ducă-se la dracu' toată lumea asta! Glasul era pe măsura mimicii. Şi vorbesc foarte serios: la dracu' toată lumea! O, da, ştiu ce-o să spună: „El nu are încă douăzeci de ani, iar ea are aproape patruzeci", aşa m-au avertizat şi Fred cu Louise. Făcu un gest brusc cu capul. Dar tu nu ai aproape patruzeci de ani; nu arăţi nici de treizeci, iar eu cu siguranţă arăt a mai mult de douăzeci. Beardsley îi dădea înainte cu nouăsprezece, dar eu n-am avut niciodată nouăsprezece ani, nici optsprezece, nici şaptesprezece, nici şaisprezece. M-am simţit bărbat cu mult înainte să termin cu şcoala şi să ies de sub protecţia dubioasă a dragului meu profesor. Şi dacă cineva m-a transformat într-un bărbat, ca intelect, atunci acela a fost chiar Fred; aşa că să uităm povestea vârstei.

— Noi am putea, dragul meu, am putea – glasul ei era acum serios –, dar David nu va putea. Şi nici ceilalţi de la

Micul Palat, nici cei de la Fellbum. Şi mai e şi familia ta.

— La dracu' şi cu familia mea! Şi, în definitiv, ce familie am eu? Nu am niciun cămin.

— Poate, dar din câte am înţeles, mama ta va avea multe de spus.

— Poate să spună ce vrea. Tata va fi de partea noastră, ca şi Betty, şi eu doar la ei ţin.

— Trebuie să vorbim, dragul meu, chiar trebuie, miza e mare.

— Pentru cine?

— Pentru tine, desigur. O, da, da, e frumos să-mi spui că mă vei iubi până la sfârşitul vieţii. Dar peste zece ani tu nu vei avea nici măcar treizeci, iar eu voi avea cincizeci. Să fim realişti.

— Şi desigur ai uitat să pomeneşti şi de criza de după şapte ani, nu?

Acum ea râse sincer.

— Nu vreau să te întreb decât un singur lucru, Nyrene, şi te rog să-mi răspunzi sincer. Mă iubeşti, chiar mă iubeşti cu adevărat?

— O, Riley! O, dragul meu, iubitul meu, Riley! Dacă o să trăiesc până la cincizeci de ani – şi ea zâmbi acum – şi încă n-o să-ţi pot spune cât de mult te iubesc. Dar, stai, stai – el era gata-gata să o sărute iar ascultă-mă. Indiferent ce sentimente am pentru tine, va exista mereu această diferenţă de vârstă şi va trebui să trăim în lume, iar lumea e crudă. Ai putea spune „Nu-mi pasă! “, dar îţi va păsa. Şi nu pentru că ar conta că voi fi condamnată că te-aş fi îmbrobodit cu un copil – şi, ţine cont, poţi fi sigur că se va vorbi despre asta pe la toate colţurile –, dar pentru că tu ai o carieră în faţă şi eu te împiedic să o urmezi, şi asta va continua, pe măsură ce vor curge anii. Şi n-aş putea suporta acest lucru.

— Stai jos. O trase pe marginea patului. Ascultă-mă tu

acum pe mine. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Şi nu numai asta, mă voi căsători cu tine, iar tu te vei căsători cu mine; mai curând sau mai târziu, te vei căsători cu mine. Ei, până te vei hotărî, eu voi fi chiriaşul tău, pentru că eu mă mut mâine aici cu căţel, cu purcel. Fred şi Louise vor şi ei acest lucru, vor să scape de mine. Serios vorbind, şi ei vor asta, mai presus de orice, pentru fericirea noastră, iar eu nu pot fi fericit fără tine, draga mea, aşa cum nici tu nu poţi fi fericită fără mine. Ştiu asta. Eşti o bună actriţă şi m-ai tras pe sfoară o vreme, dar acum n-o să mă mai păcăleşti. Parcă te văd şi-acum, cu o ceaşcă de ceai în mână lângă patul meu, când m-am trezit şi eu fericit, iar tu stăteai acolo, redevenind domnişoara Mason până într-atât încât m-ai făcut să şi cred. Uf, ce prost am fost! Uite care e situaţia acum. M-am gândit la toate. Voi termina turneul, iar David va avea timp să se obişnuiască cu ideea că domnul şi doamna Riley vor fi din nou împreună pe scenă.

— A, nu! Nu, dragul meu! Niciodată! N-aş putea suporta asta, nu aici, în orice caz.

— Ei, eu aşa văd lucrurile dacă vrem să fim împreună tot timpul, şi nu vreau să trăiesc decât aşa, să fim tot timpul împreună. Şi, pe urmă, vreau să-mi cunosc fiul. O, da.

— Trebuie să-ţi spun ceva. Nyrene îi luă mâna şi i-o duse la pieptul ei. Nu-mi doresc altceva decât să mai pot juca cu tine pe scenă, dar de când a murit Charles am renunţat la ideea de a mai face teatru. O, săracul Charles! Zâmbea acum. Ţi-ar fi plăcut de Charles. Dat fiind că ştii atâtea deja, cred că ştii şi cine a fost Charles. Şi cred că ai aflat şi că el mi-a lăsat o avere destul de mare şi o casă frumoasă lângă Aberdeen. E un loc minunat, nu departe. Fred şi Louise încă nu ştiu că am scos deja casa asta în vânzare şi că voi locui acolo.

— Minunat! Minunat! Nu mă deranjează să fiu întreţinut.

Dar ea spuse ceva ce îl şocă:

— Pentru mine e ca într-un scenariu al unei alte vieţi, dar

pe tine nu te deranjează dacă locuieşti acolo?

— Din câte mi-ai spus, mie mi se pare încântător, de-a dreptul încântător. Şi trebuie să existe teatre şi în Aberdeen… Dar eu credeam că ţie îţi place mult casa asta.

— Îmi place, dar ştiu şi casa lui Charles. Jumătate din copilărie mi-am petrecut-o acolo, la Mica Fermă. E un loc minunat, nu e departe de Highlands.

— Şi tu ce-ai să faci în timp ce eu o să lucrez?

— O, dragul meu, o să fac ceea ce-mi face mie plăcere. Mai întâi o să îngrijesc de casă aşa cum a făcut-o şi Charles, sau cel puţin aşa cum a îngrijit-o, ani de zile, bătrâna Sally Noian înainte să moară. Apoi o să fiu fericită să-l cresc pe – şi înclină capul – fiul nostru; în cele din urmă, în grădină e mult de lucru. Terenul este foarte mare, se întinde pe cinci acri în jurul casei. Doi acri au fost transformaţi în grădină; în rest e o pădurice şi câteva pajişti îngrijite de un anume Hamish. Când era mai tânăr, Charles obişnuia să călărească pe-acolo, aşa că există un grajd pentru un cal, iar pajiştea este numai bună de păşune. Vezi ce viaţă am avea noi acolo?

— Sună prea frumos ca să fie adevărat. O, mult prea frumos, draga mea.

— Este adevărat pentru că, în afară de Ivy, de Ken şi de celelalte trei familii care locuiesc pe o rază de aproape doi kilometri de noi, vom fi singuri şi vom fi bine primiţi de cei pe care îi vom considera prieteni. Dar ascultă, Peter – n-am de gând să continuu să-ţi spun Riley ascultă. O singură condiţie am să-ţi pun, şi anume aceea de a nu renunţa la cariera ta sub nicio formă. Ştiu că aşa vei sta departe de mine uneori, dar eu o să te aştept acolo. Şi cât vei fi cu mine, vei fi într-adevăr tu însuţi: fără Fred şi Louise, fără Dave, fără niciunul dintre toţi cei pe care-i cunoşti. Şi ţine cont că toţi aceştia sunt anturajul tău, sunt oameni cu care poţi vorbi verzi şi uscate. Ce zici de asta?

Acum îl privi cu un aer grav, fără urmă de duioşie, şi

continuă:

— Te gândeşti la slăbiciunea mea, nu? Lasă-mă să-ţi spun ceva: din ziua în care am ştiut că sunt însărcinată, am jurat că n-am să-i fac niciun rău. N-am fumat niciodată, aşa că asta n-a fost o problemă; dar am băut, şi recunosc că am băut mult, şi nu ştiu cât din răul făcut corpului meu ar putea afecta şi copilul. M-am jurat că aş putea fi mulţumită de mine doar dacă renunţ total la băutură şi am reuşit până acum. Nici măcar o picătură n-am mai gustat cu Fred şi Louise, nici chiar atunci când s-a toastat pentru noua mea proprietate, iar eu acum văd astfel lucrurile: dacă m-am putut abţine atât de mult timp, când m-am simţit adesea singură şi nenorocită, ca să nu mai vorbesc de faptul că mi-a fost şi rău, atunci nu mă văd apucându-mă iar de băutură cu toată această fericire care mă aşteaptă, chiar dacă tu va trebui să mai şi pleci. Se apropie de el şi, aplecându-se, îl luă pe după umeri, se uită drept în ochii lui şi continuă: O să te aud la telefon în fiecare seară, o să-ţi citesc scrisorile dimineaţa. O, da – dădu ea din cap spre el, zâmbind acum –, pretind să primesc câte o scrisoare în fiecare dimineaţă. Vezi deci că toată cariera ta este pecetluită, ca şi a mea. Acum nu ne-a mai rămas decât să plecăm de aici şi să începem o viaţă nouă la Mica Fermă.

— După ce ne căsătorim.

— Da, după ce ne căsătorim.

El o cuprinse pe după mijloc şi îşi lipi fruntea de pieptul ei, şoptindu-i:

— Nu pot crede. Nu pot crede.

A doua zi, Fred îl duse pe Riley acasă la Nyrene cu toate bagajele.

Riley a fost întâmpinat de doamna Atkins cu un:

— Aţi venit la noi în concediu, domnule Riley? iar el răspunse:

— Exact, doamnă A., exact aşa cum spuneţi, şi lăsă

bagajele în hol.

Când reveni pe trotuar ca să-şi ia şi restul bagajelor, el se uită la bărbatul ce stătea în maşină zâmbindu-i şi îi spuse:

— Mulţumesc, Fred, trec eu mâine pe la voi, iar Fred privi dincolo de el şi îi strigă lui Nyrene:

— Bună! Mă ocup de taximetrie acum, doamnă. Dacă ai nevoie vreodată de o maşină, sunt oricând la dispoziţia dumitale.

— Mulţumesc, domnule Beardsley, am numărul dumitale de telefon.

Şi Fred râse, apoi strigă iar:

— Dacă o să sune clopoţelul înainte să ajung eu la şcoală, de data asta îmi pierd pâinea. La revedere, Nyrene.

— Bine, Fred, la revedere.

Maşina demară şi Nyrene era pe punctul de a închide uşa când se opri şi întrebă:

— Peter, bărbatul acela de vizavi nu e cumva tatăl tău?

Riley merse în uşă şi exclamă:

— Doamne Dumnezeule, da! Este chiar tata. Stai puţin, trebuie să mă duc să vorbesc cu el.

Dar ea îl opri, prinzându-l de braţ:

— Adu-l în casă.

Cei doi se priviră lung:

— Mulţumesc, draga mea. Mulţumesc. Aşa voi face.

Riley traversă strada şi se apropie de Alex:

— Bună, tată! Ce cauţi aici? S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, băiete, nu s-a întâmplat nimic. Mă întorceam de la spital şi am luat-o pe strada asta şi… te-am văzut. Râse şi adăugă: Şi, dat fiind că te cunosc, n-am putut să nu mă opresc, nu?

— Hai încoace.

— A, nu! Nu, băiete, nu. Tu o să… o să stai aici?

— Da, mi-am dus bagajele. Domnul Beardsley m-a dat afară.

— Nu puteam să-mi imaginez aşa ceva.

— Hai, nu sta aici. Hai.

— Nu, băiete. Ce nu se poate, nu se poate.

— Se poate, tată. Şi vei putea spune multe o dată intrat. Hai, lasă mofturile!

Riley îl luă de braţ pe Alex şi traversară, după care intrară amândoi în hol, unde Nyrene îi întinse mâna bătrânului:

— Bună ziua, domnule Riley! Încântată să vă cunosc, zise ea şi îi arătă uşa de la camera de zi: Intraţi.

Între timp, Riley, după ce îşi aruncă paltonul peste bagaje, se întoarse spre doamna Atkins şi zise:

— Lasă-le pe astea aici; le duc eu mai târziu sus.

— Da, ştiu. Nici nu aveam de gând să mă ating de ele.

— Nu mai minţi, femeie! apoi se opri şi-i spuse încet: E Tatăl meu.

— Nu sunt surdă. Femeia îi zâmbi cu căldură şi îi spuse: Ce doriţi, ceai sau cafea?

— A, cred că o ceaşcă de ceai ar fi numa' bună.

Iar când Riley intră în încăpere, o auzi pe Nyrene spunând:

— Vă rog să vă scoateţi paltonul, domnule Riley. Astfel îl veţi aprecia mai mult atunci când veţi ieşi din casă. E-adevărat că suntem doar în octombrie, dar ziua de azi a fost surprinzător de rece.

Riley se uită lung la tatăl său. Din câte îşi amintea, nu-l mai văzuse niciodată îmbrăcat cu palton. Probabil că-l cumpărase de la Oxfam, şi asta însemna că se dusese el însuşi până acolo. Mama lui fusese o clientă veche a magazinului, dar Riley nu-şi amintea să-i fi cumpărat ceva de acolo bărbatului său. Era ceva schimbat la el. Cu părul tuns mai scurt, faţa proaspăt bărbierită, arăta, cum se spune, îngrijit. El nu fusese niciodată genul de bărbat care să arate elegant, dar acum avea dinaintea lui un cu totul alt bărbat.

— Nu vreţi o ceaşcă de ceai?

— I-am spus doamnei Atkins, draga mea.

Alex Riley se uită de la unul la celălalt., Era uimitor ceea ce bănuia el. Adevărat, ea era o femeie minunată, dar avea treizeci şi ceva de ani, cam treizeci şi cinci, gândea el, iar Peter nu împlinise încă douăzeci. A, mai auzise el asemenea lucruri, dar nu cu o atât de mare diferenţă de vârstă. Şi totuşi vedea o schimbare la băiatul lui de când îl văzuse ultima oară. Arăta deja a bărbat. Poate din cauza înălţimii; Riley avea aproape un metru optzeci. Se gândea ce ciudat este că el, cu numai un metru şaizeci şi nici pe departe la fel de arătos, avea un astfel de fiu şi încă unul cu un anturaj deosebit. Şi parcă vremea trecuse ca vântul de când Peter era doar un pierde-vară, mereu pus pe şotii. Acum însă, de vreme ce câştigase concursul de teatru şi îl lăudaseră domnul şi doamna Beardsley, cu siguranţă că se petrecuse o mare schimbare la el. Şi ce degajat se purta în încăperea asta frumoasă, de parcă trăia aşa de când lumea. Doamne! Dacă se gândea bine, avusese mare noroc, avusese într-adevăr mare noroc să cunoască o astfel de femeie. Era încântătoare. Şi totuşi, pe când fusese actriţă, cam umbla zvonul că trăgea la măsea. Dar oamenii spun multe. Oamenii sunt răi, mai ales femeile. O, nu ştia el însuşi acest lucru? Să vezi când o afla şi ea despre situaţia asta! Vai, Doamne! Spera să nu-i fie nimeni prin preajmă atunci.

— Tată, nu vrei să urci o clipă la etaj?

— Ce? Sus, aici?

Riley râdea, ca şi Nyrene, care zise:

— Vrea să vă arate ceva, domnule Riley.

Apoi i se adresă lui Peter, în timp ce bătrânul se ridica:

— Să nu staţi mult, doamna Atkins aduce imediat ceaiul.

O dată ajunşi la etaj, domnul Riley se opri, se uită înjur şi zise:

— E o casă minunată, nu?

— Da, tată, este o casă minunată, dar noi plecăm de aici.

Alex Riley sesiză acel „noi “, dar nu spuse decât:

— Zău? Unde? Unde vă mutaţi?

— În Scoţia. Nyrene are şi acolo o casă frumoasă.

Iată cum fiul său îi spunea că pleacă în Scoţia cu femeia aceea, care mai avea o casă şi acolo, şi o numise Nyrene.

— Nyrene este un nume frumos, comentă el.

În camera copilului se opriră la capetele leagănului. Pruncul se trezise şi gângurea aşa mult că îi curgea salivă din gură.

Peter îl şterse la guriţă cu o cârpiţă moale şi spuse încet, parcă nu către cineva anume:

— E copilul meu.

— Alex Riley privi spre copil, pe urmă spre fiul său şi zise:

— Ce ai spus, băiete?

— Tată, am spus că acest copil este al meu.

— O, Dumnezeule! Vorbeşti serios?

— Da. Da, vorbesc serios.

— Vai, băiete! Dar cum de…? Alex Riley închise ochii jenat, pentru că era cât p-aci să-l întrebe cum de s-a întâmplat, iar Riley răspunse liniştit:

— Aşa cum se întâmplă, tată. Şi ne iubim; întotdeauna ne-am iubit. Din prima clipă în care am văzut-o, cred. Ştiu că e mare diferenţa de vârstă, dar ea nu e o bătrână şi nici nu-şi arată vârsta. Nici eu nu-mi arăt vârsta; nimeni n-ar zice că am numai nouăsprezece ani şi merg pe douăzeci. Riley râse zgomotos. Dacă Beardsley ar fi aici, el ar pune accent pe nouăsprezece şi n-ar mai pomeni de douăzeci. Dragul meu prieten e cu picioarele pe pământ, dar în curând voi împlini douăzeci şi mă voi simţi ca de treizeci, cel puţin.

Alex Riley se holba acum la copil şi şopti:

— Nu-mi vine a crede. Înseamnă că sânt bunic. Înălţă capul şi ochii îi străluceau, umezi. E mare lucru, nu? Ah, băiete – şi duse mâna la leagăn – o să-ţi spun ceva ce nu ţi-am spus de multe ori înainte, dar în ultima vreme aşa am considerat eu: sunt tare mândru de tine.

Apoi se schimbă brusc la faţă şi zise:

— Dar, Doamne-Dumnezeule, băiete! Ce-o să se întâmple când o să afle şi ea?

Nu era nevoie să spună care „ea “, iar Riley răspunse liniştit:

— Dar ce treabă avem noi cu ea? Poate să facă sau să zică ce doreşte.

— Asta cam aşa-i, băiete, dar are mare importanţă ceea ce spune ea şi unde o spune. O să vină aici c-o falcă-n cer şi cu alta-n pământ. Ştii că n-are niciun pic de bun-simţ sau, cel puţin nu atunci când e vorba de tine. Dacă mor eu, n-are nicio importanţă, dar tu… ooo, tu trebuia să fii băiatul ei cel deştept. Şi, ai dovedit că eşti deştept, dar nu al ei, nu ai rămas sub papucul ei. Îşi închipuia că vei rămâne acasă ani de zile, şi cred că ar fi făcut ordine cu toate fetele tale. Niciuna nu i-ar fi convenit. Aşa sunt unele mame. Au loc mai multe divorţuri din cauza soacrelor decât din oricare alte cauze. Nu fac discriminări, pentru că şi clasa de mijloc are aceleaşi probleme, dar ăştia din lumea bună reacţionează cumva altfel faţă de cum se va dezlănţui mama ta. Vai, Doamne! îi place să se asculte ţipând pe stradă. Mi-a făcut-o de nenumărate ori, până când eu am asurzit şi am lăsat-o să zică tot ce poftește, pentru că nu mai puteam suporta jena pricinuită de spectacolul pe care îl oferea. De multe ori a ieşit în curte ca să întindă rufele şi a început să-mi înşire defectele şi să mă facă leneş, aşa că puteau auzi toţi vecinii. Ei, eu… eu mă bucur pentru tine, băiete, sunt încântat de tine; şi ştiu că dacă va mai fi cineva încântat, aceea va fi Betty. Ţi-a dus mult dorul, după ce ai plecat, să ştii, pentru că voi doi semănaţi foarte mult, însă pe ea o chinuie rău mama ta. Iar dacă tu nu mai eşti acasă, Betty, în schimb, este, şi e un fel de cal de bătaie pentru maică-sa.

Se pregăteau să plece, când bătrânul se aplecă, atinse pumnuleţul copilului şi îi spuse râzând:

— Eu sunt bunicul tău. Ce zici de asta? A, nu e mare lucru. Nu e mare lucru.

— Hai să mergem! Riley îl împinse spre uşă, dar afară, pe culoar, Alex Riley îl opri din nou şi, uitându-i-se drept în ochi, zise:

— Mă bate gândul s-o las pe maică-ta.

— Ce zici, tată?

— Ai auzit bine; mă învinovăţeşti pentru asta?

— A, nu, nu te învinovăţesc, dar cum de te-ai hotărât la aşa ceva? Adică, unde o să te duci? Ce-o să faci?

— A, aşa cum te-ai aranjat tu la casa ta, aş putea să mă aşez şi eu la casa mea, şi chiar mai bine. Am găsit… o femeie.

Tatăl lui avea o femeie! Ia te uită! Cum se mai potriveau lucrurile.

— Este văduvă şi are trei fiice, dar două sunt căsătorite şi una-i plecată la colegiu. O, da – dădu el din cap –, e o femeie deosebită. Îţi aminteşti de asistenta care s-a purtat frumos cu tine la spital atunci când ai venit la mine, cea care a glumit cu tine?

— A, da! Da, tată, îmi amintesc. Ea este?

— Da, da, ea este, băiete. Este cu zece centimetri mai înaltă decât mine, şi habar n-am ce-a găsit la mine, dar cred că o fi găsit ceva de s-a hotărât să facă acest pas. Nici mie nu mi-a venit să cred. Nu mă gândeam la aşa ceva, dar dacă lucrurile continuau aşa cu mama ta, nu exista o soluţie mai bună. Şi ea mi-a spus că nu sunt chiar de lepădat. Are o casă drăguţă şi o slujbă bună şi lucrează la stat, adică este soră medicală calificată.

— Şi mama are habar de asta?

— Nu, nu ştie nimic, băiete, deşi se întreabă de ce m-am ferchezuit eu atâta în ultima vreme. Când venea la mine la spital, şi eu mă simţeam destul de rău, gândeam că poate se vor schimba lucrurile. Dar nu s-a schimbat nimic, totul era doar o mască: trebuia să arate oamenilor ce nevastă grijulie

este ea. Şi când am ajuns iar acasă, aceleaşi corvezi mă aşteptau, curăţatul, spălatul, toate alea. Şi totuşi tot eu eram cel care nu muncea deloc. Ea pleca dimineaţa, îşi făcea treburile, şi cu asta basta; în restul zilei se odihnea, în afară de spălatul vaselor după cina pe care o pregăteam tot eu. O, nu, eu nu făceam niciodată nimic. Ăsta era motivul ei de ceartă. Şi toţi o credeau, poate cu excepţia câtorva vecini apropiaţi care s-au purtat mereu frumos cu mine.

— Tată, indiferent pe ce drum ai lua-o, totul depinde doar de tine acum, dar amândoi veţi fi oricând bine veniţi la mine, oriunde aş fi. Ca şi Betty, de altfel. Să-i spui asta neapărat.

— Îi spun, băiete. Îi spun.

Apoi se petrecu un lucru foarte ciudat. Deodată, tatăl său îl îmbrăţişă, iar Riley îi întoarse îmbrăţişarea şi crezu că lumea, aşa cum arăta ea în prezent, era un loc minunat.

După operaţie se străduise să umble cu spatele drept, iar astăzi se îndreptase parcă şi mai mult, iar mersul lui era mândru, ca de paradă. Se întorsese de la Peter, de la casa lui, iar cei doi urmau să se căsătorească a doua zi. Îl invitaseră la casa de căsătorii, împreună cu domnul şi doamna Beardsley. Totul fusese tăinuit cu grijă, singura persoană în cunoştinţă de cauză fiind doamna Atkins, iar ea ştia absolut totul. De altfel, ea avea să-i însoţească timp de o lună în Scoţia, ca să vadă cum se adaptează la viaţa de acolo. Nu avea niciun fel de obligaţii şi deţinea doar un mic apartament, iar ei o asiguraseră că doresc să rămână permanent în casa lor.

Totul părea că se precipită, pentru că luase deja o decizie şi în legătură cu propria sa viaţă. Avea doar patruzeci şi cinci de ani, dar ştia că arată de cincizeci. Gândea însă că mai putea trăi fericit şi liniştit câţiva ani. Simţea el că era posibil cu Maggie. Totul era aranjat. Va aştepta să se căsătorească

Peter, apoi îi va spune şi Monei că pleacă. Acum toate fetele erau adolescente, Betty îşi putea duce singură de grijă, iar cele două copile mai mici semănau cu mama lor. Sigur că

ea va pune problema creşterii lor. Ei bine… oricum tot ce aducea el în casă de ani de zile era o pensie de invaliditate, iar ea ar putea pretinde că lui nici măcar nu i-ar lipsi, pentru că nici nu pusese mâna vreodată pe banii aceia – ea îi administrase.

Avea o senzaţie de mare satisfacţie, de parcă renăscuse, şi totuşi, când deschise poarta de la grădină şi îi auzi glasul, simţi un gol în stomac. Probabil că se răţoia la Betty; era ziua în care lucra o jumătate de normă la coafor.

Când deschise uşa de la bucătărie, cele două femei se întoarseră şi îl priviră. Chipul lui Betty era alb ca varul şi ea părea gata să izbucnească în plâns, iar faţa nevestei lui era roşie ca focul. Observă imediat că se pregătea să plece în oraş: paltonul şi pălăria ei se aflau pe speteaza canapelei, iar ea se pieptăna. El avusese mereu impresia că nevasta lui era singura femeie din Fellbum care mai purta pălărie până şi la cumpărături. Ea considera pălăria ca un semn de respect.

Mona îl întâmpină pe tonul obişnuit:

— Pe unde mi-ai umblat toată dimineaţa?

— Am fost în oraş.

— Nu-mi veni mie cu chestii de-astea. Şi aflat ultimele noutăţi despre fiul tău?

Observase că în ultima vreme Peter era fiul lui, nu al ei.

— Fata asta mi-a zis că nu mai locuieşte la familia

Beardsley, dar unde crezi că stă?

— Zi-mi tu.

— Da, o să-ţi zic: locuieşte la curva aia de actriţă care a născut un băiat, probabil un bastard.

— Ia mai tacă-ţi gura, femeie!

La asemenea vorbe, ea rămase chiar cu gura căscată, nemairecunoscând nici vocea, nici bărbatul care se îndreptă spre ea, fără să se dea la o parte, ca de obicei; iar ceea ce urmă o uimi şi mai mult, pentru că el îşi înfipse brutal degetul în pieptul ei strâns în sutien şi tună:

— Să nu cumva să-i mai zici vreodată aşa copilului ăla că nu ştiu ce se întâmplă!

Femeia îşi reveni oarecum şi îl lovi peste mână:

— Vorbesc aşa cum vreau. Este vorba de fiul tău.

— A, da, de fiul *meu.* Nu mai este fiul *tău*, nu? Ei, dacă e doar *al meu* acum, lasă-mă pe mine să am de-a face cu el. Ce-ţi pasă ţie de ceea ce face el?

— Îmi pasă dacă se face de râs în tot oraşul că trăieşte cu…

— Ai grijă!

— Ce face?

Femeia împinse capul înainte, iar el repetă calm:

— Ai grijă: potoleşte-te, ca să nu-ţi pară rău!

Văzu bine că nevasta lui era acum buimăcită de-a binelea, pentru că se întoarse spre Betty, şi ea înmărmurită, dar zâmbind fericită cu gura până la urechi, ceea ce o făcu pe Mona să răcnească la ea:

— Dacă nu încetezi o dată cu rânjetul ăla, o să te fac eu să nu mai rânjeşti niciodată în faţa mea!

— Oh, nu, mamă, n-o să mă faci tu pe mine să nu mai rânjesc. Nu, niciodată. Şi ai face mai bine să-l asculţi pe tata ca să afli încă multe altele.

— Ce se întâmplă? Se uita perplexă de la unul la celălalt. Cum e turcul şi pistolul, nu? Da, dar asta nu mă împiedică să gândesc ceea ce gândesc şi să simt ceea ce simt. Un copil ca el în ghearele…

Mona Riley se opri şi trase aer în piept, în timp ce Alex Riley spuse:

— Asta-i, gândeşte-te înainte de a scuipa otravă şi-ţi va fi mai bine pe viitor.

— Nu ştiu ce te-a apucat pe tine, dar eu am de gând să-ţi spun că niciodată nu vei putea să-mi închizi mie gura când e vorba de el şi de ea. Nu, nu vei putea. Este încă un copil.

— Are aproape douăzeci de ani.

— Tot băiatul nostru este şi ne-a făcut de râs în tot oraşul.

Bărbatul ei râdea acum:

— Ne-a făcut de râs? Dacă ne-a făcut cineva de râs… adică prin vecini, ei bine, tu ai fost aceea, cucoană. În tot oraşul? Dar cine eşti tu, la urma urmei? Pentru doamna Charlton eşti o femeie cu ziua, dar pe-aici, prin preajmă, ţi s-au dat destule nume. Ştiai asta?

— Poate că m-au poreclit ei în fel şi chip, dar şi eu am pentru ei multe porecle, şi toate adevărate, pentru că majoritatea celor care ţin cu tine nu sunt nimic altceva decât nişte bădărani, beţivi, coate-goale… şi, da, nişte curve…

— Da, da, aici poate că ai dreptate, dar ei măcar fac un lucru pe care tu nu l-ai făcut niciodată în viaţa ta: ei trăiesc. Se bucură fiecare de câte ceva din viaţa lui, însă nimănui nu-i pasă nici cât negru sub unghie că tu nu te poţi bucura de nimic. Dar tu i-ai împiedicat şi pe alţii să se bucure de viaţa lor, şi acum mă gândesc la mama şi la tatăl tău. Am înţeles de curând că ei s-au simţit uşuraţi să scape de tine, chiar atunci când te-ai înjosit, aşa cum spui tu, măritându-te cu mine. Ce păcat că n-ai pus mâna pe dascălul de la St Bride's. Ai umblat mult după el. Însă el a fost mai deştept.

Ochii ei umblau acum de colo-colo şi el îşi dădu seama că ea căuta ceva cu care să-i dea în cap. Mona Riley ţinea gura încleştată, iar ochii ei fulgerau. Îl ameninţă:

— O să dai tu socoteală pentru toate astea, Alex Riley!

Iar el se răsti:

— Da, s-ar putea, numai că nu ţie. Ţie n-o să-ţi mai dau socoteală niciodată, draga mea soţie.

O văzu din nou uitându-se la Betty, de parcă fiica sa ar fi putut să-i dea vreo explicaţie pentru purtarea bizară a bărbatului, a acestui bărbat docil, fricos, aşa cum îl socotise ea dintotdeauna; şi atunci el începu să-i spună totul.

— Aş fi vrut să-ţi dau vestea poimâine, pentru că mâine este o zi deosebită. Fiul meu… Auzi ce-ţi spun? Fiul meu se va căsători mâine şi eu voi participa la eveniment. Pe urmă,

poimâine, voiam să-ţi spun altceva, dar am să-ţi spun chiar acum. Te voi părăsi. Am o femeie. O să încerc mai târziu să obţin divorţul, dar până atunci noi vom trăi împreună, în acest oraş. La periferie, dar tot în Fellbum.

Faţa Monei se lungi şi miji ochii. Apoi expresia ei deveni dură:

— Ei, ia mai las-o moartă! Să nu crezi că mă poţi speria cu de-alde astea: tu cu o altă femeie! Poate când o zbura porcul fâlfâind din urechi!

— Nu, nu zboară porcul singur, nu-i aşa, Betty?

Alex se întoarse spre fiica lui şi fata, uitându-se la mama ei, zise:

— Da, mamă, are o femeie.

O văzu sprijinindu-se de chiuvetă, ca şi cum ar fi avut nevoie de un suport, şi aşteptă ca ea să priceapă bine ce-i spusese. Adică pricăjitul ăsta intenţiona să o părăsească pe ea şi avea deja o altă femeie. Aşa se explica schimbarea lui din ultimul timp, schimbarea pe care o observase. Era grijuliu cu sine, cu felul cum arăta, dar ea crezuse că asta se întâmpla pentru că fusese la spital, şi unde se făcuse mare tam-tam în legătură cu persoana lui, pentru că se simţea într-adevăr rău cu spatele. Dar la mijloc era o femeie. Cine? Dar ce importanţă mai avea acum? Indiferent cine ar fi, era o femeie, iar el avea de gând să o părăsească pur şi simplu pe ea, care mai avea două fete de crescut. La gândul ăsta se repezi în el:

— Nu se poate să mă părăseşti, să mă laşi cu doi copii de crescut.

— Cei doi copii de crescut, cum zici tu, sunt acum două adolescente; iar eu nu le-am crescut niciodată, ai avut tu grijă de asta. *Oricum, aşa cum ai* putut să mă storci şi până acum, o să continui să iei pensia mea de invaliditate şi cu asta se va rezolva totul. Dar te avertizez că o să trebuiască să te cam zbaţi pentru ea, fiindcă şi eu trebuie să trăiesc acolo

unde mă duc, iar autorităţile cunosc acest lucru. Mai ai însă alocaţia copiilor, mai ai slujba ta şi nu poţi cere de la mine ceea ce nu poţi obţine nici de la guvern. A, ai să reuşeşti, bineînţeles. Şi să-ţi mai spun ceva: dacă vei continua să-i faci viaţa amară lui Betty – şi arătă cu capul spre fată – aşa cum procedezi de la o vreme, o s-o iau la mine. Şi ea va veni, pentru că a întâlnit-o deja pe femeie şi ele două se plac.

Alex Riley o văzu îndreptând o privire scăpărătoare spre fiica ei şi o auzi şoptind:

— Doamne Dumnezeule! Nu pot să cred aşa ceva. Nu poate fi adevărat. Nu merit aşa ceva. Îi pieri glasul.

Dar el nu se lăsă uşor şi aproape strigă:

— Ba da, o meriţi din deplin! O meriţi cu vârf şi îndesat, fiindcă de când suntem căsătoriţi n-ai făcut decât să urli la mine. Încă de atunci când m-ai aruncat din pat şi eu a trebuit să zac pe jos, şi aş fi stat acolo toată noaptea dacă n-ar fi venit fratele meu, căruia i-ai spus că lenevesc în dormitor toată ziua, iar el m-a găsit şi m-a dus la doctor. Dar tu tot n-ai vrut să mă crezi. N-ai vrut să mă crezi nici atunci când m-a examinat comisia de expertiză medicală, oh, nu. Atunci sloganul tău a devenit altul: „Dacă vrei cu-adevărat, poţi munci. Alţi bărbaţi muncesc. “Oricum, nu are rost să mai zic ceva. Am spus tot ce era de spus.

În bucătărie se făcu linişte o clipă, dar ea, revenindu-şi, îndreptă spatele şi, fulgerându-l cu privirea, spuse:

— Poate că nu mai are rost să vorbeşti tu, dar eu nici n-am început încă, pentru că am de gând să mă duc chiar acum la ăia doi, iar ceea ce am să le spun lor nu e nimic în comparaţie cu ceea ce am să-ţi spun ţie la întoarcere.

Femeia smuci pălăria de pe canapea, şi-o aruncă pe cap, fără să se mai ducă la oglinda de lângă chiuvetă ca de obicei, apoi îşi trase paltonul pe ea şi se încheie, continuând să-l fulgere cu privirea. Dar când ea se îndreptă către uşă, el ajunse acolo înaintea ei şi se postă cu spatele la uşă şi cu

braţul ridicat, blocând trecerea.

— Înainte de a-ţi da eu voie să te duci acolo şi să-i spurci cu limba ta afurisită şi cu gândurile tale murdare, eu ies cu tine în stradă imediat şi fac un scandal de mama focului şi te bat. Pentru prima oară în viaţa mea am să te bat în faţa tuturor:

De-abia acum înţeleg că trebuia să fac asta de mult. Aşa că întoarce-te în bucătărie şi scoate-ţi uniforma de serviciu. Făcu gestul să-i arunce pălăria de pe cap, dar ea îl lovi tare peste mână, dându-l la o parte din uşă. Nu încercă însă să iasă, ci se feri de el.

Din nou în bucătărie, se uită la bărbatul ei şi strigă:

— Poate că acum mă poţi opri, dar o să mai am eu destule alte ocazii – doar n-au intrat zilele-n sac.

O privi fix şi înţelese că aşa va face. De îndată ce l-ar da pe el la o parte, el şi-o şi închipuia alergând într-un suflet până la ei, bătând cu pumnul în uşă, jignind-o pe femeia aceea delicată, iar jignirile ei aveau să anihileze chiar şi cea mai pură iubire, pentru că, dacă diferenţa de vârstă dintre Nyrene şi mai tânărul ei mire nu conta prea mult până acum, o va deranja cu siguranţă după ce Mona ar deschide gura. El cunoştea vorba: „Ei, lasă lumea să gândească ce vrea “, dar când lumea va vorbi ceea ce gândea, atunci cuţitul s-ar răsuci în rană.

Nu înţelesese *niciodată, nu până în* ultimele săptămâni, cât de mult îşi iubea fiul, pentru că până atunci ea construise o barieră între cei doi. Asta făcuse ea de când sesizase apropierea dintre cei doi bărbaţi, şi nici nu dorea să-şi închipuie ce s-ar întâmpla acum, când nu l-ar mai putea ţine lângă fusta ei; ştia doar că îl va distruge aşa cum ştia ea. El înţelesese că fiul său găsise ceva rar. În tinereţe visase şi el la o asemenea iubire, dar se lecuise. În viaţa adevărată nu era loc pentru asemenea vise. Şi iată că fiul lui trăia totuşi acum astfel de sentimente. I se puteau citi pe faţă. Băiatul fusese

întotdeauna chipeş, dar acum avea o înfăţişare aparte, ceva ce radia din fiinţa lui, mai ales în preajma ei sau când ţinea copilul în braţe. Nu trebuia să irosească acele sentimente, şi nimic nu trebuia să le umbrească. Poate că anii îşi luau plata, dar asta depindea de ei. Trebuia… trebuia să se târguie imediat cu muierea asta. Da, asta era, trebuia să facă o înţelegere cu ea. Îi întoarse acum spatele şi, aşezându-se pe un scaun spuse:

— Am să fac o învoială cu tine.

— Ai să faci ce?

— M-ai auzit. Aşază-te puţin.

— Nu mă aşez şi nu cad la nici un fel de învoială cu tine.

— Bine, fie cum vrei tu. Dacă te duci la ei, eu plec de-acasă; laşi să-ţi scape vrabia din mână… Se uită spre Betty, care făcuse ochii mari la el, apoi, oarecum stânjenit de ceea ce avea să spună, zise: Rămân cu tine, nu te mai părăsesc; vei scăpa astfel de ruşine, pentru că nu vei putea face faţă bârfelor din vecini, care ar şti că dispreţuitul tău soţ te-a părăsit pentru altă femeie. În cartierul ăsta există un cod potrivit căruia trebuie să trăieşti. Facem un târg şi să ne ducem în continuare calvarul. Uite care e situaţia: rămân cu tine dacă îl laşi pe el în pace, ce zici?

Bărbatul observă cum faţa ei se schimonoseşte. Femeia îşi plimbă buzele una peste alta, apoi deschise gura şi o închise la loc fără să scoată vreun sunet. Îi întoarse spatele şi se duse la fereastră, unde draperia oprea vederea la stradă în partea de jos a geamului. Rămase aşa şi se uită la draperii de parcă ar fi putut citi viitorul în ele. Ştia că tot ce-i spusese el era perfect adevărat şi simţea deja dispreţul vecinilor. Ştia bine care ar fi verdictul: merita din plin ceea ce primise; el ar fi trebuit să o părăsească demult. Nu, n-ar fi în stare să suporte toate astea.

Se întoarse de la fereastră şi se uită la el; dar pentru că nici acum nu se putea dezice, fie şi învinsă, strigă:

— Să nu crezi că mă poţi duce cum vrei. O să mai am prilejul. Dar nici nu-i trecu prin minte să spună: „sunt de acord cu propunerea ta. “Cu alte cuvinte, răspunsul ei a fost că şi-a scos pălăria şi paltonul, apoi s-a îndreptat maiestuos spre uşă, a ieşit pe coridor ca o prinţesă trufaşă în exil, după care cei doi îi auziră paşii pe trepte.

De cum se auzi uşa trântindu-se, Betty se întinse peste masă şi îl luă de braţ pe tatăl său:

— Vai, tată! Şi ce-o să faci acum? Maggie te aşteaptă.

— Ştiu, fetiţă, dar va trebui să înţeleagă. Şi tu înţelegi, nu? Nu puteam s-o las pe mama ta să se ducă acolo. I-ar fi distrus, chiar şi după căsătorie. Dar, n-ai grijă… Se ridică în picioare şi şopti: Ei vor pleca vineri în Scoţia. Au vândut casa de aici fiicei vecinelor, iar Nyrene mi-a dat multe lucruri.

— Ştii, tată, nu mă pot abţine să nu-mi pară rău de mama. Înălţă capul şi adăugă: Este profund nefericită. În străfundul fiinţei sale este tare nefericită.

— Mie-mi spui, fetiţă? Nefericită a fost toată viaţa ei.

— Oh, ştiu, tată. Ştiu. Dar ce se va întâmpla atunci când va afla şi de copil?

— Numai Dumnezeu ştie. O, numai Dumnezeu ştie! Deocamdată păstrez acest secret pentru mai târziu, după ce vor pleca ei, şi ea nu va mai şti unde sunt, pentru că nici tu nu şti nimic, nu? Numai eu ştiu, şi domnul şi doamna Beardsley.

— Dar o să te mai vezi cu Maggie, nu, tată?

— A, da, bineînţeles. Nimic nu se va schimba în privinţa asta. Iar ea va înţelege, sunt sigur că va înţelege. Ştie că e doar o chestiune de timp.

Acum Betty se îndreptă şi un zâmbet îi lumină faţa:

— Nu mă simt destul de bătrână ca să fiu mătuşă, dar asta sunt, nu?

Alex Riley se ridică şi zise:

— Da, fetiţă, eşti mătuşă. Iar eu sunt bunic. E mare lucru

să fii bunic.

11

Un morman de calabalâc ateriză în vagonul de bagaje. Doamna Atkins, cu copilul în braţe, îşi ocupase locul din compartimentul de clasa întâi şi se uita acum prin geam la Peter şi la Nyrene, care vorbeau pe peron cu domnul şi doamna Beardsley, şi cu domnul Riley-tatăl.

— O să-mi fie tare dor de voi amândoi, îi zise Alex Riley lui Nyrene, ca şi de copil. O, da, o să-mi fie dor de el; parcă l-aş cunoaşte de ani de zile.

Râse jenat, după care Louise interveni:

— Şi nu vei fi singurul, domnule Riley. Tuturor ne va fi dor de el.

În clipa aceea toţi remarcară că Fred nu spusese nimic.

— Ştiţi foarte bine că puteţi veni oricând în vizită la noi. Nyrene îi privea pe toţi cu drag.

Se auzi semnalul de avertizare şi bărbaţii îşi strânseră mâinile, iar femeile se sărutară. Riley îl prinse repede de mâini pe tatăl său, dar nu fu în stare să articuleze niciun cuvânt. Alex se stăpâni mai bine:

— Fii fără grijă, fiule, zise el, totul va fi în ordine. Ai grijă de ea. Şi dădu din cap spre Nyrene, zâmbindu-i, după care adăugă: Mai gândeşte-te şi la mine din când în când, pentru că eu o să mă gândesc la tine. Apoi îl împinse către Fred.

Fred tăcuse mai toată vremea. Nici acum nu zicea nimic, însă, îl strânse tare pe Riley la piept câteva clipe, apoi arătă spre conductorul care stătea în uşa deschisă a vagonului.

Uşa se închise şi în scurt timp trenul se puse în mişcare. Urmărindu-l cu privirea, Fred avea sentimentul că trenul îi ducea departe un fiu; sau cel puţin un prieten de neînlocuit…

După vreo douăzeci de minute, Alex Riley ajunse acasă şi dădu cu ochii de Betty, foarte agitată. Fata nu obişnuia să

vină acasă în timpul pauzei de prânz.

— Ce-i fetiţă? Ce s-a întâmplat?

Drept răspuns, ea îl întrebă:

— Au plecat? Sunt în tren?

— Da, fetiţă, au plecat, sunt pe drum.

Betty răsuflă uşurată.

— S-a dus la ei acasă.

— De ce?

— S-a întâlnit cu doamna Naylor pe drum. Ştii tu, cea care face curat la teatru. Şi a felicitat-o că e bunică.

— Vai, Doamne!

— Am trecut pe acasă pentru că mi-era milă de ea. Dar ea era aici, peste măsură de agitată, şi era gata de plecare. Vorbea despre Peter cu cele mai murdare cuvinte care puteau ieşi din gura ei spurcată. N-am auzit în viaţa mea un asemenea vocabular. Spunea că el n-avea probabil decât optsprezece ani când s-a înhăitat cu baba aia beţivă şi că tu nu mai poţi să-i închizi gura, indiferent cum o vei mai ameninţa. Pe urmă a plecat şi dusă a fost. Tată, mie mi se pare că e de-a dreptul nebună.

— Nu, e sănătoasă la minte, fetiţă, a înnebunit ea, dar ştie bine ce face. Ajung la balamuc doar cei nebuni de legat, dar când oamenii sunt înnebuniţi doar de simţul proprietăţii şi de gelozie, de invidie, aşa ca ea, multă vreme par normali. Ea ştie bine ce face. Nu mai fi îngrijorată, fetiţă. Ţi-am spus, dacă nu mai suporţi să trăieşti aici, pleacă, pentru că acum n-o să mai trebuiască să mă ţin de învoială. I-am spus doar că rămân numai dacă nu se duce acolo. Ei bine, dacă nu s-a putut abţine…

Acestea fiind spuse, porni să urce scările.

Era aproape ora unu când Mona Riley intră val-vârtej în casă. Nu se poate descrie altfel intrarea ei, iar când văzu că soţul ei stă îmbrăcat cu paltonul, cu o valiză şi un sac de pânză alături, nu spuse nimic. În schimb, el zise:

— Ne-am înţeles că rămân acasă dacă nu te duci acolo. Acum, că te-ai dus, eu plec.

Ea tot nu spuse nimic, dar tăcerea ei era mult mai ameninţătoare decât orice cuvinte pe care le-ar fi putut folosi. Apoi, ţâşnind fulgerător spre comoda galeză, înşfăcă un popic de sticlă pe care Peter îl câştigase la un târg pe când avea vreo paisprezece ani. Când ea se întoarse parţial de la comodă şi ridică mâna, Alex îşi dădu seama ce intenţie are, însă nu reuşi să fie la fel de rapid ca ea. Când popicul îi atinse arcada, avu impresia că l-a izbit un ciocan. Se poticni, dădu înapoi şi numai fotoliul îl opri să nu cadă. Când simţi căldura sângelui printre degete, i se făcu greaţă. Glasul ei strident părea să vină de la mare depărtare; apoi, când ceaţa de pe ochi se risipi, o văzu pe Betty ţinând-o pe mama ei lipită de comodă şi o auzi strigându-i lui:

— Pleacă, tată! Pleacă repede!

Încet, ca în vis, el ridică cele două bagaje şi ieşi în fugă pe uşa din spate, prin grădină. Se opri, îşi şterse sângele de pe faţă cu o batistă, după care părăsi casa care fusese o adevărată închisoare atâţia ani de zile.

Betty se uită la mama ei care se aşeza la masă. Îşi scosese pălăria şi paltonul, pe care îl aruncase pe un scaun din apropiere. Îşi ţinea capul între mâinile încleştate. Stătea aşa de câteva minute; şi nu se mişcă nici când Betty îi spuse:

— Să-ţi fac o ceaşcă de ceai, mamă.

Fata făcu ceaiul şi i-l aduse la masă, privind îngrijorată spre silueta încremenită. Mona nici nu se clintise.

— Bea ceaiul ăsta, mamă.

Mona ridică uşor capul, se întoarse şi o privi. O clipă, lui Betty i se făcu milă şi dădu să se apropie să o îmbrăţişeze şi să o liniştească, spunându-i că totul va fi bine. Dar ştia că pentru mama ei putea sau nu va putea fi vreodată bine; iar sentimentul de milă se risipi brusc când mama ei începu să vorbească:

— Eu voi supravieţui. Voi trăi încă multă, chiar foarte multă vreme, şi mă voi răzbuna pe el. Ai să vezi tu că mă voi răzbuna odată şi-odată. Mi-e silă că i-am dat viaţă. Este un scârbos! Ca şi ea. Doar optsprezece ani şi se culcă cu o hoaşcă beţivană şi-i mai face şi un copil. Doamne Dumnezeule! Mă răzbun eu pe el. Cât despre ăstălalt care-a plecat, vă veni şi rândul lui. Şi va veni şi clipa în care voi dansa pe mormintele lor. Jur pe Dumnezeu. Jur!

Dumnezeule mare! Betty duse o mână la gură, se întoarse şi se duse în bucătărie. Nu-i fusese niciodată teamă de mama ei, dar acum o îngrozea. Spusese că va dansa pe mormintele lor şi vorbise serios, foarte serios. Un lucru era sigur, nici ea nu mai putea suporta o astfel de viaţă. Trebuia să plece cât mai curând de acolo. O, da, va pleca, se va duce la tatăl ei.

PARTEA A DOUA

1

Stătea în spatele porţii. Poarta avea doar un metru şi jumătate înălţime, dar nu se rezema de ea, deşi stătea acolo de mai bine de o oră. Se ţinea încă dreaptă şi încordată, cu privirea îndreptată spre peisajul bucolic din faţa ei, şi totuşi mintea-i tulburată o purta înapoi peste ani. Ani plini de gânduri negre, de ură şi de momente tragice, ani în care fusese călăuzită doar de o dragoste mistuitoare şi de o iubire plină de spaima că va fi părăsită, iubire care, până la urmă, devenise o tortură.

Nyrene Riley era acum o femeie de cincizeci de ani care îşi arăta exact vârsta, iar ea era conştientă de acest lucru. Şi totuşi, în ziua în care sosiseră aici, când Peter şi cu ea stăteau chiar în acest loc şi priveau spre acelaşi peisaj dinspre râu, ea îşi închipuise că era iar o tânără fată, sentiment care o

stăpânise săptămâni, luni, da, chiar pe toată perioada primilor trei ani. Se simţise atunci tânără şi fericită.

Când Peter fusese nevoit să plece în turnee, ea îşi umpluse zilele cu creşterea copilului, ajutată de doamna Atkins şi de singurul lor om bun la toate şi grădinar, Hamish McIntyre, care venea din Peterculter, aproape de Banchory.

Împreună cu Ivy şi Ken, obişnuia să călătorească săptămânal la Aberdeen şi la Banchory pentru cumpărături. Aberdeen mai ales era un oraş interesant şi, din când în când, se mai duceau acolo ca să vadă câte o piesă. Iar în unele seri apăreau la ea acasă Claire şi Mick Brown, vecini apropiaţi ai lui Ivy, precum şi Angus Clarke, un bătrân celibatar.

Probabil că schimbarea s-a produs după cea de-a treia aniversare a copilului, deşi iubirea lor nu a avut de suferit.

Pe atunci, ea încă nu se gândea la anii care aveau să vină; însă acum, corpul şi mintea ei, atât de chinuite, o făceau să se gândească tot mai des la viitor.

2

Îl aşteptase în gara Peterculter şi se abţinuse cu greu să nu se repeadă la el când îl văzuse sărind din vagon. Dar alergase el către ea şi trecuse în goană pe lângă ea, strigându-i din fugă:

— Am o lădiţă la vagonul de bagaje.

După câteva momente, stând lângă sacul lui de voiaj burduşit cu lucruri, bagajul lui obişnuit din turnee, şi lângă respectiva cutie de lemn, îl întrebă:

— Ce mai este şi asta?

— Vezi-ţi de treabă, femeie. Lasă-mă să te îmbrăţişez.

— Nu, nu! E doamna aceea de la…

— Ia mai las-o naibii pe doamna aia de la…

O sărută, apoi o întrebă:

— Ce zici, crezi că te simţi în stare să-mi duci sacul de voiaj?

Ea îl ridică şi se miră:

— Dar ce-ai pus în el, cărămizi?

Peter nu-i răspunse, ci, punând mâna pe bagaj, arătă spre cutia de lemn:

— O să rog pe cineva să aducă asta. Maşina este aici?

— Da, sigur.

După zece minute se aflau pe drum când el oftă adânc, lăsă capul pe spate, întinse picioarele cât putu de mult şi exclamă cu glas ascuţit, în falset:

— Ce frumoasă-i viaţa!

Ea izbucni în râs:

— Da' ce ţi s-a întâmplat de ţi se pare aşa de frumoasă viaţa?

— Nu fi proastă, femeie – vorbi el acum cu glasul lui Fred Beardsley am ajuns acasă, nu? Iar tu eşti la câţiva centimetri de mine. Ce altă explicaţie mai vrei?

— O, Peter!

Tonul ei îl făcu să se îndrepte în scaun şi, aplecându-se, o sărută pe gât, punând în pericol maşina ce venea din faţă.

— Nu… nu face prostii! Vezi ce era să se întâmple? Cred că tipul mă înjură acum.

— Să nu care cumva să îndrăznească. Se întinse iar pe *scaun şi* privi pe geam, spunând încet: îmi place aici, la ţară. Şi când mă gândesc că o să mă delectez în următoarele, a, zece săptămâni sau chiar mai mult dacă doresc.

— Într-adevăr?

Maşina devie din nou de la traiectoria normală.

— Da, doamnă Riley, într-adevăr.

— Şi ce faci cu pantomima?

— Am refuzat-o.

— Nu se poate! Ţie îţi place pantomima.

— Da, ştiu, însă dacă aş fi făcut-o, n-aş fi avut deloc timp

să stau cu femeia de care mi-a fost atât de dor.

— O! Peter… Peter, stai, şi când el dădu să se apropie iar de ea, Nyrene protestă: Nu, nu te mai mişca aşa! O să măresc viteza ca să ajungem acasă. Lasă gluma, că ajungem în şanţ.

Când ieşeau din drumul principal pentru a intra pe un drumeag lateral îngust, mărginit de copaci tăiaţi, el se îndreptă în scaun şi zise pe un ton de prefăcută conversaţie:

— Şi casa aceea se află încolo, în cealaltă parte a câmpului, şi vom bea ceaiul la ora trei?

După ce trecură pe lângă o pădurice de brazi scoţieni, aflată în stânga drumului, pe partea dreaptă se văzu un gard înalt verde, întrerupt brusc de o imensă poartă de lemn, de unde începea aleea pe care se înscrise acum Nyrene încet, râzând:

— Săracul Rupert Brooke. Nu merita să-l mai murdăreşti aşa.

Aleea largă, dar scurtă, de vreo treizeci de metri, dădea într-o mare piaţetă pietruită, mărginită pe o latură de casă. Vizavi de casă se aflau câteva clădiri anexe, cu trei grajduri, un atelier şi o magazie de lemne, iar în capătul celălalt se înălţa ceva asemănător unui pătul încăpător, unit cu casa printr-o arcadă pe sub care drumul ducea în spate, până la bucătăria din grădină.

Clădirea, construită din piatră şi lemn, era folosită acum drept garaj şi, pe când maşina se apropia, apăru în cadrul uşilor uriaşe, larg deschise, un bărbat înalt şi subţirel, pe cap cu o pălărie roşie de lină. Tenul feţei lui prelungi se apropia de nuanţa pălăriei, el fiind deci, cum s-ar spune, o persoană rumenă.

Chiar cu o clipă înainte ca maşina să se oprească, bărbatul deschise portiera şi, uitându-se la Peter, zise:

— Văd că ai venit iar.

— Da, Mac, am venit iar, şi destul de greu de data asta.

— Da, destul de greu. E greu să fii plecat timp de patru

săptămâni.

Stând acum în curte, Riley întinse braţele şi zise:

— O, ce aer, ce mai aer! E în ordine totul, Mac?

— Şi ce, te-ai aştepta să fie altminteri? Doamna dumitale e bine, bine ca întotdeauna; copilaşul e un argint viu. Acum este la tanti Ivy, iar doamna Tommy Atkins… e o proastă, ca întotdeauna.

Riley luă un bagaj din maşină şi râse:

— Îţi arată ea ţie „doamna Tommy Atkins "dacă te aude.

— Dar din fericire, nu mă aude. Ea este pentru toată lumea ' doamna Atkins, aşa cum eu sunt domnul McIntyre pentru ea, dar, după cum bine ştii, şi ţi-am mai spus-o, este cea mai fricoasă fiinţă din câte am întâlnit vreodată.

— Şi cine-i de vină pentru asta? interveni Nyrene, râzând. Dacă îi tot spui poveşti cu spiriduşi şi iele! E de mirare că nu l-ai speriat de moarte şi pe Charles cu câte poveşti i-ai înşirat.

— Să vă spun ceva ciudat… Dar când Mac se duse să ia lădiţa din portbagaj, greutatea acesteia îi atrase atenţia şi comentă: Aoleu! După cât este de grea, trebuie să fie ceva de fier aici. Unde vrei s-o pun?

— În colţul hambarului şi să nu care cumva să-l laşi pe prichindel să-şi facă de lucru pe lângă ea, pentru că înăuntru este un trenuleţ frumos, cu toate accesoriile, pe care îl va primi cadou de Crăciun.

— Măi să fie! Ce frumos! O să se bucure. Mac ridică lădiţa şi o duse în hambar.

Când se întoarse, i se adresă din nou lui Riley care începuse să dea jos valizele din portbagaj:

— Lasă-mă pe mine, apoi se întoarse la primul lui subiect de discuţie şi îi spuse lui Nyrene: Tocmai voiam să te întreb, l-ai văzut pe prichindel cum păleşte la auzul poveştilor mele? Joacă tontoroiul în jurul meu de parcă ar fi şi el un spiriduş. Apropo, am ieşit de-acolo – şi arătă cu capul spre

casă am făcut focul. Arde bine acum. Ce muiere! Cât p-aci să se stingă în prezenţa ei! Dar cel puţin a avut bunul-simţ să pună măsuţa lângă foc, cu tot ce trebuie pe ea. Plăcut. Da, e plăcut.

Nyrene şi Riley râseră, uitându-se la el cum se luptă cu valizele spre bucătărie, apoi se luară de mână, ocoliră casa şi se apropiară de intrare.

Aşa cum făcea întotdeauna, Riley se dădu înapoi în faţa intrării şi privi faţada imensei vile care îl emoţionase de cum o văzuse prima dată. Era construită din piatră, şarpantă cu lemn, avea grinzi de stejar lucrate de mână, prinse de streşinile care umbreau ferestrele adânci.

Acoperişul era încă cel original, acoperit cu ţigle imense de piatră, al căror capăt ajungea la două şeminee ornamentale, câte unul în fiecare parte a casei.

Treceau pragul casei când Riley o trase spre el şi zise:

— Ştii ceva? Eu cred că-mi place de casa asta mai mult decât de tine.

— Da, ştiu asta, de asta te-ai şi însurat cu mine.

Trasă la pieptul lui, ea răsuflă greu, iar când îşi lipi apăsat buzele de ale ei, îi răspunse o clipă la sărut; apoi îl împinse şi spuse:

— Hai să intrăm.

Nyrene fugi de el prin încăperea lungă, ieşi pe uşă spre bucătărie, lăsându-l să-şi scoată paltonul şi fularul. Ca şi în faţa intrării, parcă totul era nou pentru el.

Încăperea – nu doar un simplu hol, fiind mobilată şi ca o cameră de zi, şi ca o sufragerie – era lungă de vreo cincisprezece metri şi lată de aproximativ şapte-opt şi, la fel ca bucătăria alăturată, cândva utilizată drept staul, avea tavanul boltit. Grinzile groase şi rezistente care sprijineau acoperişul erau sprijinite pe imenşi stâlpi de lemn. În partea stângă, o scară de stejar elegant arcuită se termina într-un coridor îngust, cu câteva uşi de o parte şi de alta.

Riley traversă încăperea şi se apropie de şemineul în care ardea focul pe o vatră de piatră, mărginită de doi drugi mari de fier, de care erau sprijinite câteva unelte de făcut focul – un vătrai, o furcă şi o foarfecă pentru pregătirea lemnului de foc.

Pe şemineul de piatră se aflau două sfeşnice, cu câteva căni de cositor între ele. Pe zidul de piatră, de o parte şi de alta a şemineului, atârna câte un tablou. Într-unul stătea în picioare, la vreme de seară, o tânără ţărancă frumoasă, cu un mănunchi de spice de porumb în braţe; celălalt, pictat în nuanţe mai puternice, reprezenta o doamnă franţuzoaică de la Curte, cu sânii acoperiţi de dantele atât de real pictate, încât aveai impresia că le poţi atinge. Dacă era sau nu un Boucher constituia încă un subiect controversat. Dacă era autentic, valoarea lui ar fi imensă.

Întreaga încăpere era pardosită cu gresie, acoperită aproape în întregime de trei covoare chinezeşti, mari şi intens colorate. În faţa şemineului era întinsă o carpetă lungă şi albă, dincolo de care se afla o canapea adâncă, cu câte un fotoliu asemănător în dreapta şi în stânga ei. În cameră mai existau diferite piese de mobilier vechi.

Tapiţeria din catifea albastră, într-o nuanţă dulce, se potrivea foarte bine cu draperiile de la cele două ferestre înalte, situate de o parte şi de alta a intrării. Mai exista şi o a treia fereastră, la capătul încăperii, către care se uita el acum pentru că acolo se afla o masă lungă în jurul căreia erau aşezate scaunele cu spetează înaltă.

Riley continuă să privească în jur şi chipul lui luase o expresie serioasă. Când venise pentru prima dată în această casă, îşi amintea că rămăsese ca şi acum, uluit de originalitatea şi frumuseţea ei. Şi îşi amintea că gândise atunci: „Doamne, ce noroc am. “Cuvintele fuseseră ca o rugăciune şi mai persistau şi acum în mintea lui. O avea pe ea, femeia minunată, iar ea avea această casă. Acum avea şi

casa, iar el era domnul Riley, domnul Riley, sir. Aşa i se adresase prima oară Hamish McIntyre, fără măcar să clipească în faţa tinereţii lui. Îl plăcea pe Hamish, era un om bun. Avea mult simţ al umorului şi făcea impresia că nu se teme nici de Dumnezeu, nici de vreun om de pe pământ. Totuşi, duminica era de găsit doar la biserica lui scoţiană.

Da, îl plăcea pe Hamish, îi plăcea casa asta, şi o adora pe Nyrene. Cu cât o vedea mai mult, cu atât o iubea mai cu foc; dar iubirea aceea conţinea şi multă lăcomie. Îi era tare dor de ea în turnee. De foarte multe ori fusese tentat să renunţe la toată activitatea şi să zboare acasă ca să-i spună: „Am de gând să mă stabilesc aici, sau măcar să mă mut la vreo trupă din Edinburgh ca să pot ajunge acasă cel puţin o dată pe săptămână", doar că, atunci când simţea acest lucru foarte intens, ajungea să-şi spună că s-ar purta ca un tinerel îndrăgostit lulea. El avea însă de întreţinut o soţie şi un copil. O, da, e drept, avea ea destui bani, dar nu dorea să se atingă de ei. O, nu! Era singurul lucru în legătură cu care nu căzuseră ei doi de acord, utilizarea banilor, a banilor ei. Ea putea să-şi cumpere orice îşi dorea, dar el era cel care avea să-i întreţină.

În sinea sa, acum se considera bărbat cu-adevărat. Dar nu se considerase el oare dintotdeauna bărbat în toată firea?

— Ce s-a întâmplat cu tine, dragul meu?

El se întoarse şi clipi:

— Ce să se întâmple? Nimic. Ce-ar fi putut să se întâmple? Am ajuns acasă… am ajuns acasă… am ajuns acasă. Şi o strânse din nou în braţe; iar ea se ghemui în braţele lui şi îi zise:

— Pari îngrijorat.

— Îngrijorat? De ce aş fi îngrijorat?

Riley îi dădu drumul, se întoarse şi se lăsă pe canapea, apoi o trase pe genunchii lui:

— Nyrene… Nyrene. Ce să mă fac eu cu tine, fetiţă?

— Ceea ce ai făcut mereu cu mine, poartă-te ca de obicei: minte-mă din clipa în care păşeşti în casă şi până când vine vremea să pleci din nou.

El o privi un răstimp, apoi întinse o mână şi o mângâie pe obraz:

— Te iubesc şi am nevoie de tine. O, dac-ai şti câtă nevoie am de tine! Uneori nevoia este aşa de puternică încât îmi doresc, cu adevărat îmi doresc să nu te fi cunoscut niciodată. Crede-mă, te rog… crede-mă. Cândva mă plictiseau grozav dulcegăriile de la televizor şi de la radio despre iubire. Schimbam posturile dispreţuitor; şi iată-mă acum pe mine plin de dorinţă, aşa de plin, încât uneori simt că nu mai suport. Mă uit la toate fetele din distribuţie. Nu ştiu să meargă pe picioare ca lumea, nu ştiu să stea drepte, nu vorbesc cum trebuie. Habar nu au că se poate exprima mai mult printr-o pauză decât printr-o întreagă propoziţie, sunt stângace.

Nyrene îi răspunse fără urmă de zâmbet:

— Ele sunt stângace, dragul meu, pentru că sunt tinere, iar ’ eu merg drept, vorbesc corect şi cunosc sensul pauzelor pentru că sunt o femeie bătrână.

Acum el râse şi o sărută, după care îi spuse:

— Da, dar i-ar plăcea femeii ăsteia bătrâne să facă dragoste cu mine chiar acum, chiar în clipa asta? Trebuie să văd dacă nu cumva a cam început să se îngraşe.

— Nu, nu, nici vorbă! Aş vrea să beau o ceaşcă de ceai, iar ei s-ar putea să sosească din clipă-n clipă, nu m-ar mira să îi aducă Ken. Dă-mi drumul.

Frustrare. Îi dădu drumul şi clătină din cap, zicând:

— O să am migrenă diseară.

— Foarte bine, domnule Riley. Oh, foarte bine. Asta îmi convine.

Nyrene se duse la bucătărie şi puse ceainicul pe foc, adăugă câteva linguriţe de ceai şi aşteptă. Dura doar un

minut ca să dea în clocot. Acum nu era decât ora trei. Mai aveau cinci lungi ore de aşteptare până să ajungă sus, în pat, şi nu ştia dacă trupul ei putea aştepta atât de mult. El îi spusese că o adoră. Dar ce cuvânt ar fi trebuit să folosească ea pentru sentimentul ei faţă de el? Topită de dor ar fi expresia potrivită. Absenţa lui era un chin, dar nu putea face nicio aluzie în această privinţă, fiindcă, deşi şi-ar fi dorit să-l aibă permanent alături, ştia şi ea că teatrul era viaţa lui şi că ar fi pierdut fără teatru. Crezuse că sentimentele ei se vor mai domoli cu trecerea anilor, că vor deveni mai molcome, chiar mai materne; dar nu, sentimentele ei deveniseră şi mai puternice, şi mai îndrăzneţe. Iar acum se tot întreba ce s-ar întâmpla dacă ar interveni cineva între ei, lucru oricând posibil. Fetele stângace despre care vorbea erau toate frumoase. Chiar dacă nu aveau decât tinereţea şi tot erau în avantaj faţă de ea.

Şi pe urmă, dacă Doamne fereşte el ar muri într-un accident de tren, de maşină sau pe când traversa strada? Ei bine, asta încă ar putea suporta. Da. Ar putea suporta acest lucru, dar nu şi să o părăsească pentru o altă femeie. Şi spera să se întâmple mai degrabă aşa decât ca el să ajungă să o vadă vreodată cum e ea, pentru că atunci el s-ar transforma într-un bărbat tandru, dar nu iubitor. Oh, dar ce se întâmpla cu ea? El se întorsese acasă şi aveau patru săptămâni înaintea lor; şi trebuia să-i spună şi ceea ce-i povestise Fred despre Micul Palat. Acum exista o soluţie în caz că nu mergeau treburile. O, da, exista o soluţie. Nu fi proastă! Ce importanţă mai are acum? O bufnitură puternică o smulse din gândurile ei sumbre. Brusc, uşa se deschise şi se năpusti în cameră un băieţel frumos, neaşteptat de blond, care mai că o dezechilibră pe Nyrene atunci când se repezi la ea, strigând:

— Mamă! Mamă! A venit Bruce.

— Încet-încet! A venit Bruce? Nyrene se uită întrebătoare

la doamna Atkins care îşi scotea paltonul şi pălăria şi care răspunse:

— O să vină mâine domnul Wakefield ca să-l ia, dar o întrerupse Hamish McIntyre:

— Prostii, femeie! Câinele ăsta cunoaşte drumul înapoi mai bine decât stăpânul lui. O să-i pufăie la uşă mâine în zori. Pentru domnul Wakefiekd nu e decât un pretext ca să vină în vizită… După o pauză, continuă: Plec şi eu acum, doamnă. Plec şi eu. Nu mai e nevoie să-ţi urez noapte bună; soţul ţi s-a întors, iar prichindelul e aici. O să întoarcă pe dos toată casa, zău că da! Noapte bună tuturor.

Nyrene zâmbi şi răspunse blând:

— Noapte bună, Mac. Şi orice ar mai fi vrut să spună ca să mulţumească pentru că adusese băiatul acasă, fu acoperit de copil care striga acum:

— Mâine dimineaţă, domnule Mac, mâine dimineaţă. O să petrecem grozav.

— Da, da, prichindelule, mâine ne vom distra. Dar nu mai spune nimănui, băiete. Nu mai spune nimănui.

Când uşa se închise după Mac, Nyrene, care şedea acum pe canapea cu copilul pe genunchi, îi luă faţa în mâini şi îi şopti:

— Despre ce petrecere este vorba? Ce-aţi pus la cale?

— Copilul chicotea, dar doamna Atkins interveni:

— Doamnă, omul acesta mă cam enervează. Am fi putut veni şi singuri, dar el stătea la capătul pădurii şi se uita ca un vultur. Aveam un tablou acasă la bunica, cu un cerb mare care stătea sus, pe un deal, şi se uita de jur-împrejur. Aşa făcea şi el acum: dacă-şi pune o pereche de coame, doamnă, şi încă două picioare, arată ca un cerb! Şi câte se mai vorbesc despre omul acesta!

Nyrene râdea uşor în sinea ei.

— Care e noutatea?

— Ei, a umblat după o femeie din Peterculter sau de undeva de pe-acolo şi nu s-a lăsat până n-a pus-o jos.

— O, doamnă A., eu cred că sunt doar vorbe; când a mai umblat Mac după cineva? Se află aici aproape toată ziua, cu excepţia duminicii. Şi se ştie cât aşteaptă şi ziua aceea. Sunt numai vorbe, probabil că nu-i nimic adevărat.

— Nu iese fum fără foc, doamnă. Ei, dar unde-i domnul Peter?

— Aici sunt, se auzi un glas din capătul încăperii, dar mie nu-mi dă nimeni nicio atenţie. Mai ales acum că discutaţi despre iubirile marelui scoţian.

Copilul, sărind de pe genunchii lui Nyrene ca un arc, alergă prin încăpere şi ateriză în braţele lui Riley, făcându-l să se izbească de stâlpul scării şi să strige:

— Hei, stai cuminte! Stai cuminte, căluţ nărăvaş!

— Nenea-tata.

Acum copilul îl strângea de nas şi repeta:

— A, nenea-tata e acasă.

Cuvântul nene legat de tata apăruse din cauză că băiatul îl văzuse rar pe Riley în primul şi în cel de-al doilea an de viaţă şi i se adresase de flecare dată cu „nenea “. Trecuse o vreme până ce, repetându-i adesea, părinţii îl făcuseră să înţeleagă că nenea era, de fapt, tatăl lui. Copilul acceptase ideea, totuşi numele părintelui său nu i se părea complet dacă nu adăuga şi nenea. Nenea. La început, rostise cuvintele separat, „nenea, tata “, dar cu timpul ele se contopiseră.

Acum Riley era tras prin cameră de fiul său, înaintând în salturi mici.

La capătul încăperii, băiatul îi dădu drumul din mână şi alergă la doamna Atkins, trăgând-o de fustă:

— Pi-ian!

— Vrea să cânte la pian, spuse doamna Atkins.

— Vrea să cânte la pian? întrebă Riley. Dar noi n-avem pian.

— Noi nu, dar are unchiul Ken, care i-a arătat cum să cânte „O, poţi spăla cămaşa tatei? “cu două degete. Şi lui i-a

plăcut grozav. Nu puteam să-l mai urnim de-acolo.

— Ce spui?

Cei doi, Peter şi Nyrene, râdeau acum.

Brusc, copilul începu să alerge în jurul canapelei şi printre fotolii, sărind şi zbenguindu-se, până când Riley îl prinse şi îi spuse:

— Hei, hei! Gata. Ştii ce spune mama: înăuntru mergi liniştit, afară sari. În casă mergi liniştit, afară din casă să sari.

Copilul nu spuse nimic. Se uita în ochii lui Riley, cu braţele întinse spre tatăl său, iar glasul lui deveni ciudat de calm, rugător parcă:

— Nenea-tata.

Riley îl luă imediat în braţe şi se grăbi spre canapea, punându-l în braţele mamei lui. Veselia de pe chipul copilului se transformă în ceva ce se putea numi tristeţe; totuşi, ciudat era faptul că tot trupuşorul lui părea liniştit. Nu fără vlagă; se putea spune că se liniştise. Era o stare pe care Riley o găsea tulburătoare, deşi Nyrene se mai obişnuise cu ea. Doctorul nu putuse să le explice ce avea copilul, doar că era un mod de relaxare după epuizarea produsă de o hiperactivitate.

Uitându-se spre Nyrene, Riley o întrebă câini:

— Cât de des a făcut aşa în ultima vreme?

— Niciodată de când ai plecat ultima oară.

— Zău? Şi crezi că ar putea fi din cauză că mă vede pe mine?

— Nu vorbi prostii. Luna trecută s-a întâmplat de patru ori, iar o dată a durat ore în şir. Atunci l-am chemat din nou pe doctor. Mângâie copilul pe obraz. Hai, dragule. Poţi să urci scările ca să mergi la culcare? Eşti băiat mare acum, nu?

— Mami. Glasul lui era mai clar, iar cuvintele: „Sunt obosit “nu mai aveau nota aceea copilărească.

Un alt motiv de nedumerire era acela că, în timpul crizelor, el putea rosti cuvintele fără nici cea mai mică

ezitare, în general, perioadele acelea erau scurte, durau poate o oră sau două, dar uneori şi o zi întreagă.

În crizele de mai lungă durată observaseră că voia mereu să fie ţinut de mână. De obicei o lua de mână pe Nyrene, uneori pe doamna Atkins, care bombănea când Hamish McIntyre se ocupa de băiat în asemenea momente. Nu era bine, spunea ea, ca în acest timp, copilul să asculte pălăvrăgelile lui despre cele mai bune locuri de pescuit la râu sau despre cât de mici erau unele căprioare domesticite. Cel mai mult o tulbura descrierea spiriduşilor; îi făcea părul măciucă cu poveştile lui. Dar, stăpâna ei îl îndrăgea pe McIntyre, aşa că nu avea rost să protesteze.

— Îl duc eu sus. Riley luă copilul din braţele lui Nyrene şi ea urcă scările în urma lor.

După ce băiatul fu dezbrăcat şi aşezat în pat, Riley se aşeză lângă el, ţinându-i mâna în mâna lui, şi întrebă liniştit:

— Vrei să-ţi spun o poveste?

Iar răspunsul veni la fel de liniştit, dar ferm:

— Nu, nenea-tata, nu.

Dacă pe Riley îl surprinse şi îl întristă oarecum acest răspuns, sentimentul fu curând alungat când copilul spuse:

— Nenea-tata?

— Da. Da, dragule..

— Să nu pleci.

Riley se uita acum în ochii lui şi ceea ce văzu acolo era o fierbinte rugăminte. Băiatul îi spusese: „Să nu pleci “nu ca un copil, ci pe tonul unui adult.

Înghiţi şi spuse:

— N-o să mai plec multă vreme de acum înainte, voi rămâne câteva săptămâni bune, şi ne vom distra de minune. Şi să-ţi mai spun ceva. Se aplecă şi mai mult spre micuţ şi şopti:

O să ne cumpărăm şi un pian, iar tu o să înveţi să cânţi singur: „O, poţi spăla cămaşa tatei? “Ce zici de asta?

Copilul nu schiţă niciun zâmbet în semn de răspuns, de fapt, întreaga lui expresie se schimbase din nou, şi Riley îşi dădu seama că băiatul trecea iar printr-una din crizele de tăcere.

După câteva minute intră Nyrene, aducând o tavă cu un ou fiert şi o farfurie cu felii subţiri de pâine cu unt. O puse pe noptieră, se apropie de pat, dar Riley fără să se uite la ea, zise încet:

— N-o să mănânce asta acum, a adormit.

Şi totuşi, atunci când încercă să-şi tragă mâna dintr-a copilului, el tresări uşor, după care se linişti iar. Cu ochii închişi, respiraţia egală, tot trupul lui era relaxat, părând că doarme adânc. Cei doi îl priviră atent şi îşi dădură seama că nu era un somn normal.

Uşa se deschise încă o dată şi intră doamna Atkins care spuse:

— Duceţi-vă acum. Ceaiul e pregătit. Stau eu cu el. V-am făcut nişte ouă. O să vă ţină de foame până la cină. Se pare că de data asta criza a fost rapidă; şi nu e de mirare, pentru că s-a obosit, a alergat fără încetare încă de azi-dimineaţă, de când am plecat de-acasă.

După un sfert de oră, cei doi terminaseră ceaiul şi şedeau pe canapea. Pentru că Riley era neobişnuit de tăcut, Nyrene îl luă de mână şi, ducându-o la piept, o strânse tare şi zise:

— Nu fi îngrijorat, eu m-am obişnuit cu crizele astea. Este perfect sănătos. După cum spune şi doamna A., face o mare risipă de energie. Apoi suspină adânc şi adăugă: Cu toate astea, cred că ar fi bine să-l consulte şi un specialist. Ce părere ai?

Riley se uită fix la ea, după care răspunse:

— Da, draga mea. Absolut de acord.

— Să nu o amânăm până după sărbători? Mă îndoiesc că ne-am putea programa acum.

Riley se gândi puţin şi încuviinţă:

— Da, bine. Se gândea însă că, în străfundul sufletului, Nyrene n-ar dori să apeleze la specialist, fără să continue gândul, în sensul că ea se temea de verdict, ca şi el, de altfel.

O clipă, cei doi nu mai spuseră nimic. Apoi Nyrene, rezemându-se de spetează canapelei, zise:

— Trebuie să-ţi dau toate veştile. Mai întâi, Micul Palat nu va mai exista.

— Nu va mai exista? Adică va fi demolat?

— Da. Toată strada va fi demolată. Se vorbeşte de mulţi ani. Vor să lărgească piaţa. Deşi eu găsesc că este şi aşa destul de mare. Ai auzit de familia Pickman-Blyth?

— O, da. Da, au avut o casă imensă pe Brampton Hill; de fapt, se zicea că tot Brampton Hill a fost al lor cândva, ca şi jumătate din oraş.

— Ei, ştiai că nu a mai rămas decât o singură domnişoară Pickman-Blyth, care este prietenă cu David?

— Cu domnul Bernice? Cu David Bernice?

— Da, cu domnul Bernice. Cei doi sunt prieteni vechi, din câte am înţeles. Se pare că şi-au unit forţele. Scrie în ziare şi ne-a trimis şi Louise un exemplar. Aflasem demult că vechea primărie fusese de vânzare, iar David a vrut s-o cumpere, dar a apărut ea şi a licitat pentru întreaga zonă, unde sunt mai ales birouri. Ştii şi tu că vechea primărie nu a mai fost utilizată de ani de zile. A fost închiriată după ce am ajuns eu la Micul Palat, iar birourile din jur au fost folosite, un timp, de persoane neautorizate. Erau birouri vechi. Se pare, zise Louise, că David n-a putut să o împiedice să cumpere tot ansamblul, dar probabil că i-a propus o afacere cu primăria. Nu cunosc toate amănuntele, dar au devenit un soi de parteneri. Pe ea o interesează arta, iar el va transforma vechea clădire a primăriei într-un teatru, lucru extraordinar, pentru că are un tavan şi o galerie deosebit de frumoase, dacă îmi amintesc eu bine. Dar birourile se vor transforma într-un restaurant, iar restul blocului, în apartamente.

Louise spune că lucrurile au depăşit faza de proiect, dar mai sunt de finalizat câteva detalii. Gândeşte-te că Micul Palat va reveni la viaţă, că Cenuşăreasa se va transforma într-o prinţesă. Cred că David trebuie să fie foarte bucuros.

— Da, chiar aşa! Nu-mi vine să cred. Riley clătină din cap, apoi adăugă: Sper că noul teatru se va numi tot Micul Palat.

— Ei, din câte îmi amintesc, s-ar putea să fie de aproape trei ori mai mare decât Micul Palat şi gândeşte-te că are şi galerie. Măi, măi!

Nyrene se trase spre marginea canapelei şi spuse emoţionată:

— Parcă ar merita să te întorci acolo pentru o vreme, nu?

El nu zise nimic, iar ea se întoarse spre el şi îi spuse:

— O, ştiu că nu ai putea.

— Ba aş putea. Aş putea dacă nu aş avea o mamă. Oricum, ca să ridici aşa ceva durează mulţi ani.

— Ei speră să-l termine şi să funcţioneze în cel mult doi ani şi jumătate.

Se trase acum şi el mai în faţă pe canapea şi zise:

— Să ştii că se pot întâmpla multe lucruri în doi ani şi jumătate. Până atunci s-ar putea să moară mama.

— A, nu spune asta. Nu vorbi aşa, Peter. Nu e genul tău.

— Ei bine, poate că n-aş fi vorbit astfel acum un an, dar mama face iar urât şi îi face tatei zile negre, îi trimite bileţele oribile femeii aceleia. Într-o noapte a băgat o lumânare aprinsă în cutia ei de scrisori.

— Nu se poate! — Ba da. Dar n-au putut să o acuze; există pe-acolo o şleahtă de băieţi care ar *fi* putut face aşa ceva. Dar Betty mi-a spus că băieţii aceia n-au nimic cu Maggie sau cu tata. Oricum, a trebuit să cheme pompierii, casa era plină de fum. Nici Betty nu o duce prea bine. Mama a început să treacă pe la coafor pe la ora şase, ca să încerce să o împiedice să se întâlnească cu Harry Wilton, care îi face curte. Într-o seară s-a dus cu gura mare la el, dar el i-a răspuns cu aceeaşi

monedă. I-a spus că urmează să-şi ia un apartament şi că o va lua pe Betty cu el. Se pare că în seara aceea Betty a rămas la tata, iar dimineaţa el s-a dus la mama şi a avertizat-o că dacă o mai terorizează pe Betty, aşa cum a făcut-o, se va duce la poliţie. Mai mult, a cerut divorţul. După asta, ea s-a dus la Harrogate, la casa fratelui ei. Ştii că el locuieşte acolo doar de şase luni şi n-a fost prea încântat de vizită. Ea i-a tot spus că el este tot ce i-a mai rămas şi că îl roagă să vină să stea de vorbă cu Betty. El i-a spus tatei că a trimis-o la plimbare cu coada între picioare. Tata zice că el o duce foarte bine şi că, prin urmare, nu se vedea întorcându-se în casa mamei. Şi-apoi, nu cred că ai vrea să pleci de aici, nu?

— Nu, n-aş vrea să plec de aici de tot; dar, Peter, uneori mă simt foarte singură. Fiecare zi mi se pare cât un an când eşti tu plecat şi tânjesc după o ocupaţie. O, ştiu că am copilul şi grădinăritul. Şi mai este şi doamna Atkins. Dar ei nu-mi pot umple viaţa – se întoarse spre el acum –, nici măcar copilul. Peter, uneori mi-e dor de tine, să-ţi aud măcar vocea.

Nyrene era în braţele lui acum, iar el o săruta pătimaş. Apoi o îndepărtă şi spuse:

— Şi eu mă simt la fel, draga mea, şi eu mă simt la fel. Când femeile roiesc în jurul meu, mie îmi vine să le dau pe spate.

Ea făcu ochii mari şi zise:

— Roiesc în jurul tău? Şi sunt tinere sau bătrâne?

— O, ştii cum e: unele bătrâne sunt mai rele decât cele tinere. Şi mai sunt şi nişte tinere nebunatice care de-abia aşteaptă să ieşi seara în oraş. Zău! Eu cred că n-am fost niciodată tânăr!

— Eu am fost mai demult tânără, dragul meu, dar nu chiar aşa de de mult, de vreme ce tu eşti tânăr.

— Taci din gură! După cum ţi-am spus, eu n-am fost niciodată tânăr. Ştii ceva, zise el mângâindu-i părul, tu eşti cea mai grozavă profesoară în acest domeniu. Uită-te la

mine. Ce-am fost eu înainte să mă aduci în lumea teatrului şi să-mi arăţi cum să joc, nu doar să fiu un tânăr cu haz. Ajunsesem să cred că ăsta era punctul meu forte, că doar atât puteam să fac. Îmi mai amintesc piesa aceea. Ai fost un fel de Frankenstein pentru mine, o, da, te asigur. Dar acum, uită-te la tine: talentul tău se iroseşte. Acum vreo două zile mă gândeam la hambarul care stă nefolosit, şi că am putea face ceva acolo. Şi ştii la ce mă gândesc chiar acum? Că pătulul acela ar putea să-ţi umple zilele, pentru că ai putea organiza acolo o şcoală de teatru.

— Nu vorbi prostii. În primul rând, suntem prea departe de oraş. Pe urmă, tu ar trebui să fii profesor.

— Ba tu ar trebui să fii profesoară, tu ai urmat şcoala de teatru la Londra.

— Eu n-am diplomă sau…

— Dă-le încolo de diplome! Ce nevoie ai de diplomă? Foarte bine, atunci angajează pe cineva cu diplomă şi tu te ocupi de *administrare. E o* idee bună, *şi m-aş* simţi *mai* liniştit dacă aş şti că te ocupi de ceva în legătură cu meseria ta, pentru că aşa te iroseşti, să ştii. O, da, te iroseşti, nu mai da din cap aşa, pentru că ăsta-i adevărul. Grant Forbes pune în lucru o nouă piesă, iar eu mă uit adesea la el şi mă gândesc: „Habar n-ai despre treaba asta, iar eu sunt în măsură să ştiu acest lucru, pentru că am trecut prin mâna ta, şi aş putea să-i iau locul “.

— Sigur că da, dragul meu. Râzând, îşi trecu degetele prin părul lui şi adăugă: Şi de câte ori ajungi acasă, văd că ştii şi mai multe.

El o luă iar în braţe, iar ea îi spuse:

— Nu. Mă duc sus să văd ce mai face copilul. Între timp, du-te la bucătărie şi mai pregăteşte o ceaşcă de ceai. Mă întorc imediat.

Nyrene deschise uşa de la camera copilului şi o văzu pe doamna Atkins, care ridică un deget, iar când ea se apropie

în vârful picioarelor de pătuţ şi se uită la fiul ei, văzu că el avea un somn sănătos. Şopti:

— Du-te şi tu acum, doamnă A. Va fi bine.

Nu mai schimbară niciun cuvânt până ajunseră pe coridor, când doamna Atkins spuse:

— E doar o lipsă de energie, doamnă. Dacă l-ai fi văzut acolo. Mă mir că n-a avut o criză încă mai devreme. Muntele ăla de om îi dă tot felul de idei. Nu ţi-am spus, dar s-au urcat într-un copac, s-au aşezat pe o cracă şi-şi bălăbăneau picioarele. Ar fi putut să cadă pe spate. Am strigat la el şi l-am avertizat, şi ştii ce mi-a spus, doamnă? Că dacă ar cădea, ar avea el grijă să cadă pe ceva mai moale decât pe mine. O, chiar mă enervează! Apoi, pe când cobora scările în faţa lui Nyrene, continuă: Şi încă ceva, doamnă, uneori face impresia că el e stăpânul aici, zău că da. Mi-a spus răspicat că am avut mare noroc să pot locui în apartamentul acela de deasupra grajdurilor, iar eu i-am răspuns că eu l-am făcut să arate aşa, eu am transformat camerele alea împuţite într-un apartament drăguţ, iar el mi-a răspuns că, da, e o risipă, în camerele alea ar fi trebuit să stea grăjdari şi în grajduri cai, aşa cum a fost cândva. O, doamnă, nu-l pot suferi pe omul ăsta.

Nyrene încercă să-şi ascundă zâmbetul şi zise:

— Nu te cred, doamnă A. Sub masca asta, îţi cam place de el. Uiţi ce ai făcut anul trecut când a fost bolnav? Nici n-ai vrut s-auzi să se întoarcă acasă, în baraca lui, cum îi zici dumneata, fără să mănânce ceva bun şi fără un pachet cu bunătăţi la el, în caz că n-ar fi putut veni a doua zi.

— Şi pentru un câine bolnav aş fi făcut asta, doamnă.

— Du-te de-aici! Nu mă păcăleşti pe mine. Nyrene o împinse uşor de umeri spre uşa bucătăriei, după care se întoarse la Riley care se întinsese pe canapea, cu ochii închişi. Aşezându-se lângă el, îl întrebă:

— Nu dormi încă, nu?

— Nu.

— N-ai făcut ceai?

— Nu. Iar s-a luat de Mac?

— Da, iar s-a luat de el. Cred că îl place.

— O, eu n-aş îndrăzni să merg atât de departe.

— Ba da, şi aş zice că şi lui îi place de ea.

— Ce! Mac s-o placă? Nu se poate!

— O, ba da, o place.

— Doamnă, nu cunoşti oamenii.

— Nu, nu cunosc oamenii, domnule, eu nu m-am plimbat ca tine.

Tot cu ochii închişi, el întrebă:

— Ce-i cu povestea aia despre Louise şi Fred?

— A, nu e doar o poveste. Ţi-am scris că Louise m-a întrebat dacă ar putea veni să stea o zi şi o noapte aici, cu băiatul, iar eu i-am răspuns că m-ar bucura să-i primesc. Fred pleca într-o călătorie la Londra; de obicei pleacă de vineri până sâmbătă, dar de data asta rămânea până duminică. Se ducea la sora lui, la Gwendoline. În afară de el, din toată familia lor doar ea mai locuieşte în ţară, restul sunt împrăştiaţi prin toată lumea. Iar lui îi este foarte dragă. M-am mirat să aud că Louise n-a văzut-o niciodată. Aşadar, a venit cu Jason. Băiatul nu e la fel de zburdalnic ca micuţul nostru. Dar a fost un week-end foarte reuşit şi am aflat câteva lucruri bizare despre minunata Gwendoline. Louise mi-a spus că a auzit prima dată de ea în ziua când ai terminat tu şcoala. Fred te certase, iar ea şi Fred s-au cunoscut mai bine şi au început să vorbească. El i-a mărturisit multe detalii despre familia lui. Se pare că, din toată familia, el o place cel mai mult pe Gwendoline. Şi… mă asculţi?

— Am ochii deschişi. Mă uit la tine, draga mea, şi te ascult.

— Ei bine, draga de Gwendoline şi-a început viaţa ca prostituată, de lux, desigur.

— Ce?

— Am zis că draga de Gwendoline şi-a început viaţa ca prostituată.

— Glumeşti!

— Nu glumesc deloc, domnule, şi încă n-ai auzit nimic. Şi Nyrene începu să detalieze ceea ce îi relatase Louise despre scena din sufragerie, cu Gwendoline şi cu ipocritul ei tată, după care fata plecase la Londra şi devenise amanta nu doar a unui bărbat, ci a multor alţii, foarte bogaţi şi foarte importanţi. Ultimul, alături de care a trăit ca soţie, a murit şi i-a lăsat o casă splendidă şi o mică avere. Şi Nyrene continuă: Ceea ce nu i-a spus Gwendoline dragului ei frate în niciuna din numeroasele sale vizite a fost că ea are o fiică, acum în vârstă de douăzeci de ani. În prezent, cele două locuiesc împreună la Londra, iar Gwendoline a dorit ca Fred s-o cunoască. Mi-a spus că Fred nu păruse niciodată aşa de tulburat şi de jenat; credea că ştie totul despre draga lui Gwendoline, îi fusese prieten şi confident pe vremea escapadelor ei. Tatăl nepoatei lui Fred a fost un om de afaceri american care locuia la Paris cu soţia lui franţuzoaică. Legătura cu Gwendoline a durat puţin, dar rezultatul a fost un copil. Şi, lucru remarcabil, la auzul veştii, el s-a hotărât să o înfieze. Soţia lui, cu care nu avea copii, a fost de acord. Peste ani, i-au permis lui Gwendoline să vină să-şi viziteze fiica şi să petreacă un timp cu ea. Acum, însă, tânăra domnişoară este singură. Tatăl ei a murit de câţiva ani, iar anul trecut a murit şi mama ei, iar Gwendoline a considerat că, deşi nu mai este un copil, are nevoie de un cămin şi de cineva care să o ocrotească. Şi, din câte mi-a spus Louise, Fred e foarte de acord că are nevoie de aşa ceva. Oricum, se pare că cele două nu se înţeleg prea bine.

— Doamne! zise Riley. Totul mi se pare ireal. Cred că Fred nu e deloc încântat. Dar cum i s-a părut tânăra domnişoară?

— A, asta a fost altceva. Louise mi-a spus că lui i-a fost greu să o descrie! Nu e doar frumoasă, cap şi trup, dar se

pare că are şi un farmec aparte… După spusele lui, ar avea o tendinţă spre desfrâu.

— Ce? Riley râdea acum. Desfrâu…

— Da, desfrâu! N-am înţeles de unde şi până unde. Şi nici Louise n-a înţeles. Se pare că el a vrut să sugereze că fiica ar continua profesia mamei. Vai, Doamne! Fred s-a enervat rău şi se pare că s-au certat.

— Doamne Dumnezeule! Nu mi-l imaginez pe Fred vorbindu-i urât lui Louise.

— Nici eu, dar noi n-am cunoscut-o pe Gwendoline şi nici pe progenitura ei. Fred a aflat că nepoata sa a fost educată trei ani la o mănăstire din Franţa, apoi un an în Elveţia, la un liceu, iar acum a absolvit. De fapt, a absolvit liceul de vreun an şi ceva şi nu se hotărăşte dacă să se mărite cu un conte cu titlu străin şi cu o avere incertă, sau cu un mare industriaş. Dar eu am înţeles din tonul lui Louise, la telefon, că nu este prea nerăbdătoare să le vadă. Urmează să-i vină în vizită pentru două nopţi, pe la începutul noului an. Pe urmă ele vor pleca să petreacă iama în Austria. Se pare că amândouă schiază de minune.

— Săracul Fred, cred că l-a şocat povestea asta.

— Nu ştiu prea multe despre bietul Fred, dragul meu. Eu aş zice mai degrabă săraca de Louise, pentru că mi se pare că, cu vremea, a cam obosit să tot audă despre draga Gwendoline. Nu-i plăcea când Fred pleca la Londra să o vadă şi, deşi uneori a invitat-o să-l însoţească, ea a refuzat mereu. Dar curând se va întâlni cu amândouă, iar eu o să aştept lângă telefon ca să aud ce impresie i-a făcut persoana cu tendinţă spre desfrâu.

— Ei, draga mea, am vorbit cam mult despre marele Fred, despre dulcea de Louise, despre draga Gwendoline şi fiica acesteia. Ce-ar fi să facem dragoste? Hai, vino.

— Nu mă apropii mai mult de tine, zise Nyrene trăgându-se spre capătul opus al canapelei. Doamna A. a pregătit ceva

de mâncare, iar tu vei urca să faci mai întâi o baie. Pe urmă ne vom comporta ca nişte persoane civilizate. De-abia după ce doamna A. Termină cu treburile şi se retrage în apartamentul ei, de-abia atunci, domnule Riley, ne vom ocupa şi de noi.

— Oh, fată dragă, ai milă de mine. Hai, doar zece minute. Te doresc nespus, femeie.

Nyrene privi chipul lui frumos şi văzu că îi aparţine de-adevărat, că o doreşte. Îşi spuse că trebuie să înceteze să facă pe tânăra soţie capricioasă şi îşi aminti ceea ce-i recitase Mac în ziua precedentă, fără nicio legătură cu discuţia lor:

„Reţine primăvara,
Foloseşte-i naşterea înainte ca vara să moară
Iar toamna plânge
Şi iama îmbătrâneşte."

3

Crăciunul a fost o mare bucurie. Totul a început, de fapt, cu o zi înainte de Ajun, când Riley, Mac şi Charles au venit cu braţele pline de vâsc şi au aranjat pomul de Crăciun la capătul scărilor, după care au agăţat baloane de grinzi, au montat beculeţe colorate şi au încheiat scriind pe ferestre cu zăpadă de vată „Crăciun Fericit".

Nyrene îi spusese lui Charles că Ajunul Crăciunului este o zi a secretelor, pentru că tatăl lui şi domnul Mac se aflau în hambar, unde el nu trebuie să între, fiindcă cei doi pregăteau un loc pentru sania şi renul lui Moş Crăciun. Moşul urma să se oprească puţin acolo, ca să lase cadourile şi să bea un pahar de punci fierbinte înainte de a o porni din nou la drum.

Doamna Atkins asculta şi ea povestea, repetată, dezvoltată şi modificată şi îi spuse lui Nyrene:

— Ai ajuns un fel de Păcală, doamnă.

Mai târziu, când începu să ningă, atmosfera de Crăciun era desăvârşită.

Bineînţeles, a doua zi, dis-de-dimineaţă, Riley, Hamish McIntyre şi băieţelul petrecură o bună bucată de timp în hambar. Merita să vezi uimirea şi bucuria copilului care vedea pentru prima oară o asemenea locomotivă care trăgea un trenuleţ după ea.

Ceva mai târziu, Mac îi dădu şi el băiatului un cadou de Crăciun. După ce rupse hârtia, copilul ridică obiectul din cutia de carton şi, uitându-se spre Mac şi spre ceilalţi, exclamă nedumerit:

— Ce-i… asta?

Râseră cu toţii, după care Mac apucă firele legate de ciudăţenia aceea şi trase de ele, făcând să apară o replică miniaturală a unui soldat scoţian, frumos îmbrăcat şi ferchezuit. Pantofii şi ciorapii trei sferturi erau vopsiţi, ca şi tunica roşie cu auriu, dar *kiltul* era făcut dintr-un tartan în culori luminoase, iar boneta scoţiană era împodobită cu un pompon mare, roşu. Apoi, Mac mai scoase din cutie un rând de fire şi la capătul lor apăru un căţel, îmbrăcat într-o hăinuţă tot ecosez. La vederea lui Charles strigă:

— Bruce! Bruce!

— Sunt foarte frumoşi, zise Nyrene, după care adăugă: Tu i-ai făcut, Mac?

— Da, doamnă. Tipul ăsta deştept, pe nume Hamish McIntyre, are mâini de aur, zise el aruncându-i o privire timidă doamnei Atkins.

— Poţi să-i faci să se mişte, Mac?

— Da, domnule Riley, pot, dar mai bine de aici în sus. Se urcă pe o lădiţă şi făcu soldatul să se mişte şi câinele să-l urmeze, spre deliciul tuturor.

— Lasă-mă şi pe mine! Lasă-mă pe mine, domnule Mac!

— Da, sigur. Hai, copile, sunt ai tăi. Dar mai întâi trebuie să

ştii cum îi cheamă. Soldatul este domnul Jock, iar câinele domnul Jig. Ei, cum îi cheamă?

Copilul privi la faţa prelungă şi roşie cu o expresie însufleţită şi zise:

— J-J-Jock şi Jig.

— Domnul Jock şi domnul Jig.

— Domnul Jock şi domnul Jig.

Auzind cât de clar pronunţase Charles cuvintele, Riley şi Nyrene se uitară mulţumiţi unul la altul.

A fost o zi minunată, încununată – şi cu toţii se declarară de acord în această privinţă – de cina pregătită de doamna

Atkins. Aceasta nu-şi mai găsea locul de bucurie fiindcă, la rândul ei, primise de la Nyrene o haină lungă, căptuşită cu blană de miel, de la Riley o pereche de cizme lungi, iar de la copil mănuşi şi manşon. Dar ce-i dăruise ei oare scoţianul? Un pulover. Nu-i veni a crede însă, nici lui Nyrene de altfel, când le spuse că îl împletise chiar el. Ceva mai târziu, Nyrene exclamă mirată:

— Dar omul ăsta se pricepe la toate, doamnă Atkins!

De data asta, femeia nu o contrazise, ci murmură mai mult pentru sine:

— E de mirare că nu-şi petrece timpul cu prietenii…

La care Nyrene, uitându-se drept în ochii ei, zise:

— Poate că el consideră că cei mai buni prieteni ai lui se află aici.

Răspunsul veni dur:

— De bună seamă că aşa este, pentru că voi amândoi sunteţi prea îngăduitori cu el. Se crede stăpân aici, iar băiatul este topit după el.

Cuvintele doamnei Atkins o făcură pe Nyrene să se gândească cu recunoştinţă la uriaşul şi neînduplecatul scoţian, care o scutea de mari eforturi, ocupându-se mereu de băiatul ei neastâmpărat.

După masa festivă din seara de Crăciun la care

participaseră toţi, se distrară uitându-se la Mac şi la păpuşile lui, iar Riley îi făcu să cânte şi să râdă, interpretând rolul pe care îl jucase în ultimele şase luni de turneu. Pe la miezul nopţii, casa se linişti.

Mac se afla în pod, înconjurat de baloturi de paie, în care pretindea că se încălzeşte mult mai bine decât în patul lui din colibă. Mai dormise acolo şi înainte, când nu putuse ajunge acasă din cauza apelor rezultate din ploile torenţiale.

Nyrene şi Riley făcură dragoste de mai multe ori, iar acum el îi şopti:

— Ştii ceva, cred că a fost cel mai fericit Crăciun din viaţa mea. De Crăciunul trecut ai avut gripă, iar cu un Crăciun înainte eu am fost nevoit să rămân în Irlanda. Mai ţii minte că vaporul n-a putut pleca din cauza furtunii?

Dacă îşi amintea? Ori de câte ori erau despărţiţi, ea trecea printr-o agonie. Poate că el era în braţele vreunei fete, una oarecare din distribuţie. Era atât de tânăr şi de arătos. Asta o speria pe ea, frumuseţea lui. Şi mai avea ceva în afară de frumuseţe, avea un anumit farmec la care ştia că nu numai ea este sensibilă.

Nyrene era conştientă de faptul că iubirea lor era cu totul neobişnuită; în general, într-un an sau doi, pasiunea de la început se mai domoleşte, după care se transformă într-o coabitare cenuşie. În cazul lor, însă, iubirea rămăsese aceeaşi şi, uneori, se temea ştiind că era parcă prea frumos ca să dureze.

Dar acum viaţa era minunată, cu excepţia… copilului. Dragostea pentru copilul ei era ceva aparte, dar conţinea şi o mare îngrijorare. Nu ştia exact ce anume o îngrijora: recunoştea că băiatul este deosebit faţă de ceilalţi copii de vârsta lui. Se juca altfel, vorbea altfel. O, da, vorbea altfel, uneori incoerent, şi totuşi, în perioadele liniştite, dicţia lui era clară, de parcă se ameliora brusc. Trebuia să discute serios cu Peter; de fapt, trebuia nu numai să discute, trebuia

să-i exprime temerile ei reale în legătură cu acest subiect. Dar trebuia să o facă cu tact.

— Unde-ţi zboară gândurile? o întrebă Riley, întrerupându-i reveria..

— Mă gândeam la tine, minţi ea cu dibăcie, şi la faptul că vom fi împreună încă patru săptămâni.

Îi atinse faţa cu buzele şi şopti:

— Plecatul ăsta nu ne face bine nici unuia dintre noi doi, draga mea. Îmi tot spun că ar trebui să mă stabilesc undeva permanent; şi totuşi, cred că ar trebui să mă consider un om norocos că am un serviciu. Sunt mulţi daţi afară din teatru, oameni care se umilesc pentru mici roluri. Să ştii că sunt norocos. Şi aplecându-se spre ea, îi luă faţa în palme şi zise:

Uite: mai întâi te am pe tine. Da… da, ăsta este lucrul cel mai important, te am pe tine. Apoi băiatul; apoi casa asta minunată, unde revin mereu, şi un serviciu. Un serviciu care mă aşteaptă. Asta mă face să doresc şi mai mult să ajung acasă atunci când sunt plecat. Mereu se formează câte o coadă afară, în speranţa că avem nevoie de actori. Trebuie să facem publicitate, înainte să ajungem în oraşul următor, solicitând doi bărbaţi şi o fată pentru figuraţie, şi asta înseamnă o coadă, şi mă gândesc adeseori că prin bunăvoinţa Domnului, a lui Fred Beardsley şi a ta, eu am reuşit… Dar ce grozav ar fi ca David să facă ceva cu teatrul acela… Iar am început. Dar ce tot vorbesc eu? Uit mereu de mama.

Da, da, mama lui; femeia aceea rea, înfiorătoare.

— Dragul meu, spuse Nyrene încet, am mai vorbit despre asta. Hai să dormim acum. Şi mâine este o zi… şi mâine este astăzi, de fapt, iar eu te iubesc.

Crăciunul a fost unul foarte fericit, şi acum urma aşteptarea plină de bucurie a Anului Nou.

Copilul dormea sus la etaj, iar Nyrene şi doamna Atkins umpleau masa cu tot soiul de preparate, care mai de care

mai apetisante. Riley aducea sticlele de bere şi alte diferite băuturi. Când termină, intră vesel în bucătărie şi exclamă:

— Ei, mă tem c-o să cadă grindină! apoi strigă: Nyrene! Uite, e destul? Optsprezece sticle de bere, patru de whisky, o sticlă de rom, una de gin şi două sticle de coniac.

— Sper că da; dacă vor bea toate astea, va trebui să-i ducem noi la culcare. Cred că n-a mai rămas mare lucru în pivniţă.

— A mai rămas câte ceva.

— Şi câte persoane crezi tu că o să aducă Ken cu el?

— A, cu Ken nu se ştie niciodată. Sigur vor fi Ivy, Claire, şi Mike Brown şi, evident, Angus, Angus Clark, iar acesta va fi însoţit, fără îndoială, de o femeie. Pe urmă mai este familia Fitzsimmon. Ei, câţi sunt?

— Opt şi Dumnezeu mai ştie pe cine mai culeg şi ei pe drum. Mă întreb unde se va duce Mac prima oară în seara asta?

Se auzi glasul doamnei Atkins mormăind dispreţuitor:

— Nu m-ar mira să se ducă pe la vreuna dintre femeile alea ale lui. Riley şi Nyrene schimbară o privire plină de subînţeles, strâmbându-se, după care Riley spuse:

— O, ba eu nu cred asta, doamnă A. Azi-dimineaţă părea puţin răcit şi cred că mai degrabă îi va ţine tovărăşie unuia din vechii lui prieteni de la Cerb.

— Da, desigur. Însă ar trebui să fii recunoscător că o sticlă de whisky va rezista ceva mai mult timp în lipsa lui, zise ea şi ieşi în grabă din cameră.

Riley şopti:

— Eu cred că trebuie să-i spună cineva tipului ăstuia cum stă situaţia, iar Nyrene şopti la rândul ei:

— Da, dar nu tu. Până la urmă se vor rezolva lucrurile. Tu vezi-ţi de treaba ta, domnule Riley; cred că Mac nu ţi-ar fi recunoscător în domeniul ăsta, să ştii…

Se făcuse douăsprezece fără cinci minute când Nyrene îi

strângea bine gulerul din blană de miel lui Riley, dar când dădu să-i tragă în jos şi urechile căptuşite de la căciulă, el protestă:

— Nu mă înăbuşi, femeie, că nu mai aud nimic.

— O să te îmbolnăveşti, dacă ieşi afară aşa, domnule Peter.

— Ei, oricum n-are nicio importanţă, interveni Nyrene repede, mereu a umblat aşa. E cineva afară. Trece cineva prin faţă.

Tăcură ascultând, iar când paşii se auziră drept în faţa uşii, aşteptară o clipă să audă bătaia. Dar se auzi o voce:

— Pen' ce stai aşa, domnule Riley, gata de plecare?

Schimbară priviri între ei şi doamna rosti înăbuşit:

— Nu-mi vine să cred!

Iar când vocea se auzi iar:

— Ieşi şi vino la mine, pen' că doamna ta va naşte doi gemeni.

Nyrene închise ochii şi îşi acoperi gura cu palma, în timp ce Riley strigă, imitând vocea lui Mac:

— Ei bine, omule, eu nu vreau doi gemeni, aşa că o să te las să mai îngheţi puţin acolo.

— Taci din gură! Uite, soseşte Anul Nou. Anul Nou.

La mare distanţă de orice localitate, aici nu se auzeau nici clopotele bisericilor şi nici claxoane, doar cele de la televizorul din spatele lor, iar ei nu râdeau, nici măcar nu zâmbeau. Se putea spune că aveau o expresie tristă şi întrebătoare; dar asta numai până se auzi ciocănitul în uşă. Riley deschise, lăsând să între în casă silueta înaltă şi subţire a lui Hamish McIntyre, care ţinea într-o mână o bucată de cărbune şi în cealaltă o sticlă de whisky, ca pentru o binecuvântare. Bărbatul începu urarea:

— Fie ca în anul care vine să nu fie decât linişte şi fericire în această casă. După care urmă schimbul de felicitări: „An Nou fericit. Un An Nou fericit." Riley o luă pe Nyrene în braţe şi o sărută. Apoi o îndepărtă puţin şi o privi în ochi, după

care se întoarse spre doamna Atkins şi, luând-o în braţe, o sărută, făcând-o să chicotească:

— O, domnule Peter! Domnule Peter! Un An Nou fericit! Un An Nou fericit!

Apoi femeia se întoarse spre Mac, iar acesta spuse:

— Eu nu-mi permit chiar aşa ceva, doamnă, pentru că nu ţi-ar face plăcere. Dar o să-ţi iau mâna şi o să ţi-o sărut, dorindu-ţi astfel tot ce-ţi doreşti şi tu, zise Mac, după care îi smuci mâna şi duse la îndeplinire ceea ce îşi propusese.

— Beţivanule!

Nyrene şi Peter izbucniră în râs. Iar Mac, ameninţând-o cu degetul, răspunse:

— Ai grijă ce spui! Ai grijă ce spui, femeie! Nu sunt beat deloc. Mai trebuie să treacă încă vreo două ore, şi atunci, să ştii, după cât de ospitalieri veţi fi, mă voi putea numi, ceea ce voi cuconiţele englezoaice numiţi, uşor ameţit. Dar în clipa asta pot să stau şi într-un picior, să dau din mâini şi să recit din poeziile mele preferate fără ca limba să mi se-mpleticească niciun pic.

Ora următoare trecu într-o veselie generală, la care Hamish contribui din plin. Scoase un flaut de sub haina pe care apoi o atârnă de uşa bucătăriei, şi cântă minunat, spre stupefacţia doamnei Atkins.

— Nu ştiam că eşti şi cântăreţ, zise Riley, iar Hamish răspunse:

— Nu mă cunoşti nici pe jumătate. Îşi plimbă degetele de-a lungul flautului. Instrumentul ăsta m-a costat şapte zile de puşcărie, şi asta numai pentru că am încercat să măsor cu el adâncimea gâtlejului unui poliţai. N-a intrat prea mult, aşa că n-a putut spune cine ştie ce, dar ei mi-au dat şapte zile ca să am timp să învăţ să cânt la el. Şi a făcut toţi banii, pentru că i-am distrat pe băieţii de acolo. Se întoarse repede spre doamna Atkins şi adăugă: Sunt un scoţian afurisit, la care ea replică scurt:

— Eşti doar un bădăran beţiv, să ştii de la mine!

Se făcuse aproape ora unu când sosiră musafirii. Cu toţii au fost zece, iar Ken le-a explicat că Angus venise cu o scripcă pentru că ştia că ei nu au pian şi trebuia să se distreze şi ei cu ceva; nu te puteai baza pe programele tâmpite de la televizor.

Nyrene avea să-şi amintească de noaptea aceea ca despre cea mai veselă din câte petrecuse vreodată. În sunetul scripcii şi al flautului, dansară în diverse ritmuri, până la patru dimineaţa, când cei mai mulţi zăceau întinşi fie pe canapea, fie pe fotolii sau de-a dreptul pe covor. Dar, dirijaţi de Hamish, cântau cântec după cântec. Omul părea să cunoască toate cântecele din lume.

După câteva căni de cafea, ca să se mai învioreze, musafirii au plecat toţi la ora cinci, cântând cât îi ţinea gura.

Când glasurile lor nu s-au mai auzit decât ca un ecou, în depărtare, Riley a închis uşa, s-a sprijinit cu spatele de ea, străbătut de un fior. Îl luase cu frig. Doamna Atkins, ai cărei ochi erau neobişnuit de strălucitori, arătă spre Hamish care se întinsese pe un fotoliu lângă şemineu, fredonând încetişor „Dacă se va sparge din întâmplare o sticlă de bere “. Îi căzu o clipă capul într-o parte şi doamna Atkins spuse iar:

— Sigur că da! Ce ne facem cu el acum?

— Lasă-l acolo, zise Nyrene. O să punem grilajul în faţa şemineului şi n-o să păţească nimic. Şi dumneata, o pofti ea, împingând-o uşurel pe doamna Atkins, înfofoleşte-te bine, du-te acasă şi nu te mai gândi să faci nimic de mâncare până la cină.

— Te conduc eu.

Vocea venea din spatele fotoliului, iar doamna Atkins protestă:

— N-am nevoie să mă conducă nimeni. Încă pot să merg drept. Riley interveni:

— Stai acolo, Mac, o conduc eu! Hei! Stai acolo! îl împinse

pe bărbat înapoi în fotoliu. Stai acolo şi fă măcar o dată în viaţă ceea ce ţi se spune: dormi! Ne ducem şi noi curând la culcare.

După zece minute, cei doi erau deja în pat, când Riley o strânse în braţe pe Nyrene şi zise:

— Iartă-mă, doamnă Riley, dar am o oarecare durere de cap!

— Mă bucur, domnule Riley, răspunse ea, pentru că eu am două dureri şi jumătate.

— An Nou fericit, iubirea mea.

— An Nou fericit, dragul meu.

— A fost o noapte minunată, nu?

— Minunată. Viaţa este minunată, totul este minunat.

4

Prima zi a noului an au petrecut-o refăcându-se după petrecere. Au mâncat puţin şi au băut şi mai puţin. A sunat de câteva ori telefonul, şi au avut o convorbire lungă cu Fred şi cu Louise.

De comun acord hotărâră să se culce devreme. Copilul dormea deja. Doamna Atkins le urase noapte bună şi se dusese la ea acasă. Hamish le făcuse o scurtă vizită peste zi, dar le lăsase o stivă mare de lemne tăiate în faţa uşii de la bucătărie şi dusese băiatul la o scurtă plimbare prin împrejurimi.

Peter se îndrepta spre uşa principală ca să pună zăvorul când sună telefonul. Ridică receptorul şi spuse oarecum nervos:

— Da? La telefon e… Peter.

— Aici Betty.

— Betty? O! Bună, Betty. An Nou fericit. Ce faceţi voi?

— Peter, te-am sunat ca să-ţi spun că tata este foarte bolnav.

— Ce? ’

— Am zis că tata este foarte bolnav. A fost dus la spital de dimineaţă şi va fi operat mâine.

— Tata? Dar ce are?

— Cancer la colon.

— Doamne Dumnezeule! De când ştie de asta?

— O, cred că ştie de ceva timp, dar n-a vrut să i se facă nimic. A zis că are doar crampe şi nimic altceva. Ţi-o dau pe Sora.

Ciudat, dar toţi îi ziceau Sora amantei lui Alex Riley, iar Riley spuse repede:

— Alo, Sora. Îngrozitor! Cât de rău îi este?

— Cred că destul de rău, Peter. Dar nu vor şti până nu îl vor deschide. N-a mai avut de mult timp astfel de dureri; dar ştii cât e de încăpăţânat şi nu-i plac spitalele şi doctorii. Aseară, când am ieşit din tură, l-am găsit zvârcolindu-se pe podea de durere. Susţinea că are doar crampe. Însă eu am chemat doctorul de dimineaţă şi într-o oră a fost la spital, iar după consult au spus că-l operează mâine dimineaţă la prima oră. Peter, aş vrea să te întreb ceva, să-ţi spun ceva de fapt. El n-a zis că ar dori să te vadă, dar vorbeşte într-una de tine… Eu cred că i-ar face bine, atunci când o să-şi revină după operaţie, dacă ai putea să fii lângă el chiar şi pentru scurtă vreme.

— Da. Da, Sora. Vin mâine dis-de-dimineaţă. Nu cunosc acum mersul trenurilor, dat fiind că. Este vacanţă de sărbători, dar o dată sosit la Edinburgh, o să ajung imediat şi la voi, fii sigură.

— Mulţumesc, Peter. Poţi rămâne aici oricât doreşti, avem multe camere.

— Mulţumesc, Sora. Ne vedem mâine pe vremea asta.

— Ţi-o dau pe Betty.

Glasul lui Betty era foarte trist:

— Îmi pare atât de rău pentru el! N-are deloc noroc. Ar fi

putut fi fericit cu Sora, pentru că este o femeie minunată şi îl iubeşte, dar mama îi tot trimite scrisori urâte. Mai ţii minte când a vrut să dea foc casei?

— A, da.

— Tata n-a vrut să-ţi dau detalii despre scrisori, dar au devenit foarte violente. Sora le-a dat unui avocat.

— Doamne Sfinte, nu pot să cred!

— O, ai crede dacă ai vedea-o, Peter. Şi de când am plecat şi eu de-acasă, le trimite mereu pe fete încoace sub pretext că trebuie să-şi vadă tatăl. Cu Susie mai e cum mai e, ea nu duce vorba, dar Florrie este rea de gură. Susie şi-ar dori mult să vină şi ea aici, să locuiască împreună cu noi, dar cred că mama ar omorî-o dacă i-ar mărturisi aşa ceva. Ar fi colac peste pupăză. Eu mă voi căsători cu Harry de ziua mea de naştere, când o să împlinesc douăzeci şi unu de ani, dar nu îndrăznim să-i spunem încă, pentru că nu ştiu ce-ar fi ea în stare să facă. Avem un apartament, dar ea tot apare pe acolo la vreme de seară, ca să vadă dacă nu cumva locuiesc deja cu el. M-aş bucura să te văd, Peter, şi să stăm de vorbă.

— Şi eu, Betty, şi eu. N-am ştiut de toate astea şi-mi pare rău.

— Cât concediu mai ai?

— A, încă trei săptămâni, apoi plec iar în turneu.

— Ce face Nyrene?

— Excelent.

— Vine şi ea cu tine?

— Nu ştiu încă; e şi copilul la mijloc, şi e foarte zburdalnic. Nu stă o clipă şi îi trebuie mult spaţiu. Ei, o să vedem. Oricum, eu sunt mâine acolo, draga mea. Noapte bună.

— Noapte bună, Peter. Şi mulţumesc. A, zise ea, stai puţin. O să mă duc mâine dimineaţă la spital şi o să-i spun şi tatei: îi va face bine înainte de operaţie.

— Bine. Noapte bună.

— Noapte bună, Peter.

Riley se întoarse spre Nyrene, care stătea în capătul scărilor şi întrebă simplu:

— Tatăl tău?

— Da. Se operează mâine, are cancer la colon.

— Vai, Doamne! îmi pare rău.

— Şi din câte aud, mama le face tuturor zile fripte. Acum trimite scrisori murdare Surorii.

— Nu se poate!

— Aşa mi-a zis Betty.

Se apropie de ea, o luă pe după umeri şi zise:

— A fost prea frumos ca să fie adevărat! Trei săptămâni acasă, dar trebuie să plec.

— Sigur. Sigur, dragul meu.

— Nu vrei să vii şi tu cu mine?

Ea rămase tăcută o vreme.

— Mi-ar fi plăcut. Da, mi-ar fi plăcut, dacă tu crezi că îl putem lăsa singur pe Charles câteva zile.

— Nu văd de ce nu. Mac şi doamna Atkins Ivy şi Ken vor avea grijă de el. Hai să ne culcăm acum. Vedem ce facem mâine dimineaţă.

De câte ori nu se gândise ea să plece undeva departe, doar cu el, într-o sâmbătă noapte şi pentru câteva ore de duminică. Dar niciodată nu fusese posibil să lase copilul. De data asta, însă, simţea nevoia imperativă de a pleca cu el, uitând intenţionat că mai lăsa copilul aproape o zi întreagă atunci când mergea la cumpărături cu Ivy şi Ken, la Aberdeen; şi la întoarcere i se spunea că băiatul făcuse una din crizele lui, iar el o întâmpina cu un: „Nu mă părăsi, mami. Nu mă părăsi. “

De fiecare dată fusese nevoită să-l liniştească şi să-i spună că nu îl va părăsi niciodată, că lipsise doar ca să facă cumpărături. Băiatul putea pleca în pădure cu Mac sau se putea duce acasă la Ivy cu doamna Atkins, şi asta nu era mare lucru pentru că el ştia că ea este acasă, gata să-l

întâmpine la întoarcere. Dar de data asta era altfel. Tânjise după aceste săptămâni libere cu Peter, şi nu pentru că el ar prelua grija copilului, ci pentru că ei ar fi împreună. Ea ştia că dacă nu punea piciorul în prag – împotriva cui? — Şi nu şi-ar exprima dorinţa, ar fi legată pentru totdeauna. Aşa că, de data asta, trebuia să-l însoţească. Avea atâta nevoie de el, şi nu numai de iubirea lui pătimaşă, ci şi de prezenţa lui zilnică;, să îl vadă, să îl audă. Îi plăcea să se uite la el cum se plimbă sau cum aleargă; corpul lui era zvelt, plin de vitalitate şi tinereţe. O, da, de tinereţe, acel lucru care o înspăimânta, tinereţea! Cu fiecare an, el devenea tot mai frumos şi vorbea altfel. Avea o voce baritonală, şi acum nu mai trebuia să-i corecteze greşelile de pronunţie. De fapt, ea nu-l corectase niciodată direct, dar atunci când el pronunţa greşit un cuvânt, ea folosea cuvântul respectiv în discuţie ceva mai târziu, iar el era destul de inteligent ca să înţeleagă. Avusese obiceiul să pronunţe bu-te-lie, în loc de bu-te-lie; pronunţase hipohondrie, în loc de ipohondrie, ca să nu mai vorbim de multe altele. Acum avea douăzeci şi trei de ani, dar arăta mult mai matur. Oh, dacă ar fi avut treizeci de ani sau chiar peste! Iar ea se apropia de patruzeci şi doi; trupul ei se îngroşa cu toate eforturile ei de a se menţine. Mânca foarte puţin, bea şi mai puţin, avea tot timpul preocupări, dar evident fără rezultat. Cândva, sânii ei fuseseră ca stânca, acum erau moi, dar nu se lăsaseră încă. Avea să vină şi asta, cât de curând.

— Eşti sigură că nu te superi dacă vii cu mine?

— O, dragul meu, nu fi prostuţ. Tu vrei să vin cu tine, nu?

— Ei, ştii bine că vreau. Nyrene se afla acum în braţele lui. Când mă gândesc că vom fi singuri la Fellbum. Dac-ai şti cât de mult vreau să-l văd pe tata. Da, vreau să-l văd pe tata. Îl iubesc foarte mult, dar mi-e groază că m-aş putea întâlni cu mama.

— Dragul meu, dacă ea se va purta urât cu noi, oricum, nu

avem decât să mergem la poliţie. Din câte am înţeles, nu se teme decât de Dumnezeu sau de autorităţi.

— Nu-mi vine să cred că a încercat să dea foc casei în care locuieşte Sora.

— Dar a făcut-o.

În altă ordine de idei, Riley zise:

— În primul rând trebuie să vorbesc cu Mac: el nu ajunge niciodată aici înainte de ora opt. Va trebui să doarmă la noi, în pod, iar doamna Atkins la etaj, cu copilul. Să nu fii îngrijorată; nu se va întâmpla nimic rău. Trebuie să-l mai lăsăm şi singur.

— Nu sunt îngrijorată, dragule.

— Atunci înseamnă că faţa ta minte.

Niciunul nu-i spusese celuilalt că trebuie să ia cu ei şi copilul, şi nici nu se întrebaseră de ce nu luaseră în calcul şi o atare alternativă.

Ultima dată fuseseră la Fellbum cu patru ani în urmă, dar abia acum observară cât de murdar era oraşul. Poate din cauza străzilor acoperite de noroi şi a multelor clădiri construite unele lângă altele; până şi spitalul de la periferie părea mai mic. Sau poate că ei făceau o comparaţie izbitoare cu ceea ce lăsaseră în urmă, pentru că totul era diferit, de la aer până la limbajul oamenilor.

Era după-amiază târziu când Riley îşi văzu tatăl; şi asta pentru foarte scurt timp. Chipul supt era de nerecunoscut.

Înapoiat în sala de aşteptare, o luă pe Nyrene de braţ şi părăsiră spitalul.

— Ai aflat ce i-au făcut doctorii? întrebă ea.

— Nu ştiu exact; n-am înţeles prea multe de la asistentă. Mi-a spus numai că ar fi mai bine să vin să vorbesc cu doctorul mâine dimineaţă, dar că tata e bine. Oftă şi zise: Ştii cum este, dacă pacientul nu moare, pentru ei înseamnă că e bine. Dar cum se va simţi el atunci când îşi va reveni, asta numai Dumnezeu o poate şti.

Încercând apoi să pară ceva mai sigur pe el, Riley zise:

— Hai acasă să vorbim cu Sora. Pe urmă, mergem să-i vedem pe Fred şi pe Louise.

Pe când se apropiau de casă, Nyrene zise:

— Nu-i aşa că Betty a crescut? Este o domnişoară în toată regula. Îţi seamănă mult.

El nu-i răspunse; nu se gândea la Betty acum, ci se întreba de fapt cum de stătuse el în acest oraş atât de mult timp. Poate dacă ar fi ieşit soarele şi străzile s-ar mai fi uscat, l-ar fi văzut altfel.

Acasă, Sora, adică doamna Maggie Fawcett, îl linişti pe Riley în legătură cu starea tatălui său:

— A, toţi arată la fel, Peter, zise ea. Mâine se va simţi mai bine, iar situaţia nu pare chiar aşa de rea. I-au făcut o colonoctomie, şi asta îi va face bine. Tatăl tău e un om bun, Peter, un om bun şi blând. A avut o viaţă de coşmar şi încă o mai are din cauza femeii ăleia. Zău că nu ştiu ce se va întâmpla dacă va afla că sunteţi în oraş. Ar trebui să fim prevăzători cu toţii. Vă spun drept, eu nu cred că e sănătoasă la minte. Acum, masa e gata, iar după aceea casa vă stă la dispoziţie. Eu mă duc la spital deseară. Aş… aş vrea să fiu acolo când îşi revine după operaţie. O să fie fericit să te vadă mâine. Ştiu sigur.

După ce mâncară şi despachetară bagajele în dormitor, o anunţară că se vor duce în vizită la prietenii lor, domnul şi doamna Beardsley, la care Sora răspunse:

— Faceţi ce vreţi. Vă dau o cheie ca să puteţi intra şi ieşi când doriţi. Betty nu ajunge înainte de şase şi jumătate, iar deseară lucrează până târziu.

Când le deschise uşa, Fred exclamă surprins:

— Doamne Dumnezeule! De unde aţi apărut?

— Tu cam de unde crezi?

— Louise! Louise!

Când apăru în capul scărilor, ea folosi aceleaşi cuvinte:

— De unde aţi apărut?

— Hai să intrăm şi o să vă spunem, răspunse Peter. După ce o îmbrăţişă pe Nyrene, Louise o ajută să-şi scoată jos haina şi zise:

— Eşti frumos bronzată. Unde-ai fost?

— Vântul din sălbăticie!

— Ei, îţi face bine. Intraţi. Intraţi. O, dar ce mă bucur să vă văd!

Acum Louise îl împinse la o parte pe Riley şi zise:

— După cum spune doamna Roberts, există oameni care arată ca sufletul lor. Aşa arătaţi voi doi acum. Ce vânt vă aduce pe-aici?

— Tata e foarte bolnav, zise Riley, iar expresia lui Louise se schimbă imediat.

— O, Doamne! îmi pare rău. E chiar aşa de rău?

— Da, aşa se pare: are cancer la colon.

— Doamne fereşte! spuse Fred. Asta-i mai trebuia acum. Şi e bolnav de mult?

— Cred că da, dar eu am aflat de-abia ieri, de fapt aseară, şi n-am mai avut timp să vă telefonez.

— Aţi mâncat ceva?

— A, da. Am mâncat bine la Sora.

— Ce ziceţi de ceva de băut?

Fred se uită de la Nyrene la Riley, care spuse:

— Mulţumesc, ar merge ceva..

— Ca de obicei?

— Ca de obicei.

Louise se aşeză pe canapea lângă Nyrene şi o luă de mână:

— O, nici nu ştii ce bine îmi pare că te văd! Eşti ca o boare de aer proaspăt, şi privi spre Fred, care se uită la ea cu subînţeles. Nu sunt supărată: şi am să le spun şi lor, pentru că ştiu prea bine că de-abia aşteptaţi ziua de mâine, când vor pleca. Apoi i se adresă iar lui Nyrene: Avem două musafire, pe Gwendoline – şi făcu o pauză – şi pe minunata ei fiică,

Yvette.

— A, da? zise Riley, întorcându-se spre Fred: Pare interesant.

— Chiar ai nimerit-o! zise Fred, dând din cap. „Interesant" cred că ar fi cel mai potrivit cuvânt. Iar un altul ar fi „uimitor", ca să nu spun şi „fantastic". Şi s-ar putea pune întrebarea: de ce? De ce vin pe lume unele femei care înnebunesc pe toţi bărbaţii, de la băieţii cu caş la gură şi până la bătrânii cu chiloţii umezi?

— Of, Fred! îl certă Louise. Devii tot mai grosolan, pe zi ce trece.

— Ei, eu sunt suficient de sincer ca să-mi exprim părerile. Tu nu faci decât să zâmbeşti şi să faci pe gazda perfectă şi să spui: „O, da, dragă. Poţi să treci pe la noi oricând.44 Ipocrito!

— Vorbeşti acum de nepoata ta? îl întrebă Riley.

— Sigur că despre ea. Despre cine altcineva? Nici nu-mi vine să cred. Înţeleg tot ce-a făcut mama ei şi tolerez această situaţie pentru că Gwendoline nu a avut parte de educaţia ei – mănăstire, liceu. Dacă Gwendoline mi-ar fi spus că a băgat-o într-un bordel încă de la vârsta şapte ani, probabil că aş fi înţeles.

— Taci din gură! Nu poţi şti, s-ar putea să apară din clipă-n clipă.

— Ei, da! Şi ce dacă? Doar Gwendoline îmi ştie părerea. I-am spus deja ce ar fi trebuit să facă cu fata asta încă de când era mică. Ar fi trebuit să-i tragă o mamă sfântă de bătaie.

La care, Riley n-a spus ceea ce gândea, cum ar fi: „Pare interesantă. Nu glumea niciodată despre alte femei în prezenţa lui Nyrene".

Când uşa se deschise şi se auziră voci, Fred spuse:

— Vorbeşti de lup… Ţine-te bine, băiete.

La care Riley râse sincer. Apoi se întoarse spre Nyrene şi dădu din cap.

Se deschise uşa de la camera de zi şi intră o femeie foarte

înaltă. Probabil că are patruzeci şi ceva de ani sau poate cincizeci şi ceva, gândi Riley. Nu observă, în primul rând, decât că era foarte înaltă, dreaptă şi bine îmbrăcată. Şi de unde se afla el, observă faţa netedă şi părul şaten. Apoi se auzi glasul, puternic, limpede, ca un clopoţel:

— O, scuzaţi, vă deranjăm?

— Nu vorbi prostii! Gwendoline, intră. Ai auzit de Riley şi de Nyrene, ei bine, ei sunt. Peter Riley, sora mea Gwendoline. Nyrene, soţia lui, Gwendoline.

Când Nyrene strânse mâna femeii, cele două se priviră atent şi, uitându-se la ochii lui Gwendoline, Nyrene se văzu pe ea aşa cum va arăta peste câţiva ani; sigur, nu la fel de frumoasă, dar de o vârstă care nu putea fi ascunsă nici de cosmeticale, pentru că vârsta, descoperise ea, o trădau ochii.

— Tra-la-la! Tra-la-la! Avionul decolează la nouă dimineaţa de pe aeroportul din Newcastle.

Nimeni nu spuse nimic; cu toţii se întoarseră şi văzură silueta care intra pe uşă. Se opri şi ea. Ce vârstă să aibă? Şaisprezece ani? Şaptesprezece? Nu, arăta a peste douăzeci. Şi avea picioarele interminabile de care pomenise Fred. Avea picioare frumoase. Şi, cu toate că în acest sezon se purtau toalete lungi până la glezne, rochia ei, dintr-o lână moale şi uşoară, era doar cu câţiva centimetri deasupra genunchiului şi se mula în partea superioară ca o piele fină. Avea sâni mici, dar plini şi ascuţiţi, iar sfârcurile erau aproape vizibile prin lâna subţire. În momentul acela, ochii lui Riley, ca şi ai lui Nyrene, erau aţintiţi spre faţa ei, lungă, îngustă, cu un ten ca de piersică, cu trăsături interesante.

— Aveţi musafiri! Minunat! Avea un uşor accent străin, iar glasul era neobişnuit de profund. Iar eu, ia uite cum arăt! Uitaţi-vă numai la părul meu. Îşi trecu degetele prin părul auriu şi exclamă: Mă duc imediat să mă schimb!

— Nu fi caraghioasă, fată! Ei sunt prietenii noştri.

— A, da…

Şi purtarea ei se schimbă brusc: redeveni fata de şaptesprezece ani, străbătând acum încăperea şi spunând:

— Scuzaţi-mă. Îmi pare bine de cunoştinţă. Întinse o mână spre Nyrene, care, când i-o strânse, simţi un fior ciudat, făcând-o să-şi retragă repede mâna.

Când îi întinse mâna lui Riley, acesta i-o strânse, dar nu scoase o vorbă, nici măcar când fata zise: „Mă bucur de cunoştinţă “.

Nyrene sesiză că Peter era cam tulburat. Dar la ce te puteai aştepta? Nici Nyrene nu mai văzuse vreodată o asemenea fiinţă. Şi glasul, şi felul ei de a se mişca, şi aerul ei. După cum se exprimase Fred atât de brutal, fata putea impresiona până şi pe moşnegii cei mai neputincioşi. Şi totuşi, ce avea fata asta atât de provocator?

Riley se gândea cam în acelaşi fel. Doamne Dumnezeule! îşi spuse în sinea lui. Foarte bine că pleacă în curând.

— Tu eşti actorul?

— Da. Da, eu sunt actorul, cum s-ar spune.

— Ce interesant! L-am întâlnit pe Maurice Ducan la Londra, anul trecut. Îl cunoşti?

— Nu, dar am auzit de el.

— Ar fi vrut să joc într-una din piesele lui, dar s-a băgat o „nenorocită” de femeie, care a spus că rolul era mult prea greu pentru mine, aşa că nu l-am mai primit. Ce crezi?

— Yvette! Fii cuminte. Stai jos.

— Mamă, eu sunt cuminte de obicei. Depinde numai de cei din jurul meu. Tânărul acesta – se întoarse şi se uită ţintă la Riley, apoi privi iar spre mama ei – este actor. Toţi actorii vorbesc aşa, nu?

— Nu.

— Nu? Fata rămăsese uşor descumpănită.

Riley continuă:

— Cred că ai o părere greşită despre actori, cel puţin despre modul în care se exprimă ei în public. Poate că or

vorbi unii din ei în argou, însă în niciun caz nu spun despre cineva „nenorocit”! Doar dacă sunt provocaţi. Sigur că eu vorbesc numai din experienţa mea.

— Oh! Fata zâmbi uşor spre el şi zise: Vorbeşti interesant, să ştii, vorbeşti altfel faţă de cât de tânăr eşti. Bine, mamă, bine: stau jos şi sunt cuminte. Atunci despre ce să vorbim? Ce oraş fascinant! Şi se aruncă într-un fotoliu.

— Ce vrei să bei? Acum Fred stătea încordat lângă ea, evident crispat.

— Coniac. Ar trebui să ştii deja, unchiule, nimic nu se compară cu coniacul.

Riley se uită lung la fată, apoi se aşeză pe canapea lângă Nyrene; şi după ce sorbi puţin coniac din pahar, Yvette schimbă subiectul:

— Am auzit că voi doi locuiţi într-un loc drăguţ din sălbatica Scoţie şi că aveţi un fiu mic şi un servitor scoţian. Interesant, cred, să te cheme Hamish. Dar nu te poţi aştepta decât la ceva neobişnuit: Hamish McClusky.

— Îl cheamă McIntyre – iar glasul lui Nyrene avea o sonoritate rece – şi este un scoţian obişnuit şi de treabă. Sunt mulţi ca el acolo.

— Oh! Scuză-mă, te rog. Faci cumva parte din clan?

— Nu, închipuie-ţi că eu nu fac parte din clan, sunt englezoaică. Dar tu ce eşti, în definitiv?

Întrebarea păru să-i stupefieze pe toţi cei de faţă, inclusiv pe cea căreia îi era adresată, iar atitudinea fetei se schimbă brusc. Se aşeză mai bine în fotoliu, se uită spre mama ei şi spuse:

— A fost o întrebare dură, nu, mamă? Ce sunt eu, de fapt? Eu sunt fiica ta, iar tu te tragi din Northumberland. Însă tata, tatăl meu adevărat – şi acum dădu din cap semnificativ – a fost, din câte ştiu eu, american. Dar avea sânge amestecat! Era o parte irlandez, dar despre cealaltă parte nu prea ştim, nu, mamă? Maltez sau malayezian; ceva care începe, în orice

caz, cu litera „în “. Mama mea adoptivă e franţuzoaică, adică a fost. Mi-e dor de ea. Da, mi-e dor de ea – vocea fetei se schimbă din nou –, mi-e foarte dor de ea. A fost o femeie şi deşteaptă, şi fermecătoare. Da, da, mi-e dor nespus de ea. Întoarse capul şi, o clipă, păru o altă persoană. Apoi, uitându-se din nou la ei, încheie: Adevărul adevărat este că, personal, nu cred că mama ştie foarte exact ce origine am. Ştie doar ce a fost sau ce este ea. Nu-i aşa, mamă?

— Yvette, devii din ce în ce mai imposibilă pe zi ce trece. Indiferent ce suntem noi, în momentul de faţă ne aflăm aici, între prieteni, cu fratele meu şi cumnata mea, cu prietenii lor. Cum aş putea să te determin să te porţi ca lumea măcar într-o singură seară?

— Tu îţi doreşti mereu imposibilul, mamă. Apropo, dar unde este Jason?

— Yvette, te rog! Acum glasul lui Gwendoline era aspru, iar fata se întoarse spre ea şi replică tăios:

— Ia mai taci tu din gură, mamă! Doar nu suntem copii, suntem adulţi. Şi eu sunt adultă şi aş vrea să fiu tratată ca atare. De fapt, aş îndrăzni să spun că eu sunt mai sinceră şi cu capul mai limpede decât oricare dintre voi, cei de aici, şi îmi displace profund să fiu tratată de parcă aş fi o proastă. Şi vă repet că acest tânăr nu îmi pare, prin înfăţişare, voce sau comportament, a fi actor, cel puţin nu aşa cum îi ştiu eu de la televizor, de la radio, dar şi de pe scenele londoneze din ultimele optsprezece luni. Mamă, am fost liberă timp de optsprezece luni.

Acum se ridicase în picioare. Expresia ei se schimbase iar şi se auzi un râset puternic:

— Ce ciudat e… ce ciudat, eu n-am avut niciodată o familie, şi totuşi acum parcă ne-am certa în familie, pentru că felul mamei este departe de a fi agreabil – şi arătă spre ea –, în timp ce noi, ceilalţi cinci, încercăm să ne exprimăm părerile şi să ne contrazicem. E clar că eu asta înţeleg prin

atmosferă de familie. Aveam opt ani atunci când mama mea franţuzoaică m-a dus la mănăstire. După zece ani am ieşit de acolo şi am fost azvârlită într-un fel de şcoală – liceu. Să ştii – şi-o privi acum pe maică-sa drept în ochi – nici chiar în cel mai rău famat bordel n-aş fi putut învăţa mai multe despre viaţă decât în dormitorul comun al acelui liceu, unde nu ni se permitea nici măcar să vedem o pereche de pantaloni, deşi tot ce nu ştiam noi despre bărbaţi era ceva care nici nu merita să fie ştiut. Mă duc acum, spuse ea, şi o să stau puţin de vorbă, ca între doi oameni, cu Jason, fapt care vă va permite să mă bârfiţi în voie.

Traversă încăperea lăsând în urma ei o tăcere apăsătoare, până când Gwendoline oftă, lucru ce denota o mare amărăciune, şi îi spuse lui Fred:

— Îmi pare rău, Fred, n-ar fi trebuit să o aduc cu mine. Dar îţi pot spune că nu e mereu aşa de înţepată ca acum. Se plictiseşte de moarte! O să ne simţim mai bine în Austria, cred. Acolo are mulţi prieteni, iar schiul i-a făcut întotdeauna bine..

— Tot ce pot să-ţi spun, Gwendoline, este că eu sper din tot sufletul ca prietenii ei să o considere în continuare prietenă, pentru că este o fiinţă imposibilă.

— Cred că e greşeala mea.

— Nu. Unele fete ar da orice să fie educate într-o mănăstire, după care să stea un an la Paris şi să primească tot ce-a primit ea. Ce va face în viaţă? E conştientă de asta?

— Sper să se mărite. Există două sau trei posibilităţi. Un pretendent este fermecător, interesant şi foarte deosebit, dar n-are bani. Al doilea este un om de afaceri de vârsta a doua care îi poate oferi tot ce consideră ea că i se cuvine – ceea ce ni se poate imputa şi mie, şi mamei sale adoptive, pentru că o ducea în fiecare vacanţă în altă ţară. Cred că Yvette a parcurs până acum jumătate de planetă. Gwendoline se întoarse spre Riley şi Nyrene, care o priviseră

atent în timp ce vorbise şi zise: Aici nu-i vorba de păcatele tatălui, ci de ale mamei: cum nu mi-am dorit niciodată un copil, de ce am făcut-o pe ea? Pe vremea aceea gândeam că este o idee minunată, o soluţie pentru mine şi, mai mult, ea a fost crescută, cunoscând relaţia ei cu mine. M-a acceptat, ceea ce mie mi se pare ciudat, pentru că ea o consideră mamă tot pe soţia amantului meu.

Gwendoline se ridică acum şi o salută dând din cap pe Nyrene, apoi pe Riley, în semn de rămas-bun, după care se întoarse şi ieşi din cameră.

Nyrene sesizase exprimarea „soţia amantului meu “. Câte soţii de amanţi amărâse femeia asta la vremea ei? se întrebă ea. Uitându-se acum la ea, nu era greu de observat cu cine semăna fiica ei. Fata moştenise frumuseţea ei, ca şi sexualitatea, îi mulţumea acum lui Dumnezeu că venise cu Peter de data asta, pentru că fata ar fi fost în stare să înghită un bărbat de viu. Şi totuşi, s-ar fi lăsat Peter mâncat? Nu, acum, nu, dar nu se ştie ce ar putea face în viitor.

O, pentru Dumnezeu, opreşte-te! Rămânea destul timp ca să se lupte cu aşa ceva.

— Ce-ai spus, draga mea? o întrebă Riley.

— Nimic. Dar mă gândeam că e timpul să ne întoarcem acasă, la Sora. Probabil că s-a întors şi Betty e singură.

— Da, ai dreptate.

— O! Nyrene, şi tu Peter, dar n-aţi stat nici cinci minute! N-am avut timp să stăm de vorbă în felul nostru. Louise accentuase pe ultimele cuvinte, apoi se uită la soţul ei şi spuse: Să ştii că de-abia aştept să vină dimineaţa zilei de mâine…

— Ei, dacă ţii morţiş să ştii, doamnă, află că şi eu sunt exact de aceeaşi părere.

— Fii liniştită, Louise, zise Riley, trecem noi şi mâine pe-aici. Aerul va fi mai curat, iar atmosfera mai puţin electrizantă şi vom putea vorbi mult mai în tihnă despre

jumătatea de semestru a tipului ăstuia – şi arătă cu capul spre Fred – şi o să vedem dacă o să poţi trece pe la noi ca să stai o vreme cu Nyrene. Lui Charles i-ar plăcea să se joace iar cu Jason. S-au distrat de minune cândva.

— Ce face Charles? întrebă Louise.

— O, e ca argintul viu, zise Nyrene. De fapt, mai mult decât atât: nu stă locului niciodată. Am reuşit să-l mai liniştesc în casă; dar afară nu poate fi oprit. Oricum, vom merge cu el la un specialist. Face prea mare risipă de energie.

— Şi mai face crizele acelea?

— Da, uneori. E vorba de o formă de epuizare şi asta este ceea ce trebuie să rezolvăm.

La uşă, Fred îi spuse lui Riley:

— Acum poţi înţelege ce-am vrut să-ţi spun la telefon zilele trecute, nu?

— Da, Fred, ai dreptate. Doar că ar fi trebuit să adaugi şi „mâncătoare de bărbaţi “.

— Da, ai dreptate. E bine că nu o atrage oraşul ăsta şi că nu ne va deranja prea mult, poate chiar deloc, dar nu trebuie să ne amăgim. I-am spus şi lui Louise şi lui Gwendoline că fata asta nu e doar precoce, aşa cum vrea ea să pară. Are o voinţă de fier şi nu pot să spun decât: Doamne, ajută-l pe bărbatul pe care va pune ea mâna. Auzi, Riley, să vă duc până acasă cu maşina.

— Nu, Fred, mulţumesc. Am vrea să ne plimbăm puţin, să ne gândim la multe lucruri.

— Ai dreptate.

— Noapte bună, dragilor.

— Noapte bună, draga mea, zise Nyrene, adăugând: Nu te invidiez deloc, Louise.

Se aflau pe drum când Riley rupse tăcerea:

— Ei, ce părere ai?

— Problema este ce părere ai tu? Tu eşti bărbatul.

— Dacă vrei să-ţi spun adevărul, cred că fata este

frumoasă, are magnetism, are tot ce zic ei, dar e răsfăţată şi vrea să epateze. Şi nu pot decât să-i doresc să dea peste un bărbat care să o pună la punct sau să-i aplice o corecţie din când în când. Sunt convins că poate scoate din sărite un bărbat. Mă întreb ce mai gândeşte acum Fred despre draga lui soră. Nu prea arată a târfă, nu?

— Dar cum crezi tu că arată o târfă?

— O, îmi închipui o femeie îmbrăcată deocheat, comună, zgomotoasă. Iar ea are chiar un aer de mare doamnă.

— Ei bine, eu cred că s-a şlefuit cu vremea în compania tuturor domnilor pe care i-a cunoscut pe parcursul anilor, pentru că am înţeles de la Louise că a cunoscut destui. Oricum, nu cred că o să le mai întâlnim vreodată. Iar în privinţa oraşului Fellbum, ea s-a dezis de el, iar oraşul trebuie să-i fie recunoscător pentru asta.

Când ajunseră acasă, Betty îi întâmpină bucuroasă, dar Riley sesiză că fata părea nervoasă şi îi zise:

— Ai ceva noutăţi de la spital?

— Nu. Nu o să ştim nimic despre tata până mâine.

Când se aflau în camera de zi, Riley o întrebă:

— Îl aştepţi pe Harry în seara asta?

— Nu, e în schimbul de noapte şi cred că abia acum se trezeşte; se culcă pe la unu de obicei. Să ştii că s-a purtat foarte frumos de când e tata bolnav, cu toată tevatura. Şi a trebuit să se lupte şi cu mama. Eu cred, Peter, că ar trebui închisă într-un azil. Câte face ea, şi ei nu pot pune mâna pe ea. Este şmecheră şi deşteaptă. Acum sunt îngrijorată şi cred că ar trebui să vă spun şi de ce. Ştie că sunteţi aici, sunt sigură. Şi-a trimis spioana – Florrie este exact ca ea. Dar şi mai rău este că ştie unde locuiţi voi în Scoţia. Reuşisem să ţinem secretă treaba asta. Oricum, Sue m-a aşteptat când am ieşit de la serviciu. Se certase cu Florrie şi i-a lăsat un semn pe faţă. Întâmplarea face că şcolile au discotecă o dată pe lună şi cred că Florrie a încercat s-o ducă de nas pe mama ca

s-o lase să se ducă. Dar nu. Ştii ce gândeşte mama despre discoteci. Şi Sue a spus că după ce a ieşit devreme de la serviciu, s-a dus direct acasă şi a găsit-o pe Florrie care se aranja în dormitor. La început n-a vrut să spună de ce se îmbrăcase cu cea mai frumoasă rochie şi de ce se fardase. Dar când Florrie şi-a pus pantofii şi paltonul, Sue a devenit bănuitoare şi i-a spus că nu o lasă să plece; voia să ştie cum îşi luase ea liber ca să meargă la discotecă. Dar n-a putut scoate nimic de la ea, aşa că Sue a zis că ea n-avea unde să meargă, aşa că va sta cu ea acasă şi o vor aştepta amândouă pe mama. Atunci Florrie a început să plângă şi, pe scurt, se pare că în ziua în care tata a căzut, ea era acolo şi sigur că Sora a trebuit să meargă cu el în salvare şi a fost nevoită să o roage pe Florrie să închidă casa şi să lase cheia la doamna Green, din capătul străzii. Dar înainte să plece, probabil că Florrie s-a dus în dormitor şi a găsit o scrisoare de la tine. Nu-şi amintea decât că locuinţa voastră se numeşte Mica Fermă sau ceva de genul ăsta, dar nu a mai reţinut Peterculter. Oricum, ştia destul ca să-i spună mamei, iar mama a apreciat probabil informaţia şi a lăsat-o să meargă la discotecă. Aşa că vezi tu, Peter, şi voi aţi putea începe să primiţi scrisori din acelea şi s-ar putea să vi se întâmple tot felul de necazuri de care, după cum am mai spus, nu va putea nimeni să o acuze pe mama.

— Oh, nu se poate! Să n-ai nicio grijă, Betty, dacă ni se întâmplă nouă ceva, vom atenţiona şi poliţia şi pe avocatul nostru. N-aş sta pe gânduri nicio clipă. Şi tu ai fost la noi, nu? Ştii că este greu de găsit casa. Zău că n-o văd făcând aşa ceva. E un drum lung. Totuşi, mulţumesc că ne-ai pus în gardă, nu poţi fi niciodată destul de precaut cu mama.

Betty se rezemă relaxată de speteaza scaunului şi i se adresă lui Nyrene:

— Ştii ceva, uneori mă înspăimântă gândul că este în stare de toate relele care-i trec prin cap. Vreau să spun că este

posibil ca ea să fi dat foc casei în seara în care probabil că a pus hârtie aprinsă în cutia de scrisori. A fost îngrozitor.

Nyrene dădu din cap şi zise:

— Probabil că da, draga mea. Şi cred că ai dreptate să te temi de ea şi să fii prevăzătoare, pentru că are sufletul plin de amărăciune şi este de o gelozie morbidă. Ştiu că Peter n-a fost decât începutul.

— O, nu eu am fost primul! protestă Peter. Tata a făcut începutul. Acum înţeleg că el a dus o viaţă de coşmar alături de soţia lui, pentru că ea l-a vorbit tot timpul de rău. Uneori, seara, când mă gândesc retrospectiv, parcă îi şi aud vocea, cotcodăcind deasupra capului meu. Era o voce monotonă care mă înnebunea. Câte i-a făcut lui, nici nu Vreau să mă gândesc. E o minune că tata n-a încercat niciodată să o bată. În locul lui, mulţi ar fi făcut acest lucru, pentru că ea îl dispreţuia şi îl insulta într-una. Întoarse capul şi privi spre foc, după care adăugă: Un bărbat poate suporta multe, dar nu şi dispreţul, ca în cazul lui.

A doua zi de dimineaţă, şezând lângă tatăl său la spital, Riley fu din nou copleşit de tristeţe la gândul suferinţelor pe care le îndurase Alex pe vremea cât fusese căsătorit. Parcă i se puse un nod în gât.

Bolnavul făcuse efortul să se ridice în capul oaselor, dar căzu înapoi, vlăguit. Închise ochii şi se odihni o clipă, după care spuse:

— Bună, băiatule. Nu… nu mă aşteptam să te văd.

— Şi eu aş putea să spun acelaşi lucru, zise Peter, sperând că este suficient de jovial. Ne-ai speriat pe toţi.

— Of, băiete. Capul se mişcă încet pe pernă, apoi Alex rosti, cu voce stinsă: Am înţeles că nu e aşa de grav pe cât se aşteptau şi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Ţi-au spus?

— Da. Peter dădu din cap, apoi adăugă: Şi nu mi-au dat voie să stau decât zece minute, cel mult zece minute. Acum

nu e oră de vizită, dar după-amiază va veni şi Nyrene cu mine. Ar vrea să te vadă şi ea.

Alex se uită la fiul lui multă vreme, după care îl întrebă:

— E totul bine cu voi?

— Foarte bine, tată, foarte bine.

— Să ştii că ai mare noroc cu ea.

— Da, ştiu asta, tată. Am mult noroc. Şi, auzi, când vei putea merge pe picioarele tale, vei veni la noi pentru convalescenţă. Probabil că eu nu voi fi acolo, dar Nyrene se va ocupa ea de tot.

— Mi-ar plăcea. Da, mi-ar plăcea şi să-l văd şi pe copil. Ce mai face?

— E ca un spiriduş sau, mai degrabă, ca zece spiriduşi.

— O, băiete, nu vorbi aşa, şi iartă-mă că-ţi spun: nu încerca niciodată să ţii în frâu pe cineva. Înţelegi ce vreau să spun.

Interveni o lungă pauză, după care Peter spuse:

— Da… tată, înţeleg. Acum, uite, a venit asistenta, trebuie să plec. Odihneşte-te, nu ai nevoie decât de odihnă. Şi îşi strânseră mâinile.

Degetele subţiri se agăţară de ale lui pentru câteva clipe, după care îi dădu drumul, iar când Riley ajunse iar pe coridor, unde îl aştepta Nyrene, el nu răspunse la privirea ei întrebătoare.

Ajunseră afară pe strada plină de noroi înainte ca Nyrene să-l poată întreba:

— Ai vorbit cu Sora?

— Da, şi din fericire se pare că nu este chiar aşa de rău. Colonoctomia este reversibilă peste ani de zile dacă boala este ţinută sub control. I-am spus că trebuie să vină la noi în convalescenţă şi că tu te vei ocupa de tot. Cu toate astea, cred că o să mai dureze până ce va putea călători.

— Să ştii, dragul meu, că voi putea avea grijă de el oricând.

— Da, ştiu, iubito. Ştiu.

Merseră în tăcere o vreme, după care Riley spuse brusc:

— Ştii, Nyrene, în clipa asta nu pot să-mi dau seama de adevăratele mele sentimente faţă de el. De un singur lucru însă sunt absolut sigur, şi anume că îmi urăsc cumplit mama, pentru că, privind înapoi înţeleg că, într-un fel, ea m-a despărţit de tatăl meu.

Nyrene îl strânse tare de braţ, apoi exclamă voit degajat:

— E timpul să îţi cumperi un palton nou, ăsta s-a cam uzat.

— Ba nu! Ăsta o să mă ţină o viaţă! Iar când se uzează, tot mai rămâne căptuşeala. Şi, oricum, la ce te aşteptai pentru numai patru lire?

Râseră amândoi; apoi, când o simţi că tremură, o întrebă:

— Ţi-e frig?

— Aşa e, nu mi-e chiar foarte cald. Ce ai zice de o cafea? Hai să mergem la Prims.

Prims era un restaurant foarte elegant, cunoscut ca locul de întâlnire al celor bogaţi din oraş; aşa se face că actorii de la Micul Palat îl consideraseră repede prea scump pentru punga lor.

Pe când Riley deschidea uşa, lăsând-o pe Nyrene să între, pe cealaltă uşă ieşiră un domn şi o doamnă. La un moment dat, uşile batante se opriră şi glasul lui David Bernice se amestecă cu exclamaţia lui Riley:

— Ia uite peste cine dăm într-o zi urâtă ca asta!

Cei patru intrară înăuntru, iar David Bernice făcu prezentările:

— Nu e ciudat, Constance, că am vorbit despre ei chiar în dimineaţa asta şi acum, uite-i aici pe domnul şi doamna Riley, cei mai buni actori care au urcat vreodată pe scena teatrului nostru? V-o prezint pe domnişoara Constance Pickman-Blyth. David se întoarse spre femeia în vârstă, elegantă şi îi zise: Poţi să mai bei o cafea?

— Sigur. Şi nimic altceva? Doar nu vrei să stăm aici, în

picioare, nu? Şi nu-ţi face griji, că plătesc eu. Întoarse o privire răutăcioasă spre Nyrene şi Peter şi şuieră: Este foarte meschin. Este şi un om precaut şi, după cum ştiţi, nu suportă să fie tachinat, afirmaţie ce-i făcu pe cei doi să zâmbească şi să recunoască cum că şi ei gândeau la fel.

David începu să-i pună tot felul de întrebări lui Riley în legătură cu activitatea lui.

— Acum, că ai aflat tot ce voiai să ştii despre viitorul lui apropiat, interveni Constance Pickman-Blyth la un moment dat, adresându-i-se lui David, de ce nu-i vorbeşti şi tu despre planurile noastre? Sau ai uitat?

— O, Connie! Sigur că n-am uitat. Doream să ajung şi acolo. Zâmbind, i se adresă acum lui Riley: S-ar putea să fi auzit că domnişoara Pickman-Blyth – şi înclină capul spre ea cu respect – a cumpărat vechea clădire a primăriei.

— Nu se poate! Şi Nyrene, şi Peter se prefăcură foarte miraţi.

— Ba da. Totul. S-a scris şi în ziare. Oricum, am uitat să întreb ce v-a adus în oraşul ăsta?

— Tata e bolnav în spital.

— A, îmi pare rău. Îmi pare rău.

— Dar continuă, spune-ne despre noua ta acţiune.

— Da, acesta este cuvântul potrivit, acţiune. Zâmbea acum tandru spre femeia de lângă el.

— Da, foarte potrivit aş zice, încuviinţă Constance.

— Uite cum stau lucrurile, continuă David. Intenţionăm să reconstruim întreaga zonă. Pusesem ochii pe clădirea vechii primării, dar pe mine mă depăşea. Privi spre domnişoara Constance. Era ca un vis de nerealizat. Oricum, eu continuam să fac planuri, când, peste cine credeţi că am dat, ca un alt posibil cumpărător? şi întoarse iar capul spre femeia de alături, iar domnişoara Pickman-Blyth aici de faţă mi-a spus că era hotărâtă să cumpere întreg cvartalul şi să modifice ultimele birouri în apartamente, magazine, şi un restaurant,

dar nu ştia ce să facă cu sala principală. Nu-i aşa?

— Da, însă din fericire mi-ai spus ce vrei să faci tu, zise ea zâmbind. Restul este o poveste destul de lungă, dar principalul este că noi doi am făcut afacerea. El îşi dorea un teatru, eu îmi doream nişte apartamente drăguţe, în zona aceea şi un restaurant bun. Ultima oară când am fost la Micul Palat, jucaţi acolo în „Mintea de Aur “. Am văzut piesa de două ori. Prima dată mi-am dat seama că mi-a scăpat ceva. Ei, da, îmi dăduseră lacrimile, dar râdeam de comicăriile tale, Riley. A doua oară n-am mai râs deloc pentru că am recunoscut omul din spatele creierului acela de copil şi pot spune că ai jucat remarcabil. Ai talent, tinere, lucru pe care, ca şi sănătatea, banii nu-l pot cumpăra.

Atmosfera destinsă se schimbă total, iar Riley nu găsea cuvinte pentru a-i da un răspuns pe măsură. Trecură câteva secunde, după care el zise:

— Mulţumesc, domnişoară Constance, ai remarcat ceea ce puţină lume a făcut, anume că eu am încercat să exprim adultul prin purtarea unui băiat cu mintea tulbure. Dar n-aş fi putut juca niciodată rolul acela dacă n-ar fi fost soţia mea, care m-a învăţat ce să fac, care m-a dăscălit şi m-a disciplinat săptămâni la rând, încheie el privind-o drăgăstos pe Nyrene!

Acum, domnişoara Pickman-Blyth i se adresă direct lui Nyrene:

— Da, da, înţeleg ce-ai făcut pentru el. David mi-a povestit despre toate astea încă de atunci. Şi ştii ce îi ziceam eu… cu numai un sfert de oră înainte să ne întâlnim aici? îi spuneam prietenului meu – şi făcu un gest semnificativ cu mâna – că ar fi minunat dacă ar putea să-l aducă pe tânărul acela înapoi în teatru, împreună cu soţia lui! Nu-i aşa, David?

— Ba da, draga mea. David Bernice dădea din cap de la unul la celălalt. Aşa că să batem fierul cât e cald, nu? Dar mai întâi, noi ne duceam într-acolo, nu vreţi să ne însoţiţi?

Riley acceptă imediat invitaţia, nu şi Nyrene.

5

Erau din nou acasă. Focul ardea, ceaiul îi aştepta pe măsuţa de lângă canapea; acolo se aflau doamna A. Şi Hamish McIntyre, ca şi copilul.

Nyrene nici nu avu timp să-şi scoată paltonul, că băiatul i se şi aruncă în braţe, strigând şi gesticulând sălbatic, şi în tot acest timp bălmăjind incoerent, sub privirile unei doamne Atkins înlăcrimate care făcea efortul să zâmbească. Hamish remarcă:

— Un lucru e bun: a supravieţuit încercării.

— Ce e, dragul meu? Ce e? Mama s-a întors şi uite-l şi pe tata.

Deşi Riley îi trăgea mânuţele subţiri de pe şoldurile lui Nyrene, el se încleştase şi striga incoerent:

— Nu… nu… mama… nu pleca. Nu… mama. Nu… nu.

— Nu, nu mai plec. Nu, dragule, nu.

— Nu… nu-l lăsa pe Charles, mama.

— Hei! Opreşte-te, Charles! Opreşte-te, imediat!

Nyrene împinse copilul, îl luă de umeri şi se uită la faţa lui. Nici urmă de lacrimi, dar avea o privire chinuită.

Acum, băiatul se întoarse spre tatăl său şi spuse:

— Tata… tata!

Nu „tata-nenea “. Riley se lăsă pe vine şi îl luă în braţe, zicând:

— Da, tata-i aici, cu tine.

— Mama… mama nu pleacă?

— Nu, dragule, nu, mama nu mai pleacă.

Băiatul îl luă pe după gât şi, când Riley se uită la Nyrene peste umărul lui, în privirile lor era acum o nouă durere. Amândoi erau foarte îngrijoraţi pentru copilul lor.

În tot acest timp, doamna Atkins şi Hamish rămăseseră tăcuţi. De-abia când Hamish pufăi zgomotos şi porni spre

bucătărie, Riley se eliberă din strânsoarea copilului şi îl împinse spre Nyrene, urmându-l pe Hamish în bucătărie.

— Mereu mă bucur să te văd, domnule Riley, zise Mac, dar astăzi mai mult ca oricând. Îţi spun eu că acest copil nu poate trăi fără să vă aibă măcar pe unul dintre voi alături.

— Ce vrei să spui, Mac?

— Ei bine, sincer vorbind, este greu de explicat atmosfera din această casă de când aţi plecat: doamna A. Poate să vă confirme că niciunul dintre noi nu i-a adresat vreun cuvânt de dojană celuilalt. Şi asta înseamnă multe. Foarte îngrijorată a mai fost femeia asta. Într-adevăr, foarte îngrijorată. Într-atât încât, dacă nu aţi fi venit astăzi, avea de gând să vă telefoneze ca să vă spună cum stau lucrurile.

— Şi cum au stat, Mac? Nu s-a jucat sau…

— Să se joace? Nu, nu, domnule Riley. Cred că nu l-am văzut decât de vreo două ori alergând de când aţi plecat. De umblat a mai umblat el, cam fără chef – ca un bătrânel, de colo-colo, şi numai pe lângă mine –, dar lui nu-i ardea nicicum de plimbare. Iar de alergat nici atâta. Da, a fost amorţit, exact ca un bătrânel. Şi afară n-a fost cel mai rău. Înăuntru, intra din ce în ce mai des în crizele sale de melancolie. Ştii cum e, dar parcă acum era altfel, vorbea gâtuit, aş zice, ’ în timp ce cuvintele erau clare, ca şi sensul lor. Nu e treaba mea, domnule Riley, şi totuşi mă bag, pentru că-l iubesc pe băieţaş. Ştiu că nu eu trebuie să vă dau sfaturi, şi nici doamna A. Dar îţi spun, deşi ştiu c-aţi fost deja la doctor cu el, părerea mea este că trebuie să mergeţi şi la altcineva, nu numai la bătrânul Johnson, cel mai bun prieten al cioclului de aici. Hamish dădu din mână şi continuă: O, ştiu ce credeţi despre el. Desigur am şi eu prejudecăţile mele şi poate n-ar fi acum momentul să vă spun glume pe seama acestui om. M-ai auzit vorbind despre Rubie Smythe, măcelarul? Ei bine, nevasta lui l-a dus la doctorul Johnson pentru că era îngrijorată de starea sănătăţii lui. Dar toată

lumea, de aici şi până la Edinburgh, ştie că problema lui e băutura. Toţi ştiau asta, cu excepţia ei, şi când au întrebat-o, cu bună intenţie, ce a descoperit doctorul, ea a spus că era ceva grav, ceva pe care doctorul s-a sfiit să-l numească, dar a mai adăugat că de un singur lucru era absolut sigur doctorul: că soţul ei nu mai are mult de trăit. Ei, toată lumea a făcut haz pe chestia asta.

Acum Hamish râse încet, ca şi Peter. Apoi zise:

— Aţi putea să mai cereţi sfatul altui doctor, nu? Pentru că Johnson crede că aceste crize vor trece o dată cu vârsta. Teoria lui este să laşi copilul să se dezlănţuie, fiindcă nu va rămâne de-a pururi copil. Asta-i tot ce zice el, nu?

Riley, şi el sobru acum, dădu din cap şi răspunse:

— Da, aşa este, Mac, ştiu că ai dreptate, dar e greu de acceptat aşa ceva. Oricum, am vorbit despre asta şi o să consultăm şi un alt doctor.

Acum, Hamish zise vesel:

— Poate că n-ar avea nevoie decât de nişte pastile din când în când, ca să-l mai liniştească; iar dacă n-ar mai alerga atâta pe-afară, poate că n-ar mai avea nevoie nici de atâta odihnă. Cel puţin aşa văd eu lucrurile, dar eu sunt un om de rând.

La care Riley chicoti şi zise, zâmbind larg:

— Da, ştiu, Mac, eşti un om de rând. Mi-am dat seama încă de când te-am cunoscut, şi îl lovi uşor cu pumnul în umăr, după care se întoarse şi reveni în camera de zi.

— Cred că ceaiul ăsta s-a răcit de tot. Vino şi stai jos.

— Să-l iau de-aici!

După ce doamna Atkins ieşi din cameră, Nyrene întrebă:

— Despre ce-aţi vorbit?

— O, răspunse Riley degajat, diverse.

Riley se aşează pe canapea şi întinse mâna spre fiul lui, ocupat acum să recupereze o bucată cu cremă de migdale din îngheţata de pe tortul de Crăciun. Lui nu-i plăcea

îngheţata, însă îi plăcea crema de migdale, şi nu întoarse capul nici chiar atunci când Riley spuse, pe un ton ridicat:

— Mă gândesc ce să facem mâine. Dacă să reparăm sania sau mai bine să facem un om de zăpadă. Tu ce părere ai?

Riley se întoarse şi se uită la Nyrene, apoi amândoi îl priviră pe fiul lor. El îşi băgase în gură şi ultima bucată cu cremă de migdale, şi acum o mesteca încet, cu ochii aţintiţi către ei, dar nu spuse nimic şi nici nu comentă ceea ce i se pregătea pentru a doua zi.

6

Se întâmpla doar cu o zi înainte ca Peter să plece iar în turneu. Erau la Aberdeen, iar el şi cu Nyrene se aflau în cabinetul doctorului Kramer, specialistul pediatru recomandat cu căldură de doctorul Johnson.

Domnul Kramer era la fel de înalt ca şi Hamish McIntyre, dar mult mai solid, iar glasul lui era în totală contradicţie cu statura lui. Cu o voce piţigăiată, i se adresă lui Charles:

— Ai crescut mult pentru vârsta ta. Câţi ani zici că ai? Omul privea cu căldură la copil şi Charles îi răspunse zâmbind:

— Mi-au s-spus că am patru ani.

Domnul K ramer le aruncă o scurtă privire părinţilor, apoi se întoarse şi îi zâmbi iar lui Charles, spunându-i blând:

— Aşa deci, ţi-au spus ei? Eu mă gândeam că eşti mult mai mare. Când e ziua ta de naştere?

Copilul rămase puţin descumpănit, parcă gândindu-se bine la ceea ce trebuie să răspundă, apoi zise:

— Ziua mea de naştere a fost anul trecut, înainte de Crăciun.

— Bine. Doctorul se mişcă stingherit pe scaun şi continuă:

Încep să îmbătrânesc şi mi-e greu să mă aplec. Te superi dacă te ridic pe birou ca să ne putem privi faţă-n faţă?

Nu intenţionase să aştepte vreun răspuns, dar când auzi: „Nu, nu “, omul rămase o clipă perplex după care spuse:

— Bine.

Apoi întinse mâinile şi ridică băieţelul pe birou. O dată aflat acolo, Charles se întoarse, se uită la părinţii lui şi le zâmbi. Era un zâmbet liniştitor, iar când mama lui îi zâmbi şi ea, băiatul zise:

— Domnul Mac ar fi râs de mine.

Domnul Kramer ridică din sprinceană a mirare, după care întrebă:

— Cine este domnul Mac?

Răspunse Riley:

— Este prietenul nostru. Are grijă de casă şi de grădină şi o ajută pe soţia mea cu de toate. ÎI iubeşte mult pe Charles şi Charles îl iubeşte pe el. Făcu o mică pauză, după care adăugă: Se joacă mult cu el.

— Oh, înţeleg. Acum chipul lui se apropie de cel al copilului şi îi zise: Şi domnul Mac sare şi ţopăie la fel de mult ca tine?

Charles îi aruncă un zâmbet larg şi răspunse:

— Da, domnule. Dar… dar el nu poate sări prea departe.

Charles ridică acum braţele deasupra capului şi începu să le mişte, lovind biroul cu călcâiele şi zicând:

— Zburăm… adică – şi acum dădea din cap – încercăm să zburăm.

Acum domnul Kramer îi prinse mâinile lui Charles şi le aduse în faţă, după care spuse:

— Nu oricine poate să zboare. E greu de zburat. Până şi pentru păsări e greu, iar tu şi domnul… Mac vă obosiţi mult, nu?

Răspunsul nu veni chiar imediat; de parcă băiatul se gândea profund; apoi întoarse capul şi spuse:

— Nu obosim mult, eu vreau doar să… Se opri şi toţi aşteptară să continue.

Dar domnul Kramer interveni şi mai blând:

— Ce simţi tu atunci când oboseşti? Vrei să dormi?

Răspunsul fu rapid şi categoric:

— Nu! Nu să dorm, doar să… Şi copilul se gândi iar, la care domnul Kramer exclamă pe un ton ridicat:

— Lasă zburatul acum, dar dacă o să reuşeşti să zbori vreodată, să vii să-mi arăţi şi mie. Promiţi?

Charles se uită la părinţii lui, aruncându-le o privire poznaşă, apoi râse din toată inima.

Doctorul sună dintr-un clopoţel şi uşa se deschise, lăsând să apară o asistentă. Bărbatul făcu prezentările:

— Soră, el este domnişorul Charles şi ar vrea să vadă acum toate jucăriile noastre, toate cuburile din camera dumitale. Vrei să te duci cu sora?

Ultimele cuvinte i le adresase băiatului, al cărui chip arăta acum îngrijorat. Se uită spre mama lui, dar Riley fu cel care spuse:

— Nu e departe. Sunt acolo nişte jocuri minunate. O să ţi le arate sora.

— Vii şi tu, tata-nenea?

— Nu, dragule, numai tu mergi cu sora. Acum vorbise Nyrene, iar copilul se lăsă în genunchi pe birou, se uită la mama lui şi zise:

— Nu, mama. Nu merg numai eu.

Riley şi Nyrene se uitară unul la celălalt cu o uşoară strângere de inimă, după care Riley îi spuse domnului Kramer:

— Vă deranjează dacă îl însoţesc, domnule doctor?

— Foarte bine. Da, foarte bine. Sunt convins că o să vrei şi dumneata să te joci cu cuburile. Între timp, noi o să stăm aici de vorbă. Ce ziceţi, doamnă Riley?

— Da, sunteţi foarte amabil, domnule Kramer.

Sora îi conduse pe coridor către o altă încăpere, unde se aflau multe mese pline cu cuburi colorate de diferite forme şi

mărimi.

Între timp, în cabinet, Nyrene îl asculta atentă pe doctorul Kramer:

— Doamnă Riley, nu trebuie să fiţi îngrijorată. Vă asigur că băiatul nu are niciun handicap.

Însă Nyrene nu se mulţumi cu această afirmaţie, ci întrebă:

— Dar are totuşi ceva?

Domnul Kramer se sprijini de speteaza scaunului şi îşi împreună vârfurile degetelor, după care răspunse:

— Încă nu-mi pot da seama exact. Acum nu vă pot spune decât că băiatul este inteligent şi are multă minte. Dar are o minte mult mai activă decât a celorlalţi copii de vârsta lui.

— Da. Da, aşa ne-am gândit şi noi de multe ori, mai ales în perioadele de criză.

— Mai descrieţi-mi aceste crize.

Şi Nyrene se conformă, iar când termină, doctorul spuse:

— N-a căzut vreodată mai rău, n-a avut ceva deosebit?

— Nu, nimic în afara acestei extenuări.

— Cred că sora ne va confirma că este dislexic.

Nyrene încuviinţă din cap şi zise:

— Da, da, m-am gândit şi la asta, amândoi ne-am gândit la asta. Dar e ceva grav? Adică, există mulţi actori şi actriţe dislexici, ca şi oameni foarte importanţi.

— Da, desigur, aveţi dreptate. Ba mai mult, acum se pot face multe pentru a ajuta un copil să rezolve această problemă. Nu este o boală – doar un impediment. Mă gândesc că ar trebui să cercetăm mai bine oboseala lui sau somnul acela pe timp de veghe. Şi vi se pare că nu este numai urmarea epuizării, că apare şi atunci când îl lăsaţi singur, adică atunci când pleacă unul din voi. Spui că nimeni dintre cei ce vă ajută nu vă pot înlocui?

— Da. El îi iubeşte pe amândoi, dar de curând, când a trebuit să plec trei sau patru zile cu soţul meu la familia lui,

ei au avut mari probleme cu el. Atunci a făcut ceea ce noi numim crize.

— Da, cred că va trebui să ne ocupăm separat de acest lucru. Dar acum, hai să mergem să vedem ce s-a întâmplat în încăperea alăturată.

Domnul Kramer se ridică, Nyrene de asemenea, dar ea nu se puse în mişcare imediat. Îl privi pe doctor drept în faţă şi întrebă:

— Ar putea reprezenta aceste crize de melancolie o boală rară?

La rândul său, doctorul o privi în ochi şi zise:

— Să ştiţi, doamnă Riley, că nu vă pot da un răspuns chiar acum. Va trebui să-l consult periodic, atât fizic, cât şi mintal. Dar nu fiţi îngrijorată. După ce-am constatat eu astăzi, nu văd ce l-ar putea împiedica să se dezvolte perfect normal.

Când, a doua zi, Nyrene îi relată doctorului Johnson rezultatul întâlnirii cu domnul Kramer, acesta părea să ştie deja ceva mai multe, pentru că o surprinse spunându-i:

— Bun, el nu crede că ar putea fi vorba de autism. Eu mă gândisem într-o vreme la aşa ceva, dar cât trăieşti înveţi. Iar domnul Kramer îşi cunoaşte foarte bine meseria. Cât despre dislexie, nu mai este ceva grav, nu acum.

Cu o seară înainte, în pat, ea îl întrebase pe Riley:

— Acum, că David a cumpărat clădirea primăriei, o să vrei să te întorci acolo?

— Imediat, iubito, imediat. O, da. M-am gândit mult în ultimele zile la eventualitatea asta. Am putea închiria unul din apartamentele pe care vor să le amenajeze. Nu crezi?

Interveni o pauză, după care ea răspunse:

— Eu nu pot veni cu tine, dragule, nu eşti de aceeaşi părere?

— Cum?! făcu el. Mai trecu o pauză după care spuse: Dar copilul se va face bine până atunci. Am încredere în omul acela.

— Da, ai dreptate. Dar până atunci ai putea veni acasă la fiecare sfârşit de săptămână şi, între timp, s-ar putea să-mi deschid şi eu şcoala mea de teatru.

— Da. El se ridicase în coate şi se uită atent la ea: Să vorbim serios, draga mea. Ai mari posibilităţi aici: pătulul poate fi o scenă minunată şi, după cum a spus ieri Mac, mai sunt încă două grajduri alături care pot fi transformate în vestiar şi duş. Părea foarte serios, fiindcă aşa are prilejul să-şi mărească şi el grădina de legume. O s-o transforme într-o grădină de legume pentru piaţă, o să vezi, şi asta destul de curând.

— Ei, dar nici n-ar fi deloc rău cât timp există atâta teren nefolosit.

— Oh, şi dacă pui şi tu pe picioare şcoala aceea, o să ai destul de multă treabă. Este o idee minunată. Iar dacă eu m-aş putea angaja la Noul Palat, ce ne-am putea dori mai mult?

Nyrene replică cu glas tare:

— Doar să nu ne mai despărţim nicio clipă, iubitule, pentru că mi-e dor de tine în fiecare secundă în care eşti departe de mine.

— Draga mea, cum crezi că mă simt şi eu? Uneori mi-ar veni să spun: „La dracu'! M-am săturat! “, şi să mă dau bătut. Şi de fiecare dată când mă uit la o altă femeie, o compar cu tine, mai ales pe scenă. Poate nu ştii, doamnă Riley, dar am fost acuzat că nu ofer destulă afecţiune în scenele de dragoste.

— Mă bucur, domnule Riley, pentru că… ei bine, mi-e teamă de ziua în care te-ai putea uita la altă femeie şi nu vei mai face nicio comparaţie.

— Niciodată! Niciodată! Acum stăteau unul lângă celălalt, iar el o strângea tare în braţe: Niciodată! auzi, femeie: nu se va întâmpla niciodată aşa ceva. Nimic şi nimeni nu ne va despărţi. Ştiu bine acest lucru, nimic şi nimeni. Să-ţi între asta bine în cap.

Nyrene nu mai comentă, dar făcu dragoste cu el, apoi adormiră.

7

După o săptămână la Sunderland Empire, Riley petrecuse încă patru zile fericite acasă; dar acum era în York, într-o miercuri după-amiază, iar spectacolul de matineu se terminase. Pentru moment era singur în cabină şi scoase din buzunarul sacoului ultima scrisoare de la Nyrene. Îi scria în mare parte despre copil şi îi dădea minunata veste că scrisese de capul lui un A şi un G. În final, ca de obicei, ea îi scria că nu se simţea om până nu-l vedea iar acasă şi că nu tânjise niciodată după un an, aşa cum tânjea acum după cel următor, când el se va instala înapoi la Fellbum.

Riley remarcă faptul că Nyrene nu pomenise nimic despre mama lui, dar în mintea sa aceasta era o prezenţă permanentă, o ameninţare continuă. Împăturea scrisoarea la loc când uşa se deschise brusc şi se apropie de el, în vârfurile picioarelor, tânăra actriţă Evelyn Dowell, care îi şopti:

— Jos te aşteaptă o femeie ca o vulpe. Doamne, e bine că nu face parte din trupă. Cred că şefa noastră ar jupui-o de vie.

Riley îi făcu semn să iasă şi zise:

— Te-am mai auzit eu vorbind aşa, Evelyn, şi mai ţin bine minte Coventry şi hoaştele cu care m-ai potcovit atunci.

— O! Erau două simpatice, pline de haz, dar asta…! Vorbesc serios, nu te juca. Te aşteaptă. Şi-a dat un nume parcă franţuzesc, iar când am încercat s-o fac să plece, mi-a zis să-ţi spun că este nepoata unui anume domn Bearsdley.

Acum Riley sări în picioare ca un arc şi se uită la colega lui, zicându-i:

— Vai, Doamne! Nu poate fi ea!

— Ba da. Chiar ea este. Tânăra actriţă se strâmba la el

acum: O cunoşti deci? Doamne! Dar ştiu că eşti norocos! O cunoşti şi încă te mai afli în viaţă.

— Hai, du-te acum! Riley înşfacă sacoul, îşi trecu mâna prin păr, după care întrebă, prosteşte: Şi ce doreşte?.

— Ei, dacă vrei părerea mea obiectivă, cred că acum te doreşte pe tine, dar, ai grijă, stai departe de ea, ca un domn arătos şi serios ce te afli. Aşa că, băiete, ai mare grijă ce faci.

Fata îl aştepta în capătul aripii din mijloc şi privea spre scenă, acolo unde câţiva bărbaţi mutau grăbiţi decorul. El o salută amabil:

— Măi să fie! Ce vânt te-a dus până aici, la capătul pământului, dacă pot să te întreb?

— Oh, bună. Se întoarse veselă spre el şi spuse: Pe scurt: o maşină defectă, un afiş cu matineul vostru şi un bilet care să-mi permită să urmăresc piesa. Dar a trebuit să plătesc biletul integral, pentru că nefiind încă pensionară n-am putut să-l obţin la jumătate de preţ.

Riley râse.

— Ce păcat, zise el.

— Pot să mă aşez aici? Arătă spre locul din margine, iar el spuse:

— Nu văd de ce n-ai putea, cel puţin câteva minute, fiindcă imediat o să avem o şedinţă înainte de spectacolul de seară.

— Oh, o şedinţă, spuse ea, dând din mână de parcă nu credea ce spusese el.

Se aşeză şi el alături şi o întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu maşina?

— Ei, m-a lăsat în drum când eram în afara oraşului, aşa că m-am oprit la primul garaj şi mecanicii mi-au spus că, printre altele, am nevoie urgentă şi de o nouă tobă de eşapament. Le-am spus că îmi cumpărasem de curând o tobă nouă de eşapament, aşa încât să inventeze altceva. Şi le-am mai spus şi că dacă mai descoperă şi altceva nou în neregulă, să se ocupe. Şi îl maimuţări ea pe mecanic: „Durează vreo

două ore, domnişoară". I-am spus că îmi convine, dar nu mai mult. Te fură văzând cu ochii mecanicii ăştia; cel puţin atunci când cred că au de-a face cu proşti care nu se pricep la nimic… Asta am învăţat-o de la unchiul meu.

Riley râse şi o întrebă:

— Am înţeles că acum trebuia să faci înconjurul lumii cu un conte? Sau cu un om de afaceri putred de bogat?

— Oh! Fata dădu brusc capul pe spate şi zise: Da, omul de afaceri respectiv s-a gândit mai bine, iar contele s-a dus învârtindu-se după ce a aflat că n-am nicio avere personală. Dar… mă rog, am avut pe altcineva. Îl cheamă Percy.

El râse iar când o văzu ţuguind buzele ca o şcolăriţă obraznică, după care continuă:

— Iar draga mea mamă o să afle curând că s-au dus iar toate speranţele ei cele mai arzătoare. Adică, atunci când mă voi îndrepta spre nord, o să o informez şi pe ea, ca fapt divers.

— Dar ce-a făcut Percy ăsta ca să merite să-i dai papucii?

— Nu e chiar vina lui Percy personal, ci a familiei lui. Ai fost vreodată în Surrey?

— Da, da. Îmi place în Surrey.

— Oamenii de-acolo îţi plac? Ei, poate că n-ai întâlnit pe nimeni din familia lui Percy. El lucrează într-un minister. Are trei surori nemăritate şi trei fraţi însuraţi, aşa că, împreună cu mama lui, asta face un total de şapte femei, şi toate venite anume ca să mă cunoască pe mine. Săracul Percy. I-am spus că n-am nimic cu el, dar nu fac faţă la şapte femei! Locuiesc toate cam în acelaşi cartier şi se aşteptau ca Percy să li se alăture, împreună cu mine, bineînţeles!

— Ştii ceva? Acum el râdea de-a binelea. Chiar îmi pare rău pentru familia aia din Surrey.

— Da, cred că da. Şi unchiului meu i-ar părea rău… da, şi unchiului, şi mamei. Dar e numai greşeala lor, au întins prea mult coarda. Şi schimbă tonul când continuă: Am cam

devenit o povară pentru ei, ar dori să mă ştie legată de cineva care să aibă grijă de mine. Şi încă ceva, Peter – fata îi silabisi numele şi râse scurt –, eu nu sunt aşa cum mă cred ei, chiar deloc. Aş vrea să am şi eu o locuinţă frumoasă şi să călătoresc puţin, dar nu umblu după titluri, după diamante şi perle. Ei – şi gura ei frumoasă se ţuguie –, ştii ce mi-ar plăcea mie să fac? Aş vrea să merg din nou în Surrey ca să le povestesc pe îndelete despre trecutul mamei mele. Sigur, după obişnuitul schimb de politeţuri.

Şi când râsul ei răsună cristalin în sala goală, bărbaţii de pe scenă se opriră din treabă şi se întoarseră spre ea - şi îi zâmbiră. Riley se uită atent la ea. Nu mai avea nimic din fata aceea enervantă pe care o cunoscuse acasă la Fred şi înţelegea purtarea ei faţă de Fred şi faţă de mama ei, care făcea prea mari eforturi să scape de ea. Dar cine n-ar fi procedat la fel? Fata avea ceva de oferit, bun sau rău. Iar el înţelegea că bărbaţii rămâneau uluiţi în faţa ei.

Yvette se întoarse spre Riley şi zise:

— Ştiai că mama şi-a pus în gând să cumpere o casă în Northumberland?

— Nu. Nu, nu ştiam.

— O, da, asta s-a găsit ea acum să-şi cumpere… casa în care a copilărit. E goală de doi ani şi necesită multă muncă. Deşi unchiul Fred pare că doreşte această mutare, sunt sigură că draga Louise este împotrivă. Şi eu aş fi, dacă aş fi în locul ei, pentru că, ştii, mama l-a considerat întotdeauna pe unchiu' ca pe proprietatea ei. Am mai aflat că, peste un an şi ceva, te-ai putea întoarce să joci la Palat.

— Da, încuviinţă el dând din cap. Şi de-abia aştept, pentru că o să fiu mai aproape de casă. Mi-e dor de casă şi, desigur, mai ales de soţie şi copil.

Ea se uita fix la el, apoi, abia auzit, spuse:

— Este o femeie foarte norocoasă.

— Nu, eu sunt cel norocos.

— Depinde de unde priveşti lucrurile, nu? Eu, de exemplu, aşa cum stă treaba în cazul meu, îmi petrec viaţa căutând să evadez printr-o căsătorie, deşi pe mine nu mă deranjează să am pretendenţi. Râse, după care adăugă: Şi, între timp, mă odihnesc la mama. Asta fiind situaţia, s-ar putea ca pe viitor să ne vedem mai des.

Bufnitura produsă de manevra unui decor îl împiedică pe Riley să comenteze ultima ei remarcă, după care din culise apăru Evelyn, care strigă:

— Şedinţa are loc peste câteva minute. Privi spre cele două siluete care şedeau în primul rând, după care adăugă: Şedinţa, Peter, începe şedinţa.

Riley trebui să înghită de două ori ca să-i poată răspunde:

— Mulţumesc, Evelyn. Vin acum.

Se ridicară amândoi, iar Yvette îi zâmbi:

— Şi eu care nu te-am crezut când mi-ai spus că aveţi şedinţă. Scuză-mă. Ei, mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine.

Iar Riley, politicos, spuse:

— Şi mie mi-a făcut plăcere să te ascult. La revedere.

— La revedere.

Riley privi repede spre scenă şi adăugă:

— O să rog pe cineva să te conducă.

— Nu e nevoie, am ştiut să vin singură, aşa că ştiu şi să plec singură. La revedere, Peter.

După câteva minute, el se afla din nou în cabină, iar Evelyn îi spunea:

— N-am făcut bine? Şi tipii nu şi-au făcut şi ei bine treaba?

— Ba da, ai făcut foarte bine. Dar uite că acum sunt aici prins şi nu pot ieşi ca nu cumva să dau peste ea. Aşteaptă să i se repare maşina la un garaj, dar nu ştiu la care. Şi mor după o ceaşcă de ceai.

— Se rezolvă, domnule. Aduc eu ceai şi nişte chifle, aşa încât actorul principal şi femeia bună la toate vor putea sta

de vorbă. Ce zici?

Riley râse şi zise:

— Bine, femeie bună la toate, atunci rezolvă tu.

Rămas singur în cabină, se privi în oglindă şi zise:

— Doamne! Dacă află Nyrene de vizita asta? Dar dacă nu-i spun eu, îşi bagă dracu' coada.

Da. Da, aşa va face, îi va spune şi va glumi pe seama acestei vizite.

Hotărî însă să-l sune şi pe Fred… Fred ascultă transpunerea comică a vizitei, apoi spuse, sobru:

— Ai grijă, băiete. Să ştii că aşa se întâmplă de obicei: cu cât e mai drăgălaşă şi mai copilăroasă, cu atât mai sinistre îi sunt intenţiile. Nu face niciodată nimic fără vreun scop anume. Este periculoasă. Şi nu uita că, în cazul tău, va trebui să faci faţă şi situaţiei în care se află Nyrene.

— Ce vrei să spui, de fapt, prin… „situaţia în care se află* Nyrene "?

— Nu mai face pe prostul! replică Fred. Nyrene este cu douăzeci de ani mai mare ca tine, asta e situaţia în care se află ea.

Riley nu avu ce să obiecteze, aşa că Fred continuă:

— Presupun că Yvette ţi-a spus că maică-sa cumpără vechea casă? Ei bine, nu credeam că o să ajung să spun asta, dar mă bucur într-un fel, pentru că Gwendoline are nevoie acum de mai mult sprijin ca niciodată, mai ales cu fata asta care-i stă pe cap.

Riley fu tentat să riposteze: „Dar situaţia lui Louise? Şi ea va trebui să-i facă faţă ". Nu zise însă nimic şi încheie discuţia întrebându-l cum mai merge cu Noul Palat, la care Fred răspunse entuziasmat:

— Parc-au înnebunit, zise el. Lucrează de zor. Au terminat deja patru apartamente şi acum construiesc restaurantul. Se spune că numai peste şase luni se va deschide şi teatrul. Ce zici? Trebuie să ţii cont de asta la semnarea noului contract.

Cât mai ai din cel de-acum?

Riley îi răspunse:

— Ei, l-au prelungit. Mai avem turnee în trei oraşe, după care mergem în Ţara Galilor, şi pe urmă în Scoţia. Probabil încă patru luni. Da, cred că va trebui să mă întâlnesc curând cu David şi, cine ştie, poate că mă întorc acolo.

Nyrene termină de citit scrisoarea, o împături şi făcu gestul să o vâre înapoi în plic; dar o deschise iar şi, parcurgând atent scrisul acela mărunt, se opri la un paragraf:

„Şi iat-o, stând pe culoarul gol, arătând ca o şcolăriţă venită după un autograf. Şi, tu ştii doar, asta este ea de fapt, o şcolăriţă proastă. I-am spus imediat că sunt surprins să o văd şi că nu pot sta decât câteva minute, pentru că am o şedinţă. Nu m-a crezut, dar după ce Evelyn a jucat atât de convingător rolul cu şedinţa, şi-a cerut scuze că a crezut că o minţisem. Oricum, cred că a renunţat la încă un pretendent, pe nume Percy. A făcut haz vorbind despre el, dar a fost şi răutăcioasă. Caracteristic pentru vârsta ei.

În altă ordine de idei, gândeşte-te, draga mea: anul viitor pe vremea asta o să stau acasă, iar noi nu va trebui să ne mai despărţim mai mult de o săptămână. “

Scrisoarea se termina cu: „Nu pot să-ţi scriu «te iubesc», draga mea, pentru că sentimentele mele sunt mult mai puternice. O să-ţi spun doar «te ador» şi «te voi adora mereu numai pe tine» “. Încheia pe un ton glumeţ: „Şi toate astea de la un tip pe nume Riley “.

Se temea ea oare?

Da, foarte tare. În ceea ce-l privea pe el, se temea de tot ce era tânăr, iar tinereţea acelei fete era ceva deosebit, o tinereţe periculoasă. Fata era dură, deşteaptă şi fără milă. I s-a stricat maşina! Şi de ce se afla ea tocmai la York? Dacă ar fi venit direct de la Londra la Fellbum, ar fi rămas pe şoseaua principală.

Mai târziu, Nyrene avea să se gândească la scrisoarea lui Peter ca la începutul unei lungi perioade înnourate, care îi va umbri viaţa şi căminul.

8

Mami! Mami! Nyrene se ridică şi ieşi în hol. Îşi văzu fiul aproape ţopăind în jos pe scări, cu un cub de carton deasupra capului. Uite! Uite ce-am făcut… căţel.

Nyrene se uită la literele mari, scrise cu creion roşu în mijlocul cartonului, şi întrebă:

— Ai făcut tu asta azi?

Ridică privirea spre domnişoara White, care stătea pe scară, câteva trepte mai sus, cu mâna pe umărul copilului, şi care zise:

— Da, de unul singur.

— Căţel. Căţel, mami.

Nyrene ridică din nou o privire întrebătoare spre bătrânica mignonă, care dădu din cap şi spuse:

— Luni îi vom găsi şi un nume.

Acum băiatul se întoarse şi se uită spre profesoara lui şi, cu o expresie drăgălaşă, spuse:

— Da, săptămâna viitoare, numele.

Domnişoara White deschise palma şi zise:

— Spune-i mamei tale ce e asta.

Băiatul se uită la monedă, apoi spuse, luminându-se la faţă:

— Zece.

— Ce zece? Profesoara şi copilul se uitară fix unul la celălalt. Apoi copilul îi întoarse spatele şi fâlfâi din braţe. Ea îl prinse uşor de umeri şi zise: Să ştii că mama ta aşteaptă să-i răspunzi. Spune-i ce fel de zece e.

Acum băiatul făcu o strâmbătură de copil pus pe rele şi spuse clar:

— Bun, bun.

— Nu, nu bun. Ce am repetat noi, de cinci ori, în camera ta? N-am zis noi, de cinci ori, „ban “?

Iar băiatul ţipă:

— Ban! Zece bani!

— Aşa da. Domnişoara White dădu din cap spre Nyrene, care rămase surprinsă. Bine! zise ea. Lucrăm bine.

— Domnul Mac, mami. Să-i arăt şi lui domnu’ Mac?

— Da, du-te, dragule, arată-i şi domnului Mac şi doamnei Atkins, dar mai întâi doamnei Atkins, care e în bucătărie.

Cele două femei se uitară lung după el. În ultima lună ajunseseră să se cunoască şi să se placă. Nyrene o întrebă calm:

— A numărat până la zece?

— A, da, răspunse domnişoara White. Se pare că n-are probleme cu cifrele. Păcat că nu poate participa la ore şi cu alţi copii. Împreună, par să înveţe mult mai repede. Dar e imposibil din cauza vioiciunii lui ieşite din comun. Şi, după cum a spus şi specialistul, dacă sunt prea sever trataţi, perioadele de somn s-ar putea prelungi.

Domnişoara White numise mereu crizele lui „perioade de somn “, deşi, atunci când apăreau, copilul continua să vorbească.

Nyrene o întrebă:

— Ştiţi cumva dacă există mulţi copii ca el, la fel de zburdalnici?

— A, da, sunt mulţi, chiar şi peste zece ani, foarte inteligenţi, şi care sunt foarte zburdalnici. Oricum, citiţi-i povestea de câteva ori în acest week-end, iar eu o să-l verific luni dacă a reţinut ceva. Dar n-aveţi grijă; se descurcă foarte bine şi este foarte inteligent. Uneori îmi vine să râd de câte poate scoate din el, lucruri foarte deştepte, de parcă ar vorbi un om mare. Acum se uita direct spre Nyrene şi adăugă: Este un copil deosebit în felul lui, să ştiţi, şi trebuie iubit.

Claxonul maşinii le anunţă că Hamish se afla deja în faţa uşii; şi, după câteva minute, pe când domnişoara White se pregătea de plecare, aceasta zise:

— N-aveţi grijă; el vă va face fericită atâta timp cât va trăi.

După un asemenea comentariu de rămas-bun, Nyrene se simţi, eufemistic vorbind, zguduită. După plecarea maşinii, intră în casă şi se lăsă pe canapea. Doamna A. Ieşi din bucătărie, zicând:

— O, ce bine se simte el când o duce pe profesoară la gară; aşa se umflă în pene de parcă ar conduce cel puţin maşina primarului.

— Aşa e el, doamnă A., ori când are ocazia să conducă o maşină.

— Ce e, doamnă? Nu vă simţiţi bine?

— Aş… aş vrea o ceaşcă de ceai.

— Da, imediat.

Ce-a vrut oare să spună domnişoara White cu „atât cât va trăi "şi de ce o fi menţionat iar că băiatul nu poate participa la ore în mod obişnuit? Discutaseră acest lucru încă de la prima lor întâlnire, şi despre toate câte îl împiedicau pe băiat să participe la ore, printre care chiar ea însăşi. Pentru domnişoara White, obstacolul principal era faptul că băiatul nu putea sta liniştit pe scaun, cu excepţia perioadelor de criză. Mai demult, pe la începutul anului, după mai multe vizite, domnul Kramer îşi exprimase părerea finală într-un fel destul de enigmatic. Se părea că un comportament ca al lui Charles se putea datora unei uşoare tulburări mintale. Nu afirmase că boala s-ar putea agrava, ba spusese chiar că, după zece ani, era posibilă o ameliorare.

Şi-atunci, de ce oare nu putea ea uita exprimarea: „uşoară tulburare mintală "? Numai gândindu-se la asta şi i se făcea greaţă.

A doua zi dimineaţă, când sună telefonul, auzi în receptor o voce spunând:

— Dumneavoastră sunteţi, doamnă Riley? La telefon doctorul Johnson.

Nyrene răspunse:

— Da, domnule doctor Johnson?

— Am o veste proastă pentru dumneavoastră. M-a şocat şi pe mine, deşi eram pregătit. Draga noastră domnişoară White nu mai este printre noi.

O clipă, Nyrene se gândi că femeia se întorsese la colegiul despre care vorbea adesea şi unde era profesoară. Apoi, dându-şi brusc seama de înţelesul real al cuvintelor „nu mai este printre noi “, Nyrene strigă:

— Nu! Nu! Doar nu vreţi să spuneţi că… am văzut-o doar ieri după-amiază; se simţea foarte bine.

— Da, doamnă Riley, părea să fie bine, aşa cum credea toată lumea, cu excepţia mea şi a fratelui ei, cu care locuia. De câţiva ani suferea de o gravă boală de inimă şi ştia foarte bine că sfârşitul putea veni oricând, fără niciun avertisment. Probabil că a presimţit că va muri curând, pentru că, în timpul întâlnirilor noastre din ultima săptămână, mi-a spus câteva lucruri care m-au uimit. Eu le-am pus pe seama ciudăţeniilor ei. Mai sunteţi pe fir?

Înlăcrimată, Nyrene încuviinţă:

— Oh, da, doctore… Mie… mie îmi plăcea foarte mult de ea. Eram prietene. Şi îl iubea pe băiat.

— Da, într-adevăr, manifesta un interes deosebit pentru băiat, mai ales când trecea prin crizele lui. O, da, avea părerea ei despre fiul dumneavoastră. A spus ceva despre el: că este foarte inteligent şi că e păcat că inteligenţa lui este dereglată.

Nyrene nu comentă afirmaţia. Domnişoara White nu discutase cu ea niciodată despre „crizele” lui. Ei bine, nu le înţelesese suficient.

Doctorul continuă:

— E păcat pentru toţi copiii în situaţia lui. A fost o

profesoară deosebită. Acum ştiu că ea nu se simţea prea bine în ultima vreme. Totul s-a întâmplat în somn, aşa că nu cred că şi-a dat seama.

— Când va fi înmormântată?

— Marţi sau miercuri, nu ştiu precis, dar mai ţinem legătura.

— Mulţumesc, doctore.

— O, mi-amintesc ceva ce mi-a spus ea şi care e foarte adevărat. A spus că dumneavoastră aţi putea continua singură cu instruirea copilului.

— A spus ea asta?

— Da, aşa a spus, îmi amintesc bine acum. Oricum, o să mai trec pe la dumneavoastră la începutul săptămânii viitoare. Doar dacă, desigur, nu e nevoie urgentă de mine mai devreme. Vom putea discuta atunci şi despre acest subiect. La revedere, doamnă Riley.

— La revedere, doctore.

Nyrene puse receptorul la loc în furcă, dar rămase cu mâna pe el. Parcă nici nu-i venea să creadă. Întoarse capul şi se uită prin cameră. Revăzu scena din ziua precedentă, momentul în care îşi luase rămas-bun de la domnişoara White. Îşi amintea cum închisese uşa şi se dusese la fereastra de la care putea vedea mai bine vehiculul care se pusese în mişcare. Apoi, se aşezase pe canapea şi doamna A. Îi adusese o ceaşcă de ceai. Se întâmplaseră oare doar cu o singură zi în urmă? Iar acum femeia aceea era moartă. Şi care fuseseră ultimele ei cuvinte în holul casei lor? „Băiatul este deosebit”, spusese ea. O clipă se gândi că amândoi erau deosebiţi: şi el, şi ea, dar acum ea plecase.

Se duse la bucătărie şi se sprijini cu mâinile de marginea mesei. Uitându-se la doamna Atkins care aranja nişte ustensile de gătit, spuse cu voce slabă:

— Domnişoara White a murit în somn.

Trecură câteva secunde bune înainte ca doamna Atkins,

care se holba stupefiată la ea, să poată îngăima:

— Ce?

— A telefonat doctorul Johnson.

— Doamne Dumnezeule! Nu ştii niciodată când ţi se întâmplă, nu? Dar ieri parcă era ca o floare.

— Se pare că nu! Suferea de multă vreme de o boală cardiacă.

— Vai, Doamne! Doamna Atkins se întoarse, întinse mâna şi apucă vătraiul cu care umblă prin foc, murmurând: Şi… şi eu care n-am vorbit niciodată cu ea, din cauza ăluia de afară care-şi dădea atâta importanţă în faţa ei. Sunt o proastă. Asta sunt, o proastă şi nimic mai mult.

— Nu, nu eşti proastă. Nyrene se apropiase de ea şi o luase pe după umeri, după care repetă: Nu eşti proastă deloc, iar el n-a fost decât politicos cu ea, asta-i tot. Vezi tu, ea era profesoară, iar scoţienii pun mare accent pe educaţie. Pentru ei, profesorii sunt foarte importanţi, indiferent la ce nivel predau ei, de la şcoala primară şi până la universitate. Ştii unde-i el acum?

Doamna Atkins plecă ochii, după care se întoarse spre Nyrene şi răspunse:

— L-am văzut intrând în hambar acum un minut, împreună cu copilul.

Nyrene se îndreptă spre uşă, iar doamna Atkins adăugă:

— Mă laşi pe mine să-i dau vestea? Poate aşa mi se mai iartă din păcate.

— Da, sigur, draga mea. Spune-i tu.

La interior, hambarul nu se mai putea numi astfel. Acum era pardosit, iar la un capăt se afla o mică scenă. Mai mult, pereţii fuseseră căptuşiţi cu scândură, cam până la un metru înălţime. De un perete erau rezemate câteva scaune pliante şi, la capăt, se afla un pian la care exersa acum copilul pe melodia cântecelului „Bobby Săgeată “:

Bobby Săgeată pe mare-a plecat,
Cu catarame de-argint la genunchi…

După aceste versuri, melodia deveni mai pasională.

Când se-ntoarce se-nsoară cu mine.
Uraaa! Trăiască Bobby Săgeată.

Băiatul se întoarse de la pian doar ca să arunce o privire spre doamna Atkins care intrase pe uşă, dar continuă să zdrăngăne la întâmplare.

Observându-l adâncit în activitatea lui, ea nu-i comunică mamei sale dorinţa de a se întoarce în casă.

Hamish McIntyre se uita blând în ochii femeii care stătea în faţa lui şi care îi spunea:

— Îmi… îmi pare rău că trebuie să-ţi dau o veste proastă, dar doamna – femeia înghiţi, după care continuă: Doamna a aflat prin telefon că domnişoara White a murit azi-noapte.

— A murit domnişoara White? şopti Hamish şi se întoarse spre pian.

Copilul rămăsese cu degetele pe clape fără să cânte, iar doamna A. Continuă:

— Va trebui să i se spună cumva, nu ştiu cum. Vreau să-ţi spun însă ceva: iartă-mă, domnule McIntyre, dacă am repezit-o cumva, n-am vrut.

— Ştiu că n-ai vrut, femeie, zise Hamish. Dar domnişoara White moartă! Nu înţeleg. Şi totuşi nu mă mir. Pe amândoi îi surprinse băiatul când apăru lângă ei, întrebând agitat:

— Profesoara a plecat? Unde a plecat?

— Vai, Doamne! Doamna Atkins se întoarse, dar Hamish spuse repede:

— Nu-i nimic. Nu-i nimic. Lasă-l în seama mea; rezolvăm noi cumva. Hai, băiete! Hai să ne plimbăm puţin şi să stăm de vorbă, da?

— Să stăm de vorbă? Bine. Băiatul dădu din cap, apoi întinse mâna şi cei doi imediat ieşiră din hambar, lăsând-o acolo pe doamna Atkins.

Era sus şi făcea curat în baie când auzi glasul lui Hamish McIntyre spunându-i doamnei:

— E niţel obosit, doamnă. Ne-am plimbat puţin, dar în dimineaţa asta n-a prea avut chef să zburde şi să sară. Adevărul este că şi eu mă simt cam la fel.

La auzul acestor cuvinte, doamna Atkins dădu nerăbdătoare din cap, apoi ieşi din baie şi, văzând-o pe Nyrene care îl conducea pe băiat în camera lui, o întrebă:

— Să stau eu cu el, doamnă?

— Nu, mulţumesc, doamnă A. Mă ocup eu de el acum: vom asculta o poveste. Dădu din cap spre fiul ei şi zise: Este vorba de un sărman tigru pe care îl dor dinţii şi durerea îi trece doar dacă adoarme.

Înţelegând aluzia, doamna Atkins mai zise:

— A, îmi place foarte mult povestea asta.

La care Charles se uită la ea şi, deşi îi zâmbi, parcă i-ar fi spus: „Hei, nu fi proastă! “

Doamna Atkins coborî scările şi se duse la bucătărie ca să-i pregătească ceaşca cu cacao şi pâinea prăjită lui Hamish McIntyre.

Când pendula bătu de ora unsprezece, cum nu auzi bine cunoscuta bătaie în uşa de afară, nici tuşea de avertisment, anunţând-o, ca de obicei, că va apărea persoana care o interesa – dar o şi enerva – se aşeză la masă şi sorbi din cacao. După cinci minute se ridică însă şi, aşezându-i cana cu cacao şi farfuria cu pâine prăjită pe o tavă, se îndreptă spre hambar.

Uşa hambarului se deschise fără zgomot şi ea făcuse deja doi paşi înăuntru când se opri brusc: acolo, în capăt, lângă scenă, şedea domnul Hamish McIntyre, cu un picior pe scenă şi cu capul proptit în palmă. Doamna A. se miră că omul nu

se mişcă deloc la apropierea ei, dar se miră încă şi mai mult când îl bătu pe umăr şi el tresări aşa de tare de era să cadă în nas. Întorcându-se către ea, îi spuse răguşit:

— Femeie! De ce nu vorbeşti?

— N-am… n-am crezut că e nevoie, credeam că ai auzit când am intrat.

El se îndreptă de spate, se întoarse şi, scoţând o batistă din buzunar, îşi suflă nasul.

Când se întoarse din nou spre ea şi văzu că pusese tava pe marginea scenei, îi spuse:

— O, mulţumesc. Tocmai voiam să vin eu la bucătărie.

Femeia se holba la el, uluită. Scoţianul acela uriaş, dur, cu vorba necioplită, enervant şi încăpăţânat, plânsese. De necrezut. Probabil că se gândise mult la femeia aceea dacă a plâns el.

Îi spuse blând:

— Îmi pare rău că eşti supărat. Nici mie nu-mi vine să cred că s-a prăpădit.

— O, femeie, femeie! în vocea lui nu mai era nici urmă din agresivitatea obişnuită. Apoi, uitându-se la ea, zise: N-ai înţeles cum stau lucrurile. Ca de obicei. M-am lăsat purtat de sentimente, dar nu din cauza domnişoarei White, aşa cum ai presupus, ci din cauza copilului şi a întrebărilor lui, şi a strădaniei mele de a-i explica cum a plecat ea, când m-a întrebat: „Ce înseamnă să mori, domnule Mac? “Bărbatul dădu uşor din cap şi adăugă: Te întreb: ce să-i răspunzi unui puşti care-ţi pune o astfel de întrebare? Pe urmă m-am gândit că sunt foarte deştept când, văzând eu o floare ofilită, cu corola atârnând, i-am arătat-o şi i-am spus: „E atunci când eşti foarte obosit, ca floarea aceea “. Copilul s-a uitat la mine şi a tăcut multă vreme, după care iar a întrebat: „Un fel de a pleca?” Şi eu i-am răspuns: „Da, asta-i, băiete, un fel de a pleca”. Şi pe urmă ce crezi că a zis el? A zis: „Eu plec ca şi floarea, ca şi profesoara, nu? Dar mă întorc. Dar într-o zi n-o

să mă mai întorc, după ce am să-mi scriu numele şi adresa şi o să ştiu că toţi sunt mulţumiţi”. Apoi, brusc, a zis: „Sunt obosit, domnule Mac. Vrei să mă duci în braţe?” îţi spun, doamnă A., că nu ştiu cum am ajuns cu băiatul în casă, că era cât p-aci să cad în faţa doamnei. Întotdeauna am ştiut eu că băiatul are mintea rătăcită… o, de când au început crizele. Apoi a fost domnişoara White. Şi ea era aşa, şi îţi spun ceva ce nu ştii nici tu, nici doamna. I-am auzit vorbind şi nu vorbeau ca un copil cu profesoara lui. De două ori i-am auzit. Erau în livadă într-o zi. Nu ştiau că eram aproape. Ea a recitat nişte versuri, după care au râs amândoi.

Acum Hamish McIntyre întinse mâna şi luă cana de cacao pe care o goli dintr-o sorbitură, după care, ştergându-se la gură cu mâna, se uită la femeie şi zise:

— Există atâtea lucruri – şi în rai şi pe pământul acesta – de care oamenii n-au habar. Întinse mâinile repede, o prinse de braţ şi continuă: Şezi jos, nu-ţi fie frică. Se mai întâmplă uneori şi lucruri de-astea.

Ea se aşeză pe marginea scenei, şi el lângă ea, apoi îi luă mâna din poală şi i-o privi, mângâindu-i pe rând degetele grăsuţe. Apoi spuse:

— Ar fi timpul să ne facem curaj şi să spunem lucrurilor pe nume, nu crezi? Pentru că eu am gânduri bune faţă de tine de multă vreme şi, cu toate că pe gură îmi ies multe, capul şi inima mea sunt singure uneori. Am cincizeci şi cinci de ani. Am o colibă a mea şi o pensie, asta dacă vrei să mergi cu mine acolo. Dar dacă gândeşti şi tu frumos despre mine, am putea să rămânem aici şi să păstrăm coliba, cum se spune… ca pe un refugiu sau ca… oricum, în caz că am avea vreodată nevoie. Şi acum te întreb, vrei să te măriţi cu mine?

Poate că ţi se pare ciudat că te cer tocmai după ce ţi-am povestit de băiat, dar copilul ăsta îmi va lăsa un mare gol în suflet şi în viaţă atunci când va pleca. Poate peste săptămâni, luni sau ani. Aşa ţi se va întâmplă şi ţie, ştiu eu, pentru că tu

l-ai crescut. Nu mă gândesc doar că mi-e viitorul însingurat, dar mă simt însingurat de pe acum. Oh, făcu el o pauză şi o privi lung, după care reluă: După cum văd, ai nevoie de timp ca să te obişnuieşti cu ideea, aşa că te las acum.

— Rămâi acolo unde eşti. Glasul ei trăda tulburare, pleoapele şi buzele îi tremurau. Zise: Ştii ce eşti tu, Hamish McIntyre? Nu eşti decât un orb şi un mare prost..

O vreme Mac se uită fix la ea, apoi zâmbetul lui se lărgi, ridică braţele şi o prinse de umeri, declarând:

— Da, aşa sunt. Aşa sunt.

Nyrene aproape adormise când sună telefonul.

Era Peter, iar glasul lui o făcu să se ridice în capul oaselor.

— Am reuşit până la urmă. Nu poţi să vorbeşti ziua la telefon, că toţi sunt cu urechile pâlnie. Ce faci, iubito? Ai primit scrisoarea mea?

— Da, dragule, am primit-o. Dar înainte de asta să-ţi spun ceva. Astăzi a fost o zi bizară. S-au întâmplat două lucruri deosebite. În primul rând, domnişoara White a murit azi-noapte.

— Nu se poate! Domnişoara White? Părea aşa vioaie.

— Da, dar avea o boală de inimă şi se pare că ea ştia că va muri. Dar vorbim altă dată despre asta. Celălalt lucru este că, nici nu poţi crede, avem o logodnă aici.

— O logodnă?

— Da. Mac şi doamna A. Se vor căsători.

— Măi, să fie! Şi cine a pus piciorul în prag?

— Nu ştiu, dar au venit la mine ca doi adolescenţi spăsiţi. Sunt aşa de fericiţi! Şi-au plănuit toată viaţa de-acum încolo. Din câte am înţeles, vor să-şi petreacă zilele aici, deasupra grajdurilor. S-au gândit deja la toate modificările. Mergem mâine ca să cumpărăm un inel. O, da! Au insistat ca eu şi Charles să-i însoţim. Le-am telefonat lui Ivy şi lui Ken, iar ei au telefonat altora, şi poţi să-ţi imaginezi ce se va întâmpla: o să fie un chef de pomină.

— Da, sunt sigur de asta. Mă bucur mult pentru ei. Ce ciudat că s-a întâmplat tocmai când a murit domnişoara White!

— Da, şi eu m-am gândit la asta, mai ales după ce Mac a zis că domnişoara White le-a pregătit căsătoria, prin Charles. N-am îndrăznit să-l întreb ce a vrut să spună cu asta în acel moment pentru că doamna A. Îmi spunea că nu ne vor părăsi niciodată. El o să-şi închirieze coliba. Părea foarte fericit.

Riley nu mai făcu niciun comentariu, dar o întrebă:

— Ce zici de obrăznicătura aia care a venit la teatru?

Nyrene făcu o pauză, după care răspunse:

— O, cred că face şi ea numai ceea ce ştie.

— Adică?

— Chiar aşa. Este genul de fată care se bagă în vieţile oamenilor. În unele locuri este dorită, în altele, nu. Apoi Nyrene adăugă: Şi totuşi, pe mine m-a amuzat treaba cu şedinţa. Probabil că, de-a lungul timpului, a fost adesea o manevră ajutătoare, nu?

— Iubito.

— Da?

— Mi-e dor de tine. Mi-e foame de tine.

— Şi mie, dragul meu.

Vorbiră tot aşa până când el rămase fără monede, ceea ce duse la un rapid: „Noapte bună, iubito “… „Noapte bună, iubitule. “

Când se rezemă de perne, Nyrene se simţea trează de-a binelea şi îşi repetă în sinea ei: „Noapte bună, iubito… Iubire, iubire, iubire, asta era. Indiferent dacă eşti conceput sau nu din iubire, mereu exista cuvântul iubire; şi la urma-urmei, ce însemna iubirea? Durere, teamă, nelinişte, dor, gelozie, toate împletite cu momente de extaz; şi nu erau decât momente, pentru că esenţa acestui cuvânt era atât de efemeră încât nu se putea exprima. Dar neglijând toate celelalte elemente, nu mai rămânea decât nevoia. Şi acest cuvânt era denumit

fericire. Sigur că poţi fi fericit şi fără iubire. Apropierea trupului celuilalt aducea linişte fără nevoie neapărată de posesie…

Ei, ce tot bătea ea câmpii? La ce se tot gândea? Uite că se apropia de patruzeci şi patru de ani şi dorinţa nu o părăsise, ba era chiar mai puternică decât în urmă cu cinci ani.

Îşi dori deodată să nu mai simtă dorinţă, pentru că aşa nu s-ar mai întreba mereu pe cine ţine el în braţe pe scenă în seara aceea, sau pe cine sărută. Oh, publicului îi plăcea asta, mai ales la sfârşitul piesei. Plătea ca să vadă emoţii, mai ales emoţii brute, şi dacă nu emoţii brute, oamenii aşteaptă de la tine să le faci inima să bată mai tare…

Ce se întâmpla cu ea? De ce gândea aşa? îl avea pe el, era al ei. Nu va mai fi alta în viaţa lui. Aşa spusese de mii de ori, şi fusese sincer. O, da, fusese sincer. Trebuie să fie sincer: peste şase ani, ea va împlini cincizeci de ani, iar el treizeci. Dormi, femeie! Dormi acum.

9

Se întoarseră de la Aberdeen pe la patru după-amiază, după care Hamish declară că fusese o zi deosebit de fericită. Cântau cu toţii când el se înscrise pe drumul secundar. Nyrene şedea pe scaunul din faţă, iar doamna A. În spate, cu Charles care se urcase cu genunchii pe canapea şi se uita pe geamul din spate. Ajunseră la şase, când vocea lui Charles îi făcu să se oprească:

— Uite! O doamnă. O doamnă în pădure, mami.

Băiatul se apropiase şi mai mult de geam şi acum făcea cu mâna, dar până doamna A. Şi Nyrene întoarseră capetele, maşina ajunsese departe, iar doamna A. Zise: – Se pare că a fost cineva acasă la noi, doamnă. Probabil că a venit personal ca să se intereseze de şcoala de teatru, cum să devii actriţă după numai trei lecţii simple. O să atragă multă lume, să ştii,

doamnă.

— Cu siguranţă. Nyrene râdea. Vedetă de cinema în şase luni sau banii înapoi. Nyrene i se adresă lui Hamish: Nu intra cu maşina, las-o afară, după porţile din spate, pentru că vreau să mă duc până la Ivy şi nu mă simt în stare să merg pe jos.

Hamish opri maşina în afara porţilor din spate şi, înainte ca ceilalţi să se mişte, băiatul sări din maşină şi alergă spre pădure, strigând:

— Să o vedem pe doamnă, mami.

Nyrene rămase locului, uitându-se după copilul care fugea, sărind peste cioturile de rădăcini. Dădu din cap şi zâmbi. Se distrase bine în ziua aceea. Fusese foarte cuminte în oraş – nu fugise, nu sărise, nu ţopăise. Acum, ca de obicei, alerga ca în întâmpinarea unui musafir. Era un obicei minunat, dobândit în ultimul an. Abia se auzea soneria de la uşa din faţă şi el se grăbea să o deschidă, după care întindea mâna către cel de pe trepte şi zicea: „Bună ziua, mami este acasă “. Şi întotdeauna ea se afla imediat în spatele lui, pentru că nu puteai şti niciodată cine era.

Doamna A., încărcată cu pachetele pe care Mac le scosese din portbagaj, strigă veselă:

— Ceaiul e gata, doamnă, în cinci minute.

— De-abia aştept, răspunse Nyrene.

Între timp, copilul ajunsese aproape la capătul drumului şi când o văzu pe doamna căreia îi făcuse cu mâna, strigă:

— Bună ziua! Bună ziua!

La care femeia se întoarse spre el.

Băiatul stătea în faţa ei şi îi zâmbea. Nu era foarte înaltă, îi vedea faţa urâtă, inexpresivă fără urmă de zâmbet, şi îi spuse:

— Mami este acasă.

Dar când întinse mâna, copilul trăi primul mare şoc din viaţa lui, pentru că mâna femeii îl plesni cu zgomot peste faţă

şi-l azvârli pe spate, unde încremeni, uluit.

Capul îi vâjâia, obrazul îl ardea, avea un ţiuit în ureche, dar se uită cu ochii înlăcrimaţi la faţa aceea zbârcită şi strigă tare:

— Rea! Femeie rea! O să-i spun lui domnu' Mac. Şi strigă cu toată puterea: Domnu' Mac, domnu' Mac! Se întoarse pe genunchi şi se împiedică, dar pe când alerga spre casă îl văzu pe Hamish venind iute înaintea lui şi îi arătă în spate: Doamna… doamna… mi-a dat o palmă şi m-a răsturnat.

Nevăzând pe nimeni, Hamish fugi spre drumul principal.

Nici aici nu văzu pe nimeni, dar în depărtare zări o femeie urcând într-un autobuz. Se întoarse repede spre copil şi, ridicându-l în braţe, se grăbi spre casă. Intră în bucătărie când doamna A. Îi dădea lui Nyrene o ceaşcă de ceai. Mai să scape cana când se întoarseră amândouă şi văzură copilul plângând în braţele lui Hamish.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? Nyrene puse copilul jos, iar el repetă:

— Doamna… mi-a dat o palmă.

Cei trei schimbară priviri între ei; apoi Nyrene se aşeză şi îl luă pe genunchi, uitându-se atent la obrazul înroşit. Şi îl întrebă calmă:

— Ce fel de femeie era, dragule?

— Nu era drăguţă, mami. Părea supărată.

— Cum era îmbrăcată?

Copilul se gândi câteva clipe, apoi spuse:

— Avea o pălărie şi un palton lung. Nu erau frumoase, erau maro.

Nu erau frumoase: erau maro. O pălărie şi un palton maro.

— Nu multe femei mai poartă pălărie în zilele noastre, doamnă, zise Hamish.

Într-adevăr, nu, gândi şi Nyrene. Însemna că era o femeie bătrână, chiar foarte bătrână. Cineva care a făcut gestul intenţionat. Asta nu putea fi decât o singură persoană –

mama lui Peter. Dar ea aici? Nu, renunţă Nyrene la ideea la care o duseseră pălăria şi paltonul maro…

Incidentul umbri bucuria acelei zile şi îi făcu pe toţi să ajungă la concluzia că, într-un fel sau altul, copilul nu mai avea voie să ajungă în alee sau la drumul secundar. Când doamna A. Spuse că era greu aşa ceva, Hamish replică:

— Ba nu! El însuşi o să ocolească acum drumul secundar şi zona aceea de pădure.

Marţi dimineaţa, Hamish o ducea acasă pe Nyrene de la înmormântarea domnişoarei White. Spre uimirea lor, fusese de faţă multă lume, dovadă că ea avusese mulţi prieteni. Vorbeau încă despre toate astea, când Hamish intră cu maşina pe alee. Hamish era pe punctul să mai spună ceva, dar deodată amuţi şi opri brusc maşina. În faţă, calea părea blocată de ceva.

— Ce Dumnezeu să se fi întâmplat? se miră Nyrene.

— Vedem noi, doamnă. Curând. E un camion şi încă unul din cele mari. Ce Dumnezeu o căuta aici? Probabil că s-a rătăcit.

Opri maşina chiar în spatele imensului vehicul; doamna A. Veni şi ea alergând spre maşină şi strigă:

— O, ce bine că aţi venit, doamnă! Şi tu, Hamish. Ce probleme am avut cu individu' ăsta! Vrea să-şi răstoarne marfa aici. Aţi comandat cumva pietriş, doamnă?

— Ce pietriş?

Răspunsul veni de la bărbatul care se ivi în spatele doamnei Atkins şi care repetă aproape urlând:

— Pietriş pentru drumul dumneavoastră. Şi chiar că e nevoie de el aici. Dar încă ar mai trebui câteva camioane bune, iar femeia asta nu-mi dă voie să-l răstorn nici măcar pe ăsta.

— Daţi-vă la o parte, doamnă, atenţie la camion. Şi tu, Mary, du-te de-aici. Hai să mergem la lumină.

Trecură cu toţii pe lângă gardul verde şi pe lângă imensul

camion şi când ajunseră în spaţiu deschis, Hamish întrebă:

— Acum spune-mi pe îndelete despre ce este vorba.

— Auzi, omule, eu nu fac decât treaba pentru care sunt plătit. Uite bonul. Şi aruncă o bucată de hârtie spre Hamish.

După ce-l citi, Max se uită la Nyrene şi zise:

— Doamnă, este o comandă pe numele dumitale.

Nyrene se uită la şoferul camionului şi spuse:

— Probabil că este o glumă sau ai adresa greşită. Eu n-am comandat niciodată niciun fel de… „sfărâmături de piatră “.

Mai calm de data asta, omul replică:

— Doamnă, eu vă pot spune că drumul e prost şi are nevoie de asemenea pietriş. Indiferent dacă aţi comandat sau nu pietrişul ăsta, drumul dumneavoastră are mare nevoie de aşa ceva. Aleea care se abate din drumul principal este o adevărată capcană a morţii, cu toate rădăcinile care ies din pământ pe o distanţă de peste un kilometru şi jumătate.

— Nouă ne place aşa cum e acum. Nyrene se uită fix la el şi continuă: Ai face bine să-l duci imediat înapoi la depozit. În caz contrar te reclam şefului tău.

— Clarke, şeful meu este Charlie Clarke din Aberdeen.

Omul se uita acum de la unul la altul şi adăugă:

— O să aveţi probleme şi tot va trebui să plătiţi pietrişul ăsta – sunt cinci tone acolo. Şi arătă cu degetul spre camion.

Pe un ton conciliant, Nyrene răspunse:

— Îmi pare rău, dar se vede treaba că cineva căruia nu-i place drumul nostru a vrut să facă o glumă proastă, una foarte proastă. Prietenii noştri se plâng de drumul ăsta, dar nu cred să fi făcut vreunul dintre ei aşa ceva.

Şoferul schimbă şi el tonul:

— Nu, doamnă, aveţi dreptate, un prieten bun nu v-ar face aşa ceva. Dar, după cum v-am mai spus, rămân la părerea că v-ar trebui.

— Da, poate, dar cu altă ocazie. Dacă ne vom hotărî să

reparăm drumul, şi va fi nevoie de mai mult de cinci tone din câte înţeleg, atunci o să ne adresăm firmei dumitale.

— Nu… nu vrei o ceaşcă de ceai? îl întrebă doamna Atkins.

Omul se uită la doamna Atkins, apoi la ceilalţi doi. Toţi tăcură o clipă, apoi Hamish întinse mâna şi o bătu pe umăr, zicându-i:

— Bună idee, Mary. Bună idee! După care se întoarse spre bărbat şi zise: Nu cred că te-ar deranja să bei cu noi o cană de ceai, aşa-i?

— Nu, nu m-ar deranja deloc.

— Atunci, hai în bucătărie. Bine, doamnă?

— Da, sigur, Hamish. Dar unde-i copilul? întrebă Nyrene, întorcându-se spre doamna Atkins.

— A trebuit să-l închid în hambar, doamnă. Era foarte curios în legătură cu… cu toate astea, aşa că a trebuit să-l iau pe sus şi…

Interveni şi şoferul, râzând:

— Da, şi m-a ameninţat că nu ştie ce-mi face dacă încep să descarc pietrişul până se întoarce ea.

Se putea spune că incidentul se încheiase cu o porţie de râs şi cu o bancnotă strecurată în mâna şoferului.

Dar directorul de la firma lui Charlie Clarke nu a fost la fel de binedispus când a aflat. O anume doamnă Riley comandase cinci tone de pietriş şi el trimisese cinci tone la ea acasă. Se pierduse timp cu încărcarea şi cu descărcarea materialului, la care Nyrene replică enervată:

— Atunci va trebui să-ţi verifici mai bine clienţii înainte de a trimite o marfă aşa de preţioasă! şi trânti receptorul.

Sus, în camera lui, copilul şedea liniştit pe un scăunel, lângă foc. Când Nyrene alergase prin curte şi descuiase uşa hambarului, îl văzuse şezând tot aşa, destul de liniştit şi aşteptând. Nici nu sărise în sus şi nici nu strigase, nici nu bătuse cu pumnii în uşă, cum ar fi fost normal sau – îşi spusese în sinea ei – „aşa cum ar fi făcut oricare alt copil “.

Acum îl strânse la piept şi îi spuse:

— Totul va fi bine; omul acela a făcut o greşeală şi, înţelegi tu, doamnei A. Îi fusese teamă să nu răstoarne încărcătura aceea peste tine, pentru că tu eşti aşa de sprinten.

El o privi serios şi grăi deslușit:

— Nu ar fi răsturnat totul peste mine, nu voia să-mi facă rău, era un om bun.

Nyrene dădu din cap, dar nu spuse nimic, pentru că, da, de fapt, omul acela fusese de treabă, nu-şi făcuse decât datoria. Şi totuşi nu asta fusese prima ei impresie, dar copilul, ca de obicei, îl apreciase mult mai corect decât ea sau ceilalţi. Îl trase şi mai aproape de ea.

După mai puţin de un sfert de oră, telefonul sună iar şi răspunse doamna Atkins. Ea obişnuia să vorbească foarte tare în receptor, astfel încât Nyrene o auzi spunând:

— Poftim? De la cofetărie? Ce tot spui acolo? Ai adresa greşită. Da, aşa este. Mica Fermă. Da, şi numele este Riley. Da, ştiu că doamna Riley este clienta dumitale… dar zici că de data asta a comandat prin telefon?

Acum doamna Atkins veni în dreptul scărilor şi strigă:

— Ar fi bine să veniţi jos ca să rezolvaţi problema.

Nyrene luă receptorul şi zise:

— Doamna Riley la telefon. Ascultă, după care exclamă pe un ton ridicat: Poftim?

— Voiam să verificăm comanda dumneavoastră.

— Dar eu n-am comandat nimic sau cel puţin din câte ştiu eu. De obicei vin acolo după prăjituri.

— Da, aşa a zis şi şeful, de asta am verificat.

— Nu vrei să-mi explici şi mie ce se întâmplă?

După o mică pauză, se auzi:

— Daţi o petrecere pentru copil şi aţi comandat patru duzini de fursecuri, dintre care o duzină cu cremă, un kilogram şi jumătate de tartă cu fructe, două duzini de gogoşi cu stafide…

Ţinând receptorul departe de ureche, Nyrene urlă:

— Eu n-am comandat nimic din toate astea! Nu dau nicio petrecere pentru copilul meu. Cine v-a dat comanda?

— Dumneavoastră, doamnă Riley. Cea care a sunat a zis că o cheamă Riley. Alice a preluat comanda şi, într-adevăr, zicea că nu i s-a părut a fi glasul dumneavoastră. Şi totuşi, persoana a descris casa şi cum se ajunge acolo, aşa că la ce ne-am fi putut gândi? Cu toate astea, am considerat că nu strică să mai verificăm încă o dată, pentru că de-abia aţi fost la noi săptămâna trecută.

— Pot să-ţi spun că e a doua farsă pe ziua de astăzi, zise Nyrene. Mai adineauri am primit cinci tone de pietriş.

— Nu se poate!

— Ba da, şi cred că ar trebui să mă adresez poliţiei.

— O, aşa ar trebui, doamnă Riley, desigur. Cineva vă joacă feste, cineva rău intenţionat.

— Da, aşa cred şi eu. Dar îţi mulţumesc că mi-ai dat telefon.

Nyrene puse receptorul în furcă şi se întoarse spre doamna A., care dădea din cap, zicând:

— Cine să facă aşa ceva?

— Da, doamnă A., cine să facă aşa ceva? Dar ştiu eu bine cine: aceeaşi femeie care l-a pălmuit pe Charles.

— Adică?

— Mă refer la bunica lui. Trebuie să mă lămuresc; dar ştiu eu cine va afla adevărul. Se întoarse spre telefon şi sună acasă la Sora Fawcett. Se auzi un glas de bărbat:

— Alex Riley la telefon.

— O, alo, Alex. Nyrene la telefon.

— Nyrene? Oh, mă bucur să te aud. Ce faci?

— Suntem foarte supăraţi cu toţii, Alex. Cred că tu mă poţi ajuta.

— Ştii bine că sunt în stare să fac orice pentru tine şi pentru el. Adică, dacă este în puterea mea. Ce s-a întâmplat?

— Spune-mi, Alex, soţia ta, drăguţa de Mona, nu cumva poartă acum o pălărie şi un palton maro? Sau are multe haine?

— Ei, din câte ştiu, nu are decât două rânduri de haine groase. Un pardesiu bej şi o pălărie de pai, pe care şi-a vopsit-o tot bej ca să se potrivească, iar iama un palton maro închis şi o pălărie de fetru. Dar de ce vrei să ştii?

Şi Nyrene îi spuse cum l-a lovit pe copil, apoi despre tot ce i se întâmplase de dimineaţă.

Câteva clipe, Alex rămăsese fără glas, apoi mormăi:

— Vai, Doamne! Ce femeie! E în stare de orice. Până la urmă tot omoară ea pe cineva, dacă nu cumva o omoară altcineva pe ea înainte.

— Nu are telefon acasă, nu? Pentru că se pare că ambele comenzi au fost făcute de la un telefon particular, nu de la o cabină publică. Dar unde ar putea avea ea acces la un telefon, Alex, dacă nu la doamna Charlton? Lucrează ca judecător de pace, nu?

— Da, aşa este. Auzi, Nyrene, trebuie să rezolvăm asta imediat. Dumnezeu mai ştie ce o să mai facă. Las' că rezolv eu.

— Alex, fii atent, să nu te pripeşti, te rog! N-aş vrea să intri în vreun bucluc.

— N-ai grijă, fetiţo. Nu dau eu de belea.

— Apropo, tu cum te mai simţi?

— Foarte bine.

— Ţi-am mai spus că vom fi bucuroşi să vii să stai la noi oricând şi cât timp vrei.

— Ştiu, fetiţă! Oricum, o să mă gândesc ce să fac acum şi o să te sun după ce mă duc s-o văd pe… preaiubita mea soţie. N-ai nicio grijă, Nyrene, o să-i retez eu avântul. La revedere.

— La revedere, Alex.

Nyrene mai formă un număr, căutându-l pe avocatul ei din Fellbum, iar primele lui cuvinte au fost:

— Oh, iar a apucat-o? Femeia asta e un adevărat pericol public. Cred că ar trebui să informăm poliţia, dar pentru asta trebuie să ai dovezi.

Ea îi povesti că îşi sunase socrul şi că el spusese că ştie ce are de făcut, ceea ce-l făcu pe avocat să conchidă:

— Atunci, hai să aşteptăm să vedem ce rezultat obţine el. Poate că are mai multă putere decât poliţia sau decât mine, cu stiloul meu.

Era nouă şi jumătate, a doua zi dimineaţă, o dimineaţă însorită, cu puţină ninsoare. Alex Riley şedea pe o bancă în Grădina Cayman. Terasa Claremont era formată din case separate, construite din cărămidă roşie, iar familia Charlton avea reşedinţa în ultima casă.

Alex cunoştea obiceiurile domnului şi doamnei Charlton de parcă ar fi trăit în aceeaşi casă cu ei de-a lungul anilor, pentru că nevasta lui îi aducea la cunoştinţă toate mişcările lor: ştia când doamna Charlton fusese numită secretară a unui club; ştia data şi anul exact când domnul Charlton fusese numit director la firma lui; ştia că domnul Charlton pleca de acasă în fiecare dimineaţă la opt şi jumătate, fapt ce-i oferise Monei prilejul să comenteze că acesta nu făcea parte dintre acei norocoşi care puteau să zacă în pat şi să lenevească. Cât despre doamna Charlton, de când devenise magistrat, era plecată în fiecare zi.

Alex ajunsese acolo în dimineaţa aceea exact la timp ca să-l vadă pe domnul Charlton plecând spre centrul oraşului în BMW-ul lui. El nu lucra în Fellbum, ci în Newcastle. Iar doamna Charlton plecă şi ea după încă o oră. Ea conducea o Honda. O maşinuţă, gândi el.

După asta, îi lăsă nevestei sale zece minute ca să între în programul de rutină. Poate că se uita acum la numerele de telefon pe care să le folosească în scopurile ei ticăloase.

Nu se duse la uşa din spate, ci sună direct la intrarea principală; iar când uşa se deschise, ea îl văzu stând acolo.

Femeia duse mâna involuntar la gât şi i se auzi răsuflarea gâfâită. El îi spuse:

— Da, Mona, da, tresari tu acum, dar o să tresari şi mai rău după ce o să stau puţintel de vorbă cu tine.

Femeia înghiţi în sec, după care se răsti la el:

— Pleacă de aici! Cum îndrăzneşti să vii aici?

— Îndrăznesc, pentru că am multe să-ţi spun, iar dacă nu vrei să mă asculţi liniştită, atunci o să stau aici şi o să strig. Şi va veni poliţia. De fapt, acolo ar fi trebuit să mă duc mai întâi, dar nora mea este cea care se ocupă de latura asta. De-abia aşteaptă să informeze şi poliţia şi pe avocatul ei. Observă cum ochii ei se rotunjeau pe măsură ce clipea. Şi Alex continuă: Să ştii că e o infracţiune aspru pedepsită de Codul penal să trimiţi diverse bunuri pe adresa şi în numele unor oameni care nu le-au comandat, ca de exemplu munţi de prăjituri şi tone de pietriş, acolo unde nu e cazul. Dar asta încă nu e totul. Se poate dovedi că ai încălcat o proprietate particulară săptămâna trecută şi că ai lovit copilul familiei respective, trântindu-l la pământ. Iar copilul acela este, din întâmplare, nepotul tău. Este un puşti foarte inteligent, care te-a descris perfect: palton maro, pălărie maro şi o faţă rea. O, da, ţi-a descris limpede mutra pe care se citeşte răutatea. Şi te poate recunoaşte oricând, chiar şi în faţa poliţiei.

Mâna ei căuta mânerul uşii ca să se sprijine, iar încheietura i se albise.

— Mai mult, apelurile tale telefonice nu au fost făcute de la o cabină telefonică, ci de la un post privat, şi aceste apeluri pot fi detectate, ştiu precis. Tu nu ai telefon, nu-i aşa, Mona? Glasul lui, care rămăsese egal, coborî acum într-un muget profund: Tu ai telefonat de aici, nu, Mona? Şi ce fericită va fi doamna Charlton să afle. Va putea recunoaşte apelurile interurbane pe care le-a făcut ea săptămâna trecută şi le va putea diferenţia de apelurile interurbane de care nu are cunoştinţă. Oricum, cei de la telefoane îi vor comunica toate

apelurile de la postul ei telefonic. Eu nu ştiu câte comenzi ai făcut tu, de la pietriş la cofetărie, dar pe toate cele făcute deja te sfătuiesc să le anulezi imediat, pentru că, dacă mai apare încă o singură comandă de-a ta, Mona dragă, Nyrene va informa pe dată poliţia. N-a făcut-o încă numai pentru că am rugat-o eu. Şi asta nu pentru că nu aş dori ca tu să ajungi la tribunal – oh, Doamne, şi ce plăcere mi-ar face –, dar, sincer vorbind, mă gândesc la repercusiunile asupra fiului meu. Întinse acum mâna aproape de faţa ei şi continuă: Dar chiar şi aşa, dacă le mai faci vreun rău, lui sau lui Nyrene, ai încurcat-o definitiv. Şi n-am uitat nici că ai încercat să incendiezi casa Surorii pe când ne aflam amândoi acolo. Şi nici de scrisorile acelea murdare pe care i le-ai scris Surorii. Să ştii, femeie, că o să vorbesc la poliţie şi o să le servesc pontul, chiar dacă ăsta va fi ultimul lucru pe care îl voi face.

Alex lăsă braţul jos şi acum stăteau amândoi şi se holbau crunt unul la celălalt, în timp ce ura creştea între ei ca aluatul dospit; iar ea păru pe punctul de a se sufoca când, deodată, cu un salt înapoi, apucă zdravăn de marginea uşii şi o trânti cu furie.

El nu se lăsă intimidat şi rămase locului. După o vreme, zărind cu coada ochiului închizându-se încet o fereastră de la casa alăturată, îi trecu prin minte că era posibil ca vreun vecin să fi auzit toată discuţia.

10

Riley reuşi să se urce în tren în gara King's Cross doar cu câteva minute înainte ca acesta să se pună în mişcare şi îşi făcea loc prin cel cel de-al doilea vagon când un glas cristalin îl ţintui locului:

— Bună, Peter!

Se întoarse şi o văzu pe Yvette. Îi zâmbi, dar în sinea lui urca un muget. Rămase totuşi să-i ţină companie, dar nu se

aşează pe locul de lângă ea, ci pe bancheta de vizavi. Era ora unsprezece, lume puţină, aşa că erau multe locuri libere.

— Unde te duci?

— Unde aş putea să mă duc cu trenul ăsta decât la Newcastle? Şi tu la fel, bănuiesc?

— Aşa este. Mă întâlnesc cu mama la unchiu'. Aud despre tine că te întorci în locul de unde ai început.

— Da, pentru o vreme, până va fi gata Noul Palat.

— Am înţeles că te-ai mutat deja, cu căţel, cu purcel, într-unul din acele somptuoase apartamente.

— Cel care te-a informat a cam exagerat, aşa cum face Fred adesea. Nyrene mai trece ca să urmărească finisajele, mobilarea şi toate celelalte, iar căţelul şi purcelul, cum le zici tu, au fost doar de vreo două ori, cred. Da, chiar de două ori, şi asta la sfârşit de săptămână. Apoi Riley o întrebă: Dar tu ce faci? Felix mai este de actualitate sau a venit rândul lui Howard?

— Oh! făcu ea, însoţind interjecţia de un râs sonor. Oh, dar lui Felix i-am dat papucii puţin după ce te-am văzut la Londra, iar Floward a dispărut fără nicio urmă… cam acum două luni. Ştii că tu ai un efect nefast asupra mea, Peter? După ce te-am întâlnit pe tine, toţi pretendenţii mei s-au făcut nevăzuţi ca prin farmec. Parcă s-au topit în neant. Şi continuu să susţin că întâlnirea noastră de la Londra a fost pur şi simplu întâmplătoare: de unde puteam să ştiu că tu te duci la Barbican şi că îţi place Shakespeare? Nu am ajuns până-ntr-acolo, în cursul, cum să le zic, întâlnirilor noastre, încât să vorbim şi despre arta preferată, deşi se pare că soarta mi te aduce mereu în cale tocmai în momentele în care sunt plictisită, singură şi sătulă de tot şi toate.

— Eu nu mi te pot închipui vreodată însingurată. Iar dacă te simţi plictisită, de ce nu-ţi cauţi un serviciu?

— Ei, asta-i acum, Peter. Ce crezi că aş putea să fac eu, în afară de *modelling?* Şi pe urmă, nici n-am răbdare să stau în

picioare ore întregi şi mâini lipsite de har să mă îmbrace în fel şi chip. Oricum, credeam că mă cunoşti atât cât să înţelegi că uneori mă pot simţi şi eu singură. Femeile de felul meu sunt mereu singure. Bărbaţii nu vor decât să se învârtă în jurul nostru, să ne răsfeţe şi să ne posede. Iar celelalte femei ar da orice să ne poată strânge de gât. Noi suntem un soi deosebit de femei, ştii? Şi vorbesc foarte serios atunci când îţi spun că fiinţele care au asemenea înfăţişare şi personalitate au probleme mari de înfruntat.

La auzul acestui discurs patetic, Riley îi aruncă un zâmbet larg şi replică pe un ton uşor batjocoritor:

— O, îmi pare nespus de rău, atât pentru tine, cât şi pentru toate tagma ta. Da, pentru toate femeile ca tine: nu sunteţi decât nişte biete fiinţe pe care nu le iubeşte nimeni.

— Poţi să-ţi baţi joc cât vrei, Peter, dar să ştii că am dreptate şi de fapt cred că ştii că am dreptate. Partea proastă este că îmi dau seama că lumea se teme de mine, mai ales femeile. Yvette se aplecă şi, dând din cap, zise: Şi ţie ţi-a fost teamă de mine, mai ales atunci când ne-am întâlnit prima dată singuri. Oho – şi îi făcu un gest cu mâna în semn de nerăbdare – să nu negi! Nu încerca să minţi. Erai atât de îngrozit încât ai scris acasă şi i-ai povestit imediat şi nevestitii.

Riley se enervă simţind că e pe cale să roşească şi o întrebă, înţepat:

— De unde ştii? Cine ţi-a spus?

— Preaiubita mea mamă. Ea aflase de la iubitul ei frate. Iubitul ei frate a aflat de la iubita lui soţie, iar draga Louise a aflat de la iubita ta Nyrene.

Riley oftă, dar nu spuse nimic, şi ea continuă:

— Da, suntem foarte obositoare, nu? Poţi să-mi spui dacă i-ai povestit şi despre… întâlnirea noastră absolut întâmplătoare?

— Da, sigur că da, minţi el la repezeală.

— Ei, asta-i foarte bine, pentru că şi eu i-am povestit mamei.

Riley se rezemă de spătarul banchetei şi se uită lung la Yvette. Lumina soarelui îi scălda faţa; îl privea fix, iar ochii ei exprimau acel… scutură din cap la cuvintele „farmec inefabil “. Şi-o imagina înnebunind bărbaţi, apoi lăsându-i în plata Domnului. Îi spusese ea odată că Felix fusese cât pe-aci s-o strângă de gât şi de-abia acum înţelegea şi cum de se putuse întâmpla una ca asta.

Uneori, dar numai uneori, i se făcea oarecum milă de ea, însă nu pentru multă vreme: oricum, mila era anulată de purtarea şi de vocea ei, o voce dispreţuitoare, în timp ce zâmbetul îi rămânea neclintit pe buze. Nu era de mirare că femeile o urau. Nyrene o ura.

Riley îşi mişcă picioarele nervos; simţea că i se încovoaie spatele.

După un răstimp, ea îi spuse râzând:

— Merită să vezi asta.

— Ce anume?

— Cum ţi se încovoaie spatele. Probabil că eşti foarte nervos.

Brusc, Riley se înfurie de-a binelea. Da, era nervos. Se aşeză mai bine pe banchetă şi, sprijinind braţele pe măsuţa dintre ei, se aplecă şi îi spuse:

— Ştii, Yvette, nu numai că eşti crudă cu toţi cei cu care vii în contact, dar eşti şi lipsită de tact şi, din păcate, nu vei cunoaşte niciodată iubirea adevărată. Tu nu poţi iubi pe nimeni şi, prin urmare, primeşti exact ceea ce oferi. Şi acum n-am de gând să-mi cer scuze că ţi-am vorbit deschis; însă umbli numai după obiective greu de realizat şi, după ce le-ai atins, le lepezi ca pe gunoaie. Şi, drept să-ţi spun, asta duce la o bătrâneţe singuratică.

Se ridică, ieşi pe coridor şi se duse la toaletă; iar acolo se sprijini cu fruntea de bara de la geam. De ce oare se purtase

aşa faţă de ea? „Probabil că eşti foarte nervos “, îi spusese ea, amintindu-i sentimentul de vinovăţie născut în ziua în care Nyrene îi adusese pe copil, pe Hamish şi pe doamna Atkins în apartamentul lui pe perioada week-end-ului.

Teatrul era aproape gata. Copilul alergase de colo-colo, când, brusc, apăruse pe scenă, iar amândoi, atât Riley, cât şi Nyrene, rămaseră stană de piatră. Charles se aşezase lângă reflectoarele de la rampă, în poziţia pe care el însuşi, Riley, o adoptase în rolul băiatului handicapat din „Mintea de Aur “. Îşi strânsese picioarele sub el, cu mâinile pe coapse, cu palmele în afară, cu o privire lipsită de expresie îndreptată spre ei.

Cei doi făcuseră câţiva paşi în faţă, dar se opriseră, schimbând priviri îngrozite. Şi când Peter spusese: „O, Doamne! “, Nyrene şoptise: „Nu-i nimic, e doar o… bizară coincidenţă”.

„Ui-ui-uite! “se bâlbâise el. „Uită-te la faţa lui. Este a mea, şi el are şapte ani şi este însuşi Larry. Doamne Dumnezeule! “Acum îşi amintea cum se năpustise şi smulsese copilul de pe scenă, făcându-l să se zbată şi să strige. Nyrene îi trăsese copilul din braţe şi încercase să-l liniştească. „Aproape adormisem, mami “, spusese copilul: „Da, da, ştiu, dragule, dar acum hai, mergem acasă şi o să poţi dormi acolo. “

Acum o vedea parcă aievea pe Nyrene, şezând alături de el în camera de zi din apartament. El îi spusese: „Probabil că am preluat ceva din Larry. M-am pierdut cu totul în el şi n-am mai putut ieşi. Acel ceva mai este încă în mine. Şi, Doamne! Probabil că am transmis acel ceva şi copilului: parcă era Larry, stând acolo, atât de real! Tu ştii lucrul ăsta. L-am citit şi pe faţa ta. “

Riley îşi aminti cum ea plecase atunci capul şi spusese: „Fiul nostru nu e handicapat mintal “, iar el nu replicase prompt: „Sigur că nu el “Şi în momentul acela, ea uriaşe la el: „Peter, fiul nostru nu e handicapat mintal! Este un băiat

foarte inteligent. Are fire de artist şi e foarte emotiv. Toţi doctorii spun asta. Nu e handicapat mintal, este un copil cu o inteligenţă mult superioară celor de vârsta lui. Spune lucruri la un nivel cu mult peste cel al vârstei lui. “La care, el îi răspunsese. „Da, da, peste cel al vârstei lui. Ca şi Larry. Şi Larry era peste vârsta lui. “

Nu au mai făcut dragoste în noaptea aceea, şi de atunci nici nu-şi mai regăsiseră liniştea unul lângă celălalt.

Acum dădu drumul la robinet şi îşi răcori faţa. Nu erau şervete de hârtie, aşa că se şterse cu batista. Se uită din nou în oglindă, întrebându-se cum se va întoarce în compartiment şi îşi va cere scuze, pentru că în orice caz trebuia să se scuze.

Şi-a cerut scuze, chiar cu mai mult entuziasm decât intenţionase, pentru că atunci când i-a revăzut chipul, care nu mai exprima nici urmă de insolenţă, s-a aşezat lângă ea şi i-a spus:

— Îmi pare rău că ţi-am vorbit aşa. Te rog să mă crezi.

În momentul acela, ea nu mai părea frumoasă: în ochii ei era doar tristeţe. Poate că şi plânsese.

El se aşeză din nou la locul lui. Fără să se uite la el, Yvette rupse tăcerea. Cu ochii în poală, spuse:

— Nu are de ce să-ţi pară rău, Peter, fiindcă eşti convins de tot ce ai spus. Şi… şi ştiu că ai dreptate. Cel puţin până la un punct, fiindcă, îţi repet ceea ce am spus şi mai înainte, eu nu sunt aşa cum mă vede lumea, luându-se numai după aparenţe. Toţi purtăm o mască. A mea constă în frumuseţe şi într-o voce plăcută. Pot să dau uitării ceea ce ai spus şi mi-ar plăcea să faci acelaşi lucru. Într-un fel, mă bucur că mi-ai spus deschis ce gândeşti despre mine, pentru că asta-mi dovedeşte o dată-n plus că am putea fi prieteni, aşa cum, de altfel, am fost tot timpul convinsă.

Oh, nu! Nu! Dumnezeule mare, prieten cu ea! Pe Nyrene ar apuca-o toate furiile la auzul unei asemenea năzdrăvănii.

Riley nu găsi nimic de răspuns, iar în restul călătoriei mai schimbară doar câteva cuvinte, până când, uitându-se pe geam, el spuse:

— Intrăm acum în gară.

Riley se ridică, îşi luă haina, pălăria şi geanta de voiaj, iar când se sculă şi ea de pe banchetă, el se strădui să fie politicos şi o ajută să-şi îmbrace haina. În acelaşi timp o întrebă:

— Fără resentimente?

— Bineînţeles, Peter. Şi, cu cel mai dulce zâmbet, adăugă: Atunci, „la revedere "? după care, pe tonul ei obişnuit, chicotind sarcastic, mai spuse: Am de gând să iau un taxi, dar nu intenţionez să-l împart cu tine, fii liniştit.

El hotărî să nu ia autobuzul, ci să meargă pe jos.

Îl urmărea ultima ei privire înainte de a se urca în taxi. Îi cam intrase pe sub piele – dacă nu cumva era deja acolo. Iuţi pasul. Avea de înfruntat întâlnirea cu Nyrene, căreia trebuia să-i povestească în compania cui călătorise. Ştia că fata îi va spune mamei sale de cum va ajunge acasă, iar mama ei nu va întârzia să-i spună fratelui său. Desigur, Louise nu s-ar grăbi să-i aducă lui Nyrene la cunoştinţă o astfel de ştire, însă Fred o va face foarte prompt. O, da, Fred devenise un factor perturbator în legătură cu nepoata lui.

Apartamentul, spre deosebire de „Mica Fermă ", era foarte modern şi în acelaşi timp la fel de confortabil. Avea două dormitoare, o mică sufragerie şi o imensă cameră de zi. Pe de altă parte bucătăria şi baia erau echipate potrivit ultimelor cuceriri ale tehnicii. Apartamentul fiind amplasat la una din extremităţile parterului clădirii, aveau intrare separată, situată la capătul unei scurte alei.

Cu toate astea, Nyrene nu vedea de ce Riley nu şi-ar petrece acasă toate week-end-urile relaxându-se. Însă, aşa cum îi spusese, el avea acum de pregătit noi piese şi trebuia să stabilească distribuţiile, ceea ce se întâmpla adesea

duminica. El găsea că este mult mai comod şi mai avantajos să vină ea la el. Dar mai era şi copilul la mijloc. O, Doamne! Da, copilul. Amândoi ştiau acest lucru, dar el fusese acela care deschisese discuţia cu o săptămână în urmă:

— Are şapte ani şi ar trebui să-l laşi cu Mac şi cu doamna A.

Ea răspunsese calm:

— Ştii bine că am încercat şi s-a întâmplat ce s-a întâmplat! Amândoi spun acelaşi lucru: stă şi aşteaptă şi nici nu prea mănâncă. Iar în ultimele două dăţi când l-am adus aici, a fugit afară şi nu e obişnuit cu circulaţia maşinilor.

La care el ripostase:

— Trebuie să fie învăţat să stea cuminte şi înăuntru atunci când i se spune. Trebuie făcut ceva cu el; nu poţi să-l laşi să ne ghideze viaţa.

La fel de calmă, dar rece, ea îi răspunsese:

— Vrei să-l duc la un cămin?

Se priviseră fix câteva clipe, apoi se îmbrăţişaseră strâns. Îşi ceruseră scuze reciproc, spunând fiecare că înţelege în ce situaţie se află celălalt.

Peter băga cheia în uşă când uşa îi fu aproape smulsă din mână, iar în prag apăru ea.

— Bună! zise Nyrene. Cred că trenul a sosit la timp. Cum au mers lucrurile?

Depăşind momentul de surpriză, îi răspunse:

— Bine. L-am ales pe cel mai puţin arătos pentru că ştie actorie şi două fete… nişte tinere, dintre care una cu experienţă. Acum am distribuţia completă.

— Dă-mi haina, îi ceru ea. Am o supă proaspătă.

— Te superi dacă vreau mai întâi să îmi sărut soţia?

Câteva minute mai târziu, şezând pe scaunul de la masa din bucătărie, el întrebă degajat:

— Ghici peste cine am dat în tren?

— Ei, tu cunoşti mulţi oameni pe care eu nu-i cunosc, aşa

că de unde aş putea să ghicesc? Tăcu şi rămase gânditoare, apoi adăugă: Amândoi îi ştim pe Fred şi pe Louise, şi pe draga fiică a surorii lui.

Turnă supa, după care reluă:

— Mănâncă acum, după care adăugă înţepată: Oh, dar credeam că domnişorica circulă întotdeauna numai cu automobile de mare putere. Pentru că ea a fost, nu?

Peter gândi: Nu chiar întotdeauna, fiindcă acum o întâlnise deja a doua oară în tren, dar răspunse liniştit:

— Da, ea a fost. Se ducea la Fred, apoi la ea acasă, cred, şi ar fi vrut ca Fred s-o ducă cu maşina.

Suspicioasă, Nyrene spuse:

— Probabil că circulă numai la clasa întâi, ceea ce tu nu prea obişnuieşti.

Cu lingura în aer, el răspunse:

— Ce ciudat. Da, aşa este; ea circulă cu clasa întâi. Dar acum era la clasa a doua, printre oamenii obişnuiţi. Mă întreb de ce oare.

— O! Nyrene se aşeză în faţa lui şi zise: Cred că ştiu eu de ce sau, mai bine zis, cred că aş putea încerca să dezleg misterul. Am înţeles asta de la Louise, deşi parcă nici nu-mi vine încă să cred, ca de altfel nici ei, că iubita mamă n-o să-i mai plătească lui Yvette pensia alimentară sau o să i-o reducă drastic, după ce fata a renunţat la încă un pretendent cu care ajunsese aproape de măritiş. Omul nu era prea bătrân, dar foarte înstărit, şi trebuie să recunoaştem că pe Gwendoline o atrag mult banii. Şi uite unde a ajuns.

Riley dădu din cap, la care ea făcu la fel şi spuse:

— Ştiu că sunt rea, dar nici pe departe cât Louise, şi pe bună dreptate. Nu poate să le sufere, nici pe Gwendoline, nici pe Yvette. Se spune mereu că soacrele distrug căsătoriile, dar în cazul ăsta nu soacra, ci sora lui şi-a dat toată osteneala. Oricum, vagonul de clasa a doua dovedeşte că zvonul cu reducerea pensiei alimentare e real, pentru că se

pune întrebarea: unde-i maşina ei?

Da, chiar aşa, gândi şi Riley, unde-i maşina ei?

Luă câteva linguri cu supă, apoi se uită fix în farfurie şi se revăzu pe sine aplecat spre Yvette şi spunându-i pe şleau tot ce credea despre ea.

— E ceva în neregulă? Nyrene se uita şi ea în farfurie şi, parcă uşor uimit, el zise:

— Nu, nu. E în regulă totul. Tu ai făcut întotdeauna o supă bună. Mă gândeam la situaţia asta: Şi Gwendoline, şi preaiubita ei fiică aparţin aceluiaşi soi, însă, după cum bine se vede, ele două se înţeleg precum pisica cu şoarecele.

Nyrene dădu din cap şi zise:

— Da, e ciudat, iar faptul că sunt precum pisica şi şoarecele este foarte adevărat, după câte spune şi Louise. Apropo, cu puţin timp în urmă am primit un telefon de acasă.

— A, da? Şi el e bine?

— Da, părea vesel. A vrut să vorbească cu tine.

— Nu se poate! Şi eu n-am fost acasă. Dar îi telefonez, după ce mănânc.

— Ar fi drăguţ din partea ta.

Compromisul continua.

11

Riley plecase din biroul lui David, de la Noul Palat, unde discutaseră despre o piesă de teatru adecvată pentru „Gala de inaugurare “.

Când ieşi pe uşa de la intrarea acoperită cu baldachin, avu surpriza să o vadă adăpostindu-se acolo pe Lily Poole. Ridicându-şi gulerul ca să se apere de lapoviţă, o întrebă mirat:

— Ce! Tot aici eşti? Credeam că ai plecat demult.

— Am pierdut afurisitul ăla de autobuz.

— Ascultă, mi-am uitat cheile de la maşină acasă. Hai să le iau şi te duc eu. O prinse de mână şi fugiră amândoi până în capătul străzii, după aceea pe alee până la uşa apartamentului.

Când intrară, femeia se minună:

— Măi, ce cald şi ce plăcut este! Apoi, uitându-se la mormanul de ziare de pe canapea şi la cele două ceşti goale de cafea de pe măsuţă, adăugă: Ce dezordonat eşti! Ar trebui să mai vină cineva pe-aici să facă curat, nu crezi, domnule?

— Da, aşa ar trebui. De obicei vine o femeie, dar azi n-a apărut.

— Trec eu mâine dimineaţă şi fac puţină ordine. Pariez că în bucătărie e o mizerie de nedescris.

— Nu, nu e mizerie; poţi să verifici dacă nu crezi. Apoi răcni din dormitor: Doar câteva cămăşi murdare.

— De ce nu foloseşti maşina de spălat?

— Prea greu, prea mulţi nasturi. Şi-apoi, cămăşile trebuie călcate. Nu pot purta decât bumbac. O să se ocupe Nyrene de ele când o să vină.

— A, da, cred că se va bucura grozav.

El ieşi din dormitor şi spuse:

— Hai să mergem! Şi nu te mai băga aşa în viaţa altora.

Prietenia lor se explica prin aceea că erau singurii doi membri rămaşi din distribuţia de pe vremea când se angajase Riley. Pe atunci ea se numea Lily Stewart. El era de numai câteva săptămâni în trupă când apăruse şi ea. Nu avea mai mult de cincisprezece ani şi era garderobieră, plasatoare şi îl ajuta când trebuia să facă ceaiul; de la bun început i se adresase cu „domnule Riley “şi îi mărturisise că îşi dorea să devină şi ea, cândva, actriţă.

Ca şi el, avea un accent ciudat şi, pe când începuse să joace, produsese multă ilaritate cu replicile ei.

Riley înţelesese când toată lumea se arătase surprinsă când ea se căsătorise, cu doi ani în urmă, cu un şofer de

camion de cursă lungă, un lungan de un metru nouăzeci şi lat în umeri pe măsură.

În maşină, Lily spuse:

— Dacă mai ninge tot aşa, Johnny va rămâne într-un adăpost în seară.

— Deseară, Lily.

— Ei, şi tu acum!

Riley râse şi porni motorul, după care zise:

— Camioanele astea de cursă lungă au anvelope imense şi nu alunecă pe gheaţă, din câte ştiu eu.

— Lui nu-i plac drumurile alunecoase. Nu îl deranjează să meargă mult, dar când e polei, cum zice el, nu riscă să avarieze camionul care nici nu e al lui.

— Deştept băiat.

— Ce părere ţi-a făcut când l-ai văzut alaltăieri seară la bar?

— Că ar arăta bine ca boxer.

— Ciudat, pentru că asta a şi vrut el iniţial, însă a fost destul de deştept ca să înţeleagă că ai nevoie de ceva mai mult decât un pumn zdravăn ca să ajungi cineva în această afacere, iar el e mult prea independent ca să fie dirijat.

— Pare un tip liniştit, tăcut.

— Da, aşa este. Dar nu tot timpul. Vorbeşte mult numai când socoteşte că are ceva de spus. Şi râse scurt, după care adăugă: Este foarte gelos.

— O, îl înţeleg. Tu eşti o fată foarte drăguţă.

— Oh, domnule Riley. – Te pricepi la complimente! Dar să nu te pună dracu' să le faci de faţă cu Johnny al meu, că te trezeşti cu un pumn în nas.

— E bine de ţinut minte, mulţumesc că m-ai atenţionat, Lily.

— Nu-i aşa că va fi grozav când vom începe să jucăm în Noul Palat? Dar totul mi se pare prea frumos ca să fie adevărat: uneori mă mai ciupesc, iar când mă uit în urmă,

îmi spun: „Dacă n-ar fi fost domnul Riley, aş fi cărat încă şi azi tava cu ceai “.

— Nu, zise el, nu s-ar fi întâmplat aşa în cazul tău. Ei, am ajuns! zise el şi opri maşina. Acum, ia-o la fugă! Noapte bună.

— Noapte bună. Mulţam.

Riley porni motorul gândindu-se la cât era de caraghioasă dând într-una târcoale pe la Noul Palat. În seara aceea venise să-i aducă o scrisoare lui David, scrisoare ce fusese trimisă pe adresa vechiului Palat. Da, s-ar fi descurcat şi singură. Nu era proastă deloc, însă, aşa cum ştia din propria experienţă, era bine să ai prieteni sus-puşi. Ce s-ar fi făcut el fără Fred şi Louise?

Fred era răcit rău. Era în pat, îi zise Louise, doftoricit nu cu ceai cu lămâie, ci sub influenţa a două pahare mari de whisky cu apă clocotită şi zahăr nerafinat, şi sforăia de o oră, dar ea era încântată să-l vadă pe Peter ca să audă noutăţile.

În camera de zi, la o cafea, Louise spuse:

— Răceala lui a fost o binecuvântare. A fost tot aşa, cu ochii lăcrimându-i şi cu guturai, dar asta a ţinut-o la distanţă pe draga Gwendoline. E îngrozită să nu ia răceala de la el, dar e şi tare necăjită – mi-a spus-o mai adineauri la telefon – că nu poate veni să-l vadă înainte să plece mâine în Italia.

— Pleacă amândouă într-o altă călătorie? o întrebă el.

— Nu. Se pare că pleacă singură, de data asta.

— Nu se poate!

— Ba da. Draga ei fiică a dezamăgit-o cumplit în legătură cu ultima ei relaţie: era aproape sigură că ajunseseră la un final promiţător şi a încercat s-o facă pe fată să fie realistă. Dar se pare că – şi Louise râdea acum – domnişorica nu-i făcută pentru a fi căsătorită şi – Louise dădu din cap – n-am crezut vreodată că voi găsi ceva de zis în apărarea fetei, însă decât să se mărite împotriva voinţei sale, a preferat să suporte ceea ce pentru ea înseamnă sărăcie. Am auzit de curând că şi-a luat un serviciu cu jumătate de normă la un

magazin de modă din Londra, iar maică-sa i-a îngăduit să locuiască la ea acasă. Gwendoline i-a înapoiat chiar şi maşina. Nu-ţi vine a crede, nu? Pe de altă parte, cum era deja la al treilea individ pe care îl refuza, mi se pare că Gwendoline şi-a luat mâna de pe ea, aşa că draga Yvette trebuie să muncească pentru banii de benzină şi de mâncare.

Ceea ce-i împărtăşise Louise îl făcu să regrete faptul că se purtase aşa cu Yvette la ultima lor întâlnire.

Riley mai rămase o vreme ca să audă şi despre reuşitele lui Jason la şcoală. Băiatul era în fruntea clasei, dar momentan se afla sus, la etaj, ca şi tatăl lui, răcit. În cele din urmă, el îi vorbi despre Nyrene şi despre faptul că era păcat că ea nu putea să vină să stea mai mult cu el în oraş. Firește, din cauza copilului, însă ei locuiau foarte aproape de şoseaua principală…

Fu bucuros să se întoarcă acasă. În seara aceea se simţea puţin derutat, iar apartamentul era chiar neîngrijit. Adună ziarele de pe canapea, puse în funcţiune centrala termică, după care se aşeză şi îşi întinse picioarele pe carpeta din blană de miel. Cu mâinile sub cap, se odihnea, gândind în acelaşi timp că avusese noroc, mult noroc. Păcat că mama lui nu era de aceeaşi părere. Ar fi fost minunat dacă ar fi fost o mamă obişnuită, mândră de el şi de realizările lui. Asta ar fi încununat totul. Dar îl durea să ştie că succesele sale o făcuseră nu numai răzbunătoare, dar şi foarte rea. Îşi aminti cum se purtase cu copilul, apoi povestea cu comenzile, iar acum înţelesese de la Betty că fusese probabil concediată de doamna Charlton, pentru că stătea acasă mai toată ziulica. Se pare că nu şi seara. Ca să poată pleca de acasă, Sue îşi luase un serviciu ca menajeră şi acasă mai rămăsese doar Florrie; iar acum fata apărea tot mai des pe la Betty sau pe la Sora. Maică-sa se întorcea acasă foarte târziu în fiecare seară şi ei îi era teamă şi urât să stea singură. Tatăl ei era îngrijorat de ceea ce putea fi în stare să facă soţia lui, pentru că el era

sigur că nu e în toate minţile. Şi pe urmă, în dimineaţa în care se confruntase cu ea, pesemne că vecina care trăsese cu urechea auzise destul de multe ca să le poată transmite doamnei Charlton, motiv pentru fusese probabil concediată.

Gândul la mama sa persista ca o povară sufletească pe care se străduia să o ignore şi, după cum se spune, îi mulţumea lui Dumnezeu pentru tot ce înfăptuise până atunci; în primul rând că o luase pe Nyrene; apoi avea serviciul. În astfel de momente intervenea o pauză în gândurile lui: unde era locul băiatului? Ei, dacă n-ar fi fost copilul, unde ar fi fost el acum? Fără îndoială că nu s-ar fi căsătorit cu ea. Era sigur de asta, pentru că, înainte să vină copilul, ea fusese cea care renunţase la el pentru a se putea realiza în carieră.

Şi-atunci, de ce revenea el, obsesiv, la copil? îl iubea. Oarecum, sentimentele sale depăşeau dragostea, pentru că, în sinea lui, copilul era strâns legat de Larry, iar sentimentele sale pentru Larry erau de compasiune.

Se ridică mai bine în şezut, cu sentimentul de vinovăţie că nu îi telefonase lui Nyrene de cum ajunsese acasă. Cât să fie ceasul? Unsprezece fără zece. Probabil că era în pat. Glasul ei l-ar fi tulburat acum. Nu, nu îi va telefona în seara asta. Mai bine mâine dimineaţă, la prima oră.

Se ridică de pe canapea, dar întoarse brusc capul spre uşa către vestibul. Soneria. Cine să fie la ora aceea din noapte, şi încă pe o asemenea vreme?

O clipă se gândi la mama lui, apoi respinse gândul; mai degrabă Betty cu Harry, pentru că se întâmplase ceva.

Trecu în vestibul, aprinse lumina şi descuie uşa de la intrare. I se tăie respiraţia când silueta udă leoarcă şi stropită de noroi aproape că se prăbuşi pe lângă el şi rămase sprijinită de perete.

— Doamne Dumnezeule! Tu aici? Ce s-a întâmplat?

Yvette respira greu şi nu răspunse.

— Am… am venit pe jos de la gară, izbucni ea. Locuieşti mai aproape de gară decât Fred.

Luând-o pe după umeri, o împinse în cameră. Era îmbrăcată cu o haină lungă cu guler de blană şi, prinsă de guler, avea o glugă de plastic de pe care apa i se mai scurgea încă pe faţă.

Tremura vizibil, când o ajută să-şi scoată haina, pe care o întinse pe un scaun. Îşi scoase singură gluga de pe cap, se prăvăli pe canapea şi întinse mâinile spre flăcările din cămin.

Peter rămăsese în picioare, privind-o şi, pentru că ea nu se uita la el, spuse:

— Să-ţi dau ceva fierbinte de băut.

Mai că fugi spre bucătărie, bucuros că spălase vasele. Luă o oală, o umplu pe jumătate cu lapte şi o puse pe aragaz. O privi din uşa bucătăriei; nu se descălţase, dar întinsese picioarele spre foc, şi acum ieşeau aburi din încălţările ei.

— Scoate-ţi ciorapii să nu răceşti, sunt uzi, îi strigă el, apoi îşi văzu de treabă.

După câteva minute îi dădu cana şi spuse:

— E lapte fierbinte. Aş putea să adaug puţină cafea sau poate vrei o picătură de whisky. Ce să fie?

— Whisky, te rog.

Fata bău lacom golind cana pe jumătate, după care se rezemă de spetează şi zise:

— Nu… mi-a mai fost aşa de frig în viaţa mea.

— Da, surprinzător, grindina s-a transformat în lapoviţă.

— S-a transformat în lapoviţă, repetă ea dând din cap, apoi adăugă: Nu ştiu cum puteţi rezista aici.

El zâmbi şi-i spuse:

— O, ai rămâne mirată. La Newcastle e adesea mai cald ca la Hastings, şi e pe coasta de sud, ţine cont, e Mecca de vacanţă. Ce te-aduce aici aşa de târziu?

Acum sorbi şi el din propria cană în care adăugase puţin whisky. Apoi se aşeză pe celălalt colţ al canapelei şi se uită la

ea, aşteptând un răspuns.

Iar răspunsul îl surprinse când ea zise:

— Mă duceam la mama acasă să mă declar învinsă. Pleacă mâine în Italia şi vreau să-i promit orice ca să pot merge şi eu cu ea, pentru că nu mai pot suporta toată nebunia asta. A fost un coşmar în ultimele luni. ÎI privi direct în faţă: Eu n-am fost crescută aşa, Peter. M-am străduit să mă adaptez; am servit la magazin femei pe care le-aş fi scuipat, pline de bani şi cumplit de vulgare, pe care Fred le-ar cataloga drept nişte ţopârlance. Da, unele erau ţoape în toată regula.

Dădu uşor din cap şi continuă:

— Mama e de vină: ea m-a crescut răsfăţată şi pe urmă, când a trebuit să-şi asume responsabilitatea, a considerat că este prea greu şi a încercat să mă mărite ca să scape de mine. După părerea ei, bărbatul potrivit pentru mine este unul cu burtă, dispus să compenseze handicapul burdihanului fluturându-mi pe dinainte brăţări cu diamante.

Descrierea ei îl făcu pe Riley să râdă, dar ea nu schiţă nici măcar un zâmbet.

— Ar fi fost în stare să cumpere şi un titlu nobiliar pentru mine, şi asta a şi intenţionat cu acel conte, dar bărbaţii de genul ăsta sunt prea proşti şi dacă nu sunt proşti, atunci sunt de-a dreptul periculoşi. Când s-a dus la Percy cel sfios, ea a schimbat complet tactica. I-am tot spus că n-am chef să mă mărit. Din ceea ce-am dedus eu în legătură cu căsnicia, până şi la minunaţii mei părinţi adoptivi, care se presupune că s-au iubit sincer, de multe ori iese cu scântei. Chiar şi în căsniciile cele mai reuşite.

El râse din nou şi comentă cu sinceritate:

— Oh, Yvette, eşti o figură!

Dar râsetul lui se stinse când ea se uită la el, cu buza tremurându-i, şi îi spuse:

— Eu… eu nu intenţionez deloc să fiu o figură, Peter. Şi înţelegi ce vreau să spun.

— O, draga mea. Se apropie de ea pe canapea, luându-i mâna şi încercând să o liniştească: Nu te supăra; o să se rezolve totul, tu eşti aşa de…

Ea îl întrerupse brusc:

— Nu rosti cuvântul, Peter. Nu sunt tânără deloc, sunt foarte bătrână, iar tu vorbeşti ca toţi ceilalţi. Am venit aici în seara asta numai pentru că speram că măcar tu o să mă înţelegi. Da, ştiam de la început că o să vin aici, ăsta-i adevărul gol-goluţ!

Întoarse capul şi întinse din nou mâinile spre foc. Şi reluă imediat cu glas scăzut:

— Eşti singurul care ai fost cinstit şi mi-ai spus adevărul despre mine, cel puţin aşa cum îl vezi tu. Dar eu nu sunt femeia pe care o crezi tu, Peter. Fred şi Louise, mama şi ceilalţi, toţi gândesc la fel. Vor să mă vadă legată de cineva despre care îşi închipuie ei că mă va struni. Toţi par bătrâni şi se poartă de parcă n-ar fi fost niciodată tineri. Eu sunt tânără, şi tu eşti tânăr, Peter. Se săltă, capul îi căzu pe umărul lui, braţul ei îl cuprinse pe după gât, iar braţele lui ţâşniră automat în jurul taliei fetei, ca să nu o lase să cadă pe canapea. Peter zise:

— Ascultă, Yvette! Gata! Opreşte-te!

Fata se împotrivi.

— Lasă-mă să stau aşa doar o clipă. Nu fac rău nimănui şi nici tu. Te rog, Peter, te rog. Şi strânge-mă tare în braţe, strânge-mă bine. Doar o clipă, Peter, strânge-mă.

— Yvette, te rog…

— Da, Peter. Te ascult de când te-am cunoscut, la Louise. Nu… nu mă pot abţine, trebuie să-ţi spun asta. Te-am dorit atunci, şi te-am dorit mereu de-atunci încoace. Să nu… te rog, să nu pleci, ţine-mă strâns… ţine-mă. Nu facem rău nimănui.

— Ba da, draga mea, ba da, ne facem rău nouă înşine pentru că…

— Nu mai spune nimic, te rog, Peter, îl imploră ea. Nu mai

vorbi, strânge-mă în braţe şi ascultă-mă. Am de gând să-ţi mărturisesc acum ceva. Ne-am întâlnit de vreo şase ori şi de patru ori eu am pus la cale întâlnirea. Incidentul cu maşina din York a fost şi el aranjat. Voiam să te văd. Nu mă pot abţine. Apoi accentuă rar: Nu… mă… pot… abţine. Am încercat, pentru că, te rog să mă crezi, nu vreau să-ţi schimb radical viaţa. Nu te îngrijora. Nu vreau să mă mărit cu tine. Eu n-o să mă mărit niciodată, ştiu sigur. Până la urmă o să fiu la fel ca mama; dar până una-alta, ăsta e începutul. Ea a început mult mai de tânără decât o fac eu, dar înainte de a-mi începe cariera de amantă, Peter, oh, înainte de asta, te rog… fii bun cu mine, pentru că… m-aş fi putut mărita cu tine de cum te-am cunoscut dacă ai fi fost liber. Astea au fost sentimentele mele pentru tine. Dar nu cred că ar fi durat; şi tu eşti genul de bărbat care ar fi dorit să-mi pună o centură de castitate. Oh, Peter! Acum îşi plimba buzele pe gâtul lui. Peter dădu să se smulgă din îmbrăţişare, însă încleştarea ei era puternică.

Se auzi urlând aproape:

— Termină, Yvette! Termină! încetează odată.

E caraghios! Ştii bine.

Acum glasul ei ajunse la el din depărtare:

— Nu ştiu, Peter, decât că am visat mult la clipele astea. Crede-mă. Nu facem niciun rău nimănui. Ţi-am spus, şi noi suntem tineri… tineri…

El se zbătu să se smulgă din îmbrăţişare, dar nu făcu decât ca ea să i se aşeze aproape în poală, iar când îşi lipi gura de gura lui, Peter nu reuşi să-i reziste mai mult de o clipă, după care răspunse pe măsură pasiunii ei dezlănţuite.

Căzură pe podea…

Yvette venise la el pe la unsprezece fără zece. De pe podea, unde şedea, istovit, vedea limbile ceasului arătând douăsprezece fără un sfert. Fata se afla acolo de mai puţin de o oră şi totuşi provocase o asemenea răsturnare în viaţa lui.

Ceea ce se întâmplase nu mai putea fi şters cu buretele.

Când mâinile ei îi atinseră pieptul gol, el se ridică în capul oaselor şi se uită la ea. Părea delicată, delicată ca o adolescentă; dar ea nu mai era demult o adolescentă. Fata întinse mâna, îi atinse bărbia şi bolborosi:

— Nu e minunat?

Minunat, într-adevăr, gândi Peter. Da, presupunea că fusese minunat şi, într-un fel, depăşise chiar şi momentul în care păşise în lumea bărbaţilor; da, până şi asta, pentru că ea reprezenta tinereţea, era toată numai tinereţe.

Şi, ca o lovitură de baros, gândurile lui fură alungate când o auzi spunând:

— N-am mai trăit niciodată ceva atât de intens. Cu nimeni altcineva n-a fost atât de bine.

Cuvintele îl propulsară drept în picioare. De ce se purta ca un tâmpit? Şi-o imaginase aşa de tânără, încât nu se putea să fi avut deja o astfel de experienţă. Dintre toţi proştii de pe pământ, el trebuia să fie cel mai mare. Îşi adună hainele şi spuse brutal:

— Îmbracă-te.

Yvette se întoarse, se sprijini cu coatele de canapea şi se uită peste umăr când el intră în baie. Şi strigă:

— Ei, Peter, nu fi rău. Nu s-a întâmplat nimic deosebit. Va rămâne micul nostru secret, să n-ai nicio grijă.

Se întrerupse când auzi uşa la baie. Peter, cu buzele strânse îi aruncă o privire fioroasă.

În cinci minute făcu un duş şi se îmbrăcă, iar când se întoarse în camera de zi, ea stătea cu spatele la foc şi cu rochia pe braţ. Deşi tot cu glas dulce, tonul ei era acuzator:

— Nu te-ai gândit nicio clipă că s-ar putea să am şi eu nevoie de baie, nu?

Peter se îndreptă spre bucătărie şi zise:

— Acum e liberă pentru tine.

Mai făcu o porţie de cafea, dar o bău de unul singur înainte

să ducă o ceaşcă şi în camera de zi.

Nu se apropie de foc, pentru că nu voia să se uite la canapea sau la podea. Începu să umble nervos prin cameră.

Când, după douăzeci de minute, ieşi şi ea din baie, îmbrăcată, el spuse fără să se uite la ea:

— Telefonez după un taxi.

— A, nu. Asta nu, Peter. Ascultă, mama nu se aşteaptă să vin la ora asta.

— Nu va fi decât cu o oră mai târziu decât dacă te-ai fi dus direct acasă. Preferi să te duci la Fred?

Ca răspuns, ea îi puse o mână pe umăr, dar el i-o respinse şi se răţoi:

— Termină cu gesturile astea. A fost o greşeală. Greşeala mea, îmi pare rău.

— Vorbeşti prostii, Peter. Îi zâmbea drăgălaş, ca un copil obraznic. N-a fost vina ta, n-a fost vina nimănui. Ei, poate să fi fost puţin vina mea. Doream să se întâmple odată şi-odată. Oh, nu te uita aşa de crunt la mine, dragul meu. De fapt, nu înţelegi. Şi vocea ei se îndulci. Eu ţin la tine, mai bine zis, m-am îndrăgostit iremediabil de tine.

— Taci din gură! Ascultă, Yvette, să-ţi între bine în cap, a fost un început şi un sfârşit în acelaşi timp. A fost o greşeală, iar eu o să port povara vinovăţiei mele multă vreme de-acum încolo.

— Vinovăţie? Pentru ce? A, te gândeşti la iubita ta nevastă, Nyrene. Sărăcuţul de tine!

— Da. Da, poate că mă gândesc la ea.

— Vai, Doamne! Peter, încearcă să te porţi ca toţi cei de vârsta ta, aşa cum face şi ea. Ar trebui să ştie deja că ai mai călcat strâmb şi până acum, ea la…

— Taci din gură! Taci odată din gură. Scuză-mă, Yvette, chiar îmi pare rău, dar trebuie să-ţi spun că nu vreau să te mai văd sau să mai aud de tine vreodată. Telefonez după un taxi ca să te ducă acasă.

— Dar m-ai iubit atunci, tot timpul. Sunt sigură.

— Nu ştii nimic, urlă el, apoi duse mâna la gură şi spuse: Nu a fost iubire. Un simplu act sexual nu înseamnă iubire. Dar când ea lăsă capul în jos, se grăbi să spună: Iartă-mă. Iartă-mă, Yvette. Să uităm tot ce s-a întâmplat. Crezi c-am putea? întinse mâna, dar ea i-o respinse şi zise:

— Sună după taxi, Peter, şi îi întoarse spatele, îndreptându-se spre foc.

Recepţionera confirmă:

— Clădirile Palatului, la parter. Da, avem pe cineva pe-aproape, domnule. S-ar putea să ajungă în cinci minute. Bine?

— Bine, răspunse Peter apoi îi luă haina ca să o ajute să se îmbrace. Yvette aproape i-o smulse din mâini, o îmbrăcă, după care îi spuse ridicând din umeri:

— Nu te mai uita aşa dezorientat şi nu te mai simţi atât de vinovat. N-am făcut decât ce fac zilnic milioane de oameni. Iar mie nu-mi pare deloc rău că s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat, Peter. Eu îmi voi aminti mereu, dar, te rog, nu te teme că voi vorbi vreodată. Şi am să-ţi mai spun ceva, ceva care o să ţi se pară greu de crezut şi care te va deranja, dar vei ajunge la un moment dat să ai nevoie de mine înainte ca eu să am nevoie de tine, pentru că, orice-ai spune, viaţa ta nu e completă. Tu ai nevoie de iubire, ai nevoie să iubeşti aşa cum ţi-am oferit eu în seara asta, dar nevasta ta, din păcate, te ţine pe locul doi, primul fiind fiul tău. Toată lumea ştie asta. O, nu te mai uita aşa, te rog; mi-ai spus odată adevărul în faţă şi cred că poţi să-l suporţi şi tu acum. Sigur, Fred şi Louise nu spun asta; dar ei spun că este păcat că nu vă puteţi stabili toţi trei aici, ca să fiţi împreună. Da, Peter, tu vei avea nevoie de mine înainte să am eu nevoie de tine. Dar şi asta e o minciună de-a mea, pentru că dac-ar fi să-ţi spun adevărul, aş putea avea nevoie de tine, din nou, chiar acum: o să-mi tot fie dor de tine.

Se auzi soneria şi ea, ridicând o mână, zise:

— Trebuie să fie taxiul meu. Nu mă conduce, te rog, îmi găsesc şi singură drumul.

Yvette se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse, se apropie de el şi, faţă în faţă, îi şopti:

— Ţine minte, Peter, ai făcut dragoste cu mine în seara asta aşa cum n-ai făcut niciodată în viaţa ta şi cum nu vei mai face vreodată.

Peter rămase nemişcat locului, mult timp după ce auzi taxiul plecând. Cuvintele ei îi răsunau încă în urechi şi ştia că erau adevărate. Probabil îşi pierduse minţile pe moment. Nu! Dezminţirea veni repede. Nu te mai scuza atât, ai ştiut bine ce faci: ai gustat din tinereţe şi asta ţi-a reamintit acea perioadă în care bărbăţia ta în plină maturizare îţi stimula fantezii nebănuite.

Şi totuşi, ceea ce se întâmplase acum depăşea orice fantezie. Nu avea nume pentru ceea ce se întâmplase: nu era iubire. O, nu, nu era iubire, şi totuşi simţise ceva pentru ea. Plăcere? Nu, nu era de acord nici cu acest termen. Închise ochii şi îşi aminti chipul ei, toată fiinţa ei. Fusese personificarea tinereţii, şi totuşi el ştia bine că tinereţea era la ea doar o mască, pe dinăuntru era bătrână. Putea spune că ea avea ştiinţa vieţii şi a bărbaţilor, moştenită de la mama sa. De fapt, ea era leită maică-sa. Cu câţi bărbaţi se culcase oare până acum?

Peter se întoarse şi se lăsă pe canapea, se aplecă şi îşi prinse capul în mâini. Ciudat, dar ultimul gând era cel mai de nesuportat, nu numai pentru că el însuşi fusese doar unul dintr-un întreg şir, ci şi pentru că tinereţea afişată de ea fusese înşfăcată hulpav şi hăpăită cu lăcomie de bărbaţii pe care îi descrisese ea, bărbaţii burtoşi care aveau de oferit brăţări cu diamante. Un lucru era evident, nu era o fată tânără, niciodată nu fusese; ca şi mama ei, se născuse direct femeie. Se aşeză mai bine şi se rezemă de spateaza canapelei.

Nu se putea gândi că o viaţă de om fusese răsturnată în mai puţin de o oră. Avusese până acum, cu soţia lui, cea mai bună relaţie la care putea spera un bărbat.

Doamne Dumnezeule! Parcă se trezi la realitate gândindu-se la Nyrene, şi îi urlă numele: „O, Nyrene. Nyrene “. Nu merita aşa ceva, ea se purtase admirabil cu el. La urma urmei, acum se lamenta degeaba. Nyrene nu trebuia să afle niciodată, pentru că era convins că, de data asta, Yvette nu va bate toba. Şi asta numai pentru că spera ca situaţia să se repete. Oh, nu, pentru numele lui Dumnezeu! Niciodată! Nyrene îl făcuse om sub toate aspectele: din băiatul crud care fusese el îl transformase într-un adevărat bărbat. Iar Yvette ce făcuse din bărbatul acela? îl transformase din nou într-un băiat, poate nu chiar un băiat, dar un tânăr nepriceput.

Acum gata, să nu mai audă niciodată de ea!

Sări brusc de pe canapea, se duse şi încuie uşa de la intrare, apoi închise gazul din şemineu, stinse luminile, toate, cu excepţia veiozei, şi după zece minute, dezbrăcat şi şezând pe marginea patului, monologă cu glas tare:

— Da, va trebui să vină şi să stea mai mult timp aici, iar copilul va trebui să se obişnuiască să stea şi fără ea. Nu mai este chiar atât de mic, nu există motive ca ea să-i stea la dispoziţie tot timpul. Şi o să i-o spun. Da, o să i-o spun.

12

Riley a suportat sărbătorile de Crăciun mult mai greu decât îşi imaginase, deşi sosise acasă, la Mica Fermă, chiar în toiul pregătirilor pentru nunta lui Hamish cu doamna A., nuntă care urma să aibă loc foarte curând. În ciuda indispoziţiei, s-a arătat foarte interesat de noua şcoală a lui Nyrene, de teatru, oratorie şi bune maniere, şi a jucat teatru cu fiul său. Totuşi, nu a reuşit să se desfăşoare la nivelul

întregului său talent în pantomimă. În momentul acela, însă, nimeni nu părea a fi observat acest lucru, cu excepţia lui Ivy, care i-a spus mai târziu la telefon lui Nyrene:

— Parcă Peter nu era chiar în apele lui. Presupun însă că are multe pe cap cu premiera. Ardem de nerăbdare să asistăm la ea.

De-abia în seara dinaintea întoarcerii lui la Fellbum, Nyrene îl întrebă:

— Ce se întâmplă cu tine? Ai ceva pe suflet?

— Sigur că da, gala de inaugurare a teatrului, şi râse: Acolo va avea loc protocolul obişnuit. Domnişoara Connie l-a rugat pe prietenul ei, lordul Very, să deschidă festivitatea. Bineînţeles, va fi prezent şi primarul, ca şi toţi consilierii, pentru că nu trebuie să uităm că pe scena aceea s-au ţinut toate întrunirile municipale, de la începutul secolului şi până în zilele noastre.

Nyrene remarcă:

— Va fi minunat să joci pe o astfel de scenă.

— Da, e drept, încuviinţă el. Întreaga atmosferă este minunată şi actorii resimt acest lucru. Emoţia e la cotă maximă. Sper să se transmită şi publicului.

— Ei, sunt sigură că se va transmite. Piesa este foarte amuzantă: şi dacă o citeşti doar, şi te prăpădeşti de râs. Apoi îl trase spre ea şi îl întrebă: Dar tu eşti foarte obosit, nu?

El ar fi dorit să nege, dar găsi astfel prilejul să se justifice:

— Nu chiar foarte obosit… doar puţin neliniştit pentru felul în care vor decurge lucrurile, fiindcă soarta tuturor depinde de seara aceea.

Îşi rezemă capul de sinii ei şi o trase mai aproape, şoptindu-i:

— O, Nyrene, Nyrene.

Ea îl întrebă îngrijorată:

— Ce este, dragul meu? Simt că te frământă ceva.

— Nu mă frământă nimic, ripostă el, doar că mi-aş dori să

zac aşa mereu.

Cum nu dădu niciun semn că ar dori să facă dragoste, deşi se miră, Nyrene îl ţinu în braţe până simţi că a adormit. Rămase cu ochii larg deschişi în întuneric. Nu se gândise nicio clipă că gala de deschidere ar putea avea un asemenea efect asupra lui, iar acum îşi zise că trebuie să aibă el şi altceva pe suflet, iar ea presimţise acest lucru de cum revenise acasă. Chiar din prima noapte remarcase că făcuseră amor într-un fel tandru, liniştit, altfel spus, bătrâneşte. Nimic din dorinţa pătimaşă, arzătoare, care ar fi fost de aşteptat după o absenţă de o săptămână sau două. Îşi aminti apoi şi rugămintea lui când rămăsese cuibărit în braţele ei: „Strânge-mă tare, Nyrene. Nu-mi da drumul. Să nu-mi dai drumul niciodată."

Cu cinci zile înainte de inaugurare, atmosfera în teatru era într-adevăr electrică, ca de altfel în tot oraşul. Peste tot erau afişe; oamenii veneau de departe ca să cumpere bilete, chiar dacă nu neapărat pentru seara de deschidere (acelea fuseseră vândute de mult); oamenii manifestau un viu interes pentru Noul Palat şi pentru restaurant, ca şi pentru construcţiile adiacente.

Era patru şi jumătate după-amiază şi Peter se afla în dormitorul din apartament, schimbându-şi cămaşa, când sună telefonul. Auzind în receptor glasul lui Nyrene, el îi spuse:

— Bună, iubito.

— Am încercat să dau de tine la teatru, zise ea, dar mi-au spus că ai plecat acasă. Râse scurt şi adăugă: Mi se pare ciudat cuvântul „acasă".

— Da, însă acum nu prea pare a casă de om, draga mea. E aici o harababură de speriat, cum bine zice Lily.

— Ce? Cine?

— Lily Poole.

— A! Lily.

— Da, Lily. A venit pe-aici ca să-mi ia rufele la călcat. Zicea că o să-mi cumpere nişte cămăşi de nailon, nu de bumbac. E foarte de treabă. Dar vorbesc aşa numai pentru că este acum lângă mine, îmi stă în coaste, băgăcioasă ca întotdeauna. Vrea să-ţi spună ceva.

— Bună ziua, doamnă Riley.

— O, bună, Lily. Nyrene se înveseli: o cunoştea pe Lily şi îi plăcea de ea. Nu se temea de Lily. E mare mizerie acolo, Lily? întrebă ea.

— Da, puţină dezordine. Din când în când mai face efortul şi bagă rufele la maşină, dar atâta tot. Nu ştie să calce şi i-am spus că ar cam fi timpul să înveţe. Oricum, se simte bine şi de-abia aşteaptă să veniţi. Oh, ce mult mi-aş dori să fiţi şi dumneavoastră aici, doamnă Riley! Emoţiile sunt foarte mari. Ei, vi-l trec pe el pentru că e nerăbdător. La revedere.

— La revedere, Lily. Şi coborî glasul, spunându-i lui Riley: Nu-şi schimbă deloc accentul, nu-i aşa?

— A, ba da. Şi glasul lui coborî: Merită să o vezi pe scenă, provincie e puţin spus.

Din bucătărie se auzi un glas ridicat:

— Te-am auzit, mă bârfeşti!

— Ai auzit? A tras cu urechea. E fată bună şi se descurcă de minune. Larry este foarte mulţumit de ea, ca şi David, de altfel. În ceea ce mă priveşte – şi ridică glasul –, eu încerc să o suport, atât şi nimic mai mult. Sunt singurul care o duce în spate pe scenă.

Se auzi iar glasul urlând din bucătărie:

— Oho, chiar aşa? Lily ieşi din bucătărie şi zise: Am plecat, apoi strigă: La revedere, doamnă Riley!

După ce se auzi uşa închizându-se, el spuse:

— A plecat. E tare zăpăcită. Ei, draga mea, ce face băiatul?

Trecură câteva secunde până auzi răspunsul:

— Sunt îngrijorată, Peter. De când a căzut atunci în şanţ, tuşeşte destul de rău. Am chemat doctorul. Apoi adăugă

amărâtă: Of, doctorii ăştia! N-a spus decât: „Nu fiţi îngrijorată. Nu-i face rău o băltoacă, nici puţin noroi “. Dar apa era rece ca gheaţa şi noi l-am găsit de-abia după vreo zece minute, timp în care el s-a luptat să iasă din canal. Trebuie făcut ceva cu câmpul acela, va trebui secat cândva. Am fost nevoită să chem doctorul şi ieri – două nopţi nu m-am dezlipit de lângă patul lui Charles. Oricum, acum urmează un tratament cu antibiotice. Cred că ar fi trebuit să-i dea antibiotice de prima dată. Ei, dragule, trebuie să-ţi spun ceva şi mi-e destul de greu, dar să ştii că nu voi putea veni mâine. Nu… nu pot să-l las când e în starea asta. Este într-adevăr foarte bolnav.

După o pauză, Riley spuse:

— Sigur că nu-l poţi lăsa singur acum, draga mea, dar crezi că vei putea veni măcar în seara galei?

— A, da. Trebuie. Mă fac luntre şi punte. Da, chiar dacă va trebui să vin cu un tren de dimineaţă şi să plec înapoi mai târziu, după spectacol, şi tot trebuie să fiu acolo. Sigur, Peter. Şi, încă o dată, iartă-mă. Dar se întâmplă şi astfel de lucruri şi nu pot să nu mă tem. Se pare că apar mereu obstacole care ne ţin la distanţă unul de celălalt.

El fixă telefonul şi nu răspunse aşa cum gândea: Nu erau obstacole cele care-i ţineau pe ei la distanţă, obstacolul principal era chiar fiul lor. Dar ce se putea face, la urma urmei? Doar nu era să lase singur un copil bolnav? Aşa că spuse:

— Ascultă, draga mea, încearcă să nu-ţi mai faci griji. Ştiu că vei ajunge aici, la deschidere, şi prin ploaie şi prin zloată, pentru că, după cum a spus şi David ieri, tu aparţii acestui loc, ca şi el, mult mai mult decât domnişoara Connie. Ea e venetică… Desigur, aduce mulţi bani. Riley râse tandru, apoi adăugă: A fost doctorul şi astăzi?

— N-a venit încă. ÎI aştept. Trebuie să recunosc că e mai bun ca prima oară. M-a supărat grozav pentru că a luat

lucrurile prea uşor. Într-un fel, ar fi trebuit să înţeleg că îl tratează pe Charles ca pe un copil normal.

De data asta Riley interveni ferm:

— Dar nu tu eşti cea care spune mereu asta, draga mea? Că este un copil normal?

— Mintal vorbind, da, dar nu şi din punct de vedere fizic. Este fragil, ştii bine.

În tăcerea care se lăsase, Riley gândi: Dacă ai vrea să accepţi realitatea, este fragil nu numai din punct de vedere fizic, ci şi mintal.

— Mai eşti pe fir, Peter?

— Da, iubito. Da, sunt, dar îmi faci griji pentru tine, ar trebui să fiu acum lângă tine.

Delicată, Nyrene îl asigură:

— Ba nu, eu ar trebui să fiu acum cu tine, ştiu bine. O simt cu toată fiinţa mea. Doamna A. Şi Mac sunt nişte oameni minunaţi şi îl iubesc pe copil, dar recunosc şi ei că nu ne pot înlocui pe noi.

— Pe tine, draga mea, pe tine.

— Nu, nu numai pe mine, pentru că ieri, de trei ori, printre reprizele de tuse, a întrebat când vine tata.

— Oh, Doamne! Nyrene, asta mă face să mă simt îngrozitor.

— Nu e cazul, dragul meu. Eu cred că e grozav că vrea să fie şi cu tine.

Ar fi putut adăuga „pentru că te vede atât de puţin “, în schimb, spuse:

— Auzi, nu-ţi face nici tu atâtea griji. Ocupă-te de marea gală, iar eu voi fi acolo. Ştii bine că voi fi acolo, dragule, cu orice preţ, pentru că am aşteptat cu nerăbdare această seară, ca şi tine. Acum trebuie să închid, dar nu-ţi face griji. Mai grijulii ca Mac şi doamna A. Nu poate fi nimeni, şi pe urmă şi Ivy şi Ken s-au purtat frumos cu noi. Presupun că faci repetiţii în draci?

— Larry ne-a chemat la şapte şi jumătate azi-dimineaţă şi, în afară de o pauză scurtă la ora douăsprezece, când am îmbucat ceva la repezeală, n-am terminat decât cu puţin timp în urmă.

— Vai, Doamne!

— Ei, ştii şi tu cum e, draga mea, aşa se procedează înaintea unei premiere. Ascultă, te sun diseară mai târziu, iar dacă situaţia nu se ameliorează, o să dau eu o fugă mâine dimineaţă ca să mă pot întoarce până seara.

— Nu, nu trebuie să faci aşa ceva, nu acum! Este nevoie de tine acolo mai mult ca oricând. Dacă apare ceva urgent, te sun imediat. Dar nu-ţi face griji, iubitule. Sper să ne vedem în seara… în ziua galei. O, da, aş vrea atât de mult să fiu acolo. Pa, iubitule.

— Pa, iubita mea.

Oraşul era în fierbere. Titlurile din ziarele locale anunţau cel mai interesant eveniment din oraş petrecut în ultimii ani. Chiar dacă repetiţia cu costume nu a adus nimic nou, cei prezenţi s-au distrat de minune. Iar în ziua cu pricina nu s-a mai făcut nicio repetiţie, pentru că Larry era de părere că era bună o zi liberă înainte de premieră.

Larry Fieldman şi Riley şedeau la balcon, cu faţa către scenă, apreciind încă o dată frumuseţea tavanului pictat şi cornişa aurită care îl înconjura cu stucatură colorată.

— Cred că nu mai există un al doilea asemenea loc în ţară, spuse Riley.

— Ei, mai sunt vreo două-trei teatre frumoase, răspunse Larry, dar sunt de acord că al nostru îţi taie răsuflarea. Uită-te numai la lambriurile astea din cel mai minunat mahon, la intrare, la scară…

— Domnule Riley!

Vocea se auzise din stal, iar Riley strigă:

— Da? Ce este?

— Sunteţi căutat la telefon.

— Mulţumesc, vorbesc de-aici. Se întoarse repede şi coborî de la balcon până în biroul lui David şi ridică receptorul: Da? Peter Riley la telefon. A, bună, iubito.

— O, Peter.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Charles… are pneumonie. Era evident că plânge. Doctorul a fost pe-aici de două ori azi. Nu… nu pot să-l las singur, Peter.

— Bineînţeles, draga mea. Glasul lui era aşa de slab încât de-abia se putea auzi el însuşi. Apoi spuse: Când au apărut semnele?

— Mergea… mergea din ce în ce mai rău. Doctorul nu mi-a spus de la bun început că e vorba de pneumonie. De-abia… de-abia mai poate să respire, dragul meu. N-o să-l pot lăsa singur.

— Of, Nyrene! După o scurtă tăcere, adăugă: Dar nu te mai frământa. Dacă nu poţi să vii, nu poţi, şi cu asta basta. Eu ar trebui să fiu acolo cu tine. Ştiu că aşa ar trebui. Nu ştiu ce să fac.

Nyrene replică acum, mâhnită:

— Te rog, nu te supăra. Locul tău e acolo acum… Acum eu trebuie să închid, iubitule.

— Da, bine. Dar sună-mă mai târziu ca să-mi spui care este situaţia.

— Da, bine, dragule, te sun.

— La revedere, iubita mea.

Riley puse receptorul în furcă, apoi se lăsă pe un scaun, îşi încleştă pumnii şi lovi cu furie în tăblia biroului. Ce se întâmpla oare cu ei? Fără vina lui, copilul îi despărţea. El însuşi ajunsese să stea noaptea întins în pat şi să-şi imagineze chipul lui Nyrene pe pernă, lângă el. Şi, destul de des în ultimul timp, alţi ochi îl priveau, iar corpul lui se înfierbânta rememorând iubirea atotcunoscătoarei Yvette.

Însă acum fiul său era bolnav şi, de data asta, simţea că,

determinând absenţa lui Nyrene, crea o altă breşă în apărarea lui, deja slăbită. Urlă. Orice se va întâmpla, mare parte din responsabilitatea galei de deschidere a teatrului apăsa pe umerii lui: el era vioara întâi, pentru că, din nou, el avea să joace pe clovnul, pe beţivanul, pe prostul, de fapt, să se întoarcă acolo de unde începuse…

Coborî la parter şi îl căută pe David şi, ca un om ce înjura rareori, David zise:

— Ei, la dracu'! Incontestabil, ea ar fi fost una din principalele atracţii. Era aşa de bine cunoscută şi atât de iubită la Micul Palat…

— Îmi pare rău.

— Hai să fim serioşi, nu mai spune că îţi pare rău. Eu mă gândesc la ea şi la copil, desigur, şi ştiu şi că tu te gândeşti că ar trebui să fii acolo, lângă ea. Dar nu poţi fi, nu-i aşa? Şi-atunci, hai să ne bucurăm atât cât putem. Foarte multe depind de tine. Mai ales mâine seară. Dar nu fi îngrijorat. Dacă va trebui să pleci joi, Tom este pregătit să te înlocuiască deşi el nu se va ridica niciodată la nivelul tău, iar publicul va fi dezamăgit. Totuşi, asta-i viaţa şi vor înţelege. Schimbă tonul şi adăugă: A sosit Connie. Este ca o adolescentă care se pregăteşte pentru primul bal. Ştii ce mi-a spus ieri? Că toată acţiunea asta a-ntinerit-o cu zece ani; de fapt, i-a dăruit tinereţea pe care n-a avut-o niciodată. Ştii, Riley, o fi ea bogată, dar n-a fost niciodată foarte fericită din câte am înţeles. Oricum, vrea să te vadă. Hai, vino cu mine.

Pe când se îndreptau spre imensul foaier, Riley se întreba dacă există pe lume cineva fericit. Toţi cred că sunt, şi apoi viaţa îi pune brusc în genunchi. În cazul lui, problema se numea Yvette, iar acum nu mai era vorba doar de sentimentul de vinovăţie, ci de teama de a o întâlni din nou, pentru că ea deschisese pentru el o fereastră pe care nu mai reuşea să o închidă.

13

Trebuie să te mai şi odihneşti, femeie.

Nyrene întoarse faţa către doctor, dar nu-i răspunse, iar el continuă:

— McIntyre şi nevasta lui pot avea grijă foarte bine de copil, iar la nevoie te-ar chema.

— Cât timp credeţi…?

— N-aş putea spune exact… câteva ore. Acum este în mâinile lui Dumnezeu, eu am făcut tot ce-am putut, iar tu mai mult de atât. Ai luat legătura cu soţul tău?

— Da.

— Ei bine, părerea mea este că ar trebui să vină acasă.

Nyrene se uită la el şi zise:

— Are loc gala de deschidere a teatrului şi nu poate pleca acum. Eu… eu ar trebui să fiu acolo, cu el.

— Ba nu, tu trebuie să stai aici, cu fiul tău, şi la fel ar trebui să facă şi el.

Doctorul îşi luă geanta şi adăugă:

— Acum e ora patru. La cinci am o operaţie. În caz că ai nevoie de mine după cinci, sună-mă acasă.

Nyrene se ridică şi îi mulţumi.

Doctorul se îndrepta spre uşă când, în felul lui brutal, zise:

— Nu-mi mulţumi până nu scapă cu viaţă.

Ea nu răspunse, dar după ce uşa se închise în urma lui, se aşeză şi se uită la copil. Cuvertura se mişca în ritmul respiraţiei lui. Charles avea faţa umflată, ochii aproape închişi. Îi dădu la o parte părul umed de pe frunte, apoi îi puse o compresă umedă.

Uşa se deschise şi intră doamna A. Ducând o tavă. Mergând în vârful picioarelor, o puse pe măsuţa de noapte. Nyrene se întoarse către ea şi şopti:

— Ar trebui să dormi acum, doamnă A.

— Am dormit trei ore, doamnă. Şi m-am odihnit, aşa că mă

simt bine acum. Tu eşti cea care ar trebui să dormi. N-ai ieşit din camera asta de treizeci şi şase de ore. Nu se poate să continui aşa. Ia şi bea o ceaşcă de ceai – făcu semn spre tavă –, pe urmă du-te şi culcă-te. Dormi măcar vreo două ore.

— Nu, e bine aşa. Dar îţi spun eu ce o să fac. O să beau ceaiul şi pe urmă o să mă duc să fac un duş.

— Dar un duş nu va ţine loc de somn.

După o pauză, Nyrene spuse:

— Dar mă va ţine trează atât cât se va putea, doamnă A. Nu… nu se poate să continue mult aşa. Mai târziu o să revină doctorul.

Nyrene mângâie părul copilului şi se uită lung la el câteva clipe, după care se ridică şi zise:

— O să beau ceaiul alături.

Luă tava şi se duse în camera ei. De cum se aşeză în fotoliu, ridică privirea spre tavan şi spuse tare:

— Ocroteşte-mi copilul. Te rog, ocroteşte-mi copilul. Dacă trebuie să pierd pe cineva, am să înţeleg… dar ocroteşte-mi copilul, te rog. Te rog.

Şedea iar alături de patul copilului. Privi la ceas. Era puţin după ora şapte.

Acum probabil că sunt pe scenă. Parcă îi şi vedea, pe toţi. Teatrul era probabil arhiplin. Multă lume în picioare, iar la galerie probabil că nu se mai putea respira. Parcă şi auzea aplauzele. Vedea ridicându-se cortina, auzea orchestra.

Nu-l auzise pe Hamish intrând în cameră, dar îl auzi şoptindu-i la ureche:

— Se pare că acum a ajuns la punctul culminant, doamnă. Nu va mai dura mult criza.

Nu-i putu răspunde: „Mi s-a spus că dacă ia antibiotice nu va trece prin nicio criză “. Nu, pentru că o dată ce lui Hamish îi intra ceva în cap, era greu să-l convingă de contrariu, aşa cum nu reuşeai să-l convingi că 103-104 grade Fahrenheit echivalau cu 39 grade Celsius. Din punctul lui de vedere,

toate astea sunt nişte născociri lipsite de fundament…

Probabil că era unsprezece când o trezi doamna A. Nyrene îşi dădu seama că moţăise. Ultima dată se uitase la ceas la zece, când se gândise că piesa se va fi terminat şi vor fi început felicitările.

Clipi repede de câteva ori şi se uită la copil, iar doamna A. Spuse:

— Cred că se simte ceva mai uşurat acum.

Apoi îl auzi vorbind greu:

— Mami…

— Da, dragule, zise Nyrene, înviorată. Vrei să bei ceva? şi îi duse o ceaşcă la buze. Dar când el încercă să înghită, se înecă şi tuşi iar, dar tuşea nu mai era aşa de seacă.

Nyrene luă apoi un prosop şi şterse tot corpul copilului. Apoi îşi sprijini capul de speteaza fotoliului şi privi peste pătuţ spre locul unde şedea acum doamna A., care împăturea comprese. În lumina rozalie a zorilor, Nyrene vedea vârfurile degetelor doamnei A. Mişcându-se înainte şi înapoi, iar mişcarea aceea monotonă o făcu să închidă ochii şi o cuprinse somnul acela adânc şi atât de necesar…

Auzi pe cineva spunând:

— Domnul fie lăudat! Domnul fie lăudat! Iar când încercă să întindă picioarele, gemu şi auzi mai clar glasul lui Hamish care spunea: Ei, stai puţin nemişcată. Probabil că ai un cârcel. Copilul nu are nevoie de tine acum, doarme adânc, normal şi liniştit.

Cu un efort, ea întoarse capul şi se uită spre pat, unde îl văzu pe fiul ei dormind liniştit.

— Cât e ceasul? întrebă ea.

— Cinci fără zece, doamnă.

— Cât? vorbise aşa de tare încât duse mâna la gură, înspăimântată. Apoi se trase pe marginea fotoliului şi repetă: Cinci fără zece. Nu se poate… nu se poate să fi dormit atât de mult.

— Ba da, doamnă. Ba da, ai dormit tun – se auzi iar glasul lui Hamish – şi cu cât dormeai mai mult, cu atât eram mai sigur că o să ai o crampă musculară al naibii de dureroasă. Şi am avut dreptate, nu?

— Oh, Hamish, făcu Nyrene.

Doamna A. Îi zise bărbatului:

— Du-te jos şi adu o tavă.

— Cu plăcere, răspunse el. Însă îl opri Nyrene care îi spuse:

— Nu încă, Hamish, mulţumesc. Mai întâi o să fac o baie şi o să mă schimb.

Se ridică cu greu din fotoliu şi rămase o clipă uitându-se la copilul care dormea. Pieptul lui micuţ sălta încă, dar fără efortul acela îngrozitor. Întinse o mână şi îi atinse tandru părul. Apoi, mergând ca un om beat, se duce în camera ei, unde, lăsându-se într-un fotoliu, ridică iar privirea spre tavan şi zise: – Mulţumesc. Mulţumesc. Dar valul de uşurare înlocui acum o senzaţie pe care nu o putea descrie: de parcă ar fi făcut un târg al cărui preţ trebuia să-l plătească.

14

De parcă se întorceau de la o petrecere la care băutura cursese gârlă, veneau zgomotoşi dinspre mica staţie de autobuz, dar îi întâmpină tonul dojenitor al lui Hamish:

— Vă rog să nu faceţi atâta zgomot. Copilul abia şi-a revenit. Şi arătă spre ferestrele de la etaj.

Ken spuse:

— Scuză-ne, Mac. Am stat în picioare toată noaptea. A fost minunat. Unde-i doamna Riley?

— Dacă întorci capul, domnule, o s-o vezi în faţa uşii, aşteptându-vă, răspunse Hamish posac.

Şi ei se îndreptară spre Nyrene bâzâind ca nişte albine.

— O! Draga mea, ce faci?

— Ne-ai lipsit.

— A fost minunat! Minunat! Ai fi fost aşa de mândră de el, de toţi.

— Nu cred că a mai fost vreo astfel de seară în acest oraş. Ziarul local de dimineaţă scrie mult despre eveniment. Ţi-am adus un exemplar.

Acum şedeau toţi în camera de zi şi nimeni, nici măcar unul dintre ei, remarcă Nyrene în sinea ei, nu întrebase de copil. Mick Brown spunea:

— N-am mai râs niciodată cu atâta poftă, Nyrene, niciodată. Prima scenă a fost literalmente admirabilă.

Angus Clarke adăugă:

— Şi deschiderea a fost deosebită. Mare orator, acest lord Very. Şi au vorbit şi despre tine, Nyrene. Proprietarul teatrului a spus că lipseşte o persoană care ar fi trebuit să se afle acolo. A spus că tu ai fost omul de bază la Micul Palat ani de zile şi că tot oraşul te cunoştea. Pe atunci erai domnişoara Mason, dar acum eşti doamna Riley, şi toţi au aplaudat.

Nyrene nu făcu niciun comentariu. O ajuta pe doamna A. Şi le oferea ceştile de ceai.

De data aceasta interveni Claire Brown:

— Şi după aceea a fost o petrecere minunată. Sigur, nu mai puteai pleca de acolo, şi cred c-au avut butoaie de şampanie. Şi pe urmă fotografii.

La care Ivy strigă:

— Ken şi cu mine am fost şi noi fotografiaţi alături de prietenii voştri, Fred şi Louise. Era un grup mai mare, printre care şi sora lui Fred cu fiica ei. Doamne, ce figură e fata asta! Toţi bărbaţii o aclamau. Şi avea o rochie superbă.

— Ei, şi cum puteai să nu rămâi cu gura căscată? zise Ken. Are un spate şi nişte picioare…

Remarca stârni râsul tuturor, dar îi potoli degetul dojenitor al lui Ivy care o întrebă pe Nyrene:

— Cum se simte băiatul?

— Mai bine acum, mulţumesc de întrebare, Ivy, răspunse Nyrene parcă fără vlagă.

Vorbi apoi cel mai tăcut dintre ei, Arthur Mâine:

— Aveţi un apartament tare drăguţ acolo, Nyrene.

Glasul lui fu acoperit de Ken, care interveni:

— Nu ştiu cum de l-ai putut vedea, Arthur, în aglomeraţia aia. Dar probabil că tu vedeai deja dublu la ora aia. Şi privi spre Nyrene. Cum om fi încăput toţi acolo? Cei de la teatru şi prietenii lui Peter, şi şefu' David, şi partenera lui, domnişoara Connie. E o femeie deosebită, nu? Şi plină de umor. Şi au rămas încă acolo la două noaptea, când am plecat noi. Doamne, ce noapte! Singurul lucru – şi glasul coborî acum, iar expresia lui se schimbă, în timp ce se uita în jur la ceilalţi – cu care suntem toţi de acord este că ţi s-a simţit lipsa, Nyrene, toţi ţi-au simţit lipsa şi mai ales Peter. Iar înainte să plecăm a rugat-o pe Ivy să-ţi spună că va fi curând acasă.

Nyrene simţi un nod în gât. Îi displăcuse gloata de petrecăreţi, dar erau prietenii ei şi ar fi vrut să-şi pună capul pe umărul lui Ivy şi să plângă, dar ar fi stricat cheful tuturor, aşa că se strădui să spună:

— Aseară, pe când şedeam lângă patul băiatului, am urmărit cu gândul tot spectacolul, începând chiar de la ora şapte. După care, glumind, adăugă: însă, pe urmă, n-am fost invitată la petrecere.

Râdeau toţi acum, până când Mike Brown se ridică şi spuse:

— Ştiţi ceva? E timpul să mergem pe la casele noastre, să ne culcăm. Cred că o să mă prăbuşesc în pat fără să mă descalţ.

Se ridicară şi îşi luară rămas-bun, iar ultima pereche încă nici nu se afla departe de alee, când Hamish intră în bucătărie şi, adresându-se viitoarei sale soţii, spuse:

— Prieteni! Ei zic că sunt prieteni. Nişte idioţi

iresponsabili! Copilul e bolnav şi ei râd de se prăpădesc, iar ea n-a putut fi acolo. Ar fi putut să se stăpânească până ajungeau la ei acasă.

— Ei, zise doamna A., au vrut să ştie şi ea cum a fost.

— Oameni de nimic! Nesimţiţi şi, după părerea mea, să ştii că unii păreau încă ameţiţi. Ştiu eu cum sunt oamenii când merg la o petrecere unde băutura e pe gratis.

— Dar ei sunt mereu veseli, Hamish, ştii bine.

— Da, Mary, dar nu întotdeauna se cade, mai ales cu un copil bolnav în casă.

— Copilul a dormit şi i-a trecut. Am fost la el mai adineauri. Acum du-te şi tu să stai puţin cu el şi vin şi eu imediat.

Când Hamish trecu prin hol, o văzu pe Nyrene şezând pe marginea canapelei şi citind ziarul. Ea nu ridică privirea, aşa că nici el nu spuse nimic.

De fapt, Nyrene nici nu-l observase, pentru că îi reţinuse atenţia o fotografie, care îl înfăţişă pe soţul ei cu braţele în jurul lui Lily, iar ea cu braţele în jurul lui. Mai erau şi alte fotografii, iar articolul elogios se încheia cu fraza: „Când cortina a căzut definitiv, toată sala a fost în delir “.

Îngândurată, Nyrene împături ziarul, apoi privi la ceasul de pe şemineu. Trecuseră aproape douăzeci de ore de când îi telefonase ultima oară. Adică în seara precedentă, pe la şase. Toată dimineaţa îi găsise scuze: probabil că e obosit mort după spectacol, urmat de o asemenea petrecere. Şi totuşi, indiferent la ce oră s-ar fi încheiat totul, ar fi putut să o sune; ştia bine că ea aştepta telefonul, chiar şi numai ca să-i spună cum merseseră lucrurile. Oricum, ar fi trebuit să o sune ca să întrebe de copil.

Era ceva în neregulă în relaţia lor. Se schimbase ceva. N-ar fi putut spune ce anume, dar îşi dădea seama şi de propria transformare. De ce să fi făcut ea târgul acela straniu cu Dumnezeu?

15

Riley întorcea într-una capul spre măsuţa pe care se afla telefonul. Trebuia să o sune; nu se întâmplase nimic, nimic deosebit, şi totuşi se simţea stânjenit. Ar fi trebuit să o sune dis-de-dimineaţă, după ce plecase toată lumea. În schimb, ce se întâmplase? Imediat ce închisese uşa după ultimul invitat, fugise glonţ la baie şi îşi vomitase şi maţele. Nu, nu maţele, doar preaplinul de băutură. Ar fi trebuit să mănânce în aceeaşi măsură, ştia şi el. Şi totuşi, nici mâncarea, nici băutura nu erau cauza, ci dorinţa care îl cuprinsese cu puţin timp în urmă. Se dusese afară să mute maşina pentru a-i face loc Surorii să-şi scoată propria maşină şi să-şi ducă familia acasă. Tatăl lui, Betty şi Harry se distraseră pe cinste. Abia mutase maşina înapoi în curte şi se îndrepta spre uşa de la bucătărie, când cineva îl cuprinse în braţe. Se zbătea dând din coate când auzise glasul care-i şoptea:

— Peter, ştii ceva? Eşti minunat.

El o împinsese cât colo, dar când se întorsese cu faţa la ea, se trezise din nou în braţele ei, iar de data asta spunea:

— Nu ne vede nimeni, nu ne aude nimeni, toţi sunt ameţiţi. N-am mai văzut niciodată atâta lume înghesuită într-un loc atât de mic. Buzele ei îi atingeau acum obrazul, iar el reuşise să bolborosească:

— Yvette, termină! Gata! Ai băut mult, şi eu la fel.

— Eu beau rar, Peter. N-ai observat acest lucru? Beau foarte rar. Doar sorb din pahar. Pot s-o ţin aşa ore întregi. Rămân trează. Oh, Peter.

Îl împinsese, lipindu-l de zid, şi gura ei o acoperise pe a lui, iar el se trezise că-i răspunde la sărut.

Sărutul se dovedise a fi unul interminabil, până când el o întorsese, smucindu-se, iar acum ea era aceea care stătea cu spatele la zid; iar trupurile lor păreau a se contopi, când el

tresărise, de parcă cineva l-ar fi împuns în coaste. Apoi se eliberase din braţele ei şi-i şoptise:

— Doamne, Yvette, eşti îngrozitoare! De ce să fiu tocmai eu alesul? Există zeci şi zeci de bărbaţi care şi-ar da, îşi căutase el cuvântul, chiar şi lumina ochilor ca să te aibă.

Iar ea îi şoptise atunci, cu glas grav:

— Ştiu, dar eu nu-i vreau pe alţii. Peter, doar pe tine te vreau. Ce mărturisire! Dar este adevărul adevărat: te vreau doar pe tine. N-ai grijă, nu doream decât să te sărut, mai ales în seara asta. Hai, să intrăm acum.

Ea îl luase de mână, dar el se îndepărtase, spunând:

— Intră mai întâi tu. Hai, du-te de lângă mine!

Glasul lui era dur acum, iar ea plecă chicotind, lăsându-l încă şi mai uluit de încăpăţânarea ei. Era periculoasă. Dacă nu va lua măsuri drastice, fata asta va reprezenta nenorocirea vieţii sale, a vieţii sale bine puse la punct. Ce nenorocire se abătuse oare asupra lui? Trebuia să se întoarcă la Nyrene.

Dar cum mai putea face el dragoste cu Nyrene după atracţia fizică pe care o simţea acum pentru cealaltă? Oh, era dracul gol. Nu, nu dracul gol, de fapt era o sirenă tânără şi frumoasă. Şi aţâţătoare…

Auzise maşinile trecând pe stradă şi gândise: O, slavă Domnului…

Dar apartamentul nu se golise complet de lume decât pe la patru şi zece, când plecase şi Lily, spunându-i:

— Mulţumesc, Peter, pentru cea mai minunată seară din viaţa mea. Aş fi dorit să fie şi Johnny aici ca să mă vadă.

— Mulţumesc, Lily, spusese el, luând-o de mână, pentru că ai fost cea mai bună parteneră. Tu ai fost vedeta serii.

— Prostii!

Se aflau pe trotuar şi, aplecându-se s-o sărute pe obraz, ea îi luase faţa în mâini şi-i scuturase capul, zicând:

— Eşti un băiat bun. Dacă nu mi-aş fi iubit bărbatul, te-aş

fi iubit pe tine.

După ce plecase taxiul, atunci de-abia intrase el în bucătărie şi vomitase, şi înţelesese că nu putea s-o sune pe Nyrene, nu era momentul. Trebuia mai întâi să doarmă…

Şi ar mai fi dormit aşa mult şi bine, însă ţârâitul prelung al soneriei de la intrare îl scosese din pat pe la amiază.

La uşă, Larry spusese:

— Hai, băiete, te aşteaptă cineva.

— Cine?

— Lordul Very, dragul meu, şi draga noastră domnişoară Connie. Te-au invitat la prânz şi te aşteaptă. A trebuit să-l scol şi pe David. Se pare că sunt singurul supravieţuitor cu mintea limpede dintre toţi cei de azi-noapte. Tu nu rezişti, băiete. Hai, fă un duş şi îmbracă-te rapid! îi ţin eu de vorbă un sfert de oră. Cred că va fi o întrunire simandicoasă. Aşa încât grăbeşte-te.

— Oh, Doamne!

— Asta am spus şi eu. Dar nu uita că tipul are un titlu nobiliar, iar ea are bani, aşa că noi nu suntem decât pioni în jocul ăsta. Grăbeşte-te.

— Eşti şi tu invitat?

— Oricât de bizar ar părea, da.

După ce se îmbrăcă, Riley spuse:

— Trebuie să dau un telefon, la care Larry, după ce aruncă o privire la ceasul de la mână, replică:

— Te aşteaptă de mai bine de o jumătate de oră. Nu se cade să-i laşi pe sponsori să aştepte, ştiu eu. Aşadar, hai să mergem.

Nu ajunsese înapoi decât pe la patru, iar în acest răstimp aflase că, dacă oferi servicii, răsplata poate veni în multe feluri. El era acum producătorul teatrului datorită bunăvoinţei domnişoarei Connie Pickman-Blyth, iar dacă domnişoara Connie avea nevoie de un serviciu pentru un prieten, lord pe deasupra, cine se putea sustrage? Aşa că,

desigur, el se va întâlni cu scriitorul unei cărţi care îl imortaliza pe lordul Very şi va trebui să facă tot posibilul să scoată din cartea aia o piesă de teatru. Singura consolare era faptul că el nu era singurul care trebuia să plătească: Larry primise şi el un exemplar. Şi, după ce aruncase o privire pe prima pagină, îşi exprimase gândul cu un: „Vai, Doamne!"

Oricum, ce importanţă avea cartea acum? El trebuia să dea un telefon. Doar un telefon. Ce anume îl oprea? Ea n-avea cum să-i vadă faţa, n-avea cum să-şi dea seama de sentimentele lui; nu, dar cu siguranţă că va afla totul când el se va întoarce acasă. Prin urmare, încă nu trebuia să se ducă acasă, o zi-două. Ţâşni de pe canapea şi smulse receptorul…

— Bună, iubito. Ascultă-mă ce-am să-ţi spun. Mai întâi, ce face copilul?

— Mult mai bine.

Îşi retrase capul de lângă receptor… doar trei vorbe, mult mai bine.

— Ascultă, draga mea, cred că ai auzit deja despre cele petrecute aici azi-noapte. Nu s-a terminat decât dimineaţă, iar eu încă nu mâncasem nimic de la prânzul trecut. Cădeam din picioare. Nu-mi amintesc când m-am dus să mă culc şi m-am trezit de-abia când a sunat la uşă Larry, la prânz, ca să-mi spună că domnişoara Connie şi lordul Very m-au invitat la masă… Doreau să-mi vorbească despre o nouă piesă. Când am văzut cât era ceasul, m-am gândit să te sun, dar el m-a grăbit fiindcă ceilalţi m-aşteptau. „Tu trebuie să joci, mi-a spus Larry, cum îţi cântă cei cu mălaiul. "Acum m-am întors de-acolo. Şi ce scop crezi că a avut acest prânz? Unul din prietenii lordului Very este scriitor şi ei cred că romanul lui ar putea fi dramatizat. Şi va trebui să jucăm cum ne cântă ei, pentru că Very doreşte să ne întâlnim cu prietenul lui chiar mâine. Asta mă va împiedica să ajung acasă aşa cum ţi-am promis. Iartă-mă, draga mea. Dar tu ce faci?

— O, sunt bine.

— Şi el s-a refăcut cu adevărat?

— Da, se pare că cel mai rău i-a fost aseară, chiar când te aflai tu pe scenă.

— Ce ciudat, nu?

— Da. Şi eu m-am gândit la asta.

— Şi acum este în afara oricărui pericol?

— Aşa spune doctorul, dar mie mi-e teamă să nu rămână cu sechele la plămâni. Şi va mai trece destulă vreme până se va înzdrăveni de tot. Nu mai adăugă: „şi dacă se va înzdrăveni vreodată de tot “.

— Poate… poate acum să vorbească?

— Da, deşi deocamdată parcă croncăne numai, dar a întrebat şi de tine.

Îl cuprinse un sentiment de vinovăţie şi spuse:

— Mă… mă simt îngrozitor. Ştiu că ar fi trebuit să fiu acolo. Şi mă face să mă simt şi mai rău ştiind că trebuie s-o lungesc până în week-end.

După o pauză, ea îl linişti:

— Nu-i nimic. Prin urmare, vii duminică?

— Nu ştiu sigur. Poate doar cu un tren de seară, dar ştii cum este sâmbăta seara: se pare că vine public mult. Oricum, eu mă străduiesc. Asta înseamnă că voi ajunge acolo duminică dimineaţa.

— Nu te grăbi, nu-i nimic.

Încă de la primele ei cuvinte Peter sesizase că tonul ei trăda adevăratele sentimente; şi nici nu-i adresase vreun cuvânt tandru.

Ridicând glasul, el spuse:

— N-am încotro, Nyrene. Dacă eram eu stăpânul, era altceva, dar…

— Da, înţeleg. Cine să ştie mai bine ca mine pretenţiile scenei? Dar nu-ţi face griji, îmi dau seama de situaţie. Mă bucur că totul a mers aşa cum trebuie. Prietenii mi-au adus un ziar. Aţi avut o critică elogioasă. Lily s-a descurcat de

minune.

— Într-adevăr, sincer vorbind, ea a fost vedeta piesei. Actriţa principală, domnişoara Petula Pratt – crede-mă că ăsta este chiar numele ei, Petula Pratt – a fost puţin dezamăgită, dar numai puţin, dar şi-a mascat bine adevăratele sentimente. De fapt, şi ea a fost aplaudată.

— Dar David ce crede?

— Oh, nici nu-ţi poţi închipui: este nespus de fericit. Parcă ar fi un rege stăpânind o ţară, ţara lui. Dar e cinstit cu toţi, ca de obicei, şi s-a purtat foarte frumos cu mine.

— Şi acum ce-ai de gând să faci?

— Ei bine, draga mea, uită-te la ceas. Ar trebui să fiu acum în drum spre cabină, deşi, ca să-ţi spun adevărul, mai bine m-aş duce la culcare. Nu adăugă însă, aşa cum ar fi trebuit, „dar cu tine alături “. Dacă am să pot, am să te sun ceva mai târziu, draga mea.

— Nu-ţi face griji, e bine şi mâine. Noapte bună, dragul meu.

Riley puse receptorul jos şi rămase privind în gol. Era supărată, nu încăpea nicio îndoială…

Când era gata să plece, stinse lumina de la intrare, apoi deschise uşa, dar se dădu înapoi câţiva paşi, exclamând:

— Ei bine, asta nu!

— Fii fără grijă, dragule, îl linişti Yvette. Nu te teme. Ieşi pe uşă şi ai s-o vezi pe mama în maşină.

Peter se conformă şi observă Jaguarul la capătul aleii.

Yvette spuse:

— Plecăm în Grecia, prin Londra.

— Poftim? apoi se minună singur cât de prost putea fi când spuse: Dar conduci pe întuneric..! adică, noaptea?

— Da, conduc pe întuneric. Îmi place să conduc pe întuneric, dar nu vom merge toată noaptea. Vom dormi în apartamentul mamei, iar avionul pleacă de-abia mâine dimineaţă la zece. Întinse mâna şi îi atinse braţul, şoptind:

Vino s-o saluţi pe mama. I-ai plăcut mult aseară, ca tuturor de altfel. Apoi adăugă: Iar noi iar eram pe punctul să o facem, nu-i aşa?

— Yvette, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar ea îl apucă de mână, îl trase după ea pe scară şi replică în glumă:

— Fă-o pentru numele meu, nu al Lui.

La maşină, Gwendoline coborî geamul şi, scoţând mâna afară, i-o apucă pe-a lui şi-i spuse:

— Mulţumesc din nou, Peter, pentru seara minunată. De la început până la sfârşit a fost ceea ce se cheamă un succes. Presupun că te simţi destul de obosit acum?

— Da, puţin.

— Şi reiei curând spectacolele?

— Da.

— Ei, atunci nu te mai reţinem. Plecăm în Grecia, ştii, pentru trei săptămâni. Trebuie să mă mai încălzesc şi eu din când în când ca să pot suport clima asta nenorocită.

El dădu din cap spre ea, însă nu răspunse. Apoi se îndreptă, se întoarse spre Yvette şi-i ură călătorie plăcută.

— Mulţumesc, răspunse ea râzând. Zeii sunt de partea mea şi în seara asta o să-i rog să aibă grijă de tine până la următoarea noastră întâlnire… Cât de curând.

Maşina porni, dar el rămase o vreme pe trotuar, uitându-se lung în direcţia în care se făcuse nevăzută.

Mergând înapoi pe alee ca să încuie uşa apartamentului, gândi: „Trei săptămâni! Slavă Domnului! 14 Suficient timp ca să-şi vină în fire.

Se va duce acasă cât mai des. Fusese departe de Nyrene tocmai atunci când ea avusese mai multă nevoie de el. Îşi va răscumpăra el greşeala. Da, era obligat s-o facă. Iar când va reveni cealaltă, el va fi destul de puternic ca să o pună la locul ei.

16

Riley a ajuns acasă duminică, imediat după prânz, luând un taxi de la gară. Intrarea lui în antreu provocă un „A! Domnul Riley! “din partea doamnei A. Care făcuse focul.

— Mă bucur să te văd, domnule. Oh, ce bine! Acum, dă-mi haina. Arăţi cam zgribulit. Îţi pregătesc iute ceva fierbinte de băut. Doamna este sus.

Îi luă haina şi el îi spuse:

— Mulţumesc, doamnă A. Ce bine e acasă. Parcă aş fi lipsit ani de zile.

— Şi nouă ni se pare la fel, domnule.

Când ajunse la etaj, o văzu pe Nyrene venind înspre el, dar nu alergară unul către celălalt. Când ajunseră faţă în faţă, se îmbrăţişară, iar el puse capul pe umărul ei şi şopti:

— Of, iubito, iubito! Ce fericit sunt că te văd.

Ea nu spuse nimic, iar când îşi înălţă capul, se priviră adânc în ochi câteva clipe, după care se sărutară. Apoi el o întrebă:

— Cum se simte?

— Eh, mult mai bine acum. Te-a aşteptat să vii.

Ca pe un musafir, Nyrene îl conduse în camera copilului; băiatul şedea în pat, între perne, iar la vederea tatălui său strigă bucuros:

— Taţi! Taţi!

Când braţele fragile ale băiatului îl luară pe după gât, Riley fu incapabil să scoată o vorbă.

După o vreme, împinse uşor copilul înapoi pe perne şi, adresându-se parcă unui adult, îl întrebă:

— Cum te simţi?

— O, mult mai bine. Pot… pot să vorbesc acum.

Riley observă că, totuşi, pronunţa cuvintele numai după o mică ezitare, de parcă fiecare cuvânt avea nevoie de o

respiraţie ca să poată fi rostit.

Nyrene, în picioare la capătul patului, zise:

— Ai mâncat ceva?

— Nu, dar doamna A. Îmi pregăteşte ceva de băut.

— Da, dar trebuie să şi mănânci ceva. Mă duc să mă ocup eu de asta.

Peter ar fi dorit să o oprească, dar înfăţişarea copilului îl impresionase. Ochii care îl fixau erau duşi în fundul capului, dezvăluind o profunzime tulburătoare: era privirea unui adult, chiar a unuia înţelept, conştient de duplicitatea tatălui său.

Îşi spuse că nimeni nu ştia nimic despre ceea ce se întâmplase între el şi Yvette. Aşa că de ce şi-ar face griji? Conştiinţa? Da, conştiinţa lui îl tulbura. Nu avusese vreodată motiv să se gândească dacă are sau nu aşa ceva, iar acum conştiinţa asta îi juca feste.

Charles îl întrebă:

— Eşti în… vacanţă, tati?

— Nu, dragul meu, trebuie să plec mâine dimineaţă înapoi, dar curând voi avea o vacanţă şi o să ne distrăm împreună atunci.

Îi zâmbi fiului său, dar nu primi din partea acestuia niciun surâs în semn de răspuns, ci numai cuvintele:

— Aş fi vrut să fie acum… tati.

La care Riley răspunse repede:

— Ştii, dragul meu, eu am rolul meu şi dacă îmi iau vacanţă, trebuie ca cineva să-mi ţină locul. Este greu de rezolvat.

Copilul se uită fix la el. Riley începu să mângâie mâna micuţă din palma lui, dar băiatul spuse brusc:

— Mami e obosită.

Degetele lui Riley strânseră involuntar mâna copilului. Fiul lui avea iar privirea aceea plină de înţelesuri, nepotrivită cu vârsta lui.

Când se deschise uşa, Riley se întoarse şi, văzându-l pe Hamish, se ridică să-l salute:

— Bună, Hamish.

— Bună, domnule Peter. Mă bucur să te văd. Ce… ce părere ai de prichindelul nostru? Şi arătă spre pat. Nu crezi că e deştept?

— Da, Mac, aşa este.

— Salutare, uriaşule. Hamish se aplecase acum peste pat şi faţa copilului se lumină de un zâmbet.

— Salutare şi ţie, după care râseră amândoi, iar Hamish, uitându-se scurt spre Riley, spuse:

— O să-i fac o medalie – una scoţiană, sigur, şi nu oarecare, ci una mare – pentru că eu cred că el este cel mai curajos şi cel mai tare prichindel de prin partea locului.

Copilul râse ca de o glumă bună, iar Riley se simţi gelos pe scoţian pentru simpatia evidentă dintre el şi fiul său.

Îi spuse lui Hamish:

— Vrei să stai puţin?

— Puţin? O, dar eu stau aici toată ziua. Du-te jos că îţi pregăteşte ceva de mâncare. Am înţeles că ieri-seară a fost ceva deosebit..

— Da, totul a fost grozav, Mac, dar foarte obositor.

— Eh, fără îndoială. Orice muncă grea este obositoare. Du-te acum şi mănâncă, fiindcă eu sunt un ajutor de nădejde şi voi sta cu tânărul acesta până te întorci.

Era o manieră elegantă de a spune „voi fi ajutor de nădejde”, când era evident că bărbatul acela îl cunoştea pe băiat mult mai bine decât tatăl lui.

Ajutor de nădejde. Atâţia oameni aveau nevoie de un ajutor de nădejde. Dar asta nu trebuia să se întâmple cu

Nyrene. Cum de ajunsese el să se gândească la asta? Va trebui să-şi revină cu adevărat; trebuia să se revanşeze faţă de ea în timpul scurt cât va sta acasă.

O găsi în sufragerie, aranjând vesela. Îi spuse:

— Nu avem decât came rece de vită cu salată, îmi pare rău.

Peter o trase spre el şi o apucă de umeri, dar cuvintele pe care ar fi trebuit să le rostească nu-i veneau.

Brusc, o strânse tare şi-i şopti:

— Să ştii că mi-a fost tare dor de tine, iubito, tare dor.

Sprijinindu-se de el, Nyrene se gândea la vechea zicală: „Adevărul nu trebuie accentuat". Apoi îşi reproşă un asemenea gând. Nu era vina lui. Scena era o amantă solicitantă pentru orice bărbat şi un stăpân rău pentru orice femeie. Nu se spune oare, că „spectacolul trebuie să continue"?

— Pari foarte obosită, zise Peter. Dar, îţi spun eu cum facem. Piesa asta se mai joacă încă două săptămâni, după care o să-i spun lui Tom să preia el rolul pentru viitoarea stagiune.

Îl privi o vreme, apoi spuse:

— Ar fi grozav. De-abia aştept. Stai jos şi mănâncă, dragul meu.

Dar Peter protestă:

— Ştii, nici nu m-ai sărutat!

— Nici tu nu m-ai sărutat! replică ea.

Riley râse.

— Ei bine, am de gând să recuperez, spuse el sărutând-o cu o fervoare pe care nu o mai simţea.

— Stai jos şi mănâncă… pe urmă trebuie să-ţi vorbesc.

— Să-mi vorbeşti? Se uită la ea. Cum adică să-mi vorbeşti? S-a întâmplat ceva?

— O, Peter!

— Da, ştiu că sus sunt probleme, însă felul în care te-ai exprimat…

— Iartă-mă. Dar, hai, mănâncă. Mă duc să-ţi fac o cafea.

Nu începu să mănânce decât după multă vreme. Ceva se întâmpla. Să-mi vorbească. Ce-a vrut să spună? Oare…? o, nu

fi prost, omule. De unde să știe?

Nyrene îi spusese doamnei Atkins:

— Mary, vrei să urci la etaj și să-i spui lui Charles că vin peste câteva minute la el?

— Mai stai aici, doamnă, răspunse femeia, este în siguranță cu Hamish.

Riley și Nyrene au stat pe canapea și și-au băut cafeaua în mai puțin de zece minute. Nu trecuse încă o jumătate de oră de când coborâse, iar tonul lui era deja iritat:

— N-ai stat jos decât câteva minute. Așa se întâmplă mereu?

Ea răspunse fără să-l privească:

— Mai mult sau mai puțin, Peter. Să știi că a fost cât pe ce să-l pierdem, iar de când și-a revenit, nu stă o clipă fără mine. E ciudat, dar așa cum s-a exprimat și Hamish, dacă nu mă vede, are impresia că va cădea iar acolo unde a fost. Știi cum vorbește Hamish, dar aici are dreptate.

Riley îi ținea mâinile și le scutura, spunând:

— Dar, draga mea, nu se poate să continui așa. Nu mai este un bebeluș, are șapte ani și știi foarte bine că lor le place să profite. De fapt, uitându-mă în urmă, cred că el a profitat mereu de tine. Se grăbi să adauge: Știu că lipsesc mult, dar el nu te are doar pe tine. Are prieteni buni, ca Hamish și doamna A. Zic prieteni, dar el trebuie să-i considere ca făcând parte din familie.

— Da, chiar așa îi consideră.

Replica ei era fără de vlagă. El îi dădu drumul la mâini și se rezemă de speteaza canapelei, după care se lăsă o tăcere între ei vreme de câteva minute bune. După aceea el reluă:

— Ce voiai, de fapt, să-mi spui, Nyrene?

Ea se întoarse brusc:

— Că… că nu pot să fiu cu tine pe cât aș dori. Nu înțelegi? Și… și depinde de tine acum ca să încerci să vii tu mai des pe-acasă. Dacă vrei.

Peter se aplecă înainte, puse coatele pe genunchi şi-şi luă capul în mâini, şoptind:

— Ce s-a întâmplat cu noi, Nyrene? Mă acuzi că stau departe de casă când aş putea sta de fapt cu voi?

— Nu – glasul ei era vlăguit –, dar cred că ai putea să-l rogi pe Tom să-ţi ţină locul din când în când, într-o sâmbătă seara, ca tu să poţi sta aici duminică şi luni.

Pe el nu-l deranja ca Tom să-i ţină locul din când în când, în timpul săptămânii, dar lui îi plăcea publicul de sâmbătă, iar ea ar fi trebuit să-şi dea seama de asta. Oricum, era obosit. Şi el era obosit.

Nyrene îl îmbrăţişă strâns şi-i zise tandru:

— Iartă-mă, Peter. O, iartă-mă. Dar mi-e tare dor de tine.

O revăzu acum, nu pe mama fiului său, ci pe femeia care îl învăţase ce e dragostea. Şi totuşi, gândul zbură către un alt fel de dragoste, iar când el se cutremură în braţele ei, ea se retrase şi îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, draga mea, nimic. Doar că am simţit că…

Cum ar putea să-i spună sincer ce simţise? Aşa că răspunse:

— Nu ţi-e ţie dor de mine mai mult decât mi-e mie. Şi să n-ai nicio grijă, o să încerc să aranjez cumva lucrurile. Dacă nu vine Mahomed la munte, vine muntele la Mahomed.

Râseră, iar ea sări de pe canapea şi îl trase şi pe el în picioare, spunându-i, veselă:

— Hai să urcăm să vorbim cu el şi să-i spunem că vine Paştele, iar tu vei fi acasă timp de două săptămâni.

Pe când urcau scările, o întrebă:

— Apropo, ce faci cu şcoala de teatru? Nu mi-ai vorbit deloc despre asta.

— A, e o poveste lungă. Ar trebui să citeşti scrisorile. Au venit şi doi bărbaţi, unul dintre ei din Aberdeen. Doamne, nici n-o să-ţi vină să crezi! Ce talent era să pierdem. Nu a

jucat niciodată teatru, deşi şi-a dorit-o întotdeauna; vrea să devină vedetă cât ai clipi, dar nu doreşte decât câteva sfaturi.

Din câte se putea înţelege de la paranoicul ăsta, în curând vor începe să roiască în jurul lui regizorii de film din toată lumea.

— Nu se poate!

— O, ba da. Dar treaba merge. Am deja pianistul meu, un tip foarte talentat. A fost nevoit să se pensioneze. Iar asistentul meu este dansator de step.

În faţa camerei copilului, ea se opri, se lipi de el şi-i spuse:

— N-ai vrea să vii să lucrezi aici pentru mine, domnule Riley? Am nevoie de un director general, iar el, pe acelaşi ton, replică:

— Cu plăcere. Mi-am dorit întotdeauna să fiu un simplu comediant. Se îmbrăţişară şi râseră pe înfundate.

Nyrene avea să-şi amintească mereu de clipele acelea şi de ceea ce prevestiseră.

17

Riley nu reuşise să-şi petreacă acasă decât un singur week-end lung din trei. Primise, prin domnişoara Connie, o invitaţie de la lordul Very, pentru a lua prânzul duminică la el, iar invitaţia fusese mai mult un ordin, după cum subliniase David. Cu o săptămână în urmă, din păcate, îşi petrecuse întreg week-end-ul în pat din cauza unei răceli grave. Se mai simţea încă slăbit după boală.

La telefon, Nyrene fusese foarte înţelegătoare şi îi spusese să nu-şi facă griji, dar Fred reacţionase altfel, pretinzând să-i impună să se odihnească şi mai ales să nu mai facă amor. Peter înţelesese aluzia şi se răţoise la Fred: „Vezi-ţi tu de treaba ta! E vorba de familia mea “. Dar, Fred şi Louise nu făceau oare parte din familia lui? Doar Fred fusese acela care îl sfătuise cu înţelepciune ce să facă cu viaţa sa.

Aruncă şi ultimul dintre ziarele de duminică; se plictisise de atâta citit. Nu văzuse pe nimeni în ziua aceea; şi vorbise la telefon doar cu Fred şi cu Nyrene.

Îi veni ideea să se îmbrace bine şi să se ducă la Fred. Dar asta însemna să scoată maşina, iar el n-avea niciun chef.

Era ora opt când, după o baie îndelungată, transpirase din belşug. Apoi îşi turnase o porţie bună de whisky şi se vârî în pat, de unde urmări emisiunea lui Alan Keith cu ale sale „Cele mai frumoase o sută de melodii “. Întotdeauna aveau înregistrări bune pe acest program.

Nu mai ştia la ce oră închisese radioul, dar probabil că aţipise pe la unsprezece…

Când oare îi simţise prezenţa? El nu dormea iepureşte, dar, întorcându-se de pe spate pe o parte, întinse încet mâna să aprindă veioza. Iar ceea ce văzu îl făcu să se ridice în capul oaselor şi să se holbeze la ceea ce speră el, o clipă, să fie doar o închipuire. Ea era… Se dezbrăca grăbită şi, când văzu că el s-a trezit, şopti:

— Nu te uita aşa speriat la mine, iubitule, eu sunt, în carne şi oase.

— Doamne, Dumnezeule!

— Ei, iar îmi atribui forţe miraculoase: eu nu sunt decât Yvette a ta, dragule.

— Ce faci aici?

— Deschide bine ochii, iubitule, şi o să vezi. Mă dezbrac. De fapt, m-am dezbrăcat deja.

Se uita îngrozit la ea, ca o fecioară gata să fie violată. Era înspăimântat mai mult de sine însuşi, pentru că, brusc, îşi trase aşternutul până sub bărbie, reacţie ce o făcu să chicotească.

— Nu! Pleacă. Ai înnebunit! se răsti Peter.

— O să înnebunesc, iubitule, dacă mai stau mult aşa. E Frig.

El dădu ochii peste cap şi rosti cu o voce profundă:

— Of! Yvette, te rog, pleacă. Te implor!

Rece şi hotărâtă, de data asta ea zise:

— Nu plec, pentru că ştiu despre tine ceva ce ştii şi tu prea bine. Anume că mă doreşti. Aşa că, adăugă mai veselă acum, dacă nu-mi dai voie să mă bag în pat pe sus, o să mă bag pe la picioare. Şi se îndreptă spre picioarele patului.

El se săltă înapoi pe perne, dar în acelaşi timp ea ajunse lângă el, iar trupul ei tremura tot când se lipi de el. Yvette zise:

— N-aş face aşa ceva pentru nimeni altcineva în lume! Ar trebui să te simţi onorat, Peter.

Riley se auzi şoptind slab:

— Cum Dumnezeu ai intrat?

— Prin spate. Am făcut un duplicat după cheie. Se poate confecţiona în cel mult o jumătate de oră, ştiai? N-ar trebui să-ţi laşi niciodată cheile de rezervă în cuier, lângă uşa din spate. Le-am observat acum două seri şi mi-a venit ideea. Nu crezi că e o idee bună? Ei, chiar dacă nu crezi asta acum, în curând vei fi convins.

O asemenea îndrăzneală îl uluia. Vorbea ca o târfă versată. Şi nu asta era? Acum Riley făcea eforturi disperate să se depărteze de trupul ei, fapt ce o făcu să declare nervoasă:

— Nu dispunem decât de o oră. Sunt în drum spre casă… Peter, Peter – îi rosti numele ca o implorare hai să nu o irosim aiurea, nu facem nimănui rău. După cum spune mama în clipele ei de mare pioşenie, ceea ce nu vede ochiul nu face să sufere inima.

— Maşina ta e afară?

— Nu sunt proastă, Peter. Nu, n-am lăsat maşina în faţa uşii tale, nici măcar după colţ. Am lăsat-o tocmai în spatele teatrului. Este acolo un teren viran. Să sperăm că nu mi-o zăresc golanii, pentru că mama mă cronometrează.

— Te cronometrează?

— Da, iubitule, mă cronometrează. I-am telefonat din

apartament şi am anunţat-o că mai stau acolo o oră, pentru că am musafiri. Nu i-am spus pe cine anume, dar am convins-o prin felul în care i-am vorbit. Sunt o fată deşteaptă, Peter. Se pare că tu nici măcar nu-ţi dai seama de acest lucru.

— Ba îmi dau seama, Yvette. Şi mai ştiu şi că eşti dracul gol, plin de imaginaţie.

— Nu e frumos din partea ta, Peter, protestă ea, jignită: Nu pot să mi te scot din minte şi pace bună. Ţi-am mai spus. Ştiam eu că o să fim împreună. Dar nu-ţi cer să divorţezi de ea.

— N-o să divorţez niciodată de Nyrene, ripostă el vehement.

— Ştiu, iubitule, şi crede-mă că nici eu nu vreau să mă mărit. Dar mai este ceva – va trebui să mă mărit curând.

— Ce! Iar?

— Da, iar. Ea l-a ales. Trebuie să recunosc că de data asta e un tip drăguţ.

El se trase puţin şi spuse:

— Vrei să spui că te vei mărita cu acest bărbat şi totuşi te afli aici?

— Auzi, Peter. Nimic nu e bătut în cuie. El nu ştie că o să mă mărit cu el, doar mama şi cu mine ştim asta. Are bani, este bun, are de două ori vârsta mea, dar este arătos şi bogat, totuşi nu are burtă, are deci nişte atuuri… numai dragoste nu.

Riley nu ştia dacă să râdă sau nu. Era o farsă. Juca într-o farsă adevărată.

— Peter, şi vocea ei era din nou rugătoare, n-avem prea mult timp de pierdut. Iubeşte-mă, am nevoie de tine.

Îl prinse în braţe şi-l ţinu strâns, iar când gura ei se lipi de a lui, el fu pierdut…

Şi totuşi Peter a fost cel care, atunci când ea a dat să se ridice din pat, a reţinut-o, lucru ce o făcu să râdă aşa de tare,

încât trebui să-i pună o pernă pe cap ca să atenueze zgomotul.

În cele din urmă, Yvette începu să se îmbrace, continuând să vorbească:

— Să nu-ţi faci griji, iubitule: o vreme nu mai plecăm în străinătate. Cel puţin nu atâta timp cât Ray se află la Londra. Aşa că nu-ţi face griji. Îţi cunosc toate mişcările. Aşa am procedat şi până acum: ştiu când vii şi când pleci prin draga Louise, prin dragul unchi Fred şi prin mama, dar mai ales prin dragul unchi Fred. Mă întreb uneori dacă ştie mai mult decât ar trebui. Cred că nu, altfel mi-ar fi tăiat deja un cauciuc. El nu mă prea place, ştii… Oricum, iubitule – acum se aplecase peste el şi îi şoptea –, să nu te gândeşti cumva că o să te deranjez, o să am întotdeauna grijă. Dar am nevoie de tine, iar tu de mine. O, da, şi tu ai nevoie de mine, nu? Recunoaşte. Cum el tot nu răspundea, ea continuă:

— Ei, n-are nicio importanţă; totul vorbeşte de la sine. Deodată, încăperea fu goală; nu auzise nicio uşă închizându-se, în apropiere, sau în depărtare.

Se rostogoli pe spate şi-şi acoperi faţa cu mâinile. Începuse o relaţie pe care nu o mai putea opri.

18

Era în prima săptămână a lunii iunie şi o căldură neobişnuită.

Fred şi Louise şedeau în loggia din spatele casei, el în şort, ea în costum de baie.

Louise sorbi din sucul de portocale cu gheaţă, apoi spuse:

— Ar fi trebuit să mergem cu Jason la ştrand.

— Da, ştiu, însă mai întâi trebuia să putem ajunge până acolo fiindcă, nu ştiu dacă ai observat, dar eu sunt oleacă mai bătrân decât fiul meu. El a sărit în autobuz, ceea ce eu nu puteam face, şi nici nu puteam scoate iar maşina de aseară,

oricum nu aveam chef. Mă consolez cu gândul că, dacă mă pârjolesc de viu, nu sunt singurul în situaţia asta. Cred că este pentru prima dată după mulţi ani de zile când avem un asemenea val de căldură. Dar nu va mai dura mult dacă e să crezi previziunile. Oricum, aş vrea să-ţi spun ceva.

— Da, se întoarse Louise către el. Vrei să te pensionezi.

— Ei, nu vorbi prostii, femeie. E vorba de Gwendoline.

Se aşează mai bine pe scaun şi, jucându-se cu degetele pe masă, spuse:

— Ei, nu mai ofta aşa! Nu mă duc la ea, ţi-am spus şi ţie şi i-am spus şi ei. M-am cam săturat de toată povestea asta. Sincer să fiu, aş vrea să se ducă înapoi de unde a venit, în Franţa sau pe unde o mai fi fost.

— Gwendoline sau Yvette?

— La drept vorbind, amândouă.

— Oho, trebuie să fie ceva serios dacă eşti aşa pornit.

— Este foarte serios, Louise. Nu ne afectează pe noi, ci pe alţi doi oameni care ne sunt foarte dragi.

Acum ea deveni dintr-o dată foarte atentă şi întrebă îngrijorată:

— Dar ce s-a mai întâmplat de data asta?

— Nu s-a întâmplat încă nimic. Deşi, ce ştiu eu? Nimic concret. S-ar putea să se fi întâmplat deja de o vreme, pentru că de întâmplat ceva rău s-a întâmplat, doar îi ştiu eu pe cei doi… pe Peter şi pe Nyrene. Presimt ceva.

— Şi treaba asta are ceva de-a face cu târfuliţa aia? Ţi-a spus Gwendoline ceva?

— Nu chiar, dar îl ştii pe Ray Zussman, cel pe care l-a pregătit pentru fată… De fapt, ei toţi pleacă la Menorca în week-end-ul viitor, atunci când probabil că vor aranja lucrurile. Cel puţin la asta s-a gândit Gwendoline, dar se pare că Yvette trage acum de timp de parcă ar avea ceva de ascuns.

— Ţi-a spus sora ta toate astea?

— Nu, nu mi-a spus nimic clar, îţi relatez doar ceea ce am înţeles din cele afirmate de ea, anume că e mare păcat că, din cauza băiatului, Nyrene e nevoită să stea departe de soţul ei. Bărbaţii se cam plictisesc să aştepte, a adăugat ea.

— Nu se poate una ca asta!

— Ba da, aşa a spus, cuvânt cu cuvânt, iar eu gândesc la fel. E păcat că Nyrene nu vine mai des în oraş. Îţi aminteşti că, luna trecută, l-a aşteptat acasă două week-end-uri la rând şi de fiecare dată s-a întâmplat câte ceva care l-a împiedicat pe el să ajungă acasă? Ceea ce ştiu precis este că fata asta s-a schimbat complet, în ultimele luni.

După o vreme Louise spuse:

— Aici este, de fapt, toată buba, Fred: ea nu mai este demult tânără, în timp ce cealaltă este.

— Crezi tu asta?

— Eu n-aş băga mâna în foc pentru fata asta sau pentru fetele de genul ei.

— Da, aici sunt de acord cu tine. Dar ce putem face?

— Nyrene s-a schimbat din cauza băiatului. În primul rând, cu orice risc, ea ar fi trebuit să pună odată piciorul în prag şi să-l lase cu Hamish şi cu doamna A. S-ar fi obişnuit el până la urmă.

— Nu poţi pune piciorul în prag, Louise, cu un copil care ar putea fi autist, cu un sistem nervos atât de activ ca al lui. Ştiu, am avut şi eu un asemenea băiat, în clasa a treia. Era un elev strălucit, dar abia dacă reuşea să stea o clipă locului. Şi mulţi părinţi mi-au cerut să-l trimitem la o şcoală specială. Până la urmă, tot acolo va ajunge. Oricum, revenind la problema noastră, te-ai gândit la vreo soluţie?

— Da, m-am gândit, dar totul depinde de tine, bineînţeles. Ce-ai zice dacă i-aş spune ei că mi-aş dori o mică vacanţă şi că aş vrea să vin la ei într-un week-end? Aş putea să mă duc cu Jason; lui i-ar plăcea să se întâlnească iar cu Charles. Şi ea ar avea atunci posibilitatea să plece la Peter.

— Foarte bine.

— Şi nu te deranjează?

— Sigur că mă deranjează să rămân singur în sălbăticia asta. Dar şi tu ai nevoie de o mică vacanţă şi mai este destul de mult până la terminarea trimestrului. Du-te negreşit.

— Aş putea să plec de joi seara, iar ea ar putea veni aici vineri dimineaţă. Şi rămân acolo până marţi, când s-ar întoarce ea. Crezi că e prea mult?

— Da, sigur că e mult. Fred se aplecă peste masă şi o apucă de mână: Ştii bine că am cam îmbătrânit şi am din ce în ce mai multă nevoie de tine. Apoi, cu glas schimbat, zise: Du-te. Trebuie să te duci. Dacă se verifică ceea ce bănuim noi, atunci merită să fac sacrificiul ăsta.

— Eşti un bătrânel cumsecade, domnule Beardsley, zise Louise. Uneori… Trebuie doar să-i spunem şi lui că s-ar putea să vină Nyrene la el. Ar fi cumplit să apară aici într-un moment nepotrivit.

— Şi tu chiar crezi că…?

— Nu ştiu. Zău că nu ştiu ce să cred, dar vom afla curând.

Nyrene puse receptorul în furcă, apoi se apropie de uşa deschisă. Ajunse pe terasă şi se aşeză acolo, pe scăunelul din faţa aleii pe care o făcuseră către noua poartă, de unde, deasupra unui adevărat ocean de verdeaţă, se putea vedea firul argintiu al râului şi dealurile din depărtare. Imediat veni şi Hamish şi rămase în picioare lângă ea, zicând:

— Doamnă, acum am să plec. Nu e nevoie să mergeţi sus o vreme, pentru că doarme. După o astfel de zi, aşa zic eu, poate să vină oricând zăpada. Şi când te gândeşti că unii merg în ţări străine ca să stea la soare şi mai plătesc bani buni ca să se prăjească. Nebuni de legat!

— Hamish.

Tonul cu care-i rostise numele îl sperie. O privi fix, aşteptând. Nyrene se uită la el şi întrebă:

— Te deranjează dacă te rog să mai rămâi încă o jumătate

de oră?

— Să mă deranjeze, doamnă? Dacă vrei, rămân şi peste noapte, nu trebuie decât să mi-o spui. Cred că ştii asta. Dar băiatul… se simte bine.

— Hamish, de data asta nu mă gândesc la copil. Se uita fix la el. Trebuie să iau o hotărâre. Doamna Beardsley mi-a propus să mă duc la oraş pentru un week-end lung. Ca să pot să stau – făcu o pauză – cu soţul meu. Şi, dacă mă hotărăsc să mă duc, n-o să aştept până vineri, când mă aşteaptă ei, ci aş pleca chiar de mâine.

Cei doi se uitau lung unul la celălalt, iar ea găsea firesc să poată vorbi deschis cu omul acela, aşa cum nu putea vorbi nici cu Mary şi nici măcar cu Louise.

— Mă voi duce acolo inopinat. Înţelegi, Hamish, ce vreau să spun?

Îl văzu trăgând aer în piept, după care răspunse:

— Da, doamnă, înţeleg foarte bine, aşa cum fac de obicei, iar inima mă doare pentru amândoi. Însă am să-ţi spun ceva: indiferent ce probleme are el, îl tulbură foarte mult.

Nyrene se gândea. Da, presupunea şi ea că Riley era foarte tulburat şi de aceea nu izbutea să mascheze acest lucru.

— Aş vrea să ajung acolo mâine pe la ora cinci şi nu trebuie să-ţi mai spun nimic în legătură cu băiatul, pentru că tu, Hamish, i-ai fost ca un tată, aşa cum nu i-a fost nici tatăl lui adevărat.

— Oh, doamna mea, nu trebuie să vorbeşti aşa. Situaţia a fost de aşa natură. Dacă domnul Peter ar fi putut, ar fi stat aici. Dar aş putea băga mâna-n foc, doamnă, că indiferent ce anume îl tulbură acum, el te va iubi mereu.

Nyrene simţea că îi vine să plângă. Nu, nu avea voie să plângă. Cu coada ochiului o văzuse pe Mary venind prin curte, iar când se apropie, aceasta îi strigă în gura mare:

— Vine furtună, doamnă, cu ploaie mare.

— Da, cred că ai dreptate, Mary. Nyrene se uită spre

bătrână. L-am rugat pe Hamish să mai aştepte o jumătate de oră. Trebuia să mă gândesc la ceva şi să mă decid într-un fel. Am primit un telefon… Ţi-aş fi spus, dar nu erai aici, iar Hamish s-a întâmplat să fie prin preajmă, aşa că o să-l las pe el să-ţi spună ce am de gând să fac.

Mary se uită cu atenţie la ea câteva clipe, apoi zise:

— Doamnă, orice hotărâre ai luat, noi doi vom fi mereu alături de tine.

Îi venea să plângă, când îi văzu pe amândoi plecând, el cu zece ani mai în vârstă. Şi totuşi diferenţa dintre ei nu se observa, nu aşa ca cea dintre un băiat de nouăsprezece ani şi o femeie de aproape treizeci şi nouă. Şi totuşi, iubirea lor fusese mai pătimaşă decât dacă ar fi fost amândoi la fel de tineri. El adusese tinereţea, ea adusese experienţa, iar combinaţia fusese dinamică.

Dar acum ce avea ea de făcut? Să lase lucrurile să-şi urmeze cursul, până nu i-ar mai rămâne nimic? Şi aşa îi rămăsese foarte puţin.

Se aşeză mai bine pe scaun. Ei bine, un lucru era sigur, şi anume că buna ei prietenă Louise nu se oferise de florile mărului să-l lase singur pe soţul ei, pentru un întreg week-end, dacă ei nu ar fi considerat că e o treabă serioasă; din câte ştia ea, ei nu stătuseră niciodată departe unul de celălalt de când se căsătoriseră şi până astăzi. Era o puternică legătură între ei, pe care nici Gwendoline nu o răzbise, cu toată insistenţa ei de a se apropia mai strâns de fratele său.

Se ridică şi se îndreptă spre poartă admirând panorama vastă în lumina amurgului. De fapt, îşi făcea planul în legătură cu plecarea de a doua zi. Singurul timp liber pe care şi-l permitea el în fiecare zi era între patru şi şase. Ei bine, ea va pica acolo chiar în perioada aceea şi atunci el nu va mai avea scuza că ar fi prea ocupat ca să poată purta o discuţie. Îi va da de înţeles de ce alesese ea să vină tocmai în acel moment al zilei, anume ca să-i ofere posibilitatea să-i spună

deschis ce s-a întâmplat, pentru că sigur s-a întâmplat ceva rău. Nu era nevoie de sugestia lui Louise ca să înţeleagă acest lucru.

Pe când se înapoia spre casă, îi trecu prin minte că, pentru prima dată de când îşi putea aminti, nu se mai gândea că va lăsa copilul singur.

19

În faţa gării din Fellbum, ploaia răpăia pe asfalt şi de jur-împrejur nu se vedea nici urmă de taxi. Un fulger o făcu să sară înapoi în uşa gării, acolo unde şi rămase, chircită, până când zări venind un taxi. Cu capul aplecat, fugi în întâmpinarea acestuia şi, după ce deschise portiera, spuse:

— Clădirile Palatului, apartamentul unu.

— Bine, doamnă, repetă şoferul. Clădirile Palatului, apartamentul unu. E un copac acolo, nu? Pe Grove Crescent.

— De multă vreme plouă atât de tare?

— Oh, aşa o ţine de ieri-seară, iar în ultimele două ore a turnat cu găleata. E inundaţie peste tot.

I s-a părut că au ajuns foarte repede. Mai întârzie puţin ca să-i plătească şoferului şi să-şi scoată cheile din poşetă. Apoi şoferul îi deschise portiera şi un fulger urmat de un tunet prelungit o făcu să o ia la fugă, până la uşa din faţă.

Nyrene băgase cheia în uşă şi o întorsese instinctiv. Intră în antreu şi trase uşa, după care rămase rezemată de peretele lambrisat.

Ecourile tunetului încă se mai auzeau când deschise uşa spre camera de zi; apoi încremeni, cu răsuflarea tăiată.

Se auzeau voci din dormitor, iar ea o recunoscu numai pe una dintre ele.

Cu un gest automat, Nyrene îşi duse mâna la pălărie şi şi-o aranjă mai bine, apoi îşi trecu palma peste faţa udă. Ceva o făcu să se întrebe la ce bun mai făcea asemenea gesturi

acum. Oricum nu mai avea nicio importanţă cum arăta.

Tunetul mai scăzuse în intensitate şi auzi clar glasul soţului ei:

— Ţi-am spus de la bun început, nu?

Apoi auzi răspunsul:

— Da, mi-ai spus, însă şi eu ţi-am spus, tot de la bun început, că nu intenţionez să mă căsătoresc, dar acum m-ai făcut să mă răzgândesc. Nu înţelegi că sunt în stare să las totul pentru tine? Ray este bogat – tu nu eşti; el este un bărbat monden – tu nu eşti, aici nu încape nicio îndoială. Of, Peter, încearcă să înţelegi. Ascultă, ea şi-a trăit viaţa. O să vină mâine; nu mai ezita şi spune-i direct că vrei să divorţezi.

— Niciodată nu voi face aşa ceva.

— Atunci o voi face eu.

— Dumnezeule, n-ai s-o faci!

— Stai să vezi! Pune-mă la încercare.

— Yvette – glasul lui devenise acum o rugă te rog să nu-mi faci una ca asta!

— Dă-mi măcar un motiv ca să nu o fac după ceea ce am trăit noi în aceste ultime luni! Fii serios! Oricum, ea este o femeie în toată firea şi trebuie să afle ce s-a întâmplat. Scuzele tale naive – când dejunuri, când şedinţe – n-or să mai meargă multă vreme, fiindcă ea nu e proastă. Dimpotrivă, este o femeie inteligentă, care a avut abilitatea să momească un tânăr, să rămână gravidă şi să-i facă un copil pentru a-l determina să se simtă obligat să o ia de nevastă. Auzi, Peter, te mai întreb ceva: dacă n-ai fi fost căsătorit cu ea şi m-ai fi întâlnit pe mine, m-ai fi luat de nevastă?

Cum el nu răspunse, ea strigă triumfător:

— Vezi! Şi să-ţi mai spun şi altceva. Dacă mă laşi să plec acum, oricum ţi-am intrat pe sub piele şi acolo vreau să rămân.

El a fost primul care a dat buzna afară din dormitor. Îşi

trăgea o cămaşă peste cap şi încremeni la jumătatea gestului. Apoi Yvette îl ajunse din urmă şi rămase ca şi el, cu gura căscată. Dar numai pentru scurtă vreme, fiindcă imediat după aceea, pe un ton ascuţit şi vesel, ea prinse a ciripi:

— Final neaşteptat, intră în scenă soţia inoportună!

— Taci din gură!

Riley se întorsese către ea atât de repede, încât glasul lui o făcu să se dea înapoi şi să se holbeze la el, uluită. După aceea, venindu-şi în fire, zise:

— Ei, dacă aşa stau lucrurile, nu mai e nimic de spus, nu?

Acum el strigă de-a binelea:

— Ieşi afară! Ieşi imediat afară!

Straniu de calmă, Yvette ripostă:

— Nici în ruptul capului! Am şi eu o viaţă de trăit, ca şi ea, ca şi tine. Ea este cea care va hotărî. Ori mă mărit cu tine, rămân aici şi mă mulţumesc cu societatea ta măruntă, ori mă mărit cu un bărbat înstărit, călătoresc prin toată lumea şi duc o viaţă luxoasă. Ei, se întoarse ea către Nyrene, furioasă şi i se adresă nemijlocit – nu-mi închipui că în tinereţea ta, dacă ai fi fost vreodată obligată să iei o asemenea decizie, ai fi ezitat măcar o secundă. Nu mă îndoiesc că, fără să clipeşti, ai fi preferat banul şi călătoriile, sunt absolut sigură. Vezi, deci, că ştiu foarte multe despre tine şi despre tinereţea ta, mult mai multe decât îţi închipui. Crezi că eu sunt doar o biată târfă. Oh, da, ştiu prea bine ce crezi despre mine, ca de altfel şi draga Louise, şi totuşi… ei bine, indiferent ce aş fi, în clipa asta vreau să renunţ la tot ca să mă căsătoresc cu tânărul care este soţul tău, un bărbat cu care n-ar fi trebuit să te căsătoreşti, pentru că ar fi putut fi băiatul tău, l-ai fi putut alăpta!

Când măsuţa se izbi cu zgomot de perete, amândouă se speriară, iar Riley, strigă către Yvette:

— Destul!

Apoi, amândoi întoarseră capul spre Nyrene, care vorbi cu

un glas încordat, dar scăzut:

— E foarte adevărat tot ce-ai spus. Tu, Peter, fă bine de caută-ţi un avocat; eu voi lua legătura cu al meu de cum ajung acasă. Şi îţi voi împacheta toate lucrurile şi ţi le voi trimite cât mai curând.

Nyrene ajunsese în antreu până să apuce el să strige:

— Nyrene! Te rog! Te rog, ascultă-mă. Nu e chiar aşa cum crezi. Nu vreau…

Îmbrăţişarea lui Yvette îl trase îndărăt.

Dar când reuşi să scape în cele din urmă din strânsoarea ei, Nyrene ajunsese deja la capătul aleii şi o luase hotărâtă la picior.

Alergă într-un suflet după ea, o ajunse din urmă şi o opri:

— Nu este totul chiar aşa cum pare.

— Dă-mi drumul, Peter, te rog!

— Nu, nu! Pot să-ţi explic. Tu eşti soţia mea, tu vei fi mereu soţia mea.

— Dacă nu-mi dai drumul, strig după ajutor.

El îi dădu drumul, iar ea, pe punctul de a-i întoarce spatele, adăugă:

— Să nu încerci să iei legătura cu mine. Vom comunica prin avocaţii noştri.

Peter se întoarse ca beat în apartament, iar când Yvette se repezi la el şi vrând să-l îmbrăţişeze, ridică o mână aşa de repede, încât o izbi în piept. Noroc că se opri în spătarul canapelei. Dar el îi şuieră în ureche printre dinţii încleştaţi:

— Târfă nenorocită!

Yvette se aşeză în faţa lui şi strigă:

— Nenorocită? Eu n-am trădat pe nimeni, nu m-am căsătorit cu nimeni. Tu eşti bărbat căsătorit şi m-ai fi putut opri oricând dacă ai fi vrut cu-adevărat.

— Să te opresc? bolborosi el. Nimeni nu te-ar fi putut opri, pentru că tu nu eşti decât un şarpe alunecos, un şarpe lacom şi egoist.

Yvette se dădu înapoi şi zise:

— Ai grijă ce spui, pentru că mâine o să-ţi pară rău. Ai auzit-o, va înainta divorţ..

— Nu va înainta niciun divorţ! Dar chiar de-ar fi să divorţez de zece ori de ea, cu tine tot nu m-aş căsători.

În clipa aceea, expresia ei îi dădu de înţeles că, în sfârşit, îşi atinsese ţinta. Fără să-şi dea seama, o atinsese în punctul sensibil, pentru că ea înaintă spre el şi-i zise:

— E foarte bine, pentru că aşa m-am trezit şi eu la realitate. Şi acum mă întreb ce dracu' m-o fi atras la tine vreodată. Fiindcă, am fost atrasă de tine, nu încape discuţie. Da, atrasă de bădărănia, de vulgaritatea, de nimicnicia ta, opusul a tot ce se presupunea că trebuie să aştept din partea unui bărbat adevărat. Şi pentru cine toate astea? Pentru un actoraş de rând, un peşte mare într-un lighean. Şi n-ai fi ajuns nici măcar aici – şi în continuare îi scuipă cuvintele –, dacă nu te-ai fi însurat cu o femeie bătrână. Da, era bătrână încă de-atunci, dar uită-te acum la ea, se apropie de cincizeci de ani şi-i arată pe toţi. Da, da, îi arată cu vârf şi-ndesat.

Peter zise calm:

— Taci din gură!

— Să nu-mi spui tu mie să tac din gură, tu să taci şi să asculţi. Ţi-a trecut cumva prin mintea ta îngustă de orăşean de mahala câte sacrificii aş fi făcut, la câte aş fi renunţat ca să fiu cu tine? Când te compar cu Ray, înţeleg că trebuie să fi fost oarbă sau nebună, pentru că tu nu eşti altceva decât un biet sărăntoc.

Se repezi din nou la el şi scrâşni:

— Nici în pat nu te pricepi!

— Ieşi afară! Pleacă înainte să… înainte să… spuse el, dar ea reveni:

— Înainte să ce? înainte de a începe să te smiorcăi? Cam plângi, nu?

Avea flăcări în ochi în aşteptarea răspunsului care nu mai

venea. Într-un târziu, el spuse:

— N-am plâns în viaţa mea, dar deseară o să plâng pentru că tu, o nenorocită de nimfomană, ai pângărit tot ce-a fost frumos.

Riley o văzu dând capul pe spate şi râzând dispreţuitor:

— Frumos, spune ea, sau mai degrabă incestuos, pentru că ea ţi-ar fi putut fi mamă. Te-ai dat la o femeie poate chiar mai bătrână decât mama ta şi ai scos-o din minţi. O înţeleg acum. Şi mai ai îndrăzneala să vorbeşti de ceva frumos. Mai bine tăceai! Arată chiar mai bătrână decât în realitate. Mama mea e mult mai în etate şi nu arată aşa de rău.

— Da, s-ar putea, fiind o târfă în toată regula.

Când pumnul ei încleştat îl izbi în obraz, Peter avu senzaţia că îl tăiase cu o lamă, dar nu era decât piatra de la inelul ei. Reflex, de parcă ar fi avut dinaintea lui un bărbat, începu să o izbească peste faţă cu pumnii. Apoi o apucă de gât şi urlă:.

— Aş putea să te omor în clipa asta! Aş putea să te omor!

În momentul acela, se petrecu ceva straniu: desfăcu degetele care strângeau gâtul fetei de parcă ar fi primit o lovitură în moalele capului. Ea căzu pe fotoliu, iar el se dădu înapoi ca un om beat, având dinaintea ochilor chipul fiului său.

Înnebunea, redevenea Larry.

Se sprijini de marginea canapelei, în timp ce ea striga răguşit:

— O să plăteşti pentru asta, o să fac un asemenea scandal încât n-o să-i supravieţuieşti. O să-ţi distrug aşa-zisa ta carieră de actor de mâna a şaptea. Ai să vezi tu dacă n-o să fie aşa. O să sfârşeşti făcându-ţi comicăriile tale de prost gust prin cele mai sordide spelunci. Un lucru este însă absolut sigur: ea n-o să te mai primească niciodată înapoi!

Peter o urmărea năuc, cum se ţine cu o mână de gât şi cu cealaltă de obraz, pornind spre dormitor. Yvette ieşi de acolo

gata îmbrăcată cu trenciul şi fu nevoită să treacă pe lângă el ca să se poată apropia de uşă. Ajunsă la ieşire, se întoarse şi spuse:

— Ne mai vedem noi, domnule Riley. Următoarea noastră întâlnire va fi la tribunal.

Riley auzi uşa trântindu-se, dar rămase ţintuit locului, dând din cap şi gândind cu voce tare:

— Da, nu mă îndoiesc nicio clipă de asta, însă, până una-alta, faţa ta va arăta mâine îngrozitor. Şi continuă să dea din cap. Da, sigur se vor mai vedea.

Trezit parcă dintr-un coşmar, clipi des uitându-se la cămaşa pătată de sânge. Era udă leoarcă încă de când alergase afară după Nyrene, dar acum, la vederea sângelui, Riley reveni la realitate.

Se privi în oglinda de la baie şi câteva clipe nu se recunoscu. Şi nu pentru că avea o tăietură de-a curmezişul bărbiei, ci pentru că ochii parcă îi ieşiseră din orbite. Avea o expresie de sălbatic. Parcă nici nu erau ochii lui.

Udă un prosop şi se spălă pe bărbie, după care văzu tăietura de vreo cinci centimetri din care curgea sânge.

Simţea că i se face rău. Se sprijini de oglindă ca să se echilibreze, apoi se întoarse şi, cu fundul proptit de chiuvetă, îşi scoase cămaşa, dar şi pantalonii, pătaţi şi ei cu sânge la betelie.

Deschise dulăpiorul cu medicamente şi scoase un pansament pe care îl apăsă pe tăietură, dar acesta se umplu iute de sânge. Se uită neajutorat înjur, apoi luă un prosop de mâini şi îl rupse în fâşii cu care îşi bandajă faţa.

Se împletici ameţit prin cameră şi auzi o bătaie puternică în uşă. Nu-i acordă însă nicio atenţie, ci se îndreptă spre canapea, până când auzi de-afară o voce înăbuşită, care striga:

— Deschide uşa, domnule Riley! Sunt eu, Lily.

Peter se opri, dar de-abia după câteva secunde se hotărî să

descuie uşa, după care se întoarse din nou în cameră. Lily veni pe urmele lui şi exclamă:

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat aici?

Stând în faţa lui arăta cu degetul spre faţa lui, apoi izbucni:

— Vai, Doamne, omule! Cine ţi-a făcut aşa ceva? Ea?

El nu răspunse, ci se prăvăli pe canapea. Lily continuă repede:

— Era cât p-aci să dau nas în nas cu ea. Fugea ca o zăludă prin faţa casei, ţinându-se cu mâna de falcă, presupun că spre maşina ei. Oh! Nu te mai uita aşa la mine, ştie toată lumea. Oamenii nu sunt nici orbi, nici surzi… Doar pentru că-şi ascundea maşina după colţ credea că n-o vede chiar nimeni? Şi să-ţi mai spun ceva: Anna şi Jane discutau mai adineauri în cabină, iar Anna s-a întors către mine şi mi-a spus: „Am zărit-o pe doamna Riley. Trebuia să sosească de-abia mâine. Dar am văzut-o pe strada principală. Şi păreau că se ceartă cu el. Apoi ea a plecat şi l-a lăsat acolo “. Lily dădu din cap: După ce-am auzit una ca asta, am înţeles imediat totul. Iar când era să dau şi peste cealaltă, am ştiut că nu sunt deloc departe de adevăr. Ea ţi-a făcut asta?

El îşi tamponă falca cu bandajul improvizat, după care scuipă puţin sânge înainte de a fi în stare să mormăie:

— Taci din gură! Lily. Adu-mi… te rog, un prosop de mâini umed.

Femeia îi aduse imediat prosopul, dar când dădu să i-l pună pe faţă, exclamă:

— Oh, nu! Domnule Riley, nu se opreşte o sângerare cu un simplu prosop ud, trebuie să mergi imediat la spital.

— Nu! Se trăsese pe marginea canapelei. În niciun caz la spital! Ascultă ce-ţi spun! Te rog ajută-mă şi adu-mi o haină. Cred că doctorul Carter începe chiar acum consultaţiile.

— A, da. Da, el e bun. Dar poţi să te ţii pe picioare să traversezi piaţa?

— Sigur, doar ajută-mă puţin.

Făcuse el pe grozavul, dar i se învârtea capul şi simţea că pământul îi fuge de sub picioare, şi asta nu numai pentru că aflase că toţi actorii ştiau deja de aventura lor, dar şi fiindcă vestea ajunsese probabil chiar şi la urechile lui David. Nu, nu David, fiindcă, dacă ar fi aflat, el l-ar fi luat la rost. Dar ceilalţi, în toate săptămânile care trecuseră, nu îşi schimbaseră atitudinea faţă de el.

Simţea că e gata-gata să leşine.

— Hai, ţine-te bine, fii bărbat! Sprijină-te acolo până încui eu uşa.

Lily îl propti de zid, apoi, luându-l pe după mijloc, spuse:

— Gata, hai să mergem acum!

Ploaia care-i şiroia pe faţă îl mai înviorase puţin, până deschise Lily uşa cabinetului medical şi un miros de oameni uzi îl izbi, ca un val înecăcios.

Lily îl conduse către un scaun liber din sala de aşteptare, după care se duse la recepţie şi zise:

— Prietenul… meu a avut un accident. S-a tăiat rău la faţă şi pierde mult sânge.

Femeia se uită peste umărul lui Lily spre tânărul care se aşezase. Cu capul sprijinit de perete, el îşi ţinea cu mâna, lipit de faţă, un pansament mare, plin de sânge. Apoi, ea o privi cu mai multă atenţie pe Lily şi îi spuse:

— Eşti o actriţă de la Palat, nu-i aşa? Iar cel de colo este domnul Riley, nu?

— Da, aşa este, şi este în stare foarte gravă.

— Bine, să văd ce pot face.

Când uşa cabinetului se deschise, ea se ridică de pe scaun şi i se adresă pacientului care urma la rând:

— Vă supăraţi? şi arătă spre Riley.

Amabil, bărbatul încuviinţă, spunând:

— Nu, cu plăcere.

Lily îl ajută pe Riley să se ridice şi să ajungă în cabinet. Doctorul se ridică de pe scaun şi le ieşi în întâmpinare:

— Măi să fie! Dar ce s-a întâmplat? Era clar că şi el îi recunoscuse.

După o sumară examinare, doctorul Carter zise:

— Ar fi fost mai bine să fi mers direct la spital, dar să vedem ce putem face şi aici, ca să nu mai pierdem timpul. Scoase dintr-un dulap o sticlă, pansamente şi o cutie îngustă. O să vă cam usture, îl atenţionă el pe Riley.

Doctorul continuă să-i cureţe faţa şi izbuti să oprească sângerarea, după care spuse:

— Dacă rana asta a fost provocată de un cuţit, atunci era un cuţit cu lama zimţată.

Riley nu răspunse, aşa că Lily şi doctorul se uitară întrebători la el.

— Ei? insistă doctorul.

— A fost o piatră… o piatră de inel.

Riley închise ochii şi strânse din dinţi, în timp ce doctorul cosea marginile sfâşiate ale tăieturii.

Da, tăietura fusese făcută cu o piatră de inel, iar fata ştiuse foarte bine cum să o folosească, atunci când încleştase pumnul. Folosise conştient inelul ca pe un box.

Doctorul se abţinu însă de la orice comentariu, înţelegând că toată povestea era de natură personală. Dar în final adăugă:

— Gata! Atât pot să fac în seara asta. V-am pus zece copci mici din cele mai bune, aşa că nu o să vă rămână o cicatrice prea mare. Vă sfătuiesc să vă duceţi acum şi să vă băgaţi în pat. Şi nu scoateţi pansamentul câteva zile, indiferent cum vă simţiţi. Veniţi din nou la mine peste o săptămână ca să vă scot copcile.

Afară încă turna cu găleata, vântul sufla în rafale, iar Lily trebui să-l ia pe după umeri ca să-l sprijine pentru a traversa piaţeta.

Lily nu mai spuse nimic până intrară în casă şi îl aşeză pe canapea.

— După cum a spus doctorul, acum o să te ajut să te bagi în pat. Şi îţi pregătesc şi ceva cald de băut.

— Mă descurc singur acum, Lily, mulţumesc. Acum mă simt incomparabil mai bine.

— Nu vorbi prostii! Doar nu crezi că o să poţi urca pe scenă în starea asta! Trebuie să-i sun pe domnul Bernice şi pe Larry. Vor avea de făcut doar câteva modificări, dar repede! Aşa incit, să-ţi intre-n cap, domnule Riley, că nu vei putea urca pe scenă o zi sau două.

Louise şi Fred se pregăteau să plece să ia masa în oraş. Jason, care avea zece ani împliniţi, era în camera lui şi începuse o partidă de şah cu tânăra care avea grijă de el în lipsa părinţilor, când sună telefonul. Fred spuse agasat:

— Lasă-l să sune. O să răspundă Nancy.

— Nu, vezi cine este.

Fred ridică receptorul, şi se răsti:

— Beardsley la telefon.

— Sunt… Lily, ştiţi, de la teatru.

— A, da, domnişoara Poole. Se uită la Louise, apoi dădu din cap şi întrebă: S-a întâmplat ceva, domnişoară?

— E vorba despre domnul Riley, este într-o stare proastă. A avut un accident.

— Un accident? Ce fel de accident? De maşină?

— Nu, nici vorbă. Ăăă… dumneavoastră sunteţi un bun prieten de-al lui, aşa că îi cunoaşteţi bine şi pe el, şi pe soţia lui. Ei bine, soţia lui a venit, în seara asta, neanunţată.

— Cum?

Apoi vocea strigă:

— Probabil că din cauza vântului, nu mă auziţi bine?

— Ba te-aud foarte bine, femeie! Ai zis că soţia lui a venit aici în seara asta, neanunţată? Noi o aşteptam de-abia mâine.

— Da, a fost aici. A fost văzută vorbind cu domnul Riley pe stradă. Dar domnul Riley a avut o musafiră. Nu cunosc toate detaliile, ştiu doar că e lovit rău în bărbie. Dar l-am dus la

doctor şi i-a pus câteva copci.

La celălalt capăt al firului vocea amuţi, iar Fred se uită din nou către Louise, după care întrebă, precipitat:

— Este rănit la faţă? Unde se află el acum?

— Acasă, în pat. Domnul Bernice şi ceilalţi au fost aici şi au plecat, şi eu trebuie să plec acum. Vă las cheia sub ştergător, în dreapta uşii de la intrare. Mă auziţi?

— Da, da, te aud, am înţeles, mulţumesc. Tonul lui era acum mai calm. Mulţumesc mult că ai sunat. Eşti foarte drăguţă.

— N-aveţi de ce, ţin mult la el. A făcut multe pentru mine, adică, pentru cariera mea, m-a ajutat mult. Dar nu pot să nu afirm că e un mare prost, iar doamna Riley o femeie minunată. Lumea va spune că el a primit doar ceea ce a meritat, însă… el, de fapt, e un om bun. Oricum, găsiţi cheia acolo unde v-am spus.

După terminarea convorbirii, Fred puse receptorul în furcă, se întoarse spre Louise şi îi zise, dând uşor din cap:

— Da, după cum bine spune fata asta, el nu este decât un prost. Ar trebui să mă amuze, numai că nu e cazul.

— Dar ce este? Ce s-a întâmplat?

— O să aflăm curând. Din câte am înţeles, Nyrene a venit pe nepusă masă, nimerind probabil într-un moment nepotrivit, iar din toată întâmplarea el s-a ales cu falca tăiată. Nu ştiu cum s-a întâmplat asta, dar vom afla cât de repede. Momentan, poţi să-ţi iei adio de la invitaţia mea la cină.

Louise se lăsă pe un scaun din vestibul şi, bătându-se cu palma peste genunchi, spuse:

— Probabil că bănuia şi ea ceva, iar oferta mea a grăbit lucrurile. Şi dacă o fi găsit-o pe aia acolo, probabil că s-au certat, s-au scuipat şi cu asta Nyrene a terminat definitiv cu el, pentru că ea îşi cunoaşte vârsta şi e conştientă că el are nevoie de tinereţe. Probabil că legătura asta durează de

câteva săptămâni bune. Şi pe noi ne-a păcălit.

— Dar ce voiai, să ne mărturisească nouă? Nu fi naivă, femeie. Hai să mergem acolo, să aflăm exact ce s-a întâmplat.

Louise se ridică de pe scaun, dar telefonul sună din nou. Exasperat, Fred smuci receptorul şi auzi un glas ţipând:

— Fred!

— Da, Gwendoline.

— Vino să vezi ce i-a făcut fetei mele mitocanul ăla.

— Auzi, până una-alta, înainte de a veni să văd cu ochii mei, nu-mi poţi povesti tu, cu cuvintele tale, ce a făcut?

— Ba da, o să-ţi spun. Nu numai că i-a învineţit ochii şi a pocnit-o peste faţă, dar a încercat să o şi omoare. Să vezi ce semne are pe gât.

Fără o vorbă, Fred se întoarse spre Louise şi dădu din cap.

La care Louise îşi apropie urechea de receptor şi o auzi pe Gwendoline întrebând:

— Ai înţeles ce ţi-am spus, Fred? Am spus că a încercat să o omoare. Iar faţa ei frumoasă i-a învineţit-o toată? Să nu crezi că va scăpa nepedepsit. Va plăti scump. Am eu grijă să înfunde puşcăria. O să fac un scandal de pomină!

— Eu cred că sunt două versiuni, Gwendoline. Înainte de a veni la voi, mă voi duce la el, pentru că am înţeles că şi el este grav rănit, la bărbie. Până atunci, cere-i fiicei tale să-ţi explice ea ce s-a întâmplat. Până desluşim lucrurile, la revedere, Gwendoline.

Şi Fred trânti receptorul în furcă, apoi privi îngândurat spre Louise şi spuse:

— Dumnezeule mare! Ce nenorocire! Cum se vor sfârşi toate astea?

20

Nyrene şedea la masa din bucătărie, iar Mary şi Hamish în faţa ei, de partea cealaltă. Mary pusese o mână pe mâna lui

Nyrene şi o mângâia încetişor, zicând:

— Of! doamnă, e cea mai tristă zi din viaţa mea.

Nyrene se uită la ea şi replică resemnată:

— Şi a mea, Mary.

Nu avea lacrimi în ochi. Oricât de curios părea, nu plânsese deloc de când plecase de la Riley, prin ploaie, spre casa socrului ei. Rămăsese acolo peste noapte şi se întorsese acasă a doua zi dimineaţă.

Acum vorbi Hamish:

— Nu-mi pot închipui, doamnă, că domnul Riley a dat într-o femeie, indiferent de ce, şi că a încercat s-o şi sugrume, dar pe bucăţica aia bună pe care n-am văzut-o decât o singură dată în viaţa mea o cred în stare să sară cu cuţitul la un bărbat; iar un diamant mai puţin şlefuit poate face o treabă chiar mai bună decât un cuţit. Da, sunt convins că l-a folosit intenţionat. Satana zămisleşte monştri frumoşi, dar ceea ce nu pot înţelege, doamnă, este de ce nu vrei să vorbeşti cu el, mai ales acum, când este în starea asta.

Nyrene răspunse cu un glas ferm:

— Hamish, sunt foarte hotărâtă în privinţa asta; nu doresc să vorbesc cu soţul meu şi, aşa cum v-am spus, aş vrea ca tu sau Mary, oricare veţi răspunde la apelurile lui,. Să folosiţi orice pretext: că sunt plecată, sau ocupată, sau pur şi simplu spuneţi-i adevărul, că nu doresc să vorbesc cu el.

— Scuză-mă, doamnă, că vorbesc aşa, dar eu nu cred că pot face asta, aşa încât, dacă nu te superi, o s-o las pe Mary să răspundă la telefon. Ea priveşte lucrurile din punctul de vedere al unei femei, iar eu, în clipa asta, privesc lucrurile din punctul de vedere al unui bărbat. Şi nu pentru că eu aş fi de acord cu ceea ce a făcut el, pentru că nu sunt de acord, dar ştiu şi eu câte ceva despre tentaţiile la care poate fi supus un bărbat. Prin urmare, deşi nu o aprob, înţeleg această legătură, dat fiind că era departe de tine săptămâni la rând. Un drac de muiere apare în viaţa lui şi i se aruncă de gât…

Doamnă, există anumite lucruri cărora eu, personal, le zic împrejurări, lucruri despre care am mai discutat şi altă dată. Împrejurările sunt acelea care provoacă tragediile, iar mediul sau locurile le oferă prilejul.

Nyrene îl scrută cu privirea şi spuse: ’

— Hamish, asemenea împrejurări mai pot apărea şi în viitor. El este încă tânăr, iar eu sunt femeie trecută de prima tinereţe.

— Nu, aici nu e vorba că tu ai fi o femeie bătrână, interveni Mary, dând din mână spre Nyrene, în semn de protest la o asemenea afirmaţie. Cine te vede spune că te apropii de patruzeci, nicicum de cincizeci de ani.

Fără să răspundă, Nyrene se uită blând la Mary şi dădu din cap. După o vreme spuse:

— Ceea ce eu doresc să vorbesc cu voi, de fapt, priveşte afacerile noastre – şi se uită la Hamish – în hambar şi cu pământurile. Hamish, de pământ te vei ocupa tu. Poţi angaja orice ajutor doreşti şi parcă ziceai că mai ai nevoie de un agricultor. Ocupă-te de treaba asta, ai mână liberă. După ce rezolvăm cu peticul acela necultivat de pământ, după ce-l curăţăm, îl asanăm şi îl împrejmuim, o să putem stabili ce e mai bine să facem cu el. Schiţă un zâmbet şi adăugă: Până atunci, îţi vei face şi tu planurile, după cum te cunosc.

La care el răspunse simplu:

— Tot ce se poate, doamnă.

Nyrene se uită de la unul la celălalt şi le zise:

— În privinţa mea, cred că voi avansa cu proiectul de şcoală mai repede decât aş putea face faţă singură. Principala investiţie va fi domnul Rice. Toată viaţa lui a fost acompaniator şi, cum a fost nevoit să se pensioneze, ar fi foarte fericit să revină în activitate. Şi voi aţi văzut-o şi pe domnişoara Gray la treabă; este foarte pricepută, cel puţin cu picioarele, deşi, spre deosebire de domnişoara Fuller, ea nu va putea fi niciodată o profesoară de dicţie.

— Da, doar că eu cred că ar fi bine dacă am scăpa de această Fuller. Mă apucă durerea de cap când o aud vorbind, de parcă ar avea prune în gură. E mai rău decât orice profesor Higgins.

— Mary, dar ea e o profesoară foarte bună.

— Da, cred că da, zise Mary, dar nu-mi place că băiatul o imită. Până la urmă o să ajungă să vorbească întocmai ca ea.

— Dar nici n-ar fi rău, Mary, nu crezi?

— Eu nu mă pricep prea bine. Că tot veni vorba de băiat, sunt sigură că, stând pe lângă tine, Hamish, cine ştie? — Cu timpul s-ar putea să prindă puteri şi chiar să sape.

Nyrene zâmbi, apoi suspină prelung şi se gândi o vreme, după care spuse:

— Cred că o să-i prindă şi lui bine să mai vadă oameni noi, iar în hambar va avea această ocazie.

După o scurtă pauză vorbi Hamish:

— Şi ce-o să-i spui lui, doamnă?

Nu era nevoie să întrebe la cine se referise, aşa că Nyrene răspunse imediat:

— I-am spus deja că tatăl lui va face un turneu în străinătate şi că şeful lor s-a îmbolnăvit, iar Peter va fi nevoit acum să-i ţină locul.

— Şi crezi că el te-a crezut, doamnă?

Nyrene se uită cu luare aminte la faţa bătută de vânturi şi răspunse sincer:

— Nu ştiu, Hamish.

— Ce-a spus el?

— Nimic.

— Atunci înseamnă că n-a crezut o iotă, doamnă.

— Tot ce se poate, Hamish. E foarte probabil. Se ridică brusc de la masă, continuând: Dar acum trebuie să ne ocupăm de viitorul nostru. Cele două afaceri vor funcţiona până la urmă ca una singură; sau cel puţin vor fi contabilizate astfel, iar noi vom împărţi profitul.

Cei doi săriră în picioare şi Hamish spuse:

— Frumos din partea ta, doamnă. Nu e o propunere de lepădat, dar noi nici nu vrem profit şi nici nu avem nevoie de el. Am mai vorbit despre asta, nu, Mary?

— Da, doamnă. Mary dădu din cap spre Nyrene. Noi suntem bucuroşi că suntem lângă tine şi că lucrăm aici, iar tu ne plăteşti foarte bine. Şi-apoi, te ocupi şi de amenajarea apartamentului nostru şi de construcţiile auxiliare. E prea mult. Hamish nu are nevoie de profit, şi nici eu.

Nyrene se uită de la unul la celălalt şi spuse calmă:

— Am mare noroc să vă am pe voi doi, dar contractul, care va fi făcut în curând, rămâne în picioare.

Se întoarse şi ieşi din bucătărie. Ajunsă în dormitor, se aşeză pe marginea patului. Ar fi vrut să-şi pună capul pe pernă şi… cuvântul „a plânge “o ridică dintr-o dată în picioare şi o purtă către comodă, unde se pieptănă, după care ieşi din cameră şi intră în odaia copilului, acolo unde fiul ei se străduia să copieze nişte litere mari şi colorate dintr-o carte.

După două zile sună Riley. Nyrene ieşise din cameră când o auzi pe Mary răspunzând:

— Încă de dimineaţă.

Nyrene nu ştiu cât vorbise Mary la telefon, dar în aceeaşi seară află că el sunase din nou. După o vreme, Mary puse jos receptorul şi veni întins la ea:

— Doamnă, eu nu mai rezist – e îngrozitor. Chiar nu vrei să-i spui măcar o vorbă?

— Nu, Mary, n-am ce să-i spun.

La fel s-a întâmplat şi în ziua următoare. A doua zi iar, după ce primise o scrisoare. Ea ştia că scrisoarea era de la el, aşa că o ţinu între două degete de parcă o ardea.

Urcă în camera ei, se apropie de biroul din colţ şi, după ce se aşeză, se uită lung la scrisoare şi dădu să o deschidă folosind cuţitaşul, dar se opri brusc. Apoi rupse hotărâtă

plicul pe din două şi continuă să-l facă bucăţele tot mai mici până când scrisoarea arăta de parc-ar fi fost trecută printr-un tocător de hârtii. În final, împinse toate bucăţelele de pe birou direct, în coşul de gunoi şi abia atunci apărură lacrimile în ochii ei.

Când se vârî în pat, lacrimile îi curgeau deja şiroaie. Apoi simţi o mare greutate ridicându-se din piept spre gât, lăsând în urmă durere: de parcă un cuţit îi tăia inima în două. Iar când durerea erupse pe gură, un urlet îi ieşi printre buze. Cu capul în pernă, bătea cu pumnii în ea, iar ţipetele ei erau atât de puternice încât ajunseră până în bucătărie şi o făcură pe Mary să urce scările în fugă.

După o oră, când doctorul Johnson se afla la patul ei, ea tot mai plângea, de data asta încetişor. Doctorul o întrebă pe Mary în timp ce îi lua pulsul lui Nyrene:

— Ce a adus-o în starea asta?

— O problemă personală, răspunse Mary. Vă va spune ea, dacă va vrea, oricum după ce îşi va reveni.

— De-abia aştept, replică doctorul. Dar, după cum văd eu, cred că o asemenea ocazie se va ivi abia peste vreo câteva zile.

Nyrene nu-i oferi această ocazie, iar el a trebuit să afle din alte surse motivul căderii ei psihice.

21

În cursul lunii următoare, Hamish şi Mary s-au căsătorit, iar singurul lucru care le-a întunecat evenimentul a fost absenţa lui Peter. S-au bucurat de o frumoasă „lună de miere “care a durat, de fapt, trei zile, timp în care Ivy şi Ken au stat cu Nyrene.

Un alt eveniment important a fost acela că Gwendoline a transmis, prin Fred, rugămintea fierbinte ca Nyrene să renunţe la ideea de a intenta divorţ, pentru că fiica ei

acceptase să se căsătorească cu domnul Ray Zussman.

Faptul că Yvette fusese victima unui accident de maşină şi că, o vreme, nu îl mai putea însoţi pe iahtul său, aşa cum plănuiseră, îl adusese pe Ray în apartamentul din Londra unde Gwendoline, diplomată, se stabilise după incident ca să evite bârfele şi ziarul local.

Mama şi fiica fuseseră suficient de deştepte şi de lucide ca să-şi dea seama că, acuzându-l pe Riley de agresiune, şi, făcând astfel publică întreaga poveste, ar atrage atenţia bogatului pretendent.

La mesajul transmis prin Fred, Nyrene răspunsese: „Eu vreau divorţul, ca şi el “, afirmaţie care îl făcuse pe Fred să nege vehement:

— Ba nu, Nyrene, nu vrea niciun divorţ. Trece printr-o criză grea şi va purta cicatricea aia până în mormânt, care nu este ceea ce aş numi un avantaj pentru un actor.

Atunci ea protestase:

— Fred, te rog!

— Dacă ai fi cinstită, Nyrene, ai recunoaşte că nici tu nu-ţi doreşti acest divorţ, insistă el.

— Ba da, Fred, închipuie-ţi că eu mi-l doresc, răspunsese ea. Şi din mai multe motive: aş vrea să pot îmbătrâni fără să-mi fie teamă de anii care vor veni, aş vrea să scap definitiv de teama obsesivă faţă de un eveniment ca cel care a avut loc şi la care mă aşteptam parcă de când m-am măritat. Îmi mai doresc divorţul şi pentru că eu, aşa cum şi-ar dori orice altă femeie de vârsta mea, nu mai vreau să fiu permanent acuzată şi ridiculizată că am atentat la puritatea unui tânăr, apărând în ochii lumii ca o babă care a corupt un minor. Şi asemenea acuzaţii nu sunt doar rodul imaginaţiei mele, le-am auzit adesea cu urechile mele. Ba chiar mai mult, tu poate ai uitat, Fred, dar eu am un fiu de care trebuie să am grijă şi care va necesita o atenţie specială multă vreme de-acum încolo, ca să nu mai spun că într-o bună zi s-ar putea să nu-l

mai am lângă mine.

Intervenise o lungă pauză, apoi Fred revenise la subiect şi o întrebase blând:

— Dar inima ta, Nyrene?

La care ea răspunsese:

— Fred, te rog mult, nu-mi îngreuna situaţia răsucind cuţitul în rană.

— E ultimul lucru care mi-ar trece prin cap, ştii bine, spusese el. Oricum, cu ce răspuns mă întorc acum la nebuna de soră-mea?

Nyrene se gândise atunci o vreme, apoi spusese:

— Bine, în cazul ăsta, spune-i că mai amân, pentru o perioadă nedefinită, hotărârea definitivă. Şi că ar trebui să se ocupe cu şi mai multă râvnă de pretententul lor, adăugase ea cu amărăciune.

— Auzi, Nyrene, o să-ţi mai spun încă ceva şi ăsta este ultimul meu cuvânt în povestea asta. Să ştii că vor mai fi multe altele care vor alerga cu limba scoasă după el, şi nu neapărat tinere. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat între ei, dar aş putea să jur că s-a săturat de tinerelele de teapa lui Yvette pentru tot restul vieţii lui. După ce te-ai fript cu supă, sufli şi-n iaurt.

Venise vacanţa de vară. Cu excepţia lui Riley şi a lui Lily, restul trupei plecase în concediu. Hotărâseră cu mult timp înainte ca David, Larry şi Riley să renunţe fiecare la câte o lună de concediu ca să se ocupe de conducerea teatrului şi a restaurantului pe toată perioada în care acestea erau închiriate pentru diverse spectacole de divertisment. Dar când Riley accentuă că el nu doreşte decât două săptămâni libere şi că în rest se va ocupa el de toată afacerea, David şi Larry, cunoscând bine situaţia, înţeleseră că doreşte să rămână în Fellbum, lângă prietenii şi familia lui, pentru că, dintre toţi, el era singurul care avea nevoie de sprijin, aşa că cei doi acceptară propunerea. Deşi activitatea lui

profesională nu avusese de suferit, Riley se schimbase în multe privinţe.

În ceea ce o priveşte pe Lily, soţul ei fiind plecat în lungi călătorii de transporturi pe continent, ea ştia că nu ar fi înţelept să-i ceară să-şi ia concediu pentru că, în situaţia dată, erau mulţi gata să-i ia locul. Pe de altă parte, ea se bucura că avea ocazia să-l ajute pe Riley şi la serviciu şi să se ocupe şi de gospădăria lui.

Fred şi Louise insistaseră ca el să-şi petreacă duminicile cu ei. De asemenea, în acele ultime luni, atât de grele pentru el, Peter se apropiase şi mai mult de tatăl său. Alex obişnuia să treacă pe la el după-amiezele şi, împreună cu Sora, urmăreau spectacolele de sâmbătă seara. Iar după spectacol veneau acasă la el ca să bea o cafea. Iar dacă se întâmpla să mai apară şi Betty cu Harry, atunci se încingeau discuţii aprinse şi se făceau tot felul de glume, stârnite mai ales de părerile preconcepute ale lui Harry cu privire la balerine.

Dar Betty nu era deloc veselă în ziua aceea în care se grăbea să ajungă acasă la tatăl ei.

Alex era pe punctul să iasă în oraş.

— Ce e cu tine aici? S-a întâmplat ceva?

— Mama, spuse ea.

— Ce-a mai făcut de data asta?

— Rămâne de văzut. Ştii cafeneaua non-stop Christy's? Aceea de peste drum de teatru.

— Da, toată lumea o ştie.

— Ei bine, mama lui Peggy Mear, una dintre fetele care ne ajută, are acolo un serviciu de noapte, spală vase. Mi-a spus că mama ei i-a povestit că mami vine acolo şi stă ore întregi cu câte o ceaşcă de ceai în faţă. Zice că se mai ridică, pleacă, iar după o oră vine înapoi.

— Mama ta la Christy's?

— Da, mama.

— Dar ce-o fi făcând ea acolo toată noaptea?

— Tată, ia mai gândeşte-te puţin.

— Da, fetiţă, mă gândesc, dar nu pot să-mi dau seama ce ar pune ea la cale la Christy's sau de la Christy's?

— De-acolo poate vedea teatrul, peste drum, şi poate observa şi apartamentul lui Peter, cine intră şi cine iese. Chiar după lăsarea întunericului strada este luminată ca Big Ben până târziu, dincolo de ora unsprezece. Se pare că nu se duce ea acolo chiar în fiecare seară, dar destul de des pentru ca doamna Mear s-o observe stând acolo şi uitându-se atent pe geam. Betty continuă cu un glas abia auzit: Pune ea ceva la cale, tată, sunt sigură. Altfel de ce ar sta acolo toată noaptea? Şi ce se întâmplă oare cu Florrie? Ea obişnuia să-mi spună totul, dar în ultima vreme nu îmi mai spune nimic. Cred că a ameninţat-o mama.

— O, cu Florrie ştiu ce s-a întâmplat, dădu Alex din cap, s-a speriat. A fost aici ieri şi mi-a povestit că mama a început s-o încuie nopţile în casă, şi la uşa din faţă, şi la cea din spate. Doamne fereşte, casa poate lua foc. Mi-a zis că a întrebat-o pe maică-sa dacă se poate duce să stea la unchiu' Frank pe timpul vacanţei şi răspunsul ei a fost un „nu "categoric. Frank o aşteaptă mâine, aşa că am de gând să rezolv eu şi treaba asta.

Betty spuse:

— Acum trebuie să mă întorc, tată, dar, brrr! mă înspăimântă femeia asta. O fi ea mama mea şi n-ar trebui să vorbesc aşa, dar e rea, e îngrozitoare. Apropo – îl privi atentă de data asta –, dar tu mai ai dureri?

— Nu, sigur că nu. De ce întrebi?

Betty zâmbi uşor şi spuse:

— Pentru că nu ştiu niciodată când spui adevărul şi când minţi.

— Ei, şi tu acum! Şi nu-ţi mai face atâtea griji în privinţa asta. Îţi spun ce-o să fac, o să merg până acolo într-o seară, târziu, şi poate că o să mă lămuresc ce mai pune ea la cale.

Când să iasă, Betty mai adăugă:

— Peter pleacă în concediu. Mi-a spus ieri că îşi va lua concediu în ultimele două săptămâni dinainte de reluarea stagiunii. Dar nu mi-a spus şi unde va merge. Tu ştii, tată?

— Nu, fetiţă, nu ştiu. Cam am eu o idee unde ar putea pleca, dar s-ar putea să mă înşel, aşa că nu îţi spun.

— Aha. Dădu din cap, apoi îl întrebă: A mai vorbit despre ea?

— Nu. Şi nici eu nu l-am întrebat.

Betty întinse mâna şi-l mângâie pe braţ, după care spuse:

— Mă bucur că te are pe tine, tată. Cei doi Beardsley sunt drăguţi, dar ei nu fac parte din familia noastră.

Betty se trezi brusc împinsă în stradă. Apoi, el îi şuieră:

— Ai uitat, copile, că mama ta face parte şi ea din familia noastră. Cei doi Beardsley, inclusiv soţia lui au fost mai buni cu el ca nimeni altcineva. Aşa că nu-mi vorbi mie de familie. Hai, du-te, pleacă acum.

Ea coborî câteva trepte şi râse:

— Da, când mă gândesc mai bine, tată, ai dreptate. Tu ai dreptate aproape mereu. Pa, ne mai vedem.

— Ne mai vedem.

Fusese un septembrie călduros, totuşi, acum, în a treia săptămână din lună, frunzele copacilor dădeau primele semne de toamnă. Partea asta a pădurii era întotdeauna frumoasă toamna.

Simţindu-şi inima bătând dureros în coaste, observă că se afla la vreo zece metri de cărare; şi acolo, chiar în faţa lui, era poarta din spate.

Oare ce va face ea când îl va vedea şi ce va spune? Ei bine, era ziua de naştere a fiului său şi îi aducea un cadou. Sigur că îl va lăsa să-şi vadă copilul. Indiferent ce gândea ea, el simţea o afecţiune deosebită pentru băiat, deşi, în adâncul sufletului său, se învinovăţea că îi ţinuse atât de mult timp departe de el. Dar el dorea, de fapt, să o vadă pe ea, să se uite din nou în

ochii ei, chiar dacă nu va vedea acolo decât dispreţ.

Pădurea devenise acum o dumbravă şi el păşi pe drumeagul din faţa porţii.

Auzise în depărtare glasul băiatului şi se aşteptase să îl vadă cu Hamish, dar iată-l venind pe alee alături de mama lui. Probabil că băiatul îl zărise primul, pentru că ţipătul lui ascuţit o făcu pe ea să se oprească brusc, iar acum copilul alerga spre el.

Şi nu alerga ţopăit, ca o antilopă tânără, ci mai degrabă mergea grăbit, dar greoi; apoi băiatul îl luă pe după gât şi îi ajunse în braţe, faţă în faţă.

— Taţi! O, tati! te-ai întors din străinătate. O, tati! Braţele copilului îl strângeau tare, obrazul lui era lipit de al său; apoi, degetele îi mângâiară cicatricea ce se întindea de la lobul urechii până la bărbie. Te-ai zgâriat, tati.

— Da, fiule. Da. Acum nu mai vedea faţa copilului. Riley rămăsese încremenit şi se uita în susul cărării. Ea nu se mişcase de acolo, nu făcuse niciun pas înainte. Se aplecă într-o parte şi puse un pachet în mâinile băiatului. De ziua ta.

— O, tati! O, mulţumesc! Mulţumesc. Mami! Băiatul se întoarse şi păru mirat că mama lui rămăsese nemişcată acolo unde o lăsase el. O clipă îi dispăru zâmbetul senin de pe faţă, apoi îşi luă tatăl de mână şi îl împinse spre ea. Uite! Mami, am un cadou de la tati.

Şi deodată se treziră la un pas unul de celălalt. Copilul, lângă ei, se uită de la unul la altul. Apoi, parcă smucindu-se, porni la pas spre curte, strigând:

— Domnule Mac! Domnule Mac! A venit tati.

— Bună, Nyrene. Glasul lui Riley era doar puţin mai tare ca o şoaptă. Ar fi vrut să-i spună „draga mea “, dar îşi zise că n-ar fi bine. Cum ea nu-i răspunse, mulţumindu-se să se uite fix la el, el adăugă şovăind: Voiam… voiam să-l văd şi să-i dau ceva de ziua lui.

— Nu trebuia să baţi tot drumul, ai fi putut să i-l trimiţi

prin poştă. Glasul ei era distant.

Peter răspunse gâtuit:

— Nu… nu… nu puteam să-l trimit prin poştă; voiam să-l văd pe el. Măcar atât. Nu… nu mă poţi împiedica*să-l văd.

— Pe viitor vom face un aranjament.

Cuvintele ei îl făcură să-i întoarcă brusc spatele şi rămase tăcut o clipă, după care se întoarse şi-i spuse:

— O, Nyrene, chiar dacă aş trăi până la o sută de ani, tot n-o să-mi pot ierta vreodată ceea ce ţi-am făcut. Trebuie să-ţi spun, însă, că ai acordat o prea mare importanţă incidentului. Nu acuz pe nimeni, vinovatul sunt eu; am încercat să-ţi explic în scrisorile mele. N-ai putut înţelege?

— Nu ţi-am citit scrisorile.

Peter făcu ochii mari, dădu capul pe spate, apoi spuse, nevenindu-i să creadă:

— Nu mi le-ai citit?

— Nu, nu le-am citit. Din cinci scrisori, câte mi-ai trimis, una am făcut-o bucăţi, iar restul le-am ars. Poate că acum vei înţelege ce am simţit eu. Am întârziat cu procedura de divorţ fiindcă m-a rugat Fred, dar acum, că persoana în cauză s-a măritat deja, pot relua procedura oricând; iar tu vei redeveni liber să-ţi trăieşti viaţa, aşa cum voi face şi eu.

El înlemni.

— Dar eu nu doresc să-mi trăiesc viaţa fără tine, Nyrene, şi în sufletul tău ştii bine. În apărarea mea îţi voi spune doar atât: fapta pe care am comis-o eu se petrece între mii de oameni, în flecare zi, dar ea nu le distruge vieţile. Dacă ai fi găsit cu cale să-mi citeşti scrisorile – cel puţin pe prima – ai fi înţeles că ceea ce s-a întâmplat n-a avut nicio legătură cu iubirea, cu o iubire ca a noastră, că m-am gândit la tine în fiecare clipă din viaţa mea şi că mi-a fost dor de tine. Făcu o pauză şi şopti: Şi încă mi-e dor de tine. Oh, dac-ai şti cât de dor îmi este!

O clipă, Riley avu impresia că expresia ei se mai

înseninase. Clipise şi îşi umezise buzele, dar avea probabil gura uscată, pentru că glasul ei se auzi răguşit:

— Ce-a fost a fost, Peter, decretă ea ferm, ca o sentinţă. Nu poţi şterge cu buretele amintirea celor întâmplate. Şi, cu cât durerea este mai mare, cu atât mai gravă şi mai greu de reparat este şi ruptura dintre noi. Acum nu-mi mai doresc decât linişte sufletească, ceea ce n-aş mai putea regăsi alături de tine. Nu am ţinut seama de la început de enorma diferenţă de vârstă dintre noi, aşa că acum trebuie să plătesc pentru inconştienţa mea.

El se uită la faţa ei acum lipsită de expresie. Nu se simţise niciodată cu adevărat tânăr, nu un tânăr nechibzuit, dar în momentul ăsta ceva îl făcea să se simtă astfel, pentru că se confrunta cu o femeie îmbătrânită. Pielea ei mai era încă netedă, silueta încă subţire, nu avea păr cărunt, şi totuşi ochii ei îmbătrâniseră. Observase fenomenul, mai ales la femei: puteau avea şaizeci de ani şi mai puteau arăta încă suple, îşi puteau vopsi părul într-o nuanţă naturală, puteau avea încă un ten neted, dar în ochi li se citea vârsta. Niciodată până atunci nu se gândise la Nyrene ca la o femeie care se apropie de cincizeci de ani, ceea ce reprezintă vârsta a doua, dar femeia din faţa lui îşi arăta limpede vârsta, iar el înţelese că ea nu mai juca acum niciun rol, era ea însăşi. Nu dorea, după cum se exprimase, decât linişte sufletească. Vorbise pe măsura vârstei, ba mai mult, vorbise de parcă ar fi fost încă mai bătrână decât în realitate. După părerea lui Riley, nu îţi poţi dori linişte sufletească până nu recunoşti că moartea este iminentă.

Bine cunoscutul accent scoţian al lui Hamish care răsună bucuros sparse vraja din privirile lor:

— Oh, domnule Peter! Oh, ce bucuros sunt să te văd! Oh, ce surpriză plăcută!

Bărbatul apucă mâna lui Peter şi i-o strânse cu putere, continuând să-şi exprime satisfacţia:

— Oh, ce mă bucur să te văd, domnule Peter! Şi ţi-ai adus aminte şi de ziua de naştere a omuleţului. Măi să fie!

Când reuşi să lege două cuvinte, Riley îl întrebă:

— Ce mai faci, Hamish?

— Eu? Sunt tare ca piatra, domnule Peter. Iar acum, că am şi o nevastă micuţă în preajma mea, viaţa mi-e împlinită.

Hohoti şi îl făcu şi pe Riley să zâmbească; dar lui numai de râs nu-i ardea când o văzu pe Nyrene pornind repede pe aleea spre curtea casei.

Hamish se întoarse şi el, uitându-se lung după ea, apoi reveni spre Riley şi spuse: – Haideţi, domnule. Haideţi să bem o ceaşcă de ceai.

— Nu, mulţumesc, Hamish. Mai degrabă aş… mai degrabă…

Dar scoţianul îi strigă:

— Nu pleci nicăieri, dacă asta este ceea ce voiai să spui, înainte de a bea ceva cu mine. Şi pe urmă, mai este şi copilul – uită-te la el cum ţopăie în jurul maică-sii. Îi e tare dor de tine. I-a fost mult mai dor decât au observat unii. Hamish dădea din cap cu o expresie încordată: Copilul ăsta ştie mai multe decât lasă să se vadă; a înţeles bine că lucrurile nu mai sunt aşa cum ar trebui.

— Vin în hambar, Hamish.

— Oh, domnule Peter, nu, vino în bucătărie.

Riley răspunse cu glas slab:

— Nu mai e bucătăria mea, Hamish, ştii bine, aşa că, dacă nu te superi, o să beau o ceaşcă de ceva în hambar. Sunt sigur că Mary o să mi-o aducă acolo.

Mary veni cu o tavă cu ceai şi plăcinte şi exclamă înainte să se apropie de el:

— Oh, domnule Peter! Ai venit totuşi. Dragul de el! Aşeză tava cu zgomot lângă el, apoi, luându-i o mână, o mângâie şi-i zise: Ce tare mă bucur că te văd. Of, pentru ce a trebuit să se întâmple aşa? Ştii ceva? Se aplecă spre el: Mă doare sufletul

pentru voi amândoi. Ea este de-a dreptul pierdută, te asigur. Toată treaba cu şcoala de teatru, cu baletul şi cu grădinăritul omului meu – şi arătă spre Hamish care intra acum în hambar nu fac decât să o aline cât de cât, îi mai ostoiesc durerea.

Riley se simţea gâtuit şi vorbi cu mare greutate:

— Mulţumesc, Mary, şi eu mă bucur că te văd. Mi-a… mi-a părut rău că n-am putut veni la nuntă.

— Şi nouă ne-a părut rău. Da, şi nouă ne-a părut rău, domnule Peter.

Hamish se aşezase acum pe marginea scenei, lângă Riley şi, adresându-i-se lui Mary, spuse:

— N-ai adus încă o ceaşcă, femeie? La care ea răspunse scurt:

— Nu, n-am adus! Ceaiul tău este pe masa din bucătărie, într-o cană, ca de obicei. Iar domnul Peter obişnuieşte să-l bea fierbinte.

Hamish privi trist spre Riley şi zise:

— Am făcut cea mai mare greşeală tocmai acum, la bătrâneţe. Nu că m-am însurat… nu, doar că, având de ales, m-am găsit să iau o bătrână cu gura mare.

Mary întinse mâna şi atinse, nu foarte tandru, capul lui mare de scoţian, apărându-se:

— Iar eu m-am măritat cu unul care nu face decât să profite de mine. Doar ai fost martor, domnule Peter.

— Mă duc să-mi aduc cana.

— Stai unde eşti! Ţi-o aduc eu.

Hamish apucase să se ridice, dar se aşeză la loc, zâmbind, şi spuse:

— Bine, femeie. Te rog.

Mary suspină, după care se întoarse şi traversă în grabă studioul improvizat, iar Hamish îi şopti lui Riley:

— Vine repede înapoi. Unde locuieşti, domnule Peter?

— Oh, am închiriat o cameră la un hotel din Aberdeen. O

să plec mâine.

— Mai eşti în concediu?

— Da, mi-am luat două săptămâni. Am rămas la serviciu toată vara ca să am grijă de teatru.

— Aşa, deci ai timp liber acum?

— Da, încă vreo câteva zile, Hamish.

— Atunci de ce nu rămâi aici? De ce? Ridică braţele de parcă ar fi vrut să-l facă pe Riley să nu spună ceea ce intenţiona să spună. Nu există niciun motiv să nu-ţi faci concediul aici. Stai puţin! Ridică iar mâna. Eu am cabana aia. Nu are decât două camere, dar sunt confortabile. Ai acolo tot ce-ţi trebuie. Da, eu am locuit acolo ani de zile. O aerisesc mereu şi nu aş renunţa la ea niciodată. Ai văzut-o, cel puţin de-afară. Iar copilul, el cunoaşte tot ce-i înăuntru la fel de bine ca şi mine. Iar dacă te hotărăşti să stai acolo, aş putea să-l aduc eu zilnic. Ei, ce zici de asta?

Riley se uită la el, gâtuit din nou de emoţie. Înghiţi cu greu şi spuse:

— Cum zici tu, Hamish, ideea ta e bună. Mi-ar plăcea. Crezi că ea i-ar da voie băiatului să…

— Oh, da, da. Oricum, ea nu te poate împiedica să-ţi vezi propriul fiu, până şi oamenii răi au acest drept. Apoi coborî vocea şi adăugă: Dacă te pot ajuta cu ceva, domnule Peter, să-mi spui, pentru că eu sunt de părere că e mare păcat – şi aş putea să trag o înjurătură cu ocazia asta, dar eu nu obişnuiesc să înjur – că nu poţi intra în propria casă, în timp ce femeiuşcă mea şi cu mine stăm liniştiţi în apartamentul acela de sus. Mai mult, ştiu că nu mă voi mai simţi niciodată acasă aici până nu te vei întoarce şi tu.

Era într-adevăr prea mult: consideraţia, bunătatea şi sinceritatea îi rupeau inima. Acum Riley se întoarse brusc spre tavă şi îşi turnă o ceaşcă de ceai. În acest timp intră şi Mary, însoţită de băiat. După ce-i dădu cana lui Hamish, se întoarse spre Peter şi-i spuse:

— Tânărul acesta – şi ciufuli părul băiatului – moare de nerăbdare să-ţi arate găinile lui, domnule Peter.

— Oh, ai şi găini?

— Da, tati, zece găini şi un cocoş. Pe cocoş îl cheamă Jock. Râse copilăreşte şi ceilalţi zâmbiră. Apoi, uitându-se spre tavă şi spre farfuria cu plăcinte, care nu fusese atinsă, copilul întrebă: Pot să mănânc şi eu o plăcintă, Mary?

Nu doamna A., ci Mary. Femeia răspunse răspicat:

— Da, dar nu ca să o dai de mâncare la găini, domnişorule Charles.

— Jumătate eu… jumătate ele, Mary. Promit.

— Ei, lasă-mă! Ea luă plăcinta de pe tavă şi o puse în mâna copilului, la care Riley zise:

— Pot să mănânc şi eu una? Şi luă o plăcintă de pe tavă, schimbând o privire complice cu fiul său, iar ochii băiatului străluciră.

Mary şi Hamish se uitară după tată şi fiu până ce ieşiră din hambar, după care ea se întoarse spre soţul ei şi-i şopti:

— Vrea să vorbească cu tine. Cred că vrea să-ţi spună să-ţi vezi de treburile tale.

— Da, aşa cred şi eu, draga mea, nici nu mă aştept la altceva.

— Tu ce i-ai spus lui?

— Ei, femeie, ce să-i spun? Nimic, doar că poate să locuiască în colibă câteva zile. E supărat. Nu vezi ce supărat este? Şi e pierdut, e terminat. Numai ea nu vrea să vadă.

— Ştiu şi eu la fel de bine, dar n-ai s-o faci pe ea să vadă.

— Nu, dar necunoscute sunt căile Domnului.

— El ar avea puterea, spuse ea repede, dar tu nu eşti rudă cu El ca să facă o minune pentru tine.

Hamish lăsă capul în jos şi hambarul se umplu de râsul lui zgomotos. O prinse pe după umeri, o trase spre el şi o sărută dulce. Ea îl împinse şi-i spuse:

— Termină cu prostiile. Du-te şi vezi ce-ţi spune. Un lucru

este sigur: n-o să fie prea bucuroasă că îi oferi lui coliba.

— Nu se ştie niciodată.

Hamish bătu timid la uşa camerei de zi, şi, după ce intră, o văzu pe Nyrene stând lângă foc.

— Ai vrut să vorbeşti cu mine, doamnă? întrebă el.

Ea se întoarse şi îl privi insistent, după care îl întrebă calmă:

— Ce mai pui la cale, Hamish?

— Eu să pun la cale ceva, doamnă?

— Da, chiar asta am spus. Ne cunoaştem amândoi prea bine, tu şi cu mine, iar tu crezi că eu sunt o femeie dură, pentru că am adoptat poziţia asta şi, din cât te cunosc eu, sunt sigură că te gândeşti deja la o modalitate de împăcare, nu-i aşa? Să-ţi spun însă un lucru: prin asta nu faci decât să mă tulburi.

— Doamnă, doamnă, aşteaptă, te rog, stai puţin! Cât priveşte pusul la cale, nu-i adevărat. Nici nu mi-a trecut prin cap să fac aşa ceva; cât priveşte tulburarea, te-am tulburat tocmai pentru că n-am vrut să o fac. Dar eu n-aş zice că e ceva pus la cale, am făcut-o pur şi simplu. Şi m-am gândit la tine când am făcut-o. Uite-l cum se plimbă cu fiul lui, de parcă s-ar afla într-un loc străin, şi trebuie să-ţi mărturisesc că mie mi-e milă de el. Totuşi, restul e treaba ta. Dar eu nu am dorit să te tulbur. A muncit din greu toată vara la teatru, conducând toată treaba, pesemne pentru că n-a avut unde să se ducă. Iar acum şi-a luat două săptămâni libere, din câte înţeleg eu, ca să-şi vadă fiul. Mie mi se pare că arată amărât rău şi, chiar dacă tu nu vrei să ai de-a face cu el, mai este şi copilul la mijloc. Ştiu că băiatul nu l-a văzut prea des în ultimul timp, dar mai ştiu şi că el îşi iubeşte mult fiul şi că doreşte să-l mai vadă şi în zilele următoare, aşa că preferi ca el să vină aici în fiecare zi sau să duc eu copilul la colibă? Ştii ceva, doamnă, nu ai dreptul să-l opreşti să-şi vadă fiul. Aşadar, te tulbur, doamnă, sau te ocrotesc? Dacă preferi să-l

vezi aici, ca să-l supraveghezi şi pe copil, mie mi-e uşor să-i spun că i-ai dat voie să vină aici. Dar ştiu că, indiferent ce crezi tu, el doreşte să vadă copilul de mai multe ori acum, pentru că s-ar putea să mai treacă ceva timp până să-l mai poată vedea iar. Povestea pe care i-ai spus-o băiatului, cum că tatăl lui e plecat în străinătate, s-ar putea să se adeverească, pentru că am înţeles că are o ofertă să lucreze în America.

Hamish se întrebă imediat de ce născocise una chiar aşa de gogonată? Sigur, poate că Dumnezeu sau Satana i-a şoptit să strecoare o asemenea minciună. Un lucru e sigur: pe loc, ea făcu ochii mari. Iar el termină ce avusese de spus:

— Aşadar, doamnă, asta-i situaţia: ce vrei să fac acum? El o să stea departe de tine dacă locuieşti în colibă. Coliba e în fundul pădurii, aşa că nu are cine să-l vadă. Şi nu este vorba decât de câteva zile.

Nyrene se întoarse cu spatele la el, înţelegând că nu putea ţine piept privirii aceleia devotate, aşa că murmură:

— Atunci să stea la colibă.

— Mulţumesc, doamnă. Şi acum, te deranjează dacă lipsesc vreo oră ca să-i arăt cum stau lucrurile pe-acolo? Şi, să ştii, doamnă, că şi odihna îi va face bine. Deci, pot să iau copilul, acum şi în zilele următoare, ca să petreacă un timp cu el?

Trecu o vreme până ce ea fu în stare să răspundă:

— Nu. Nu mă deranjează. Poţi s-o rogi pe Mary să facă un coş cu mâncare pentru el.

— Mulţumesc, doamnă, ar fi într-adevăr bine. Şi te deranjează dacă iau şi maşina?

De data asta, Nyrene răspunse imediat:

— Nu, sigur că nu.

După o jumătate de oră, Nyrene stătea în faţa ferestrei din dormitorul de oaspeţi de unde avea o vedere bună asupra aleii şi a maşinii de pe drum. Vedea doar silueta înaltă a lui

Hamish care băga ceva în portbagaj; apoi îşi văzu fiul luându-şi tatăl de gât. Cei doi rămaseră o vreme îmbrăţişaţi, după care Riley se întoarse şi urcă în maşină, în timp ce Mary ţinea copilul lângă ea. Dar când maşina dispăru din raza lor vizuală, Mary şi copilul se priviră, apoi când el se lipi de Mary şi ea îl mângâie pe păr, Nyrene întoarse privirea: nu mai putea suporta.

Ce se întâmplase oare cu fiul ei? Probabil că Hamish îl tulburase spunându-i că îl va revedea pe tatăl său a doua zi; pe de altă parte întotdeauna aştepta cu nerăbdare să meargă la coliba lui Hamish; apoi, mai era şi cadoul de la Peter. De obicei, desfăcea împreună cu copilul cadourile pe care le primea; de data asta, ea observase că se dusese direct în camera lui. Nu în cea pe care o ocupase ca bebeluş, aceasta fiind transformată acum în birou de studiu pentru el..

Gesturile fiului ei o tulburaseră pentru că reprezentau rezultatul gândirii lui, iar gândirea lui era matură.

Nyrene coborî în bucătărie, unde o găsi pe Mary singură şi, privind în jur, întrebă:

— Unde e?

Aplecată peste aragaz, Mary răspunse:

— A auzit cotcodăcind o găină, aşa că s-a dus să vadă dacă n-a ouat. Ar mai fi putut adăuga: Se pare că va avea din nou o criză şi încearcă să scape de ea.

Mary se îndreptă de şale şi se duse la chiuvetă. Tot cu spatele către Nyrene, o auzi pe aceasta spunând:

— Ce s-a întâmplat, Mary, la poartă? Adică, Charles era supărat?

Mary nu se întoarse timp de câteva secunde, iar atunci când o făcu, vorbi pe un ton pe care nu-l mai folosise niciodată faţă de stăpâna ei:

— Sigur că era supărat în legătură cu ceva, doamnă! La ce te aşteptai? Pot să zic că, cu cât îl vede mai rar, cu atât îi este mai dor de el. Şi chiar vrei să ştii ce s-a întâmplat? Ei bine,

copilul s-a uitat la mine şi iar a spus ceva, care m-a uluit. Ştii ce-a spus, doamnă? Mi-a spus: „Mami şi tati nu mai sunt fericiţi împreună, nu, Mary? “Ai mai auzit aşa ceva, doamnă?

Apoi, punând mâna pe un prosop, îl făcu ghem şi îl aruncă pe uscător, după care fugi din bucătărie. Trecu prin curte şi urcă în camera ei de zi; şi stând acolo, pe canapea, plânse aşa cum nu mai plânsese de ani de zile…

Rămasă singură în bucătărie, Nyrene se sprijini de masă. Şi se întrebă de ce, în astfel de ocazii, toată înţelegerea şi simpatia se îndreptau spre cel care greşise, iar victima era cea culpabilizată, acuzată de asprime, de lipsă de înţelegere şi de compasiune.

Urcă apoi încet scările, dar când intră în camera ei şi dădu să se aşeze pe pat, se opri. Nu, acum avea nevoie de un fotoliu cu spătar drept; patul îi producea sentimente negative, care o slăbeau, o întristau, o speriau şi, da, chiar o făceau să se simtă vinovată.

22

Se încheiase prima săptămână de spectacole. Riley şi Larry Fieldman stăteau în faţa teatrului, iar Larry, respirând adânc, zise:

— Uf. Întotdeauna mă bucur când se încheie prima săptămână de spectacole, mai ales când e vorba de o comedie.

În spatele lor se deschise uşa, iar ei se întoarseră şi le văzură ieşind pe Lily Poole şi o altă actriţă.

Tânăra femeia spuse râzând:

— Slavă Domnului! Bine că s-a terminat. Încă treizeci şi şase de spectacole până la vacanţa următoare. Apoi, când toţi râseră, ea adăugă: Dar a mers totul bine, nu-i aşa? Se uită la Riley şi mai zise: Dumnezeule, cred că te dor picioarele, nu glumă!

— Da, mă dor.

— Vii să bem ceva, Riley? îl întrebă Larry.

— Nu, în seara asta nu, Larry, mulţumesc. Nu vreau decât să-mi odihnesc picioarele.

— Ei, eu o să beau una mică. Vii, Lucy? Şi tu, Lily?

— Sigur, spuse Lily. Trebuie să-mi beau ginul cu tonic ca să mă întremez pentru ziua de mâine. Chicoti şi adăugă: Este ziua mea de făcut curăţenie. Bine că mi-am adus aminte: aş putea să vin cu tine, domnule Riley, ca să iau rufele la spălat. Ne vedem în cinci minute, domnule Larry şi tu, Lucy.

— Dar slujba de mâine? mai întrebă Larry, iar ea îi răspunse scurt:

— Te las pe tine, domnule Larry, să te rogi şi pentru mine.

— O să te caute părintele Honeyset mâine-poimâine.

— Oh – şi dădu din mână a lehamite –, a fost duminică după-amiază. Eu eram tot în halat, dar lui nu i-a păsat, nici când m-a întrebat unde e Johnny şi i-am spus că doarme. Am băut o ceaşcă de ceai împreună şi el mi-a spus un banc irlandez. Dar culmea a fost când a vrut să plece. S-a dus la uşa de la dormitor, a bătut cu pumnul şi a strigat: „Scoală-te, Johnny Poole! Am venit să te duc în iad “.

Râdeau cu toţii acum, iar Riley protestă:

— Nu se poate!

— Ba da, aşa a zis. E o figură tipul ăsta.

Lily se întoarse spre Riley şi zise:

— Te deranjează dacă iau rufele acum?

— Să mă deranjeze? Cum să mă deranjeze dacă femeia care-mi spală îşi face treaba?

— Ai grijă, că nu ţi le mai calc! Oricum, vin şi eu în câteva minute, Larry, îi mai spuse celuilalt.

Îşi luară rămas-bun, apoi Riley şi Lily porniră spre apartament.

— Când se întoarce Johnny? o întrebă Riley.

— A, oricând de-acum încolo. S-ar putea chiar mâine de

dimineaţă, la prima oră. E o muncă cu adevărat grea şi cred că s-a cam săturat de ea. De fapt, sunt sigură că s-a săturat pentru că în ultimele săptămâni a fost foarte nervos, chiar agitat, şi ăsta-i un semn sigur că nu merge treaba la serviciu. Mereu schimbă şoferii, ştii, lucru de înţeles, pentru că ei conduc sute de kilometri, pe timp de noapte. Nu-i place deloc să treacă prin Franţa din cauza fermierilor de acolo. Sunt cam apucaţi: îşi imaginează că sunt ascunse oi în fiecare camion. Odată i-au scos camionul din drum şi când au văzut că nu găsesc nimic înăuntru, nu l-au repus pe şosea. A trebuit să aştepte alt şofer ca să-l ajute.

Cei doi intrară pe alee. El scoase o cheie din buzunar şi zise:

— Cred că e o treabă foarte grea. Nu oricine poate s-o facă.

Când duse mâna spre uşă, o auzi pe Lily ţipând, iar când el însuşi fu smucit, o văzu pe ea căzând pe spate; apoi, simţi mai multe izbituri în faţă, fără ca pumnul său, în încercarea de a se apăra, să-şi atingă vreodată ţinta. O auzea încă pe Lily ţipând când un genunchi îl lovi în stomac şi mai că se simţi săltat de la pământ de forţa loviturii. Apoi fu conştient că se prăbuşeşte… se prăbuşeşte, se prăbuşeşte… şi urlă.

Când capul lui atinse pământul, nu mai era conştient de nimic. Nici de faptul că un picior continua să-l lovească în coaste, nici de ţipetele lui Lily care lovea cu pumnul în soţul ei, nici de lumea care blocase acum aleea, nici de ivirea poliţiştilor care trăgeau de bărbatul liniştit acum, care îşi sprijinise de zid corpul înfierbântat de băutură, în timp ce soţia lui îngenunchease şi susţinea capul însângerat al bunului ei prieten şi binefăcător, aşa cum îl considerase ea mereu pe Riley.

Iar când brancardierii îl ridicară uşor pe Riley pe targă şi îl urcară în ambulanţă, o luară şi pe tânăra femeie cu ei.

23

Cu toate că Nyrene dormea iepureşte de câteva nopţi, refuza să ia somnifere. În noaptea aceea, citise până la douăsprezece şi jumătate, apoi se întinsese şi se gândise. Ca de obicei, mintea îi zburase la tot felul de lucruri, până când se întorsese pe-o parte şi îşi îngropase faţa în pernă. Aşa reuşea, de regulă, să aţipească.

Dormise mai mult ca de obicei când o trezi telefonul. Ridică receptorul şi spuse somnoroasă:

— Da? Cine este?

— Vorbesc cu doamna Riley, soţia domnului Peter Riley, actorul din Fellbum?

Ea nu răspunse preţ de câteva clipe, după care spuse încet:

— Da.

— Doamnă, eu sunt sergentul de poliţie Smith şi trebuie să vă spun că soţul dumneavoastră a fost grav rănit.

O vreme, ea nu zise nimic şi un fior rece îi trecu pe şira spinării, după care întrebă:

— Într-un accident… de circulaţie?

— Nu, doamnă, a fost victima unei agresiuni.

— A unei agresiuni? Şi cine l-a atacat?

— Un bărbat care este soţul unei actriţe tot de la Palat. E reţinut acum, îl cheamă Poole.

— Lily, şopti ea. Soţul lui Lily.

— Da, doamnă, aşa am aflat şi eu. Domnul Riley fost dus la spitalul din Fellbum, dar din cauza rănilor grave, cel puţin cele de la cap, a fost transportat de urgenţă la Spitalul Regal Victoria din Newcastle.

Ea murmură ceva de genul: „Doamne Dumnezeule! “, după care poliţistul continuă:

— Ştiu că locuiţi departe, doamnă, şi că vă va lua ceva

timp ca să ajungeţi până acolo. Aveţi prieteni apropiaţi cu care să iau legătura?

— Ar fi… ar fi tatăl lui acolo.

— Îmi puteţi da adresa lui?

Ea îi dădu adresa lui Alex, acasă la Sora.

— Voi lua legătura imediat cu tatăl lui, doamnă. Îmi pare rău că am fost nevoit să vă dau o veste tristă, doamnă.

— Mulţumesc. Glasul ei era pierit.

Ce să facă? Ce să facă? Ar trebui să se ducă la el. *Trebuie* să se ducă la el… Fred. Trebuie să-l sune imediat pe Fred, el va afla exact ce s-a întâmplat.

Formă numărul de telefon al lui Fred. Răspunse imediat cineva cu un mormăit:

— Ce e? Cine e?

— Nyrene la telefon, Fred.

— Nyrene? Şi se lăsă o tăcere. Dar e… trei şi jumătate dimineaţa, ce s-a întâmplat?

— E vorba de… e vorba de Peter. A fost atacat. Poliţia zice că e grav rănit. A fost dus la Spitalul Regal Victoria din Newcastle.

— Peter?

— Da, trezeşte-te odată!

— Dar sunt treaz de-a binelea, femeie.

— Of, scuză-mă, Fred, dar sunt speriată. Se pare că a fost atacat brutal de soţul lui Lily.

— Soţul cui?

— Al lui Lily. O ştii, Lily Poole, tânăra actriţă. Ea se ocupă de gospodăria lui.

— Nu se poate!

— Poliţiştii vor lua legătura cu tatăl lui Peter. Vrei să te duci să afli ce i s-a întâmplat de fapt?

— Mă duc imediat şi te sun.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, Fred.

— Nu vorbi prostii, femeie. Auzi, vorbeşte acum cu Louise,

eu mă duc să mă îmbrac.

Louise abia îngăimă, uluită:

— Nu-mi vine să cred. Ce treabă ar avea soţul lui Lily cu Peter? E muntele ăla de om, nu, şoferul de camion?

— Da. Nyrene dădu din cap şi spuse: Da, un munte de om, dar Lily zicea că el nu ar omorî nicio muscă.

— Poate că a fost beat.

— Posibil. Da, foarte posibil, spuse Nyrene.

— Fred e aproape gata, draga mea. Mă duc jos cu el. Te sunăm de cum avem veşti.

— Mulţumesc, Louise.

Mai târziu, când se gândea la tot ce se întâmplase, nu îşi mai amintea ce făcuse după ce se dăduse jos din pat până la ora şase, când sunase telefonul. Dar atunci, nu mai era singură: Flamish şi Mary erau lângă ea.

În receptor se auzi glasul lui Fred:

— Auzi. Ascultă, Nyrene. Nu ştiu precis ce s-a întâmplat cu el; este încă în operaţie. Ştiu doar că i-a intrat în ceafă un piron ornamental, dintre acelea care împodobesc şi cu care se fixează preşul de la intrarea în apartament. Asistenta din tura de noapte mi-a explicat doar în câteva cuvinte. Am fost şi la poliţie, ca să văd dacă se ştie de ce s-au întâmplat toate astea. Se pare că bărbatul acela, soţul lui Lily, er beat mort, dar el pretinde că nu băuse nimic. Din câte am înţeles, cineva i-a trimis nişte scrisori din care reieşea că soţia lui avea o legătură cu Riley. Dar omul trebuia să-şi fi ieşit din sărite, pentru că am înţeles că de obicei e un individ foarte liniştit.

Când Fred se opri, Nyrene şopti:

— Scrisori anonime? Trebuie să fie iar mama lui Peter!

— Da, m-am gândit şi eu la asta, ca şi tatăl lui. Şi el a fost la poliţie. Acum e în sala de aşteptare de la spital, împreună cu Betty şi cu nevasta tipului, Lily. Femeia e într-o stare cumplită. Nu-i mai tace gura. Sora i-a dat ceva mai devreme şi s-a mai calmat. Ar trebui să se ducă acasă şi să se bage în

pat, dar nu vrea să plece până nu ştie exact cum se simte Peter.

Se lăsă o tăcere, după care el spuse încet:

— Nyrene?

— Da, Fred.

— Cred că… cred că ar trebui să vii şi tu aici.

— M-am pregătit deja să vin într-acolo, Fred. Dat fiind însă faptul că e duminică, n-o să pot ajunge decât după-amiază. Şi vin direct la spital, Fred.

— Da, sigur. Atunci ne vedem acolo. La revedere.

Stătea în micul cabinet, faţă în faţă cu un tânăr, mult prea tânăr, gândea ea, ca să fie medic. Bărbatul o întrebă:

— Ştiţi că e la reanimare?

— Nu ştiam. Acum am venit de la gară, nu ştiu nimic în legătură cu starea lui.

— A, bine. Doctorul luă un dosar de pe birou şi, uitându-se repede pe prima pagină, dădu din cap şi zise: Se pare că a fost bătut rău. Agresorul e un fost un boxer, din câte am înţeles, dar se pare că pacientul a avut şi puţin noroc că pironul peste care a căzut nu i-a străpuns ţeasta. Şi-a pierdut o parte din ureche, dar asta se va rezolva cu ajutorul chirurgiei plastice. Trebuie să cercetăm totuşi dacă nu cumva pironul i-a atins creierul. Se mai uită puţin prin hârtii. Se pare că a pierdut şi câţiva dinţi când i-a fost ruptă falca, ceea ce nu este chiar aşa de grav. De un lucru suntem siguri acum, anume că are fractură de femur. Şi-apoi este de luat în calcul şi şocul.

— Pot să-l văd? întrebarea fusese abia şoptită, iar doctorul răspunse:

— Da, sigur, dar o vreme nu vă va recunoaşte.

După câteva minute, Nyrene stătea lângă patul lui Peter şi se uita la un cap ca de mumie, pentru că nu se vedeau decât pleoapele închise, nasul şi o parte din gură. Din încheietura stingă ieşea un tub care ducea la un săculeţ de sânge atârnat

de un suport.

Cineva îi aduse un scaun. Nu mulţumi, ci se prăbuşi pe scaun. Apoi îşi acoperi gura cu mâna pentru a-şi înăbuşi plânsul care o podidea. „Vai, Peter, Peter. Of, Peter, Peter. Of, dragul meu, dacă doar aş fi… dacă numai… “, îi trecea prin cap. Cuvintele începură să se-nvălmăşească, iar ea auzi foarte vag o voce care o îndemna: „Respiră adânc “, apoi cineva o ajută să se ridice de pe scaun şi i se păru că făcuse doar trei paşi şi ajunse din nou în micul cabinet şi vocea întreba: „Să-i aduc o ceaşcă de ceai, Sora? “iar răspunsul fu:

„Da, da. “Apoi auzi: „Liniştiţi-vă. Liniştiţi-vă. “Şi o voce glumeaţă spuse: „Era cât pe-aci să avem încă o urgenţă, nu? Bine că a trecut sora pe-acolo “.

„Vai, Peter… Peter. “

— Ia, bea asta. Prietenii tăi mi-au spus că ai venit tocmai de la Aberdeen şi că duminica transporturile merg uneori greu.

„Vai, Peter. Peter. Vai, dragul meu, nu muri. Nu muri. Dă-mi timp să repar totul; numai nu muri. “

— O ducem direct acasă. Era glasul lui Louise. Înălţă capul, deschise ochii şi şopti greu:

— Vai, Louise, el…

— Nu fi îngrijorată, draga mea, nu fi îngrijorată. Se va face bine, nu-i aşa, Sora?

Glasul Surorii nu se auzi imediat, dar după o vreme spuse:

— Acum are nevoie doar de odihnă. Pe urmă, constituţia lui solidă va face minuni. Este tânăr şi puternic, are toate atuurile. Şi sunt sigură că mâine se va simţi mai bine când o să te vadă.

Pe când Louise o conducea pe culoar, ea se gândea că nu-i mulţumise nici Surorii, nici infirmierei pentru ceai. Ce se întâmplase cu ea? Leşinase? Nu leşinase niciodată din câte îşi putea aminti.

Când intrară în sala de aşteptare, Fred se apropie de ele şi

spuse:

— Să te ducem acasă.

Ea se uită de la el la Alex şi Betty, care stăteau în picioare, iar mai în spate, la Lily. Soţul lui Lily făcuse isprava ast şi numai pentru că el crezuse că există ceva între cei doi. Totul se întâmplase doar din cauza minţii bolnave a femeii ăleia şi a urii ei maladive.

Fu conştientă că Alex o prinsese de mâini şi, lăsându-se iar pe un scaun, auzi din nou glasul lui Fred:

— Nu, nu te aşeza aici! Hai acasă, în pat. Şi repetă vorbele Surorii: Altfel o să avem încă un bolnav de îngrijit. Acum ai nevoie de somn. Ca şi mine, de altfel. Mâine totul va fi mult mai bine, inclusiv starea lui Peter, o să vezi.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, o apucă de talie pe Nyrene şi, împreună cu Louise, o luară pe sus şi aproape că o purtară pe braţe până la maşină.

În cele din urmă, Nyrene avu nevoie de un somnifer ca să poată adormi şi nu se trezi decât luni dimineaţa la zece; şi chiar şi atunci simţi nevoia să mai rămână în pat, pentru că se simţea încă epuizată. Dar asta până în clipa în care îşi dădu seama că se află în casa lui Louise.

După numai o oră din clipa în care se dezmeticise, se afla din nou la spital, în picioare, lângă patul lui Peter. Cu pleoapele întredeschise, el părea că se străduieşte să distingă ce se află în jurul lui; dar nu fu conştient de prezenţa ei, până când o auzi şoptind:

— Peter, Peter…

El nu putea să-şi mişte capul, de parcă ar fi fost strâns înşurubat, însă roti ochii în direcţia ei şi mişcă buzele. Nu se auzi însă niciun sunet, deşi ea ştia că şoptise numele ei.

— O, dragul meu. Se aplecă spre el şi i se uită în faţă. Iartă-mă. Iartă-mă.

Mâna care zăcea nemişcată pe cuvertură se mişcă încet spre ea, dar părea că nu are putere să o ridice; atunci ea i-o

prinse şi o strânse:

— De cum vei putea fi mişcat din loc, trebuie să vii acasă.

El închise ochii şi ea şopti iar:

— O, Peter, Peter…

O asistentă care apăru de cealaltă parte a patului i se adresă blând:

— Este timpul să-i facem injecţia; pe urmă va adormi aproape instantaneu. Şi, scuzându-se parcă pentru ceea ce trebuia să facă, adăugă: E mai bine aşa, altfel va avea dureri cumplite! Este grav rănit.

Nyrene o întrebă încet:

— În cât timp îşi va reveni… complet?

— Oh – şi asistenta ridică din umeri –, depinde de organismul lui. Suntem de-abia la început.

Ochii i se închiseseră iar. Ea îl privi cu duioşie, după care se întoarse şi o aşteptă pe asistentă la uşă ca să o întrebe:

— E încă în pericol?

— Nu s-ar afla în acest salon dacă nu i-ar fi viaţa în pericol. Dar am văzut cazuri şi mai grave care au plecat de aici, apoi dintr-un alt salon pe picioarele lor. Aşa că nu fiţi îngrijorată.

Nyrene nu se prea liniştise, însă dădu din cap în semn de mulţumire, iar când asistenta îi deschise uşa ca să iasă, mai zăbovi o clipă uitându-se către pat.

În sala de aşteptare nu se afla decât Louise, care nu o întâmpină cu întrebarea: „Ei, cum se simte? “, ci o luă de braţ, se întoarse spre ea şi-i spuse:

— Acum ne ducem să mâncăm de prânz. Trebuie să mănânci; toţi trebuie să mâncăm. Apoi adăugă aproape ameninţător: S-ar putea să ne mai aştepte câteva nopţi de nesomn.

24

Ziarul local avu două zile pline: *Soţ gelos atacă un actor,*

urmat de un al doilea articol: *Toată noaptea treji la spital.*

Numărul de luni seara a continuat cu: *FOST BOXER INTRĂ DIN NOU ÎN RING ŞI BATE UN ACTOR.*

Toate articolele descriau cu lux de amănunte rănile lui Riley pentru care fusese necesar să fie transferat de la spitalul local la Spitalul Regal Victoria din Newcastle şi aşa mai departe. În a treia zi, nu apăru nimic, dar în a patra un titlu cu litere de-o şchioapă făcea cunoscut că: *„Actorul se zbate între viaţă şi moarte, vegheat toată noaptea de soţie şi de tatăl său ".* Iar comentariul era: *Într-un interviu special acordat reporterului nostru, Johnny Poole a spus că îi pare foarte rău pentru ce a făcut, dar că totul a pornit de la nişte scrisori anonime. Începuse să le primească de vreo câteva săptămâni. Le primea la garajul unde lucra şi relatau vizitele soţiei sale în apartamentul actorului, vizite care se pare că aveau ca scop doar probleme de menaj. Soţia actorului petrecea mult timp îngrijind de fiul lor handicapat.* Reporterul mai spunea că domnul Poole nu menţionase faptul că el îşi pierduse serviciul şi că soţia lui îl părăsise şi dorea să intenteze divorţ.

Nu mai apăru nimic în ziar timp de cinci săptămâni, după care cazul fusese redeschis.

Totuşi, între timp, cei de la teatru, ca şi mulţi alţii, şi-au pus în repetate rânduri întrebarea în legătură cu autorul scrisorilor.

Oricare membru din familie, ca şi prietenii apropiaţi, i-ar fi putut lumina în această privinţă, dar ei ştiau că Riley insistase de la bun început că nu doreşte să fie menţionat numele mamei sale. Dacă mama lui ar fi fost acuzată şi adusă în instanţă, situaţia ar fi devenit publică, iar el n-ar mai fi putut să-şi ia gândul de la această poveste. Îi era suficient de greu să trăiască cu permanenta ameninţare a neîmpăcatei un pe care i-o purta propria mamă. Alex îi prevenise pe toţi să-şi ţină gura şi s-o lase în seama lui. Se va ocupa el de ea.

Oh, da, se va ocupa el de ea!

În ultimele cinci săptămâni Nyrene fusese doar de patru ori acasă, dar vorbise cu băiatul la telefon în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară, iar el se purtase, în absenţa ei, mult mai bine decât îşi imaginase ea; tatăl lui îi promisese că se va întoarce acasă după ce i se va drege piciorul.

Acum vorbea din nou la telefon cu Charles:

— Tata s-a dat ieri jos din pat şi a putut să meargă puţin, aşa că, dragul meu, nu va mai trece mult şi se va întoarce acasă. Dar, chiar când rostea aceste cuvinte, se întreba de ce era chiar aşa de sigură, pentru că bărbatul pe care-l vedea acum în fiecare zi nu mai semăna deloc cu cel care rămăsese pe alee şi se scuzase că venise să-şi vadă fiul. Bărbatul acesta era mai tăcut; nu spusese niciodată că se va întoarce acasă şi rareori întreba de fiul său.

Se auzi iar glasul copilului:

— I-ai spus lui tati că pot să-mi scriu numele?

— Da, a fost încântat când a auzit şi mi-a spus că, dacă îi trimiţi adresa, o să-ţi poată trimite o scrisoare.

Se auzi râsetul copilului care spunea:

— Mami, vrea să vorbească domnul Mac cu tine.

— Bună ziua, doamnă.

— Bună ziua, Hamish.

— Ce mai face?

— Oh, ca şi ieri, dar… dar poate să-şi mişte puţin piciorul.

— Aşadar va veni de Crăciun?

Nyrene nu răspunse imediat, aşa că el o întrebă iar:

— Doamnă, o să vină, nu? Am putea aranja să stea întins în spatele maşinii.

— Ăăă… nu ştiu dacă o să poată, Hamish. Nu putea să-i spună: „Nu ştiu dacă o să mai vrea să vină “, cu toate că aşa ar fi fost mai aproape de adevăr.

— O, da, trebuie să ne gândim cu speranţă, nu, doamnă? Femeia mea a şi pregătit o listă cu prăjiturile pe care le va

face. Acum este sus. S-o chem?

— Nu, o să vorbesc deseară cu ea, trebuie să mă întorc. Ştii, este ziua procesului.

— A, da. Merită vreo doi ani, dar eu i-aş da cel puţin trei.

Nyrene nu comentă, pentru că ştia ea cine ar fi trebuit să fie dat în judecată şi condamnat la cel puţin trei ani, "iar persoana respectivă nu era nici pe departe fostul boxer.

Când ajunse în salonul lui Riley, îl găsi stând pe marginea patului, în halat.

Îi zâmbi de parcă ea abia ieşise din salon şi revenise, şi zise:

— Mi-au spus că voi începe recuperarea.

Ea îşi trase un scaun şi se aşeză aproape, chiar lângă el, dar nu schiţă niciun gest cum că l-ar săruta, şi nici el. Cu excepţia scurtelor perioade când se dusese acasă, îl vizitase zilnic, iar intimitatea lor nu depăşise o strângere de mâini.

Nyrene îi spuse:

— Am vorbit la telefon cu Charles. Părea foarte vesel.

El nu reacţionă nicicum, dar după o vreme întrebă:

— Cât e ceasul?

— Zece fără un sfert, spuse uitându-se la ceasul de mână.

— Probabil că a început procesul.

— Da. Ea nu se gândise să-i vorbească despre proces, dar iată că el fusese acela care adusese vorba, aşa că probabil îl preocupase. Ceea ce deveni evident când spuse:

— Sper să scape.

Nyrene replică indignată:

— Dar nu merită să scape! Ai fi putut muri!

— Poate din cauza pironului de la ştergător, nu din loviturile lui.

Acum indignarea o făcu aproape să se ridice în picioare, după care spuse:

— Ţi-a spart burta, o coapsă, o falcă, ai pierdut patru dinţi şi jumătate de ureche.

— Din cauza pironului.

— Da, dacă el nu te-ar fi bătut măr, dacă n-ai fi căzut şi nu te-ar fi lovit cu picioarele; iar pironul acela ţi-ar fi putut perfora craniul, mai ţii minte? Doctorul a spus că ai avut mare noroc.

— Da, ştiu, dar ştii şi tu la fel de bine ca şi mine, Nyrene, că nu el este adevăratul vinovat. Nu spuse cine era de vină, şi nici ea, apoi el adăugă: Şi pe deasupra era beat mort.

Se lăsă tăcerea, după care el vorbi iar, liniştit:

— Mi-a scris, ştii?

— Nu se poate!

— Ba da, şi mi-a spus că îi pare nespus de rău pentru tot ce-a făcut. Eu… eu i-am spus lui Lily – ea a fost de dimineaţă aici – că nu trebuie să divorţeze de el. Mă rog, nu i-am spus chiar aşa, ci că n-ar trebui să-l lase fiindcă el va avea nevoie de cineva. După câte am înţeles, procesul va fi condus de judecătorul D'Arcy şi e foarte probabil că va ajunge după gratii.

Ceva mai îmbunată, Nyrene spuse:

— Ei, asta merită, pentru că te-ar fi putut lăsa invalid pentru tot restul vieţii.

Peter o privi fix. Ar fi vrut să-i spună că, de fapt, îl lăsase invalid pentru tot restul vieţii, dar nu fizic, ci psihic. Se gândise mult, în ultimele săptămâni, cât zăcuse acolo. Durerea îi limpezise creierul, îi orânduise valorile. Cu ce rămâi dacă eşti actor? Poate doar cu aplauzele publicului şi cu orgoliul tău? Dar, înainte să obţii aplauzele, tu trebuie să oferi ceva, şi la ce-ai renunţat ca să aduci ofrande altora? în cazul lui, el renunţase la timpul lui: timpul cu soţia lui, cu copilul lui, şi ce obţinuse? Răspunsul consta în cicatricea de la bărbie. Şi, ca să continui a fi actor, trebuie să fii mereu în vervă, iar verva înseamnă entuziasm şi vigoare. Ei bine, el nu mai avea niciun pic de vigoare; cât despre entuziasm, ce să mai vorbească, ştia că nu va mai păşi niciodată pe scenă.

Dorinţa lui de a se exprima, de a oferi bună dispoziţie, de a se exterioriza de fapt, dispăruse fără urmă.

Nu mai dorea acum decât să găsească un loc unde să fie singur o vreme. Nu acasă, oh, nu acasă.

Ea îi vorbea într-una despre acasă, despre întoarcerea lui acasă de Crăciun, dar simţea că spusele ei se datorau parţial milei. În rest, Nyrene încerca să alunge propriul sentiment de vinovăţie, împingându-i în faţă copilul. Pentru că ea ştia că dacă acum putea să lase copilul singur, fără ea, ar fi putut foarte bine să o facă şi înainte şi nu s-ar mai fi întâmplat nimic, el nu ar mai fi avut acum nici cicatricea aceea urâtă din bărbie.

— Te doare faţa?

El îşi luă mâna de pe obraz. Simţise cicatricea. Spuse:

— Nu, nu. Mă simt însă uneori ciudat cu urechea. Dar doctorii spun că o repară săptămâna asta şi că nu voi mai avea nimic. Şi acum duse mâna la urechea bolnavă.

Riley se uită la ea şi-i spuse:

— Prin urmare, nu te duci la proces?

— Nu, Peter. Nu pot.

— Da, nici nu e nevoie. Tata va fi acolo. Şi Betty, şi Lily. Biata Lily.

Riley manifestă o mare părere de rău pentru Lily, dar când se gândea la acest lucru, Nyrene nu simţea nici urmă de gelozie pentru fata aceea. Nu era vina lui Lily că se întâmplase aşa; de fapt, ea însăşi purta toată vina, pentru că, dacă ea ar fi fost alături de el ca să se ocupe de casă, n-ar mai fi fost nevoie să treacă Lily pe-acolo.

Clătină brusc din cap. Nu trebuia să se lase purtată iar în direcţia asta; învinovăţirea permanentă pentru tot ce se întâmplase avea să o distrugă până la urmă.

Uşa se deschise şi intră o asistentă care spuse:

— Căruciorul e pe drum, Rip Van Winkle. Fii gata!

Uşa se închise la loc şi Nyrene întrebă, zâmbindu-i:

— Rip Van Winkle? Aşa îţi spune ea?

— Da, e de la sala de recuperare. Îmi spune aşa, cred, de la povestea aia, ştii tu, cu omul care a dormit o sută de ani, Rip Van Winkle.

— Da, ştiu povestea.

— Zice că am dormit mai tot timpul în primele două săptămâni, dar, ca să-ţi spun drept, am doar vagi amintiri din zilele alea.

Uşa se deschise din nou şi cineva împinse înăuntru un cărucior lung. Nyrene se dădu la o parte pentru ca Riley să poată fi ajutat să se aşeze şi zise:

— Eu mă duc la apartament, tatăl tău mi-a spus că o să telefoneze acolo.

Riley întoarse capul, se uită la ea şi încuviinţă:

— Da, du-te, draga mea. Du-te. Ne vedem după-amiază.

— Bine, dragul meu.

Nyrene continuă să dea din cap, în timp ce două infirmiere vesele, puse pe glume, împingeau căruciorul. Era o imagine care îi sporea durerea permanentă: tinereţe veselă şi lipsită de griji.

Nu-i trecu prin cap că cele două infirmiere s-ar fi purtat la fel şi cu un bătrân senil. Nu, pentru că, împreună cu soţul ei, ele formau un triunghi tânăr.

25

În sumbra cămăruţă, Lily stătea faţă în faţă cu bărbatul ei, care părea că se împuţinase la trup de la precedenta lor întâlnire. Aceasta avusese loc în ziua de după incident, atunci când el fusese eliberat pe cauţiune, iar ea îi declarase că îl părăseşte. Îşi amintea că el nu reacţionase nicicum şi nici nu venise cu ea acasă; iar ea înţelesese că el locuia la sora lui. Acum, însă, se uita la el cu o expresie îndurerată, plină de compasiune, repetându-şi în minte cuvintele

judecătorului: „Deşi ai comis un delict fără a fi provocat, vina nu o porţi numai tu, ci şi autorul scrisorilor anonime”. Şi judecătorul îşi exprimase atunci părerea personală în legătură cu expeditorii unor asemenea scrisori anonime. Spusese că, după opinia lui, astfel de oameni, o dată descoperiţi, ar merita să fie biciuiţi în public; mai spusese şi că poliţia ar trebui să nu precupeţească niciun efort pentru găsirea şi demascarea acestora, aşa cum procedează pentru prinderea unui asasin, deoarece autorii anonimelor erau rău intenţionaţi, dezbinând familii şi izbutind adesea să distrugă vieţi omeneşti. Cazul în speţă ilustra elocvent modalitatea prin care nişte scrisori pline de minciuni rău voitoare aduseseră un om în postura de potenţial asasin. Oricum, cariera unui actor talentat fusese distrusă, pentru că nu se ştia dacă el ar mai vrea să se întoarcă vreodată pe scenă. Totuşi, ceea ce se întâmplase fusese un delict grav pe care acuzatul îl recunoscuse, ba chiar îşi exprimase adânca părere de rău, însă ceea ce făcuse era bun făcut şi el trebuia să suporte consecinţele faptelor sale.

Lily întinse mâna şi-l apucă pe Johnny de braţ, spunându-i:

— Nu… nu va mai dura mult. Eu… eu te voi aştepta… acasă.

Muşchii de pe faţa osoasă a bărbatului se mişcară concomitent, apoi, Johnny şopti răguşit:

— Iartă-mă, Lily. Îmi pare foarte rău.

— Ştiu, dar… dar încearcă să nu-ţi mai faci griji.

Se aplecă spre el, apoi privi către poliţist, iar când acesta îi făcu un semn din cap, în sensul că mai au puţin timp, ea puse mâinile pe umerii lui şi înălţă capul. Când braţele lui o prinseră şi o ţinură strâns, Lily simţi că Johnny tremura din tot corpul, înfricoşat. Iar ea nu îşi imaginase niciodată că lui i-ar putea fi frică de ceva.

Îmbrăţişarea lor fu întreruptă brusc de glasul poliţistului venit din spatele lor:

— S-a dus timpul. Haideţi.

Acum Johnny întrebă repede:

— Ai vorbit serios, Lily? O să mă aştepţi?

— Da, da.

Sublinie cuvintele dând din cap, iar el îi dădu drumul şi făcu doi paşi înapoi, după care se întoarse şi ieşi pe uşa pe care poliţistul o ţinea deschisă.

Lily nu se clinti din loc câteva minute bune. Ţinea ochii strâns închişi, avea un nod în gât. O copleşise o milă pe care nu îşi închipuise că o va simţi vreodată pentru el. El nu era bărbatul care să trezească milă; poate dispreţ câteodată, pentru că, uneori, şi pe ea o enervase ignoranţa lui, care, credea ea, se datora faptului că el nu fusese în stare să înveţe; dar alteori el o surprinsese vorbind cu înţelepciune despre anumite subiecte. Într-un fel îl scuzase în sufletul ei, spunându-şi că nu-i prea place să vorbească.

Când ajunse în stradă, Lily fu impresionată să vadă că o aştepta familia lui Riley. Erau acolo tatăl lui, sora lui Betty, Sora Fawcett, soţia lui, Nyrene, precum şi prietena acesteia, doamna Beardsley.

Nyrene îi spuse:

— Ne-am gândit să mergem undeva să bem o cafea împreună dacă ai timp să vii cu noi.

Lily se uită la ei şi bâigui:

— Da… da… da, am timp. Vă mulţumesc foarte mult.

La restaurant, conversaţia se desfăşurase pe teme generale, până când, brusc, Alex privi spre Lily şi spuse:

— A scăpat uşor: un an şi şase luni nu mi se pare cine ştie ce pedeapsă.

La care, Betty interveni repede:

— Tata vrea să spună că el nu-l învinovăţeşte doar pe Johnny. Nu-i aşa, tată?

Alex răspunse:

— Aşa este. După cum a subliniat şi judecătorul, de vină

este şi autorul scrisorilor anonime.

Accentuase pe ultimele trei cuvinte, iar Betty se uită de la unul la celălalt, dând din cap, şi zise:

— Da, tata are dreptate, de vină este şi autorul scrisorilor anonime.

Dar, când ea rămase cu privirea spre Sora, repetă, strigând aproape vehement:

— Da, autorul scrisorilor anonime! Şi eu am câteva. Ea ar trebui să fie…

— Ştii cine este? întrebă Lily cu glas strident, după care toţi ceilalţi protestară în cor:

— Nu! Nu!

Nyrene îi explică:

— Lily, ţie obicei, o femeie se ocupă de asemenea răutăţi. Şi Sora a primit astfel de scrisori cu ceva timp în urmă.

— Oh!

Lily se uită din nou la Betty, apoi la Alex, care spuse: "

— Asta pentru că m-am mutat să locuiesc la Sora.

— Oh! Explicaţia părea să o mulţumească pe Lily, cel puţin pe moment, adică până spuse aspru: Ştiţi ceva? O să mă ocup eu să aflu cine m-a spionat şi, judecând după scrisori, probabil că m-a spionat destul de mult timp. Da, chiar asta am să fac. Şi dădu iar din cap.

Alex interveni calm:

— Şi dacă vei afla cine este, ce vei face?

— Ce voi face, domnule Riley? O să-i fac să plătească pentru ce-au făcut. I-aş da în judecată. Da! M-aş asigura că nu vor mai scrie niciodată scrisori anonime, el sau ea, oricine ar fi.

— Ai dreptate să simţi aşa, replică Alex, pentru că şi noi toţi simţim la fel. Toţi cei de la masa asta simţim la fel, dar noi n-am face aşa ceva.

Lily păru mirată o clipă, apoi întrebă:

— De ce… de ce nu aţi face aşa ceva, adică de ce nu i-aţi

demasca?

— Pentru că lui Peter nu i-ar plăcea aşa ceva, el nu este de acord.

— Peter? Vreţi să spuneţi că, dacă ar şti cine a provocat agresarea, ca şi pedepsirea lui Johnny, el totuşi n-ar spune?

— Nu, n-ar spune.

Alex se uita de la unul la altul, apoi rămase cu privirea aţintită spre Lily, căreia îi mărturisi:

— Ştim cu toţii foarte bine cine a provocat totul.

— Cum! Voi ştiţi?

— E normal să fii surprinsă. E vorba de mama lui Peter, soţia mea.

Lily se aşeză mai bine pe scaun şi. Îi privi, rând pe rând, după care şopti:

— Nu se poate una ca asta!

— Ba da, fetiţă, se poate şi durează de multă vreme.

— Din cauza mea. Nyrene atrase privirile tuturor.

Alex protestă:

— Nu, nu, a fost ea rea şi înainte. Eu am trăit ani de zile aşa ceva.

— Da, dar era altfel, spuse Nyrene. Apoi se întoarse spre Lily şi adăugă: De când s-a căsătorit Peter cu mine, cu o femeie aproape la fel de bătrână ca şi mama lui, ea s-a hotărât să-l distrugă.

— Of, Doamne! Vai de domnul Peter. Şi cum… cum a rezistat el atâta vreme?

Răspunse Alex:

— Pentru că este mama lui. Şi eu am făcut la fel pentru că este soţia mea. Oricum, acum ştii adevărul şi nu cred că vrei să-i faci lui vreun rău dând totul în vileag, nu?

Lily dădu uşor din cap şi spuse:

— Nu, nu i-aş face un astfel de rău. Dar… dar nu pot să înţeleg: ce mamă ar face chiar aşa ceva?

Şi, pentru că nu îi răspunse nimeni, ea continuă:

— Nu mi se pare cinstit. Privi în jurul ei. Ar… ar trebui pedepsită într-un fel, pentru că dacă a ajuns să facă ce-a făcut, n-o să se oprească aici.

— Da, aici sunt de acord cu tine – Alex clătină din cap spre ea: Ar trebui făcut ceva, şi chiar se va face, te asigur. Să aşteptăm însă ca Peter să fie pe picioare. Da, pe urmă mai vedem noi.

26

Se aflau singuri în camera de zi. Riley şedea în scaunul cu rotile, iar Nyrene, lângă el, îl ţinea de mână şi i-o scutura uşor, spunând:

— O, nu, Peter, nu se poate.

— Uite, îi mângâie el mâna, e mai bine aşa.

— Dar ai nevoie de îngrijire.

— Dar ce îngrijire este mai bună decât o asistentă la domiciliu? Maggie este o asistentă bună; lucrează în tura de noapte şi, dacă o să am nevoie de ajutor pe timpul zilei, ea se va afla acolo. Şi pe urmă mai este şi tata. Aş vrea să petrec un timp cu tata. Ar trebui să se interneze din nou, dar el tot amână pentru că presimte că va fi ultima lui vizită acolo. Şi Maggie crede la fel: are dureri mari, iar pastilele nu-şi mai fac efectul.

— Oh, îmi pare rău, Peter, dar… dar dacă ai veni acasă, ar putea veni şi tatăl tău cu tine. Îi place acolo.

Se uită la ea şi clătină din cap înţelegător când spuse:

— Aberdeen este departe de Spitalul Regal Victoria, draga mea.

— O, Peter! Glasul îi pierise. Toţi te aşteaptă de Crăciun, iar eu – lăsă capul în jos – vreau să vii acasă.

— Nyrene… uită-te în ochii mei. Uită-te în ochii mei.

Ea ridică privirea, iar el o întrebă:

— Dacă nu s-ar fi întâmplat toate astea – arătă spre cap şi

picior, noi am fi rămas în aceeaşi situaţie, nu? Tu nu ai mai fi vrut să mă întorc acasă aşa cum stăteau lucrurile.

— Oh, nu se ştie; tot timpul m-am luptat cu mine însămi. Te… doream, dar nu puteam face eu primul pas..

— Nu, nu puteai, draga mea, şi nici nu l-ai fi făcut vreodată. Iar acum joci un rol pentru că acum situaţia este alta.

— O, nu! Peter. Nu.

— Ba da. Ai jucat un rol ca să-mi poţi oferi o carieră, ai jucat alt rol ca să-mi dai libertatea. Te obseda iar chestia cu tinereţea. O, ştiu sigur. Ştiu că nu ai putut să înţelegi faptul că eu nu-mi doream tinereţe; eu însumi n-am fost niciodată tânăr. Nu mă dădeam în vânt după tinereţe. Întoarse capul, se uită fix la şirul de scaune de lângă perete şi, când se surprinse că începe să le numere, se opri brusc – era un obicei pe care-l căpătase în ultima vreme, numără lucrurile – , apoi continuă:

Dorinţa era de sex, pur şi simplu, iar numai sexul nu are nimic de-a face cu iubirea. Din păcate, am constatat acest lucru pe pielea mea.

Se făcu tăcere timp de câteva minute; apoi el reluă şoptit de data asta:

— Şi mai este ceva: tu ai un sentiment de vinovăţie faţă de mine şi, cu toate că ştiu că lucrurile nu mai pot fi la fel ca înainte, nu suport gândul… nu pot suporta gândul că o să fiu primit înapoi din cauza sentimentelor tale, ceva între milă şi vinovăţie.

— Peter! Peter, crede-mă, te înşeli. Oh, te înşeli amarnic gândind astfel. Da, m-am simţit vinovată şi, da, am simţit şi milă. Cine n-ar fi simţit aşa în starea în care erai? Iar vina pornea de la starea ta, pentru că amândoi ştim că, la urma urmei, eu am fost cauza. Ascultă-mă. Îi luase iar mâinile şi le strângea, dar îşi dădu seama că nu putea rosti cuvintele care i se opriseră în gât pentru că păreau să nu întâlnească

reciprocitate. Şi totuşi ştia că, dacă nu le-ar rosti, ea nu ar afla niciodată, aşa încât, lăsând ochii în jos, şopti: Te iubesc, Peter, la fel de mult ca la început, poate chiar mai mult. Şi te doresc. Dar, mai mult decât atât, am nevoie de tine, am nevoie de tine pentru ca viaţa mea să fie completă. De-a lungul anilor, iubirea mea a fost viciată de teama de ceea ce se putea întâmpla, şi până la urmă s-a şi întâmplat. De atunci însă, toate aceste temeri au dispărut. Indiferent de ce vei face pe viitor, cu mine sau fără mine, voi continua să te iubesc.

— Oh, Nyrene. Lăsase capul în jos şi îi strângea mâinile în neştire, când, deschiderea bruscă a uşii îi făcu să se îndepărteze unul de celălalt, după care oftară la vederea lui Alex.

— Bună ziua la toată lumea! Gata de plecare?

Alex îşi trase un scaun în faţa lor şi, uitându-se la Nyrene, spuse:

— Ţi-a spus că vine la noi? Doar pentru câteva zile, până când o să meargă mai bine. Nu va sta mult. Curând va veni acasă. Eu oricum trebuie să mă internez iar. Dar le-am spus – şi se împăună ca un cocoş – că o să vin când o să fiu eu pregătit, nu înainte. Ei, Nyrene, nu vrei să vii acasă la noi?

Nyrene nu putu decât să dea din cap în semn de aprobare: simţea iar nodul în gât, de care se temea. Dar Alex continuă:

— Şi ştii bine că nu e nevoie să stai acasă la domnul Beardsley, mai avem o cameră liberă la etaj. Ridică din umeri şi adăugă repede: Sigur că nu e la fel de elegant ca la ei. Totuşi, aşternutul se schimbă măcar o dată pe lună.

— O, Alex! Nyrene începu să râdă, nodul din gât dispăru: Te cred pe cuvânt, Alex.

Riley interveni repede:

— Nu, ar fi mai bine să te duci acasă, lipseşti deja de o săptămână.

— O să mă duc atunci când o să fiu eu pregătită, spuse ea

tăios de astă dată, apoi se întoarse spre Alex şi-i şopti: Mulţumesc, Alex, o să stau la voi cel puţin vreo două zile. Apoi se uită la Riley şi cei doi se priviră lung până când el întoarse capul… Nu mai era stăpân pe situaţie acum.

Cinci zile îl tot asculta, la spital, pe tatăl său făcând pregătiri ca el să vină acasă la Sora; iar acum, o dată ajuns aici, Alex făcea alte pregătiri pentru etapa următoare, spunând:

— La început mi s-a părut o idee bună, pentru că mă gândeam că o să ai parte de linişte şi de odihnă şi că o să avem timp de bancuri. Bancuri! De-abia am avut timp să ne salutăm. N-aş fi crezut. Mă gândeam eu că or să te viziteze ceva prieteni, domnul cu doamna Beardsley, dar nu mă aşteptam să vină chiar toată trupa de la teatru.

ÎI bătu uşor pe umăr şi-i zise:

— Mai ţii minte când eram la spital şi mi-ai adus flori, iar Sora a spus că bărbaţii nu primesc flori? Ia uită-te aici, e ca într-o… ca într-un cavou.

— O, tată, taci din gură!

— „Taci din gură “! mai degrabă aş desfiinţa locul ăsta fiindcă a devenit o adevărată cafenea: cu toate ceştile alea de ceai pe care le-am servit, cred că am câştigat jumătate din cutiile cu bomboane de ciocolată şi din sticlele de vin. Or să mă scutească să cumpăr alte cadouri de Crăciun. Şi lucrurile vor merge la fel, pentru că foarte mulţi au aflat unde stai şi copiii vin la uşa de la intrare şi vor autografe. Cred că n-ai ştiut niciodată cât de popular eşti.

Popular. Parcă auzea vocea lui Yvette batjocorindu-l. Îi plăcuse să fie în centrul atenţiei, da, îi plăcuse. Dar acum ştia că nu va mai fi niciodată aşa cum arăta acum. Însă nu numai înfăţişarea plăcută îl avantajase cândva, ci şi corpul şi agilitatea lui. Iar acum nu-i mai rămăsese nimic.

Parcă ghicindu-i gândurile, Alex zise:

— Mergi mai bine acum, dar, după cum ţi-am spus, nu te

vei putea odihni aici cu atâta lume roind în jurul tău.

Alex tăcu, se apropie de şemineu şi se uită fix la foc, după care şopti ca pentru el:

— De ce nu m-am gândit la ea mai înainte? Cum atâţia ştiu că el este aici, ştie şi ea, şi numai Dumnezeu ştie de ce o mai fi în stare.

Riley spuse:

— Dar, tată, te-ai dat peste cap ca să mă aduci aici, şi mă simt bine aici.

„Mă simt bine aici “, spusese Riley; uneori tânjea să fie iar la spital, în salonul lui liniştit, cu ore fixe de vizită. Oamenii erau buni, mai mult decât buni; totuşi, era obositor, iar el era foarte obosit, mult mai obosit ca la spital. Tatăl lui zise:

— Ştiu că m-am dat peste cap, şi intenţia mea a fost bună la început, dar nu m-am gândit că această casă o să devină un fel de gară centrală. Da, acum ai nevoie de linişte şi odihnă. Veni spre Riley, îl prinse de încheietură şi-i zise: Du-te acasă, Peter. Te rog eu. Fă asta pentru mine. Nu ţi-am cerut niciodată nimic, da? Dar acum îţi cer. Vreau să te duci acasă. Nyrene a plecat doar de două zile şi ţi-e deja dor de ea, te simţi pierdut fără ea. Aşa vei fi mereu. Prin urmare, uită-ţi mândria.

— Mândrie? Tată, eu nu mai am niciun fel de mândrie.

— Auzi, fie ce-o fi, dar eu atâta îţi spun: ştiu că vrei să te duci acasă, că ţi-e dor de casă şi că femeia aia se roagă în fiecare zi să te întorci acasă. Băiete – dădu încet din cap –, nu mai pierde vremea. Nu mai pierde niciun minut din viaţa ta, pentru că, indiferent cât de lungă ar fi, rămâne o călătorie scurtă. Iar eu ştiu un lucru: tu eşti acela care face ca voi doi să nu fiţi împreună; aşa că lasă mândria, fiule, şi du-te acasă. Vrei… vrei să faci asta pentru mine? Pentru că o să-ţi mai spun ceva: cât timp rămâi aici, eu nu mă internez.

— Termină, tată. Dacă nu te internezi săptămâna viitoare, o să pierzi locul şi apoi s-ar putea să trebuiască să mai

aştepţi multe săptămâni.

— Nu. Alex dădu din cap şi replică trufaş: Nu va trebui să aştept multe săptămâni, sunt un caz deosebit: mă duc acolo când vreau eu.

— Nu te prosti, tată.

— Bine, eu nu mă mai prostesc, dar tu, ce zici?

— Nu prea mă simt în stare să călătoresc, tată.

— Vin şi eu cu tine.

— Nu, nu vreau. Dacă o fi să plec, plec singur.

Alex se ridică în picioare râzând:

— Mă duc să-i spun Surorii şi pe urmă îţi fac bagajele.

— Stai jos! se răţoi Riley la el, iar tatăl lui se aşeză. Mai zâmbea când Riley îl luă de mână şi-i spuse blând: Nu cred că vom mai avea o asemenea ocazie, aşa că am să-ţi spun acum. Mă… mă bucur că am ajuns să ne cunoaştem, tată.

Riley se aştepta ca tatăl său să zică ceva, dar Alex se uită doar lung la el, apoi, ca împins de un resort, se aplecă, îşi luă băiatul pe după gât şi îl strânse, rămânând aşa o vreme; apoi Alex se desprinse brutal şi ieşi grăbit din cameră. Nu scosese o vorbă, dar reacţia lui exprimase sentimentele sale mult mai elocvent decât dacă ar fi spus ceva.

27

Nyrene stătea la poartă, cu privirea aţintită pe dunga argintie a râului. Apa era nemişcată; părea calmă, îngheţată, şi poate chiar aşa şi era. Când o trecu un frison, se întrebă de ce stătea acolo când avea de răspuns la atâtea scrisori. Fusese o zi bizară şi nu îşi găsise locul o clipă. Era din nou acasă, de numai două zile, şi acum ar fi dorit să se întoarcă la el. Dar căsuţa aceea era aşa de aglomerată, şi nu puteau fi singuri nici măcar o singură clipă; Peter nu se simţea mai bine, şi nici nu avea cum să se simtă mai bine acolo. Avea nevoie de odihnă şi de linişte. Deşi umbla mai bine, deşi

rănile de la cap şi de la faţă se închiseseră şi vânătăile de pe corp se estompaseră, Nyrene avea sentimentul că el mai suferă de pe urma şocului provocat de agresiune.

Avea să se întunece curând; amurgul era scurt iama. Se întoarse dinspre poartă şi se uită în lungul drumului, oprindu-se uimită. Nu era Hamish, pentru că silueta nu era aşa de înaltă, şi oricum Hamish ar fi fost împreună cu Charles. Ultima oară în ziua aceea îi văzuse pe cei doi în hambar, unde Hamish vopsise nişte huse, ajutat, firește, de asistentul său. Silueta mergea încet. Nyrene se rezemă de poartă, apoi îşi simţi inima oprindu-se în loc şi îşi aminti cât de neliniştită fusese toată ziua. Acum ştia că lui i se întâmplase ceva, iar pe cărare era imaginea lui. Oh, Doamne! Duse mâna la gât.

Când silueta se apropie şi mai mult, grăbind pasul şchiopătat, ea deschise poarta, apoi rămase ca trăsnită, după care se repezi şi strigă:

— Peter, tu eşti! Peter, tu eşti!

Trebui să-l sprijine ca să nu cadă împreună, eliberându-şi o mână şi sprijinindu-se de un stâlp din gard.

— O, Peter! Unde? De ce? Nu e nimeni cu tine? Privi peste umărul lui. Vai, dragule, ar fi trebuit să mă anunţi.

El nu spuse nimic, dar când se aplecă şi o sărută tandru, amândoi fură gata să cadă iar. Atunci, Nyrene strigă:

— Veniţi! Veniţi! Şi cu toată puterea: Hamish! Hamish! Mary! Hamish!

Cei doi se aflau la jumătatea cărării când apăru Mary în fugă de după colţul casei şi Hamish din curte, împreună cu băiatul. Charles a fost cel care i-a văzut primul şi a scos un ţipăt ascuţit, după care începu să ţopăie şi se atârnă de ei:

— O, tati! Taţi, te-ai întors. O, tati!

Hamish îl apucă de mijloc, ducându-l aproape pe sus, exclamând, dând ordine, dar făcând şi comentarii:

— Vai, Doamne, cum ai putut să vii de unul singur?

Deschide uşa din faţă, femeie! N-ai niciun bagaj?

În faţa casei, Riley îi făcu pe toţi să se oprească şi izbucni în râs, respirând greu:

— Hamish, bagajele sunt la jumătatea drumului. Şoferul taxiului a avut bunăvoinţa să mi le pună acolo, în drum.

— Doamne Dumnezeule!

— Lasă-l pe Dumnezeu, femeie! Pune ceainicul ăla pe foc! Dar dă-l încolo de ceai. Acum are nevoie de un grog.

Când îl instalară în fotoliul cel mare din faţa şemineului, Riley se aşeză mai bine şi închise ochii, iar ei rămaseră în jurul lui: Hamish, Mary, copilul şi Nyrene, şi o vreme nimeni nu scoase o vorbă, până când tot Hamish umplu iar încăperea cu glasul lui:

— Grogul, femeie! Grogul!

Mary se întoarse râzând şi fugi spre bucătărie, în timp ce Hamish, dând din cap spre Nyrene, spuse:

— Mă duc să aduc bagajele.

Hamish traversase deja jumătate de încăpere când se uită înapoi şi întrebă:

— Princhindelule, nu vii cu mine? Doar n-o să car eu totul.

Băiatul râse cu toată gura şi se uită la tatăl său: se repezi, îl luă pe după gât şi îl sărută, apoi se întoarse şi ţâşni ca o năluca spre Hamish.

Când rămaseră singuri, ea se lăsă în genunchi lângă fotoliu şi, luându-i mâinile, le apăsă pe pieptul ei:

— O, dragul meu. Habar n-ai: m-ai speriat grozav, credeam că am vedenii. Cum… Dumnezeu de-ai reuşit să vii de unul singur?

— Nu am reuşit singur, tata s-a ocupat de tot: m-a suit într-un compartiment de clasa întâi şi cred că i-a dat un bacşiş bun conductorului după felul cum s-a purtat cu mine pe parcurs. A fost floare la ureche.

După care Peter se aplecă şi o îmbrăţişă. Se strângeau în braţe când intră Mary în cameră, dar nu se despărţiră decât

atunci când femeia strigă în gura mare, ca la box:

— *Pauză!*

După ce sorbi prima gură de whisky fierbinte, el se uită la Mary şi-i spuse:

— De trei ori pe zi, Mary. Aşa a spus doctorul, de trei ori pe zi, iar ea îi răspunse maimuţărindu-l:

— Bine, domnule, am eu grijă de asta, domnule.

După o cină cu came de miel şi chifteluţe, cu salată de fineţe înjumătăţi de pepene galben şi o prăjitură de ciocolată şi cafea, petrecură o oră cu copilul, uitându-se la el cum se străduieşte să scrie şi ascultându-l cum se străduieşte să citească. În cele din urmă, Nyrene îi citi ea o poveste, în timp ce băiatul şedea, făcut covrig, pe genunchii tatălui său, cu capul pe umărul lui, cu corpul lipit de el, până când veni Mary, care strigă:

— Ce doriţi acum? Alegeţi: cine doarme la capul patului, cine la picioare?

La care, Charles răspunse râzând:

— La mijloc, Mary.

Apoi, fără să ridice capul de pe umărul tatălui său, se uită la maică-sa şi-i spuse:

— Chiar trebuie să mă duc la culcare acum?

— Da, te rog, dragul meu.

Charles se ridică cam fără chef, îşi sărută tatăl de trei ori pe fiecare obraz şi o dată în vârful buzelor ţuguiate; apoi, dându-şi drumul în jos pe genunchii lui Riley, se întoarse spre el şi-l întrebă îngrijorat:

— Vei fi tot aici… mâine dimineaţă, nu, tati?

— Sper că da. Şi în toate dimineţile, fiule, iar copilul răspunse:

— Este bine de ştiut, cum zice domnul Mac. Hei, grozav! Sigur este bine de ştiut, afirmaţie ce-l făcu pe Riley să râdă din toată inima.

Hamish îl aştepta pe Charles la capătul scărilor şi îi zise,

încruntându-se la el:

— Nu-mi place să-ţi baţi joc de mine, domnişorule Charles.

Apoi, se auzi replica „Zău că-mi pare rău “, însoţită de un râs sănătos şi urmată de fuga băiatului pe scări.

Faţa lui Mary era udă de lacrimi când Riley se uită la ea şi o întrebă:

— De când se joacă aşa?

— A, de o bună bucată de vreme. Nu-ţi vine a crede cum se tachinează şi se înţeapă reciproc; ca doi bătrâni, zău aşa. Mary suspină, un suspin lung şi mulţumit, şi le întoarse spatele, spunând: Dacă cineva are un nou chef de viaţă, eu ştiu că acest copil îl are în seara asta.

Rămaşi singuri, cei doi se priviră; apoi Nyrene se mişcă brusc şi îngenunche alături de el, şoptind:

— Şi nu este singurul.

La care Riley replică entuziasmat:

— Nu, nu este singurul…

Abia după câtva timp, se făcu linişte în casă când toţi se culcaseră. Câtă vreme la parter vorbiseră nestingheriţi, acum, întinşi în pat alături, păreau cuprinşi de jenă. Deşi el o strângea în braţe, corpurile lor nu se atingeau.

Nyrene căuta frenetic ceva de spus: dar ce să spună? Despre ce nu vorbiseră ei? Despre Palat. Aşa că spuse, înghiţind în sec:

— Te-ai întâlnit cumva cu David şi cu domnişoara Connie înainte de plecare?

— Nu, răspunse el repede. Dar… dar i-am telefonat lui. Au venit ieri şi le-a părut rău că nu te-au putut vedea şi pe tine.

— Cred că vor să afle când te vei întoarce?

El tăcu o vreme apoi spuse:

— Nu mă mai întorc, Nyrene.

— Nu te mai întorci la Palat?

— Nu, nu mă mai întorc. Şi niciunde altundeva, în meseria asta.

Ea se ridică în şezut şi se uită atent la el.

— Nu… nu se poate, este vorba… de viaţa ta.

— Nu este vorba de viaţa mea, nu mai este viaţa mea. Nici nu cred că a fost vreodată; se pare că m-a împins viaţa cu forţa. Poate că dacă aş fi rămas măscăriciul acela, situaţia ar fi fost alta, aş fi stat pe picioarele mele.

Nyrene replică, oarecum supărată:

— Nu te prosti! Tu nu erai făcut pentru a fi măscărici. Eşti un actor, un actor mare.

La care Peter răspunse tandru, dar puţin trist:

— Eu sunt ceea ce ai făcut tu din mine, Nyrene. Şi, oricum, mai pot eu urca din nou pe scenă acum?

— Vor trece toate, vei merge perfect cât de curând. Au spus doar că ai nevoie de şase luni sau ceva mai mult!

— Ştiu ce-au spus doctorii, dar nu e vorba numai de piciorul meu, nu e vorba numai de faţa mea, e vorba de ceea ce simt eu.

— Of! Se lăsă pe braţul lui. Nu… nu se poate, Peter, să renunţi definitiv. Tu eşti făcut pentru aşa ceva. Ştiu precis. Poţi regiza mai bine decât Larry. Ştiu bine asta pentru că, după părerea mea, el nu este întotdeauna suficient de meticulos.

O vreme el nu spuse nimic, apoi zise:

— Chiar te-ar deranja dacă nu mă voi mai întoarce deloc la Palat sau în turnee?

Ce ar trebui să-i spună dacă dorea să-i spună numai adevărul? Nu. Nu ar deranja-o deloc, pentru că, orice ar fi făcut el, ea trebuia să fie mereu lângă el, iar dacă el se întorcea la Palat sau, mai mult, dacă pornea din nou în turnee, viaţa lor ar fi fost iar despărţită.

Nyrene se ridică şi se aşeză bine în capul oaselor, ca şi el:

— Ce este? Ce s-a întâmplat? o întrebă.

Se întoarse spre el, îi luă faţa în mâini şi-i spuse:

— Jos, pe birou, este o listă cu cel puţin douăzeci de actori

care vor să vină la şcoala de teatru în urma anunţului pentru un regizor secund. Am cerut ca el sau ea să cunoască bine actoria. Îl luă pe după gât: Ai auzit?

— Da, am auzit. Dar ai destui studenţi ca să ai nevoie şi de un secund?

— Am deja douăzeci şi cinci de studenţi pentru toate rolurile.

— Douăzeci şi cinci?

— Da, şi tot mai primesc cereri.

— Cum ai ajuns aici?

— Din vorbă-n vorbă, dragul meu. Iar eu nu cer nici jumătate din onorariul pe care-l cer aşa-zisele academii de artă. Am mai adăugat că pot ţine şi cursuri intensive, de trei luni, nu numai de trei ani. Am câţiva care nu lucrează, dar care doresc să se menţină în formă, şi alţi câţiva care nu vor urca niciodată pe o scenă adevărată. Dar toţi sunt studenţi serioşi. Am prevăzut şi că un student poate să-şi ia vacanţe.

— Dar, dacă taxele tale nu sunt mari, cum vei putea scoate ceva din afacerea asta? Trebuie să mai plăteşti…

— Oh, ies destui bani! Important este că asta este o ocupaţie care mă mai ţine în legătură cu lumea şi, mai mult, simt că am şi ceva de transmis.

— Asta da, draga mea, ai atâtea de transmis! întotdeauna ai avut.

Îl scutură acum zicând:

— Dar înţelegi ce vreau să-ţi spun? Am dat un anunţ pentru un secund. Ai auzit ce-am spus?

Peter clătină din cap, în timp ce gândul îi inunda creierul ca apa unui pârâiaş, alungind nesiguranţa viitorului. Cum renunţase la scenă, nu avea decât perspectiva unui serviciu în comerţ, dacă găsea aşa ceva.

— O, Nyrene – o îmbrăţişă acum oare… oare va fi posibil?

— Sigur că va fi. Viitorul nostru este împreună. Şi asta fără a mai ţine cont şi de viitoarea grădină de zarzavaturi a lui

Hamish.

Se întinseră la loc şi, deşi o strângea tare în braţe, nu simţea dorinţa să facă dragoste cu ea. Dar când corpul lui începu să tremure, ea spuse:

— Nu… nu plânge. Şi faţa ei era udă de lacrimi când se atinse de faţa lui. Rămaseră aşa până trecu criza. Tăcură o vreme, apoi Peter spuse tandru:

— Nyrene?

— Da, iubitule, ce este?

— Să nu mă părăseşti niciodată.

— Nu, iubitule, niciodată, niciodată. Se lipiseră strâns unul de celălalt, şi ea repetă: Niciodată, niciodată.

28

Mary ridică receptorul.

— Alo? spuse ea.

— Bună ziua, doamna A. Adică, doamna McIntyre. Betty la telefon, sora lui Peter.

— A, sora lui Peter. Da, bună ziua, Betty. Vrei să vorbeşti cu domnul Peter?

— Da, dacă se poate.

— Este sus cu copilul, îl chem.

Mary se duse la capătul scărilor şi strigă:

— Domnule Peter, la telefon e sora ta.

Riley apăru în capul scării şi zise:

— Preiau legătura de aici. Mulţumesc. Se întoarse spre Charles şi-i zise: Du-te acum şi termină-ţi exerciţiul, sunt sigur că o să reuşeşti. Lipsesc puţin.

— Bine, tată. Băiatul se întoarse cuminte şi Riley intră în dormitor. Bună, Betty.

— Bună, Peter. Ce mai faci?

— A, mult mai bine, te asigur.

— Totul e în ordine?

— Da. Totul.

— Mă bucur. Peter?

— Da, draga mea?

— Trebuie să-ţi spun ceva.

Se lăsă tăcerea până când Riley întrebă îngrijorat:

— Tata?

— A, nu, deşi se va interna la sfârşitul săptămânii. Dar vrea ca eu să-ţi spun ce s-a întâmplat, iar tu să nu încerci să vii aici, pentru că oricum nu poţi face nimic… Ştii, mama a murit.

— Ce spui! întinse mâna şi trase un scaun pe care se aşeză, după care spuse iar: Când asta?

— Nu ştim exact. Unchiul Frank a găsit-o ieri după-amiază, dar s-ar fi putut întâmpla şi cu o zi înainte.

— Cum adică a găsit-o?

— Mama îi scrisese că, dacă nu o aduce înapoi pe Florrie, o să vină ea s-o ia cu forţa acasă. Şi, după cum spune unchiul Frank, Florrie era înspăimântată numai la gândul să se întoarcă acasă, aşa că s-a dus el la mama ca s-o îmbuneze. A bătut ce a bătut la uşă, zice el, dar nu i-a răspuns nimeni. Şi toate draperiile erau trase, până şi în spate. Aşa că a forţat fereastra de la bucătărie şi a intrat. S-a dus sus şi a găsit-o. Peter, pentru ceea ce am să-ţi spun acum, tata zice să nu-ţi faci griji, pentru că el nu-şi face şi nici eu. După cum zice el, acum că ea s-a dus, mulţi vor dormi mai liniştiţi pe perna lor. Îi pare rău că trebuie să vorbească aşa. Ştii, Peter, mama s-a sinucis.

Peter a rămas cu gura căscată.

— Nu se poate, Betty.

— Era sărită rău, Peter, să ştii, dar n-o vedeam omorându-se, era mult prea egoistă. Şi totuşi asta a făcut. Cred că băuse, pentru că se afla prin preajmă şi o sticlă de whisky.

— Ea nu a băut niciodată.

— Noi nu ştim ce-a făcut, Peter, n-am ştiut niciodată ce

făcea ea, pentru că ţinea totul secret. Oricum, pot să-ţi spun că sunt bucuroasă că a murit. Indiferent cum a murit, sunt bucuroasă pentru că era scârboasă. Ar fi trebuit să vezi ce scrisori murdare i-a trimis Surorii. Aminteşte-ţi cum a încercat să-i incendieze casa! Şi nu uita că un biet om stă în închisoare numai din cauza scrisorilor ei; şi pe tine, a făcut tot ce-a putut ca să te distrugă!

— Ar fi mai bine să vin şi eu.

— Nu, nu, Peter. Tata a ţinut să sublinieze acest lucru. A zis că nu are niciun rost. Ea a murit acum două zile şi va fi înmormântată mâine. Nu va fi o ceremonie propriu-zisă şi va veni puţină lume, crede-mă. Tata zice că te va suna mâine şi – coborî glasul – a mai zis, înţelept, că n-ar trebui să-i spui nici lui Nyrene până după sărbători, pentru că părea atât de fericită la telefon, sâmbăta trecută, când a sunat-o el.

— Da, cred că tata are dreptate, dar, Betty, ce moarte tristă. Când mă gândesc, ea nu a trăit deloc.

— Nu te lăsa impresionat, Peter. Ea ne-a făcut viaţa un coşmar tuturor până… până a trebuit ca noi să plecăm de-acasă, rând pe rând, ştii bine. Sigur că ştii. Iar amărăciunea ei a făcut-o rea. O să-ţi spun ceva ce nu pot uita. Când a aflat că te-ai însurat cu Nyrene, ştii ce-a zis? A zis că, într-o bună zi, va dansa pe mormântul tău. De atunci am început să mă tem de ea, să mă tem mult de ea pentru că mi-am dat seama că este rea; unchiul Frank a zis ieri că ştie de unde a moştenit ea răutatea asta – de la tatăl ei: el o bătea pe bunica şi l-a biciuit şi pe unchiul Frank până aproape a leşinat pe când avea doar opt ani. Tatăl lor a făcut optsprezece luni de închisoare pentru asta. N-am ştiut asta niciunul dintre noi, nu?

Riley se întoarse şi o văzu pe Nyrene venind spre el. Atunci îşi îndulci glasul şi zise:

— Oh, uite, a venit şi Nyrene, Betty. Vorbeşte şi cu ea. Îi zâmbi lui Nyrene şi-i spuse: E Betty, vrea să ştie ce fac. Uite,

vorbeşte cu ea, şi îi întinse receptorul.

— Bună, Nyrene. Ce faci?

— A, minunat, minunat. Ţi-a povestit Peter despre ceea ce vom face noi cu teatrul? Nu s-a mai văzut aşa ceva, într-un hambar.

— Da, ce anume?

— Ei, el a devenit directorul şcolii. Îţi vine să crezi?

— Definitiv?

— Da, Betty, definitiv. Nu mai joacă la Palat, nu mai pleacă în turnee. Oricum, nu s-ar fi putut duce încă multă vreme, iar lui îi surâde ideea mea.

— A, da, îi vine ca o mănuşă. Amândurora vi se potriveşte perfect.

— Ce zici, n-ai vrea să vii cu Harry aici de Crăciun?

— A, ar fi fost grozav, Nyrene, dar ne ducem la unchiul Frank. Sue e liberă de Crăciun, pentru că şefii ei pleacă în străinătate, iar Florrie este acolo tot timpul, cu unchiul Frank…

— Înţeleg, draga mea, înţeleg.

— Trebuie să închid acum, Nyrene, dar m-am gândit să vorbesc puţin cu Peter. Pare că se simte foarte bine. Dar tu?

— A, bine, suntem bucuroşi că s-a întors acasă.

— Te cred. Bine, pa.

— Pa, draga mea.

Nyrene puse receptorul jos şi se întoarse spre Riley, şi-i spuse:

— Ce fată drăguţă, Betty. Mi-a plăcut întotdeauna. E foarte atentă. Ce este? Nu te simţi bine? Vino şi stai jos. Parcă te-ai îngălbenit. Ce-a vrut, de fapt? S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, a vrut doar să ştie ce fac şi i-am spus că mă simt bine, îi zâmbi şi adăugă: Şi tu ai confirmat.

— Haide să mergem jos ca să bem un ceai, zise Nyrene.

Îl fac eu; Mary curăţă în hambar, iar instructorul a plecat. Toţi sunt entuziasmaţi de petrecerea de Crăciun. Le-am spus

că nu vom servi decât ceai şi prăjituri, dar toată lumea vrea o petrecere şi să danseze puţin. O să ne distrăm.

Când Riley se aşează pe canapea în faţa şemineului, ea se aplecă să-l sărute şi întrebă:

— Sigur te simţi bine?

— Nu, mă simt foarte rău. Du-te şi fă o dată ceaiul ăla, femeie.

Nyrene plecă râzând şi el se gândi ce bine făcuse necomunicându-i trista veste. Alex şi Betty avuseseră dreptate. Iar el nu avea de ce să se simtă vinovat. „Voi dansa pe mormântul lui. "O, cât de mult trebuie să-l fi urât ca să-i dorească moartea propriului fiu!

Trase adânc aer în piept şi se cutremură când îşi dădu seama că de-acum înainte nu mai trebuia să se teamă de ea. Trăise mereu cu o cutremurătoare spaimă datorită ei. Da, cam ăsta era chiar cuvântul potrivit, cutremurătoare, pentru că, adolescent fiind, îl cutremurase uneori de-a binelea şi îl făcuse să se întrebe de ce trebuia ea să se ducă la domnul Beardsley ca să-l încurajeze să-l bată măr. Îşi amintea acum că ea însăşi îl bătuse rău într-o zi – avea vreo paisprezece ani pe atunci şi asta din cauza lui Cissie Morgan, vecina de jos, care venise în vizită la el.

Gândul îi zbură la tatăl său. Ce viaţă îngrozitoare avusese alături de ea! Cum de reuşiseră să-i conceapă pe ei, cei patru copii? Dar de ce îşi punea el tocmai acum o astfel de întrebare? Din toată lumea asta, el era cel mai în măsură să ştie că sexul nu are nimic comun cu iubirea.

La auzul paşilor ezitanţi ai fiului său coborând pe scară, precum şi al strigătului acestuia: „L-am făcut, tati ", Riley se ridică de pe canapea şi ieşi în întâmpinarea băiatului. După ce se uită în caietul întins spre el, Riley exclamă:

— Oh! Da, excelent. Minunat!

Băiatul îi zâmbi întrebător:

— Taţi, tu spui într-un fel pentru asta.

— Pentru ce anume, Charles?

— Pentru lucrurile care nu sunt adevărate. Nu sunt ele chiar minciuni, dar totuşi nu sunt adevărate. Umflate, le numeşti tu. Taţi, exerciţiul meu a fost doar corect, nu? Nu minunat.

Riley privi la faţa frumoasă şi palidă, la faţa aceea de copil, cu ochi bătrânicioşi, şi nu găsi nimic de spus. Îl ridică iute pe fiul său şi-l ţinu în braţe.

Aşa îi găsi Nyrene când intră în cameră cu tava cu ceştile de ceai. O puse pe măsuţă şi se apropie de ei:

— Ce este? Ce-i cu spectacolul ăsta?

Riley se învârti, cu copilul în braţe şi spuse:

— Sărbătoresc faptul că am un fiu deosebit de inteligent, doamnă Riley.

Nyrene îi îmbrăţişă pe amândoi, exclamând:

— Iar eu am un fiu minunat şi foarte drăgălaş, domnule Riley.

Copilul scoase un strigăt care acoperi râsul general:

— Umflate, tati, umflate, la care Riley spuse:

— Nu, de data asta, dragul meu, de data asta chiar nu.

Uşa de la bucătărie se închise uşor după Hamish şi Mary, care priviseră scena din camera de zi. Schimbară între ei o privire luminoasă, apoi Hamish, luându-şi avânt, îşi prinse soaţa în braţe şi o sărută zgomotos:

— Crăciun fericit, doamnă McIntyre.

La care femeia răspunse:

— Şi ţie la fel, domnule McIntyre. Ţi-am spus vreodată cât de mult te iubesc?

Hamish se uită la nevasta lui şi nu răspunse pe loc, dar, la scurtă vreme după aceea, spuse din tot sufletul:

— Mulţumesc, doamnă McIntyre, mulţumesc. Asta-i tot ce mi-am dorit să aud.

POSTFAȚĂ

Fred traversa curtea pustie a şcolii respirând adânc. Era bucuros că sosise vacanţa de Crăciun. Se simţea foarte obosit, fusese un trimestru greu. Parcă trimestrele erau din ce în ce mai grele acum. Avea dreptate Louise, ar trebui să se hotărască şi să se pensioneze, la şaizeci de ani nu era de glumă.

În parcare nu erau decât două maşini şi, în afara unui om scund care stătea la adăpostul zidului ce mărginea curtea şcolii, nu se mai vedea nimeni. Se uitase deja spre el, dar acum îl putea vedea mai bine pentru că în clipa aceea intra în parcare.

Fred descuie portiera şi aprinse farurile; apoi, privind peste capotă, îl observă în lumina farurilor şi îl întrebă:

— Dumneata eşti, domnule Riley?

— Da, domnule Beardsley, eu. Te-am… te-am aşteptat, adică speram să pot vorbi ceva cu dumneata, voiam să stăm de vorbă între patru ochi.

— Da, sigur. Dar… dar eu credeam că te-ai dus deja la spital.

— Mâine.

— A, de-abia mâine… Bine, urcă! Să nu fim găsiţi morţi aici mâine dimineaţă.

Aşezat confortabil în maşină, Fred îl luă pe după umeri pe Alex şi îi zise:

— Hai să mergem acasă în cea mai mare viteză; cred că ţi-ar prii acum o ceaşcă de ceai. De când stai aici să mă aştepţi?

— A, nu de multă vreme, dar n-are importanţă. Şi, dacă nu te deranjează, domnule Beardsley, aş prefera… ăăă, aş prefera undeva afară.

— Afară? Cum adică?

— A, nu sub cerul liber, voiam să spun în afara casei

dumitale. Poate… ăăă, îmi acorzi acum doar cinci minute ca să-ţi spun ce-am de spus.

— A, bine, dă-i drumul.

— Eşti sigur că nu te deranjez?

— Bine, omule, stai aici de câtă vreme? Nu spui de când mă aştepţi, doreşti ca eu să te ascult şi acum începi cu scuzele… da, mă deranjezi, aşa că dă-i drumul. Apoi, înmuie glasul şi se aplecă spre Alex: Ce e, Alex? Te apasă ceva? Ai probleme?

— Nu. Nu, domnule Beardsley… adică, nu mai am probleme, am scăpat de orice probleme, ca să zic aşa. Şi dacă intru în spital, cred că nu voi mai avea probleme chiar deloc.

— Ei, haide, omule! Astăzi se fac minuni: medicina e acum capabilă de orice.

— Da. Da, au făcut deja minuni de două ori cu mine. De aceea mă pot afla încă aici. Oricum – Alex tăcu, lăsă privirea în jos şi, cu palmele încleştate pe genunchi, spuse: Aş… aş vrea să-ţi mărturisesc ceva.

— Să-mi mărturiseşti mie ceva? Vai, Alex, dar cred că ai nimerit greşit, adică de ce tocmai mie? Nu te-ai gândit să te duci la un preot? A, da, tu nu eşti catolic, nu?

— Nu.

— Atunci la un pastor?

— Nu pot să-i spun pastorului – nu i-am considerat niciodată pe pastori ca pe nişte… trimişi ai lui Dumnezeu.

Fred râse şi replică:

— Da, din păcate cred că nici eu nu am fost prea legat de Dumnezeu în ultimii ani. Apoi, pe un ton blând, dar glumeţ, zise: Ai făcut ceva de care ţi-e ruşine, Alex?

Acum Alex i se uită drept în ochi şi spuse:

— Da, am făcut ceva, domnule Beardsley, dar nu mi-e ruşine de ceea ce-am făcut. Şi nici nu-mi pare rău că am făcut-o, dar… simt că trebuie să spun cuiva, ştiu că ar fi trebuit să-i spun lui Peter, dar de-abia s-a liniştit şi el şi nu

cred că i-ar pica bine acum. Înţelegi, ce-am făcut eu n-am făcut decât pentru ca el să poată trăi liniştit.

— Sunt sigur că va trăi liniştit. Fred era duios acum. Este din nou cu femeia pe care o iubeşte şi care îl iubeşte. Am vorbit aseară cu ei la telefon: păreau foarte fericiţi.

— Ştiu, aşa şi trebuie să fie, de asta n-am vrut să-l necăjesc pe el, pentru că nu e un om puternic. Iar problemele pe care le-a avut o să-l mai afecteze încă un an, sau chiar doi, şi din punct de vedere psihic vorbind.

— Da, sunt de acord cu dumneata. Da, întru totul de acord. Dar să ştii ceva, o să reînceapă să joace sau cel puţin o să ţină legătura cu scena. Ştiai asta?

— A, da, mi-a spus. E foarte, foarte încântat.

— Şi mai e ceva, spuse calm Fred. Acum, că a murit mama lui, n-o să se mai gândească la ea, ca până acum, obsedant, pentru că, atâta vreme cât a trăit, el a fost în permanenţă apăsat. A fost o femeie cu totul imprevizibilă.

— Dumneata ai spus-o, domnule Beardsley, da, a fost o femeie imprevizibilă. Dar tocmai despre asta doream şi eu să-ţi vorbesc. Ştii, ea n-a murit aşa cum crede toată lumea. Nu s-a sinucis, eu am omorât-o.

Fred sări ca ars şi exclamă:

— Ce!

— Aşa cum ai auzit, domnule Beardsley, eu am omorât-o. Am asasinat-o, cred că s-ar putea spune. Problema de viaţă şi de moarte se punea între el şi ea, pentru că pe ea o obseda.

Până la urmă, cred că i-ar fi făcut felul într-un fel sau altul. Ea nu era mulţumită că era cât pe ce să fie omorât în bătaie. Nu, nu o mulţumea doar atât. I-a spus odată fiicei sale că vrea să danseze pe mormântul lui, ca şi pe al meu, de altfel.

— Ce?

— O, da, i-a spus o dată lui Betty că într-o bună zi va dansa pe mormintele noastre. Îşi ieşea din minţi numai când pomenea de el. Ea a fost crescută în ură. Se trăgea dintr-o

familie ciudată. E o minune dumnezeiască faptul că fratele ei, Frank, nu îi seamănă câtuşi de puţin.

Fred înghiţi în sec şi zise:

— Dar parcă ziceau că ea…

— Că s-a sinucis, îl ajută Alex. Ei bine, eu am pus totul la cale, fiecare detaliu; dar în acelaşi timp am ştiut că Peter o să se simtă vinovat faţă de ea, aşa că m-am gândit, dat fiind că dumneata îi eşti cel mai bun prieten, domnule Beardsley, să te rog să-l informezi, dându-i această scrisoare cândva, peste câtăva vreme. Alex băgă mâna în palton şi scoase un plic: Aici se află o mărturisire. Eu nu sunt bun la scris, dar i-am spus câte ceva, în linii generale. Ţi-o… ţi-o las dumitale, domnule Beardsley, ca să-i spui ce găseşti de cuviinţă. Mai am încă o scrisoare care dovedeşte că ei nici nu-i trecea prin minte să renunţe. Am dat întâmplător peste această scrisoare atunci când voiam să plec de-acolo, dar am zărit-o pe colţul comodei. După cum vezi, scrisoarea îi este adresată lui Nyrene şi a fost închisă, gata de expediere, deşi încă netimbrată. Aşa că am citit-o, domnule Beardsley. Este o scrisoare scârboasă; nici nu-ţi vine să crezi că o femeie a putut să scrie aşa ceva. Şi dacă nici asta nu-l convinge pe Peter că ea a vrut într-adevăr să danseze pe mormântul lui, atunci nu ştiu ce dovadă i-ar mai trebui. S-o citeşti, te rog, şi dumneata, domnule Beardsley.

Fred întinse mâna şi aprinse becul din interiorul habitaclului; apoi scoase plicul alb, mai mic, din plicul cafeniu, îl deschise şi citi scrisoarea. Dar înainte să fi ajuns la jumătate de pagină, ridică repede privirea spre Alex care, drept răspuns la orice întrebare, dădu doar din cap.

Când termină de citit, Fred rămase cu gura încleştată, împături foaia de hârtie încet, o puse la loc în plic şi pe acesta în plicul cafeniu. În cele din urmă zise doar atât:

— Doamne, apără şi păzeşte!

— Da, domnule Beardsley, Doamne, apără şi păzeşte!

Când ceva nu e bine, se spune că treaba e urâtă, dar când este şi mai rău, treaba este putredă, şi nu crezi că scrisoarea asta este putredă?

Fred se uită la el o vreme, după care răspunse:

— E greu de crezut, Alex, că o femeie, mai ales o mamă, poate să gândească aşa, darămite să mai şi scrie. Eu cred că nu a fost întreagă la minte.

— Da, într-un fel se poate spune că nu a fost sănătoasă la minte, însă, până să găsesc scrisoarea asta, mi-ar fi fost greu s-o dovedesc.

Se lăsase din nou tăcerea, după care, făcând o mişcare rapidă, Alex se aplecă şi ciocăni în compartimentul de mănuşi al maşinii, de parcă ar fi cerut voie să între undeva, şi spuse:

— După ce am făcut ceea ce-am făcut, eu nu i-am cerut iertare lui Dumnezeu, oh, nu, pentru că ştiam că am îndepărtat pericolul de anumite persoane care pot duce de-acum înainte o viaţă fericită. Şi nu e vorba aici numai de Peter şi Nyrene; şi fetele au avut de suferit, mai ales biata Florrie.

— Da, sunt sigur de asta, Alex. Cunosc rezultatul scrisorilor şi ştiu şi despre tentativa de incendiere a casei Surorii. Din fericire, ea este o femeie puternică.

Alex dădu din cap a încuviinţare şi zise:

— În ceea ce mă priveşte, de când m-am căsătorit cu ea, n-am avut parte decât de dispreţ şi de umilinţă.

Fred dădu şi el din cap, apoi întrebă:

— Alex, tu spui că ai omorât-o, dar cum? Nu s-a împotrivit?

— Nu, n-a avut nicio şansă. Vezi tu, eu am plănuit totul, aşa că a fost destul de uşor. N-am simţit niciun fel de remuşcare şi cu atât mai puţin după ce am luat şi scrisoarea şi am citit-o… eşti uluit, nu, domnule Beardsley?

Dacă Fred ar fi spus adevărul, ar fi zis: „Da, Alex, sunt uluit,

“pentru că îi era efectiv greaţă şi îl durea stomacul – nu-i venea să creadă. În schimb, spuse:

— Nu ştiu, Alex, nu te credeam în stare de aşa ceva.

— Da, am fost în stare, şi dacă, înainte să mor, o să regret ceea ce-am făcut, atunci o să-mi amintesc de ultima picătură de venin pe care a pus-o ea în scrisoarea către Nyrene, în care i-a scris că a născut un idiot şi ce se va întâmpla după moartea ei, care oricum avea să se întâmple curând. Nu va mai exista niciun Peter ca să aibă grijă de copil, pentru că el va fugi cu una din iubitele lui tinere. Astfel, idiotul va ajunge într-un spital de handicapaţi mintal. Dar copilul este la fel de sănătos la minte ca şi mine, nu?

— Da, sigur.

Cei doi se priviră în tăcere; apoi, expirând prelung, Alex mai zise:

— Plec acum, domnule Beardsley. Nu vreau să mă duci nicăieri, aş vrea să merg pe jos. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat şi pentru ceea ce o să faci pentru mine. Apoi înclină capul şi zise: Nu doresc să te încarc cu nicio responsabilitate, pentru că n-ai nimic de-a face cu toate astea, doar că… eşti prietenul lui Peter de atâta vreme. Poate consideri că nu e cinstit din partea mea că îţi cer aşa ceva.

— Ei, Alex, nu-ţi mai face atâtea griji. Mă… mă bucur să-ţi pot fi de ajutor. Şi să ştii că o să vin la dumneata la spital. Când te internezi? A, da, ai zis că mâine. Nu cred că o să intri în operaţie la sfârşit de săptămână, aşa că o să trec duminică pe la dumneata.

— Ar fi frumos din partea dumitale. Bine, la revedere. Şi îţi mulţumesc, domnule Beardsley, îţi mulţumesc din tot sufletul.

Portiera se deschise şi se închise la loc, iar Fred se uită după silueta aceea scundă care se mişca prin faţa farurilor, după care intră în noapte şi în moarte.

„Doamne apără şi păzeşte! “Se prăbuşi, epuizat, în scaun şi

îşi duse mâna la cap, uitându-se fix în acelaşi timp la plicul pe care îl ţinea în mână. „Nu doresc să te încarc cu nicio responsabilitate… eşti prietenul lui Peter de atâta vreme “.

Parcă se auzea aievea cum îl certa pe băiatul care fusese Peter, ca şi pe ceilalţi, încercând să le inculce principiile esenţiale. Dar, dacă el însuşi ar trebui să înţeleagă esenţa acestei poveşti, ce-ar afla atunci? Fiinţa răspunzătoare pentru tot. Şi cine era fiinţa aceea?

Revedea curtea şcolii şi pe băiatul de şaisprezece ani care stătea în faţa lui şi-i zâmbea zeflemitor, şi se auzi vorbind: „Tu poţi face oamenii să râdă, ar trebui să te faci actor “. Scena aceea dispăru şi apăru o alta, în Franţa. Şi acolo se afla băiatul cu ochi inteligenţi care-i spunea: „Am făcut ceea ce mi-aţi spus: mi-aţi spus că ar trebui să mă fac actor. Am fost la un concurs şi am câştigat, iar premiul a constat dintr-o excursie la Paris şi dintr-un post de asistent de regie. “

Apoi, iată-i pe tânărul actor şi pe femeia aceea mai în vârstă îmbrăţişaţi pe scenă, în rolurile de mamă şi de fiu în piesă, de mentor şi învăţăcel în culise, în timp ce mama lui biologică urmărea scena din sală… şi pe urmă răcnete de ură, de gelozie, de furie şi de frustrare.

Aşadar, cine era, la urma urmei, adevăratul răspunzător pentru tot ce se întâmplase după aceea? Dacă ar trebui spus întreg adevăr, răspunderea îi revenea instigatorului, persoanei care îi arătase acelui tânăr necioplit, grobian, neconformist calea pe care să o apuce.

Trebuia să ajungă degrabă acasă. Nu putea să ţină totul în el, trebuia să-i spună lui Louise. De un singur lucru era însă absolut sigur, anume de acela că, atâta vreme cât va mai preda la şcoală, nu va mai sfătui pe niciun alt tânăr în ce direcţie să se îndrepte.

Colecția
Romantica

Apreciată scriitoare contemporană, CATHERINE COOKSON este autoarea a peste nouăzeci de romane traduse în douăzeci şi una de limbi, vîndute în o sută de milioane de exemplare, multe fiind transpuse pe micul şi marele ecran.

Cartea de față, ultimul său bestseller, are ca temă relația pasională dintre un tînăr actor şi o colegă mai în vîrstă cu douăzeci de ani.

O iubire extraordinară, părînd a nu se sfîrşi niciodată. Şi totuşi... Într-o zi, Peter, personajul principal, o întîlneşte pe Yvette, o tînără, libertină şi extrem de atrăgătoare căreia nu-i poate rezista. Foarte curînd, cei doi sînt surprinşi de soția înşelată într-o ipostază mai mult decît delicată.

Va rezista mariajul lor unui asemenea cataclism?

Răspunsul la această întrebare îl veți afla la capătul unei lecturi deosebit de agreabile.

EDITURA LIDER
EDITURA STAR

Lei 125000